Duygu, Ali'm ve Köle'nin yazarı

IŞIL'CA

Bekir

Bir Türk Masalı

Aşkı sen yaz... ben yazayım...

istersen bir ömür birlikte yazalım.

Yaşam, Umut Üzerine Kurulan Camdan Bir Dünya...

Aşk; Bekir'in kaderine yazılmış bir vuslattı ve savaşmadan bu aşka ulaşamayacaktı. Yıllar boyu sadakatle savaşacak, ruhunun karanlığını aşkıyla aydınlatacaktı... Her şeye rağmen sabırdı aşkı...

Ne geçmişi... ne geleceği... ne umutları yön verecekti hayatına. Dua olacak bir cümle girecekti ailem diyeceği insanlarla birlikte karanlık çökmüş öksüz ruhuna...

İyiyim... İyiyiz... Biz hep iyi oluruz.

Yıllarca içini kemiren kimsesizliğe, ailem diyeceği, uğruna canını vereceği insanlarda bulduğu sevgi cevap verecekti.

Kan olmak değildi mesele...
Mesele can olmaktı...

b25
ISBN 978-605-9144-22-3

Bir Türk Masalı

Bekir

Işıl'ca

Baskı: Ekim 2015
ISBN: 978-605-9144-22-3
Yayınevi Sertifika No: 31594

Copyright © Işılda Cemile Şenyüz
Bu kitabın yayın hakları İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Editör: Arzu Alıcıoğlu
Son Okuma: Nergis Bilgi
Kapak Tasarımı: Yasin Öksüz

Baskı
Sonsuz Matbaa Kâğıt Mücellit Hizm. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. No: 291 Topkapı / İSTANBUL
Tel: 0 212 674 85 28
Matbaa Sertifika No: 28487

İNDİGO KİTAP YAYIN. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Oruçreis Mah. Tekstilkent Cad. No:10 D:Z07 Esenler/İSTANBUL
Tel: 0 212 438 17 83 • Fax: 0 212 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

İK İNDİGO Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

IŞIL'CA

Bekir

Bir Türk Masalı

indigo kitap

Aydınlığı bulmanız dilegiyle...

Bir sabah gözünü açarsın, bir bakarsın ki hiç bir şey eskisi gibi değildir. Yaşadığın onca yıldan geriye hiç bir şey kalmamış, hayatın başka yollara girmiş, değer verdiklerin değerini yitirmiş, dost olan, dost görünen, arkandan konuşan, dolu atıp boş tutan, kuru sıkan belli etmiştir kendini...

Yeniden doğuşu yaşayan benliğinde kararlar beyninde uçuşup hedefi bulduğunda, geriye sadece sen kalmış, aydınlanmanın dibine vurmuşsundur...

Ne yaşadığın şehir kalmıştır geride, ne harcanan yıllar...

İçine yani kürkçü dükkanına dönme vaktidir. Daha bir umutlu, daha bir ayakta, daha bir mutlu.

Keşkeleri, belkileri, değersizleri geride bırakıp hayatın getirisine eyvallah ederek bakarsın geleceğe umutla, yine yeni yeniden diyerek bir cümleye sığınırsın.

Hayal ettiğin kadardır her şey...

Keder ve Suçluluk Arasındaki Çizgi...

Uzandığım çivi misali sırtıma batan yatakta huzursuzca dönüp dururken, aklımdaki karanlık beni çevrelemiş, uykumu her zamanki gibi alıp götürmüştü. Dayımın sözünü dinleyip buraya kaçmak bana göre miydi bilmiyorum ama bir haftadır yaylanın soğuğu vurmuş bu evde, kısılıp kalmıştım. Hep mantığımı kullanırdım ya, belki de dayımı dinlemem bundandı. Yok yere bok yolunda ölmeye gerek yoktu.

Çalan telefonla yerimde doğrulduğumda tek dileğim bir an önce Trabzon'a dönme haberini almaktı.

"Bekir, ne durumdasın?"

"Bıraktığın gibi." dedim bezgince. Dayım, "Bekir oğlum, kızmıyorsun bana, değil mi?" diye sorduğunda, bende ona karşı hiçbir his yoktu. Bir şey hissetmem gerekiyorsa, *Şerefsizin tekisin!* diye bağırabilirdim. Bağırsam ne olacak? Olan olmuş, hayatımın ağzına sıçılmıştı ve kaderime ağlamak için çok geçti. Aile denilen kavram, dayıma olan vefa borcuna dönmüş, boynumu bağlamıştı bir kere. Neden mi? Gayet geçerli bir sebebim var. On bir yaşında babamın ve analığımın cenazesi gömülür gömülmez, İstanbul'dan buraya getirilmiş, onca akrabaya rağmen bana sadece dayım sahip çıkmıştı da ondan. Sahip çıkmıştı çıkmasına da on üç yaşında elime tutuşturduğu silahın ağırlığı ruhuma çökmüş, kendimden nefret etmemi

sağlamıştı, orası ayrı. Ölmeseydi babam, yitip gitmeseydi erkenden, belki o naif oğlan bir memurun hayatını kaderi belleyip, mutlu mesut yaşardı. Başkalarının acılarıyla, acısını bileyen, acıdan beslenip karanlığında boğulan, ölmekten korkup ölümü dost edinen ben olmazdım...

"Söyle dayı! N'oluyor yine?"

"Trabzon'dan gideceksin, tek yol bu!"

"Hayırdır? Ne zamandan beri kaçmak bir çözüm oldu?"

"Bekir, kaldırdığımız adam öldü, iş büyüdü. Akrabaları bu işin peşini bırakmaz. Tek kurtuluşun askerlik."

"Ne?" diye bağırarak yerimden kalktığımda sinirle odanın içinde dönüp duruyordum.

"Celallenme hemen! Dün askerlik kâğıdın geldi. İsmail'le konuştuk."

"İsmail kim oluyor da onunla konuşuyorsun dayı?"

"Bekir, delirme! Yine en nihayetinde İsmail, teyzenin kocası. Zaten celp gelmiş çoktan. Ha şimdi, ha sonra gitmek zorundasın. Senin askere gittiğin duyulunca olaylar durulur. Askerlik, hapse ya da mezara girmekten iyidir. Ben evrakları toparlar, seni muayeneye sokar, acemiliğin belli olunca haberdar ederim. Sakın bir yere kıpırdama!" dediğinde gidip dayımın gırtlağını sıkmaktan başka bir şey düşünemiyordum.

Öfkeyle, "Dayı, bu olayın İsmail'le ne ilgisi var, onu anlayamadım. Hem sen bana demedin mi bu işi bilen yok diye?" diyerek hesap sordum. Çünkü oldum olası teyzemin kocası ikiyüzlü İsmail'e ısınamamıştım. Dini imanı paraydı ve dayımın pis işlerine el altından yardım ediyordu. İsmail, çıkarı için hiç düşünmeden kendini bile satabilecek bir adamdı. Dayımla arasını hep iyi tutar, yalakalığını yapar, aşağılamalı alaylarına katlanır, bunun karşılığında yaptığı iki üç küçük iş için neredeyse ailesinin geçimini bizden sağlardı. Ey para, sen nelere kadirsin...

Gerçi İsmail'le duygularımız karşılıklıydı. Ben kendisini ne kadar sevmiyorsam, İsmail de beni sevmezdi. Oğulları da sevmezdi aslında. İsmail işi düştüğü zaman, *Koçum benim!* diyerek sırtımı sıvazlar, arta kalan zamanlarda ise bırak onunla, sümüklü oğullarıyla bile muhatap olmamam için elinden geleni yapardı. Dayım onun bu tavrına boyumu posumu eliyle işaret ederek, *Oğlum seni nasıl sevsinler? Bir sana bak, bir onlara,* diyerek kahkahalarını yükseltip lafını noktalar, İsmail'in yerini gözünde belli ederdi. Hoş, dayımın gözünde kimsenin bir ederi yoktu ya neyse...

Tamam, *ya sabır*lara sığınıyordum da bütün şerefsizler de beni mi bulur arkadaş? Kabul ediyorum, İsmail'in bu yersiz aşağılamaları, dayımın beni kullanması gücüme gitmeyeli asırlar olmuştu ama aklıma geldikçe içim sızım sızım sızlıyordu. Belki de bu yüzden sevmiyordum İsmail'i. Belki de onu kıskanıyordum. Oğullarını koruyup kollamasını, onları etliye sütlüye karıştırmazken, beni kimsesiz bulup kullanmalarınaydı hıncım. Çocukluğumu geçtim, delikanlılığım da onların kirli işlerinde kullanılmakla geçti. Her türlü alavere dalavereyi öğrendim. *Bekir koş, bu paketi Muhacır Hüsnü'ye götür. İçinde ne var? Esrar... Bekir koş, bu silahı Zonguldak'ta Mehmet'e ilet! Bu silah neyin nesi? Yok bilmem kimi öldüren silah. Bekir koş, topla adamları, Oflu Macit'in mekanını* dağıt... İsteklerinin bir sonu yoktu. Yıllar böyle geçip gitti. Maşadan hallice insan kılığında gezer olmuştum. Sonuç mu? On dokuz yaşında olmama rağmen kırklı yaşlarına dayanmışçasına suskundum. Telefonun ardında sessizliğini koruyan dayıma, "Eee dayı, İsmail diyordun, dinliyorum?" diye sorarak cevap bekledim.

"Büyük ihtimalle benim kahveyi basmadan önce bunun bakkala gitti herifler. O korkağı bilirsin, bir şekilde ismini veren İsmail. Ben alacağım ifadesini merak etme."

"O şerefsiz dua etsin ki arada teyzem var ama bu iş burada bitmez. Sabah Trabzon'a iniyorum. Benim adımı nasıl vermiş bizzat kendim öğrenmesini bilirim!" diye söylendim diş bileyerek.

"Bekir, iş ciddi! Ölen herifin akrabaları kahveyi bastı diyorum. Tamam bir şey ispat edemezler ama tedbirli olmalıyız. İsmail'e sinirlenmekte haklısın ama teyzeni düşün. Bırak biraz zaman geçsin. Bu işin üstünü örtemezsek, yani sen Trabzon'da kalırsan kökümüzü kazırlar. Sadece seni beni değil! Bütün sülaleyi nüfustan silerler. Her şeyi geç, teyzeni, benim kızları ve Selma'yı düşün!" dediğinde durulmuştum. Aklımda beliren görüntü dünya gözüyle hiç görmediğim, kendisini fotoğraflardan bildiğim anama benzeyen kardeşi Elif Teyzemdi. Merhametli gözleriyle beni hep kollayan, hayatın acımasızlığının boynunu büktüğü, dayakla ezilip korkutulmuş teyzem... Sonra küçük kızı Selma geldi aklıma. O küçük kızın gülüşü benim için mutluluktu. İlk geldiğim yıllarda bayramlarda el öpmeye gittiğimde, ailenin ne demek olduğunu teyzemin evinde görmüş, tecrübe etmiştim. Orada kalmayı ne de çok severdim. Selma'nın gülüşünde kenarda kıyıda kalmışlığımı unuturdum. *Bekir Abi!* diye peşimde dolanır, *Ben büyüdüğümde hemşire olacağım, biliyor musun?* diye gururla gezinirdi Selma...

Aklıma hücum edenlerle elim kolum bağlandı. "Tamam!" diyerek telefonu kapattım çaresizce.

Elimde evirip çevirdiğim telefonun tuşlarına basmaya ihtiyacım vardı. Bastım da... Üç dört kez çaldı ve açıldı. Teyzem çıktı telefona. "Nasılsın teyze?" diye sordum durgun bir ifadeyle.

"İyiyim Bekir, sen nasılsın?" dedi teyzem, kısık ama rahat bir sesle. Konuşup konuşamayacağını sesinin renginden anlayabiliyordum. Eğer kocası evdeyse pek konuşamıyor, hemen telefonu İsmail'e ya da oğullarından birine veriyordu. Eğer kimse yoksa, rahat rahat konuşuyor, yağmasa bile gürlüyordu. "İyiyim teyze, çok şükür! Bir ihtiyacınız var mı? Selma nasıl?" diye sordum merakla. "Çok şükür iyiyiz, o da okula gidecek birazdan, hazırlanıyor." dedi teyzem ve ben daha istemeden, "Selma, gel kızım. Bekir Abin telefonda." diye seslendi.

Ayak seslerinin ardından "Bekir Abi! Ay, iyi ki aradın. Seni anamla merak etmeye başlamıştık. Kaç hafta oldu arayıp sormadın."

diyen cılız ama neşeli sese gülümsedim. "İşler güçler işte, arayamadım. Sen nasılsın? Çalışıyor musun derslerini?" dedim sertçe.

"Evet! Ya sen?" diye sordu kıkırdayarak.

"Ohoo, doktor olacağım ben kızım!" dedim alaycı bir ifadeyle.

"Ay, ben de senin hemşiren olurum. Ne güzel olur, Bekir Abi ya!" dedi safım benim. Gülümsedim. "Selma, ben uzun bir süre burada olmayacağım."

"Nereye gidiyorsun, Bekir Abi?"

"Kısmet olursa askere."

"Yaa... hemen mi?" diye sorduğunda sesindeki neşe yerle bir olmuştu.

"Gitme dersen gitmem, üzülme."

"Yok git, Bekir Abi. Askere gitmeyenler ceza alıyormuş." dedi bilmiş bilmiş.

"Kendine çok iyi bak. Arayabilirsem ararım."

"Tamam, Bekir Abi. Görüşürüz. Sen de iyi bak kendine. Annem istiyor." dedi ve telefonu teyzeme verdi.

"Oğlum, nereye?" dedi teyzem yine sesi ağlamaklı bir şekilde.

"Askere gidiyorum, teyze. Sen içini ferah tut. Sizi ararım, bir ihtiyacın olursa burdayım." dedim ve ağladığını bildiğim teyzemi daha fazla üzmeden telefonu kapattım.

Teyzem alınyazısını gözyaşlarına sığdırmış, kaderine razı olmuştu da İsmail kalleşinden Selma gibi bir kız nasıl olmuştu orası şaşılacak şeydi doğrusu. İsmail, oğullarını hem fiziksel hem karakter olarak kendine benzetmişti. Kel bir kafa, rengini bilemediğim gözler, köse tüyden yoksun toparlak bir yüz ve kamburumsu bir sırt... Oğulları babasının fotokopisi gibi ortada dolanırken, Selma büyük ihtimalle, doğduğunda hastanede karışmış olmalıydı çünkü güzelliğinin başka bir açıklaması yoktu. İsmail'in aksine Selma beyaz teni, yeşil gözleri, sarıya kaçan kahverengi saçları ve her şeyden önemlisi gülen yüzüyle o aileye aitmiş gibi durmuyordu. Selma'yı ve gülüşünü düşünerek

bir iki saatim güzel geçmiş olsa bile yata yata bu yayla evinde ya çürüyecek ya da karpuz gibi büyüyecektim. Saklanmak zorunda olduğumu biliyordum. Sonuçta, ölen adamı karısının koynundan alıp Kadir'e teslim eden bendim ve şimdi akrabaları bu işin ucunu bırakacak gibi durmuyorlardı.

Velhasıl, el mecbur, sıkılarak, uyuyarak, dayımın başının etini yiyerek bir ayın sonunda kendimi acemiliğimi yapmak üzere Antalya Üçüncü Piyade Eğitim Tugayı'nda buldum. Şans burada da beni yalnız bıraktı tabii. Üç ay sancılıydı... Yediğimin fazlası, dayak attım.

Sonrası, Usta Birliği Afyon...

Dokuz Ay Sonra

Gözlerim boşluğa bakarken düşünüyordum. Düşün... Düşün... Düşün... Sanırım Allah beni dünyaya gönderirken, epey bir düşünmüş.

Teyzemle haftalık rutin konuşmamızı yaparken Nazım etrafımda kıvrılmış, derdine çare arıyordu ama benim aklım şu an burada değildi. Bu sefer Selma'nın sesini duyamamış ruhum mutluluğun peşine düşmüş gibi onun sesini özlüyordu. Sesini duyduğumda, bütün günüm iyi geçiyordu. İyiyim, Bekir Abi! dediğinde ömrüme ömür katılıyordu. Kısacası kimsesiz hayatımda, teyzem ve Selma bana tutunacak dal olmuştu. Elimdeki telefonu kulağımdan çeker çekmez, "Bekir, hadi bir şey söyle. Ne yapacağız?" dedi Uzman Çavuş Nazım.

"Nazım, ne diyeyim sana ben şimdi? Sabahtan beri bezdim yeminle."

"Bir şey deme. Bir çare bul, Bekir!"

"Yahu bu kadar mı salak olur bir insan? Okul ismi belli, yapılacak yardım belli! Nasıl oldu da okulları karıştırdın, onu bir çözsem arkası gelecek! Hangi akla hizmet bu askerliği meslek edindin, onu da çözemedim ya! Böyle giderse daha başlamadan bırak meslek olarak seçmeyi, askerliğini yakacaksın. Benden söylemesi!" dedim şaşkınca.

Nazım hırsını çıkarırcasına, "Hadi, ben yardımı diğer köy okuluna gönderdim de bu akılsız ne demeye götürdü? Önceden gitmiş, okulu görmüş, buna rağmen sen tut her şeyi başka okula götür." diye yanındaki erinin ensesine bir şaplak patlattığında, Mahmut yediği tokadın etkisiyle sıçradı.

Mahmut sızlanarak, "Çavuşum, siz verdiniz adresi," dedi.

"Kes lan tıraşı! Alacağım ayağımın altına..." diyen Nazım'a, "Yavaş, Nazım!" diye sertçe baktığımda bir an durdu. Mahmut yaptığı hatanın telafisine düşmüş, "Çavuşum, ben yarın gidip yardımı geri alayım. Tek çözüm bu." dediğinde Nazım'dan önce ben, "Olmaz öyle şey!" diyerek atıldım tabii.

Mahmut haliyle, "Ne yapacağım o zaman?" diye sordu. "Yapılacak belli, aramızda bir yardım kampanyası başlatacağız." dediğimde, "Anlamadım?" diyen Nazım'dı.

"Neyini anlamadın? Toplayabildiğimiz kadar para toplar, gerisini malzeme deposundan hallederiz."

"Gözünü seveyim, Bekir. Devletin malını bağış mı yapacağız?"

"Hayır, devletin malını, devletin okuluna aktaracağız. Zaten ne kadarlık eksiği olur ki? Kuş kadar okul!" dedim. Nazım düşünürken, Mahmut, "Helal olsun, Bekir Abim! Buldun yine bir çözüm. Gerçi hiç kimse elini cebine atmaz burada ama olsun." dedi ümitsizce. Mahmut haklıydı. Askerin ne kadar parası olacaktı ki? Ancak başka çözüm yoktu. "Herkese kampanyayı benim düzenlediğimi söyle, o zaman hepsi elini cebine atar, hatta gönüllü gelir okulun çatısını yapıp bahçe düzenlemesine de yardım ederler." dediğimde ikisi birden "İnşallah!" diyerek iç geçirip ayaklandılar. Nazım konuşmadan memnun kalmasa da bulduğum çarenin aklına yattığı belliydi. "Hadi iyi nöbetler Bekir!" dedi ve Mahmut'a söylene söylene uzaklaştı.

Ver malını ellere, vur kendini yerlere cümlesi bana epey uygundu. Mal yerine akıl vermiş, bir haftadır canımdan bezmiştim. Olanla ölene çare de yoktu. Mecbur girdik bir işe, sonunu getirmek gerekiyordu ama Nazım bütün hafta pire gibi oradan oraya yardım

malzemelerini toplamak için helak olurken, her sıkıştığında soluğu yanımda alması sınırlarımı zorluyordu. *Bekir, okul için cam lazım! Bekir, pötikareli örtüyü nasıl alacağız? Aldık çok şükür de nasıl diktireceğiz? Bekir, kırk fidan lazımmış! Yahu bu kitapları ben nereden bulurum?* diye sorduğu soruların sonu yoktu. En nihayetinde, yüzbaşıyla konuşulup izin alındı ve benim iki safla çarşı pazar dolaşıp, esnafın yardımıyla her şeyi hallettik. Sonrasını Nazım halleder dedik ama nerde? Yine karşımdaydı.

"Ne var, Nazım?" dedim öfkeyle.

"Bekir, adam lazım okula," dediği an isyan etmekte haklıydım.

"Öğrencileri de biz mi bulacağız?"

"Hayır! Okulda çalışacak adam lazım."

"Nazım yeter artık! Ulan kim çavuş, kim er? Bende ipin ucu kaçtı bilesin. Yüzbaşıya söylesene!"

"Bekir, ben daha yeniyim, bütün bölük seni sayıp seviyor. Bir de senin şu Lazlar arkanda olunca, nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama bir dediğin iki olmuyor. Hadi Bekir, kırma beni!" dediğinde, "Ya sabır!" diyerek oturduğum yerden kalktım ve karşı sahanlıkta sigara içen bizim Dursun ve Durmuş'un yanına gittim.

Onlarla koca Türkiye'de, usta birliğinde karşılaşmıştım. İlkin inanmak istemedim. Niye mi? Niye olacak, Dursun bela demekti. Yanında kardeşi Durmuş'la çifte bela demekti. Aynı kasabada olmamızı bırak, Trabzon'da herkes bu aileden uzak durur, dayım bile Hacer Ana'dan çekinirdi. Burada hiçbir olaya karışmayacağım diye kendime verdiğim söz, Durmuş ve Dursun'la karşılaşana kadardı. Bir olay olduğunda, gel de girme. *Toprağım yetiş!* diye her yedikleri dayakta, beni çağırıp durdular. Yalan yok, arkamı kollayıp beni çok defa zordan kurtardılar. Sonuç: Sanırım Dursun ve Durmuş bana kaderin bir cilvesiydi. Hoş, Dursun ve Durmuş dünyaya bir cilveydi ya neyse. Aralarında bir yaş fark olması ne okulda ayrı sınıflarda, ne askerde ayrı şehirlerde olmalarını sağladı. Onlar hiç ayrılmadı. Tabii bunda analarının torpil yaptırması da büyük etkendi. Bunu gözardı edemeyiz...

"Selamün aleyküm," dediğimde, "Aleyküm selam toprağım." diyen Durmuş'tu.

"Dursun, Durmuş, şu kampanya düzenlediğimiz okula gidilmesi gerekiyor." dediğimde "Ula ingilazca dersi mi verileceymuş?" diye sordu Durmuş gevrek gevrek gülerken. Dursun, "Tam yerine geldun adamum! Biri ders vereceksa o benum," dediğinde *ya sabır* çekiyordum.

"Hadi, çok konuşmayın da birkaç kişiyi ayarlayıp benimle on dakika sonra nizamiyenin kapısında buluşun." dedim.

Dursun'la, Durmuş'a her zaman güvenirdim, keza bu işte de yüzümü kara çıkarmadılar. On dakika geçti geçmedi, nizamiyenin kapısında yirmi kişi hazır bekliyordu. Nazım'ın ağzı kulaklarında, doluştuk kamyona... Bizim Urfalı, yanık sesli Bilal, başladı çığırmaya... O söyledi, millet efkarlandı. O söyledi, bizimkiler eşlik etti. Yetmedi, üç dört şarkı sonra kamyonun ortasında iki kişi göbek atarken, diğerleri tempo tutuyordu. Tam *Okul göründü, bitti* dedim ama yanıldım. Başladı, *daha dün annemizin kollarında yaşarken... Şimdi okullu olduk...* diye çocuk şarkısı söylemeye...

Öğretmen belli ki yeni tayin edilmiş, hayatında ilk kez köy görmüş. Taş çatlasın, benden üç beş yaş büyüktür. Şanssızlığı mı desem, şansı mı? Bizim gibi manyaklara çattı. Sıvadı kolları, canla başla bizimkilerle çalıştı. Nazım'ın değmesinler keyfine. İşi başarmış, bir değil iki okula faydası dokunmuştu. Dursun ve Durmuş'u son gördüğümde, çatının üzerinde kiremit döşüyorlardı ama ne döşemek! Öğretmeni canından bezdirdiler!

"Öğretmen, germa benu da tut şunun ucunu!" diyerek adama kalın ipi sallayıp tutamayınca, "Sayin ula öğretmen, sen da pek bir nazli çiktun, " diyen Dursun'u, "Senda hiç öğretmen havasi yok! Dokuz kere dokuz kaç eder ?" diye soran Durmuş takip etti. Dururlar mı? Tabii ki hayır!

"Söyle bakalım öğretmen! Uşakları hiç döviy misun?" diye sordu Dursun...

"Ula Karadeniz'de öğretmenluk yapmadiysan ben sağa öğretmen demem," diye soran da Durmuş'tu.

"Pekiii Öğretmen Efendi, sen çaylan nehirun arasındaki farkı biley misun?" ile devam eden soruların ucu bucağı yoktu.

Öğretmen benden sabırlı değildi tabii. Çareyi bizim iki yarım akıllıdan uzaklaşmakta buldu. Ben mi ne yaptım? Amelelik benim işim. Ne kadar taşınacak şey varsa, hepsi ellerimden öptü ama buna değdi. Okul bir günde çiçek gibi oldu. Çatısı onarıldı. Badanası yapıldı. Sobası kuruldu. Kömürleri taşındı. Sıralar tamir edildi. Tebeşirli tahta takıldı. Nazım sınıfın içine küçük bir kütüphane bile ayarladı. Akşamın altısında içtiğimiz çay sonrası bölüğe dönerken, hepimiz mutlu ama pestilimiz çıkmış haldeydik. Nazım nizamiyenin kapısında kamyondan indikten sonra yanıma gelip, "Bekir, yorulduk hepimiz, istersen nöbetini değiştirelim bu gece." dedi mahçup bir sesle.

Haince "Gerek yok, Nazım, sen yeter ki bundan sonra benden bir şey isteme!" diyerek yemekhaneye doğru yürüdüm. Sırıtıyordum, yalan yok.

Durmuş ile Dursun

Dağın eteklerinde, denize düşmesi gereken yakamoz aynalara küsmüş yüzümü aydınlatırken, gecenin şahı ay, almış yanına gözde yıldızlarını salına salına dans etmekle meşguldü. Güya kusursuzluğunu eşsiz bir manzaraya dönüştürmüş, nispet yapıyordu benim gibi kaybolmuş ruhlara.

Yakamoz hayaliyle bir nefes daha çekerken sigaramdan, benim de karanlıktan bir farkım olmadığı aşikârdı. Onun kadar siyah, onun kadar kimsesiz... Eğri otur, doğru konuş derler ya, çıkar ilişkisi benimkisi de. Karanlık da siyah benim gibi. Gece gibi... Gerçi minnettarım geceleri süsleyen karanlığa. Neden mi? Elimin kanını ve ruhumun kirini görmemi engellediği için...

Soğuktan karton gibi olmuş ellerimin uzantısı olan parmaklarımın arasındaki sigaranın ateşi sönmeye yüz tutmuştu ve ben hâlâ sırtımı duvara dayamış, omzumda tüfek bekliyordum. Nöbet arkadaşım mı diyeyim, ne haltsa artık, benden korkuğundan mı yoksa askere yeni geldiğinden mi bilmem, iki saattir tüfek elinde kıpırdamadan duruyordu. Acısam suç, acımasam suç... Öğretsem kabahat, öğretmesem Nebahat! Yine sabırlara sığındım. Hadi vermişler bu çaylağı yanıma da Dursun salağı nerede kalmıştı? Şerefsiz Asteğmen Erkan'a yakalanırsa al sana yine olay! Erkan bunu kalaylayacak, benim tepem atacak. Al sana on bölümlük aksiyon tadında dizi film.

Bırak her şeyi, yok yere askerlik uzayacak.

Başkası olsa bırak beklemeyi, nöbete gecikti diye üşenmem girer koğuşa bulur, geciken aptalı Allah ne verdiyse bir temiz döver, rahatlardım. Bak o zaman bir daha bırak nöbeti, bayram ya da teravih namazlarını bile kaçırmazdı. Sinirle dişlerimi sıkıp ya sabır çekerek, ayın pırıltılı manzarasından gözlerimi çevirdim. Gelmeyeceğini bile bile nizamiyenin olduğu tarafa bir kere daha baktım boş boş. Ne gelen vardı ne giden. Sinirle, "Ulan Dursun! Ulan Dursun!" derken, bir taraftan da sakinleşmeye çalıştım. Büyük ihtimalle Dursun yine uyanamamış, kimse onu uyandıramamıştı. El mahkûm, beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Ayaklarım hem soğuktan, hem de hareketsizlikten buz kesmişti. Botların içinde parmaklarımı hissetmeye çalışmam acınasıydı çünkü kıpırdamayı bırak varlıklarını bile belli etmiyorlardı. Baktım olacak gibi değil, parmak uçlarımda ritmik bir şekilde zıplamaya başlamam gerçekten komikti. Bir bale yapmadığım kalmıştı, o da tamam olmuştu. *Acıma acınırsın* diye boşuna demiyorlar. Ben vicdanımı susturmaya çalışırken güya beraber nöbet tuttuğumuz badi midir, nedir, yengeç gibi yanıma yaklaşıp, "Nöbet saati bitti, arkadaşlar nerede kaldı acaba?" diye sormasın mı? Cevap verdim mi? Hayır! Bakışımla tekrar iki metre uzaklaşıp, aynı şekli alması bir oldu badinin...

Hadi ben o bitmez tükenmez vicdanımı susturmak için hasta olan Necip'in nöbetini tuttum da bu pezevenk niye can dediği dostuna acıyıp vaktinde nöbetine gelmiyordu? Abi etiketi askerde üzerime yapışmıştı da, nasıl olmuştu bilmiyorum. Fazladan nöbete kalmam yetmezmiş gibi, Dursun'un nöbete gecikmesi de tuz biber oldu. Ama bana müstehak!

Parmak uçlarımda balerin misali yaptığım hareketler bir sigara yakmamla sonuçlandı. Birkaç tur atıp sıkıntıyla etrafı kolaçan ettikten sonra yine sırtım duvara dayanmış şekilde beklemeye başladım. Gerçi Dursun'a kızgınlığımın nöbetle alakası yoktu. Seviyordum nöbeti. Bana kalsa askerliği nöbette bitirir, çeker giderdim de işte... İnsan

doğasıyla inatlaşamıyor. Acıkıyor, çişi geliyor, dinlenmek için yatağa uzanmak istiyor. Ben nöbeti kabullenmiş beklerken, on-on beş dakika geçti geçmedi, nizamiye tarafından koştura koştura Dursun göründü. Yanında da bakın şu tesadüfe ki Durmuş vardı. Gelin görün ki yanlarında ne ast ne çavuş vardı... Yüzümde, alışık olmadığım gülmeye yarayan kaslarım yukarı doğru kıvrıldığında, intikam planım hazırdı hazır olmasına da, bu iki kardeşten kurtulmalı mı yoksa Allah'a şükür mü etmeli ikilemini yaşıyordum. Paraya da boğsalar ne kahırları ne de çeneleri çekilirdi. O derece diyorum, açık ve net... Bu iki Laz kafalı, hayatıma ceza mıydı? Ödül müydü? Çözememiştim ama hayatım onlarla daha katlanılır olmuştu, onu biliyorum. Bir iki saniye düşünüp taşınıp, *iyi ki varlar,* dedim kendi kendime. Tüfeği, asılı olduğu omzumdan çıkarıp, bana koşturan Dursun ve Durmuş'un geldiği tarafa doğru uzattım. Sesimi olabildiğince yüksek tutup, "Kimsin lan? Secereni oku!" diye kükredim. Dursun ilk başta anlamadı çünkü kendi telaşına düşmüş, götü başı toplamakla uğraşıyordu.

"Ula gelduk uşağum, gelduk!" diye bana doğru bir koşuşu var ki anlatmaya gerek yok, görmek yetti de arttı bile...

Tüfeğin emniyetini açıp mermiyi yuvaya soktum. Yalandan, "Lan kimsin dedim sana! Kendini tanıt yoksa yersin kurşunu!" diye kükremeye devam ettim. Dursun ciddileşmiş, Laz şivesinden eser kalmamış, Türkçesi benim diyenden daha iyi hale gelmişti. "Benim lan! Dursun! En can dostun! Haplandın mı? Görmüyor musun?!" derken, elini teslim olmuş halde kaldırsam mı, kaldırmasam mı ikilemindeydi.

Durmuş alaycı bir tavırla, "Ula Dursun, Bekir'in şalterleri attırdun en sonunda! Seni tanımayi, çekil habole! Toprağum, benum. Durmuş da! Bu öküzü ancak uyandurdum! Şeytan doldirir, indir ula o tüfeği" diye kırıtırken, "Babam olsa tanımam, söyleyin lan parolayı!" diye kükredim.

"Ula dur! Tamam maytap geçma, geç kalduk da!" dedi Dursun öfkeyle.

"Söyle lan parolayı, yoksa yersin kurşunu!"

"Dur ulan dur! Tamam söyleyeceğim! Neydi lan! Kuşlu bir şeydi! Yok at ile ilgiliydi ya da yok o öncekiydi. Bekir, tamam işte benum! Geç kaldum ama valla..."

"Söyle lan parolayı!"

"At kuyruğu miydu?"

"Yok. At şeyi! Tövbe tövbe! Saymaya başlıyorum lan! Bir... iki..."

"Hah tamam, ateşböceği!" dediğinde sırıtıyordum. Tabii tüfeği indirip, "Tanıt şimdi kendini!" dedim.

"Dursun Karaca, Trabzon... Ebenizi sikmeden önce nöbeti devralmaya hazırdır devrem," dediğinde üzerime doğru yürüyordu ama benimle baş edemeyeceğini bildiği için sırıtmaya başladı. Biz kendi eksenimizde, üç manyak dönüp dururken benim yanımdaki badi donmuş bir şekilde bizi seyrediyordu. Durmuş, "Ula habu da kim? Konu mankeni mi?" diye sordu.

Yazık garibe, ne diyeyim? "Hadi geç sen koğuşa!" dedim badime. Pek bir dürüst çıkmıştı kendisi. "İyi de asteğmen ve çavuş nerede? Doldur boşalt yapmayacak mıyız?" demesin mi?

"Git aslanım, bu gece de kuralsız olsun doldur boşalt! Bizden sır çıkmaz." dedi Durmuş ve badim kuyruğunu kıstırıp gitti. Badim gider gitmez, "Yine uyudun değil mi dana?" diye sordum sinirli bir şekilde.

"Ula amel olmişum, tuvaletten çıkamadum!"

"Ne götüne sahipsin, ne nöbetine lan! Hadi biz gidiyoruz. Bana bak, uyuma sakın! Bu sefer seni yüzbaşının elinden ben bile kurtaramam." dedim ve Durmuş'la birlikte nizamiyeyi önüme alarak yürümeye başladım.

"Git tabii, bırak kardeşunu bu issiz yerda bir başina! Hadi bırakdun, insan giderkan sigaran var midur diye sorar... " diyen Dursun'u umursamadım. Ne umursayacağım. Geleli dört ay olmuş, bütün nöbetlerde sorun çıkarması bir yana, hep bir bahanesi var uyanığın. Ağzımdan çıkan "Bok iç, Dursun!" böğürtüsünü duydu mu duy-

madı mı, bilmiyorum ama bahaneleriyle bu zamana kadar yapması gereken nöbetlerin yarısını bana, yarısını da Durmuş'a yaptırdı, onu biliyorum. "Yazık ula Dursun'a," diyen Durmuş gülüyordu, orası ayrı. Yürümek iyi gelmiş, bedenimdeki kan dolanmaya başlamıştı. Yürüyüşümü biraz uzatıp Durmuş'tan ayrıldım ve nizamiyenin etrafında bir iki tur fazladan atıp koğuşa girdim. Üzerimdekilerden kurtulmadan önce, pencere kenarındaki ranzamın üzerine çıkıp camı araladım. Yoksa havasızlıktan ölüp gitmek içten bile değildi. Botlarımdan kurtulmak her zamanki gibi işkenceydi. Terliklerimi giyip soğuğa aldırmadan tuvaletlerin olduğu tarafa yürüdüm. Musluğu açıp elimi suya sokmam gerçekten zor oldu. Buz kesmiş suyun, soğuktan uyuşmuş olan ellerimi ve ayaklarımı kesercesine yakan acısını hiçe sayarak hızla yıkadım. Sonrasında yatağın içine girip ısınmayı dilemekten başka bir seçenek yoktu.

Yatağa uzanmış, it gibi titrerken, *niye bu işkence?* diye düşünen aklıma inat, soğuktan büzüşmüş bedenimle bir olmuştu uyku... İçimdeki karanlığı yok etmek istercesine kapanmak istiyordu gözlerim. İşte bu kadar anlamsızdı hayat... Ne yaşarsan yaşa, ne keyif sürersen sür, ister ağa ol ister paşa, götüne yediğin şaplakla doğuyor, tıkanan pamukla birlikte bir sela ile göçüp gidiyordun...

Sabah gözlerimi koğuş kalk borusundan önce, Durmuş'un sesiyle araladım. Bakışları hiç hayra alamet değildi.

"Uşağum uyan da! Gelmen lazım, Dursun..." dedi ve etrafa bakıp, "Hayde ula, kalk!" dedi böğürerek. Ancak ısınmış bedenim, ucunda ölüm olsa da kalkmak istemiyordu. "N'oldu yine? Ne bok yediniz?" dedim isyan edercesine. Tabii Durmuş'un yüzündeki muziplik içimdeki şeytana ulaşmış, bütün duyularım uyanmıştı. Durmuş, "Gel uşağum sen! Hayde giyin," dediğinde ben ranzadan atlamış çoraplarımı giyiyordum. Penceremi kapatıp altmış kişinin olduğu koğuşu havasızlığa gömdüm.

Yatakhane kapısından çıktıktan sonra, "N'aptınız yine?" diye sordum bilmek istemesem de.

"Çok ama çok teessüf ederum uşağum," dediğinde gözlerim sinirle kapandı. "Ne günah işledim? Ya Sabır! Ben size rahat durun demedim mi?" diye bağırdığımda Durmuş karşımda kıkırdıyordu.

"Ula bir şey yok da!" dedi mahcup ama keyifli bir şekilde.

"Eee?" dedim.

"Erkan, Dursun'un nöbet yerine gelmiş sabaha karşı."

"Eee?" dedim demesine de bu konu hiç iyi yere gitmiyordu.

"Dursun dayanamamış indirmiş herifi."

"Ölmüş deme sakın!"

"Yok... silkelemiş azcuk da yok yani birşeycuğu" dediğinde sırıtması kahkahaya döndü. "Yüzbaşının dediği gibi buradan emekli olacağız yeminle!" diye sinirle karışık hırsla sabahın altısı olmasına aldırmadan nöbet yerine yürüdüm. Gün çoktan doğmuş, güneş bütün hâkimiyetine kızıllığını eklemiş, dağın arkasından sıyrılmak için zamanı sayıyordu. Güzeldi buralar. Sarptı, çetindi, yaşaması güçtü ama insanı mertti. Yokluk bükememişti insanların belini. Doğa insana velinimetti de, insan doğaya bir ceza mıydı? Cevap belli. Bindiği dalı kesiyordu insan.

Nöbet yerine geldiğimizde gülmemek için elimi ağzıma götürdüm, yalan değil. Dursun dikilmiş, bizim asteğmen bozuntusu Erkan'ın tepesine, şarkı söyletiyordu. İşin enteresan tarafı adamın ağzına ne tıkayıp ellerini ve ayaklarını neyle bağladıysa, bırak şarkı söylemeyi, Erkan kıpırdayamaz haldeydi. Bizi görünce Dursun haylaz çocuklar gibi "Durmuş, nerda kaldunuz karnim aciktu!" diye söylendi sırıtarak. Dursun'un aksine Erkan'ın beni görünce rengi iyice soldu. Nasıl solmasın? İki üç kere, sertçe ihtar ettim aptalı ama nafile... İki yüzlü, karakteri bozuk, insanlıktan nasibini almamış biriydi Erkan... Nice delikanlı tecrübesiz erleri, rütbesine güvenip ezip geçiyordu. Durmuş, "Her şey tamam, bir acikman eksik kuş beyinli," diye Dursun'a çıkıştı. Ben bu halden nasıl kurtulacağımızı düşünürken, Dursun bana döndü ve "Bekir sen ne kara kara düşüniysun?" dedi alayla.

"Dursun ben sana ne diyim?" dedim isyan edercesine ama bizim Laz oralı bile olmadı. "Uşağum kizma hemen, her şey eğitum içun da. Bu Erkan şerefsizu Karadeniz türküsi bilmiyi. Öğretmeye çalişayrum" dedi sırıtarak.

"Dursun, sal adamı!" dedim ama nafile. Ölendedir kabahat, öldürene suç bulunur. Dursun'unki o hesaba gelecek, boşuna ceza alacaktık.

Dursun umursamaz bir sesle, "Olmaz da Türki söylemeyi öğrenemedi, daha birakamam toprağum" dediğinde Durmuş sinirle, "Ulan bırak adamı! Yüzbaşı şimdi içtimaya çıkar, arar bu pezevengi. Senin yüzünden yine ceza alacağız." diye söylendi ama bırakmasın diye neredeyse dua edecekti. Dursun memnuniyetsizce Erkan'a yöneldi ama halen söyleniyordu. "Ula şerefsiz, sen dua et bunlara. Yoksa ben seni hamsi balığı gibi oynatmasını bilirdim," dedi ve ilk ayaklarını çözdü. Durmuş, "Dursun adamı neyle bağladın dağ başında?" diye sorduğunda cevabı bilmek istediğimden emin değildim çünkü sinirlenmekle gülmek arasında bir yerlerdeydim.

"Kendi kaşındu! Yaninda düğüm olmuş bir ip getirmuş. Neymuş efendum, nöbet tutarken sabaha kadar ipi açacakmışım." dediğinde Durmuş, "Vay salak! Senin bırak dolanmış ipi, düğüm bile açamayacağını daha anlayamamış mı?" diye alay ederken gayet keyifliydi.

Dursun alaycı tavırla, "Durmuş, attırma tepemu da!" derken Erkan'ın ellerini çözdü. Erkan'ın elleri özgürlüğüne kavuştuğunda haliyle ağzındaki bez parçası sandığım çorabı çıkardı. Bir hışımla ayağa kalkıp parmağını sanki küçük çocukları korkuturcasına sallayarak, "Bunu size ödetmezsem bana da Erkan demesinler!" diye yırtınmaya başlayınca etraftaki kuşlar havalandı.

"Tamam Ula, sana Mehtap deruk!" dedi Dursun dalga geçer bir sesle. Erkan biraz daha bağırırsa, alayı başımıza toplayacaktı. "Uzatma, Erkan! Sabah sabah sütten çıkmış ak kaşık ayaklarına yatıp beni sinirlendirme, bas git!" dediğimde sustu. Sıkıyorsa susmasın!

Durmuş, yerde duran, Erkan'ın ağzından çıkardığı çorabı ayağıyla itip, "Ula ha bu kimin çorabi?" dedi kahkahayla. "Benum değildur da, üşürim," dedi Dursun. Erkan'ın, alamadığı hırsını başka bahara bıraktığı öyle belliydi ki! Ben olmasam neler oldurdu, düşünmek bile istemiyorum. O uzaklaşırken bizim iki deli yanımda sütü dökmüş yavru kediye dönmüşlerdi bile.

Durmuş suç bastırırcasına, "Dursun uslu dur la artık! Yoksa bitmeyecek ha bu askerlik," dedi yapmacık bir sinirle. Derin bir nefes alıp buraya geldiğimden beri tekrarladığım "Ben size ne diyim?" diye başlayan konuşmanın bir işe yaramayacağını bile bile söze başladım ve konuşmam Durmuş'un "Haklısın uşağum" demesiyle bitti yine... Ve yine.

"Ananızı düşünün lan! Kadının yüreğine inecek! Bu Erkan sizden birini tenhada kıstırırsa ne olacak şimdi?" diye biten soruma Dursun, "Ula biz hamsi gibiyuz, tutamaz bizu" cevabına bende sabır bitmişti.

***

Onları beklemeden koğuşa döndüğümde herkes yeni yeni uyanmış, giyiniyordu. Pehlivan Nasuh yanıma gelip, "Abi hayırdır? Koşudan mı geliyorsun?" diye sorduğunda gülümsüyordum. *Ne abisi?* diyeceğim geldi de sustum. Nasuh'la aynı yaştaydık ama o da herkes gibi bana abi deyip duruyordu.

"He Nasuh, koşudan." dedim. Ne diyeyim? *Erkan'ın ağzından çorabı çıkardım, geldim* mi diyeceğim?

"Keşke beni de uyandırsaydın!"

"Bir dahakine inşallah." dedim ve yemekhaneye geçmek için koğuştan çıktım.

Hepimiz İçimizdeki Şeytana Karşı Yalnız Savaşırız...

Tuhaftım ben burada! Sanki ben değildim yaşıtlarım arasında... Onca şey olmamış, her şey tarihin tozlu sayfalarına gömülmüştü. Askerden önceki Bekir hiç yaşamamış gibiydi. Burası benim için milat olmuştu; 'Önceki Bekir' ve 'Şimdiki Bekir' diye zaman ayrılmıştı.

Kendime verdiğim söz müydü beni tutan? Sanmam... Belki de bir bahaneye ihtiyacım vardı. Belki de yeni bir yaşam, karanlığıma ışık tutmuştu.

Askerde, Önceki Bekir, Şimdiki Bekir'i pusuya yatmış yukarıdan izlerken, kâbuslarım daha az, vicdanım sanki tedavi olmuş gibiydi. Kabul! Hep yerinde duruyordu yaşanmışlık ama yaralarım daha az sızlıyor ve az kanıyordu. Her şeyden öte, ne canım yaktıklarımı unuttum ne de içimdeki isyan ateşini söndürebildim. Durgunluğa, kendime verdiğim söze sığındım.

Yemekhanede masanın birine geçtiğimde, her zamanki gibi etrafımın dolması saniyeler aldı. Gelip ilk oturan Güleç Samet'ti. Bir insan sürekli güler mi? Güler! Hiç mi derdi olmaz bir insanın? Olmaz.

Samet, "Günaydın, Bekir Abim," dedi yine sırıtarak.

"Günaydın, Samet. Yüzünde güller açıyor bu sabah," dedim. Sanki başka sabahlarda gülmüyormuş gibi.

"Sayende abi!"

"N'oldu yine?"

"Yüzbaşı iznimi verdi abi! Konuşmuşsun, Durmuş söyledi."

"Yoo konuşmadım." dedim kafamı soymaya çalıştığım yumurtadan kaldırmadan. Sanki ben konuşmadım dememişim gibi "Büyüksün abim benim! Nişanlımın selamı var, ellerinden öpüyor. Abi, oğlum olursa adını Bekir koyacağım. Yeminle sana! Aha bak buraya yazıyorum." dedi ve parmağını boğazına kadar sokup çıkardı. Bu da yetmezmiş gibi beyaz badanayla boyanmış duvara izini çıkarırcasına sürttü. *Allahım al beni yanına!* diye isyan edesim geldi.

"Ya sabır!" dediğimde korktu zaar, yerinden uçarcasına kalkıp, "Görüşürüz Bekir Abim! Ben gideyim tuvaletler beni bekler." dedi ve gözden kayboldu. O gitti, bizim kuş beyinliler oturdu masaya ama temkinlilerdi. Destek kuvveti olarak yanlarına Pehlivan Nasuh'u almışlar. Nasuh, "Afiyet olsun Bekir Abi!" dediğinde cevap bile vermedim. Durmuş ve Dursun hiç olmadıkları kadar sessizdi. Kafaları kalkmıyor tabaklarından ama beni seyrediyorlardı. Nasuh dayanamadı ve "Abi bir derdin mi var? Sessizsin..." dedi içindeki bütün samimiyetini yansıtarak.

"Yok Nasuh, şükür iyiyim." dedim ama benim gözler Durmuş ve Dursun'daydı.

Durmuş hemen atladı tabii. "Bekir kızgın mısın halen?" diye sorarken şive mive hak getire. Tam not Türkçe...

"Yoo, ben kimim ki size kızayım?" dedim iğneleyici bir tavırla. Durmuş, "Ula Dursun'i bilmez misun? Yaptu bir eşekluk," dediğinde Dursun ensesine patlatırken, konuşmasına izin vermedim. "Ha yani diyorsun ki, Dursun bir eşeklik etti, ben de çanak tutmadım!"

"Tuttum mi?" dedi Durmuş son bir kurtarma çabasına girerek. Ben sessiz kalıp gülmemek için işkence çekerken burnundan soluyan Dursun, "Kardeşlerun yüz karasi!" diyerek Durmuş'a kötü kötü bakıyordu.

"Benden bu kadar!" dedim kaşımı havaya kaldırarak, ki inandırıcı olsun. İkisinin yüzüne bakmadan önce, Nasuh'a senin burada işin yok dercesine baktım ve anladı. "Bu gerilim bana ağır, abi! Ben kaçar." diyerek masadan kalktı.

"Ne demek benden bu kadar?" diyen Durmuş'a cevabım sakin bir şekilde, "Eğer birbirimizi ciddiye almayacaksak, konuşmanın bir âlemi yok! Bundan sonra herkes aklına eseni yapsın!" demek oldu.

Ciddiyetle "Ne demek bu şimdi?" diyen Dursun'du.

"Ne demek istediğimi gayet iyi anladınız."

Durmuş, "Bekir, bahane mi arıyorsun?" diye sinirli bir şekilde sorarken, "Bahanelerin arkasına saklanmayacağımı bilecek kadar beni tanırsın." diye çıkıştım.

Dursun, "Hani kendine söz vermiştin?" diye bilmiş bir edayla sordu.

"Evet verdim ve benim verdiğim sözle ilgili bir sorunum yok. Sözümü tutuyorum. Ya siz?"

"Bekir, biz yedide neysek şimdi de oyuz..." diyen Dursun, yüzünü buruşturup söylediğine pişman olmuştu olmasına da haklıydı.

"Haklısın!" dedim, ne diyeyim? Onları tanıdığımdan beri, ele avuca sığmaz yapıları hiç değişmemişti. Nerede bela var içine girer, Ali Cengiz oyunları bitmek bilmezdi ama ellerine benimki gibi tanımadıkları insanların kanı bulaşmamıştı. İster kötü kader, ister tercih diyelim. Ben yedimde olduğum Bekir değildim.

"Söylemek istediğimi nerenle anladın bilmiyorum ama ben senin ne olduğunla ilgilenmiyorum. Sen benim için Durmuş'tan ayrı değilsin onu biliyorum." dedi Dursun ve Durmuş da devam etti. "Dursun'un söylemek istediği, biz hep böyleydik, sözümüzü tutan biri olamadık. Zaten anam da bunu bildiği için buraya geldiğinde bizi sana emanet etmedi mi?" dedi Durmuş sırıtarak. Zoraki bir gülümseme yüzüme yayılırken "Lanet olsun ki evet!" dedim.

"O zaman sana tekrar söz toprağım. Sözümüzü tutup etliye, sütlüye karışmayacak, buradan hep birlikte Trabzon'a döneceğiz." de-

diğinde sözüne inansam da Trabzon'a hep birlikte dönme fikri bana bir o kadar uzaktı. Neden mi? Ben Trabzon'a dönebilecek miydim? Muamma... Dayım olacak şerefsiz bebek avutur gibi, Kısmet, bir bitir şu askerliği... deyip duruyordu. Gerçi o gelme dese de onu dinleyecek miydim? Bunu ben bile bilmiyordum.

Dursun ve Durmuş o gün kahvaltıda konuşulanlardan sonra gerçekten sözlerini tutup hiçbir olaya karışmadan iki haftayı geçirdiler. Halleri gerçekten komikti. Bazen dişlerini sıkıp bir olayın içine atlamamak için çaba sarf ediyor, bazen iki üç kelime ağızlarından çıkıyordu ama akıllarından geçen planları uygulamaya geçirmedikleri her hallerinden belliydi.

***

Her sabah içimdeki karanlığa inat doğan güneş açık olan camdan gözüme vururken, koğuşun en keyifli saatlerini yaşadığım bir gerçekti. Gece nöbetinden dolayı sabahın bu saatlerinde burada kimse olmazdı, gerine gerine uyanabilirdim. Tabii bu sabah hariç... Nasuh koğuşun demir kapısını hızla açıp içeri daldığında kötü bir şey olduğunu anlamam için gözlerine bakmam yeterli olmuştu.

Ranzamda doğrulup ayaklarımı sarkıtırken, "Abi!" diyen çaresiz sesiyle aklımda beliren isimler belliydi. Durmuş ve Dursun...

"Abi yetiş!" dediğinde ranzadan atlamış, botlarımı giyiyordum. Nasuh şaşkınlıkla beni seyrederken oldukça soğukkanlı, bir o kadar da kontrollüydüm. Botlarım ayağıma iyi oturmalı, bağcıkları açılmamalıydı ki avımı yakaladığımda bana zorluk çıkarmasın.

"N'oluyor?" dedim, içimdeki canavarın soğukluğuna sığınarak.

"Abi Dursun nöbet yerinde yüzü gözü kan içinde baygın bulunmuş. Durmuş da delirmiş haliyle! O da Erkan'a saldırmış ama..." dediğinde beynim uğulduyordu bir tek onu biliyorum.

"Anlat lan! Geveleme!"

"Erkan yalnız değilmiş! Durmuş da feci halde dayak yemiş!"

"Neredeler?"

"Revirde!"

"Erkan nerede?"

"Bölük komuta odasında," dediğinde ben çoktan yüzbaşının olduğu binaya ulaşmıştım.

Ben kolay kolay gaza gelmeyen, küfrü alaya sığdıran, kavgayı sevmeyen ve yaşadığım hayatla tezatlık oluşturacak kadar durgun kişiliğime rağmen gayet bilinçsiz bir şekle bürünüp kendimi kaybedebiliyordum. Sinsiydi ruhumdaki yaralar, kendini saklayabiliyordu içimdeki fırtınalar, ta ki karşıma hak ettiğine inandığım biri çıkana, onu kurbanım belleyene kadar...

Çocukluktan bu zamana av nedir göstermişler, avcılığın kitabını gözüme soka soka öğretmişlerdi. Şimdi ise haklılığım Dursun'la Durmuş'un iki haftadır gerçekten sözlerini tutmasında saklıydı. O odaya girecek, Allah yarattı demeyecek, Erkan'a gereken dersi verecektim. Tabii önümde belirip, benimle kapının arasına giren Denizlili Horoz Çavuş Sami'nin yüzünü görene kadar kendimde değildim.

"Çekil Sami!" diye kükremem içeriden duyuldu mu, bilmiyorum.

"Bekir, bekle! Her şeyin bir zamanı gelir! İçeri girmen kendini yakmanı bırak, onu haklı çıkarmaktan başka bir şeye yaramaz!"

"Ulan haklı olsa ne yazar!"

"Bu işler böyle yürümüyor Bekir! Benim aklıma ihtiyacın yok ama şu an sinirlisin. Git revire gör senin Lazları. Sonra tekrar gel. Bu şerefsiz, yüzbaşının odasında, onun yamacında yaşamıyor ya! Elbet çıkarırsın hıncını." dediğinde titreyen ellerim yumruk olmuştu. Kanımda kaynayan siniri dışa vuramamak beni iyice germişti germesine de, Sami haklıydı. Binanın dışına çıktığımda herkes toplanmış, merakla bekliyordu. Beni görenler yanıma gelmeye cesaret bile edemedi. Nasuh hariç... O cüsse kimde olsa her şeye cesareti olurdu muhtemelen.

"Nasuh, bir sigara ver koçum!" dedim sinirle burnumdan solurken. Nasuh sigara içmiyordu. Çaresizce "Abi bende sigara ne gezer?"

dediğinde Güleç Samet'in yerden bitercesine "Al abi!" diyerek sigarayla çakmağı uzatması bir oldu. "Ya Sabır!" diye ettiğim isyan, Erkan'dan hırsımı alamadığımdandı. Revirin kapısına ağır adımlarla yürürken arkamdan Nasuh ve Samet'in geldiğini biliyordum. Sigaramdan aldığım son nefesi, kapının dışında üfledim ve içeri girdim. Revirin koridoru bitmek bilmedi. Aralık kapısından Durmuş'un sesi geliyordu. İyiydi ya, biraz olsun içimdeki sıkıntıyı dağılmaya yetmişti bu da. Ya Dursun? Telaşla içeri girdiğimde hallerine içim acıdı. Yemin ederim, Erkan bunun hesabını verecekti. Sessizliğe sığınıp sandalyeye oturdum. Dursun'un gözler, yüzüne aldığı darbelerden ödem yapmış, görüşünü engellemiş, içimi sızlatmıştı. Kavgada dayak yememişler, öldüresiye dövülmüşlerdi ve dişlerimden gelen çatırdama seslerinden sakinleşemediğim anlaşılıyordu.

"Ula insan bir geçmiş olsun der, hayvan!" dedi Durmuş gülerek.

"Götüme benzemişsiniz lan!" dedim kederli bir ağızla.

"O kadar güzelleşmişuz yani," dedi Durmuş gülmeye çalışarak. O ara, sesimi duyan Dursun gözlerini açabildiği kadar açtı. "Bekir sen misun?" dedi. Acı içindeyken bile alaylı konuşması, beni iyice üzdü.

"Durmuş, bu Dursun daha mı bir yakışıklı olmuş böyle?" diye sorduğumda hep beraber gülmeye başladık. Gülüşlerimiz yüzbaşının içeri girmesiyle son buldu. Ben kalkıp selam verirken yüzbaşı "Rahat ol Bekir!" dedi ama burnundan soluyordu.

"Nasılsınız?" dediğinde Durmuş ve Dursun aynı anda "İyiyiz Komutanım!" dediler. Yüzbaşı, "İyileştiğinizde ifadeniz alınacak." diye emir verir tonda konuştu. Dursun, "Biz şikâyetçi değiliz." dedi. En doğrusu buydu. Göze göz, dişe diş zamanıydı. Erkan'ın suyu ısınmıştı yani...

"Şikâyetçi olacak ve uslu duracaksınız. Bölüğümde hır gür istemiyorum. Hepinizi sürerim buradan!" dedi ve bir hışımla revirden çıktı. Durmuş, "Ula ha bu uşak niye kızdı şimdi?" derken gülüyordu. "Dediğini dinleyeceksiniz ve uslu duracaksınız." dedim dişlerimi sıkarak.

Durmuş, "Seni dinledik diye bu haldeyiz zaten..." dedi sitemle. "Eğer bir daha Erkan'a bulaşırsanız Allah yarattı demem." dedim. Dursun ve Durmuş sessiz kalırken ben çoktan revirden çıkmıştım. Baktım Çavuş Sami kapıda bekliyor. "Hayırdır Sami?" diye sordum. "Yüzbaşı seni göz önünde tutmamı istedi." dediğinde, "Tutacak mısın? Tutsan da bu bir işe yarayacak mı sence?" diye sordum.

"Tutmayacağım, işe yaramasını istemiyorum." dedi sırıtarak. Sami'nin yanından uzaklaşırken aklımda Erkan'ın yanına gidip canını çıkarmak vardıysa da yapmadım. Dursun ve Durmuş onun acı çektiğini görmeli, bir şekilde can acılarının hırsını almalıydılar. Tabii Erkan'ı nerede kıstıracağımı planladıktan sonra...

Dört günün sonunda, Dursun ve Durmuş anca ayaklanıp kendilerine gelebildiler. Tabii dört gün, kurdun kuzuyu izlediği gibi Erkan'ı gözleyip durdum. Erkan kendini korumaya almış, yalnız gezmez olmuştu. Beni gördüğü yerde beti benzi soluyordu. Ben nasıl mıydım? Dışarıdan görenler bu olayı unuttuğumu düşünebilirdi ama Bekir'in kim olduğunu tam olarak kimse bilmiyordu. Erkan bu gece asteğmen olarak nöbetçiydi ve devriyeye çıktığında onu kıstırmak daha kolay olacaktı. Bu gece Nasuh'la nöbet yerimi değiştirmek en iyisiydi çünkü sahanlığın arkasındaki ıssız yer tam bana göreydi.

Saat on ikide Nasuh nöbet yerini devir aldığında, yer değiştirmemiz kaşla göz arasında oldu. Böylelikle Erkan'ın hiçbir şeyden haberi olmadı. Nasuh'la nöbet arkadaşı olan Mithat çömezi, beni görünce çok şaşırdı. "Hayırdır abi?" diye sordu merakla. "Hayır tabii, bizim şer ile ne işimiz olur?" dedim sertçe. Mithat sessizce bir Nasuh'a bir bana baktı.

"Nasuh, Durmuş ve Dursun'a haber sal, saat ikide burada olsunlar." dedim.

Nasuh memnuniyetle, "Abi senden korkulur ha! Ben de geleceğim." dedi hevesle.

"Nasuh, askerliğini boşuna yakma. Babanı düşün." dedim. Sustu, çünkü haklıydım. Bir şey söylemeden karanlıkta kayboldu. Ben

ise vaktım bir sigara, oturdum vatan toprağına. Saat bir kırk beşte, "Mithat!" dediğim anda arkamdan ses geldi. "Efendim abi!" "Sen ishal oldun ve revire gidiyorsun." dedim. Mithat nedenini sormadı. "Olur abi!" dedi.

"Sami'yi gör gidince, o sana yardımcı olur."

"Tamam abi!" dedi ve karanlık patika yolda kayboldu.

Mithat gitti, on dakika sonra küçük patika yoldan bana doğru gelen, yanında nöbet değişimi yapacağımız iki askerle Erkan belirdi. Kepi başıma geçirdim ki uzaktan beni tanıyıp kaçmasın şerefsiz! Arkam dönük otururken bu iyice yanıma yanaşıp, "Nasuh, uyudun mu? Kalk lan selamını ver! Diğer nöbetçi asker nerede?" diye diklenip sırtımı ayağının ucuyla dürttü. Ellerimden destek alıp ayağa kalktığımda Erkan'ın suratını görmek gerçekten keyif vericiydi. Bir adım geri atması, kaçacağına delaletti. "Kalktım Komutanım." dedim keyifli bir şekilde. "Se... se... senin burada ne işin var?" dedi titrek bir sesle.

Kedinin fareyle oynama vaktiydi. Hoş, şimdi ağzını burnunu kırmak vardı ya, bu keyfi Durmuş ve Dursun'la paylaşmam gerekiyordu.

"Nöbetteyim." dedim kinci bakışlarım gözlerini bulduğunda. "İ... iyi nöbetler sana!" dedi saçmalayarak. "Yanındaki asker nerede?"

"Karın ağrısıyla revire gitti. Sami'nin haberi var."

"Ta... mam. Doldur boşaltı yapın, nöbetinizi devredin!" dediğinde arkasını dönüp yürümekle kaçmak arasında kalmış bir şekil alırken ben çoktan, "Nereye Komutanım?" diyerek onu ensesinden yakalamıştım. Erkan'ın, "Bırak beni!" diye telaşla inleyen sesi gecenin sessizliğine yayılırken, yanındaki Selman ve Vahap'a "Koçum siz geçin koğuşa, bugün nöbet listesi değişti." dediğimde betleri benizleri atmış, sadece başlarını sallayabildiler. Askerlikleri en fazla birkaç gün uzardı. Benimle karşı karşıya gelmekten iyiydi, onlar da bunu biliyordu. Erkan korkuyla, "Nereye gidiyorsunuz görev yerinizi bırakıp? Çabuk dönün buraya!" diye bağırırken ben çoktan onu yere

yapıştırmıştım. Çocuklar arkalarına bakmadan uzaklaşırken, "Erkan! Burada ağzına sokacak çorap da yok haberin ola! Bayıltırım seni kapat çeneni!" dediğimde dehşetle açılan gözleri bana korkuyla bakıyordu ama bir daha sesi çıkmadı. Saat iki gibi bizim iki Laz çıkageldi. Erkan'ı gördüklerinde hayatlarında aldıkları en güzel hediyeye bakar haldeydiler. "Aha, Erkan!" dedi Durmuş, Dursun'a bakarak. Dursun durur mu? Durmaz!

"Ula Bekir, askerliğimizu yakacaksun," demeye kalmadı Erkan'ı yakasından tutup kaldırması bir oldu. Hemen hemen aynı boydaydılar. "Ulan seni şerefsiz! Ben şimdi..." diyerek ağzına geçirdiği yumrukla "... şimdi konuş lan! Kolaydı altı adamın yanında hava basmak! Bacağına sıçtığımının dölü!" diye ağzını burnunu dağıtırken, "Elune sağluk uşağum, vur vur! Siki vurmazsan benum hatrum kalur bu şerefsuze! Bir tane da benum içun vur," diye kahkaha atan Durmuş bana mahcup bir şekilde döndü ve "Biz sandık ki..."

"Sizi yalnız bıraktım mı sandınız?" dedim sırıtarak.

"Yok, uşağum! Askerden sonra onu halledeceksun sandık," dedi alayla. Güya bana laf çarpıyor.

"Bıktım ula sizden." dedim aynı alayla ama Durmuş'un alınacağı tuttu. "Doğru... bezdirdik seni valla." dedi hüzünlenerek.

"Sizden bıktığım doğrudur ama beni bezdirmek o kadar kolay değil!" dediğimde neredeyse sarılacaktık ama Dursun'un, "Sen kime küfür ettin! Lan..." nidalarıyla duygusallıktan çıktık. Erkan dayağını yerken, birkaç tekme sallayıp isabet ettirmesi bizim aslan parçasını yıldırmaya tabii ki yetmedi. "Bırak lan beni!" diye böğürünce, Dursun iyice celallenip yumruğu salladığında, sağ yanağı betona çarptı ve iyice sersemledi.

Durmuş sanki kahvede çay içer edasıyla "Ula Bekir, biz ha bu asker ocağundan hiç çıkamayacağuz valla! Asteğmen dövince kaç ay uzayi ha bu askerluk?" diye sorduğunda, "İpin ucu kaçtı artık! Olanla ölmüşe çare yok!" dedim. Baktım bizim Dursun hırsını alamadı, aşırıya kaçıyor, "Dursun, yeter lan! Bırak adamı!" diye memnuniyet-

sizce bağırdım. Zaten aldığı darbelere katlanamaz hale gelen Erkan, Dursun'un dizlerine sıkışmış bedeniyle kıpırdayamaz haldeydi. İtiraf etmem gerek, ağzından burnundan gelen kanın kokusu, benliğimde biriken karanlığı içime karıştırır gibi canlanmıştı. Dursun'un yerinde olmak, yumrukları teker teker Erkan'ın yüzüne indirmek için titreyen ellerimi hissetmek harika olabilirdi ama gel gör ki, verdiğim sözün ağırlığı içimdeki canavarla çoktan savaşmaya başlamıştı. Yer gök silinmiş, başka bir ben vardı kana susayan hayata öfkeli yanımda. Ben acımı, içimde haksızlığa uğrayan küçük çocuğu, karanlığa dair ne varsa yıllardır tüketmeye çalışıyordum. Tüketemiyordum orası ayrı. Çok olmuştu karanlık içime yerleşeli, beni ele geçirip benliğimi yok edeli. Aklımla çelişen öfke dolu ruhumu dizginlercesine gözlerimi çektim yüzü gözü dağılmış Erkan'ın siluetinden... Can acısıyla debelenen adam bunu hak etmiş miydi? Önemi yoktu. Gebermesini isteyen arzularım bencilliğimdi. Dünyada herkes, benim gibi yalnız kalsın, benim gibi acı çeksin istiyordum. Aklımda, bu yaşıma rağmen haklı ya da haksız da olsa canını yaktığım onca insan belirdi. Onca kana rağmen öncesinde ve sonrasında dayımın bana biçtiği hayatı, kavgayı, gürültüyü sevemedim. Gerçek buydu. Ruhum hiçbir zaman serseri olmamıştı ki hır gürü sevsin. Mecburiyet alışkanlığa dönmüş, geri dönüş biletim yakılmıştı. Oysa ben, beni doğururken ölmüş annnemin, başımı sevgiyle okşayan sessiz, kendi halinde babamın oğluydum.

Erkan ne ara ağlamaya başlamıştı bilmiyorum. Zihnim berraklığa ulaştığında adamın yüzünü tanıyamaz haldeydim. Ben kendime gelmeye çabalarken, "Erkek adam ağlar mı pezevenk?" diye bir tane daha yumruk salladı Dursun sağ gözünün tam üzerine. Ağlamak bebeklere yakışır, gülmek kadınlara yaraşırdı. Erkek adam ağlamazdı. Niyeyse?

Durmuş'un kahkahası duyuldu gecikmeden. "Ula gerçekten ağlayi mi? Dur bakayum!" diye Dursun'un sırtına abanıp eğildiğinde, "Bekir, valla da ağlayi, şerefsuz!" dedi gür bir sesle. Erkan'dan acı

dolu bir inilti duyuldu. "Yapmayın!" dedi çaresizce. Dursun, "Bize saldırırken ağlamıyordun piçin dölü..." dediğinde bir yumruk daha savurdu ve sanırım o an Erkan'ın kaşı patladı.

"Yeter hadi, bırak. Aldı dersini." dedim. Ah be, Dursun! Ah be, Durmuş! Saftılar, bir su kadar berraktılar. Deli çağlarıydı onlarınki. Durulacak, annelerinin dizinin dibine döneceklerdi. Peki ya ben? Yoktu bu dünyada buna cevap verecek biri... Ben bile veremiyordum ki cevabı...

Ölümün felsefesiydi bana öğretilen. Kaderin bana biçtiği karanlığın ışığıydı ellerimin kanı... Alışkanlıktı evet, yerde kan içinde kalmış adamın gebermesini istiyordu içimdeki karanlık. Neden, niçin, umurumda değildi. Dünya'yı her şeyle birlikte yakıp yıkmak istiyordum. Etrafa arda kalan insanlığımın külleri savrulurken ağzımdan çıkan "Ölecek lan!" kelimelerine inanmayarak, ağlayıp yalvaran adama öldüresiye vuran ben olmalıydım diyordu içimdeki canavar. Bu adamın son nefesiyle arınabilirdi içimdeki öfke. Onun nefesi kesilecek, ben rahata kavuşacaktım.

"Dursun, yeter!" diye bağıran Durmuş'un kahkahaları solmuş, Dursun'u adamın üzerinden çekmeye çalışıyordu. Çekemediğini anlayınca ben girdim devreye. Erkan'ın üzerinden öfkeden gözü dönmüş Dursun'u omuzlarından tutup kaldırdığımda, "Lan sen benden de manyak çıktın." dedim sırıtarak. Hızını alamadı salak! Havaya girmiş. "Bırak lan! Bırak öldüreyim şu piçi!" diye bağırdığında bana karşı gelecek kuvveti yoktu Dursun'un. Ben, "Saçmalama, ne öldürmesi!" derken Erkan yerde, arkamda kalmışken ben Dursun'la dalga geçiyordum. Hangi ara kalktı Erkan şerefsizi bilmiyorum. Helal olsun, onca dayağa rağmen yine de iyi ayaklanmıştı. Daha ben ne olduğumu anlamadan Dursun'un yüzüne aldığı darbeyle yere yığılması bir oldu. Sonrası çorap söküğü...

Kendimi kaybetmekle mantık arasında gidip gelen duyularım onca yıla, tehlikeye karşın idmanlıydı. Bu yönüm, beni yenilmez kılarken ben, ben değildim. Tetikte kalmış bir yanım, sıcaklığı om-

zuma vuran elin açısını hesaplarken, yüzünün nerede olduğunu önlenemez bir hazla hissettim. Nereden mi hissettim? Nereden mi hesapladım? Nereden olacak, yaşım küçük ama dört senedir adam dövüyorum.

Aklım, *yapma!* dediyse de öfkeme yenilmem çok daha rahatlatıcıydı. Erkan sağ dirseğimden yüzüne aldığı darbeyle yere yapıştığında olayın kahramanı değişmişti ama sanki bir film izler gibiydim. İçimdeki uyuyan canavar, biraz olsun memnundu ve nedeni belliydi. Ruhum o kadar çamura bulanmıştı ki hastalıklı halini bilemeye çalışıyordu.

Tek hatırladığım, üzerine çıkıp ona öldüresiye vurmaya başladığımdı. Durmuş'un bağırtıları bir örtüyle örtülmüş uğultuya dönüşmüştü ki başımda hissettiğim keskin, bir o kadar öfke tetikleyici acıya teslim olmam benim isteğim dışındaydı. Bilincim benden ayrılıp, kaslarımın gevşediğini hissettiğimde son hatırladığım, Durmuş'un kireç beyazı suratı ve elinde tuttuğu kalın odun parçasıydı.

Ne Geçmişim... Ne Şimdim... Ne Gelecegim...

Ciğerlerime dolan pis kokuyla uyanmak üzereydim. Ensemden, beynime uzanan acı yüzünden, ki bu, kafama neyle vurulduysa onun ağrısıydı, derin bir nefes aldığımda, pişman olmam bir oldu. Başımın acısına eklenen, midemden yukarı yükselen bulanmanın sahibi koku öyle keskin, öyle mide bulandırıcıydı ki gözlerime vuran ağrı bile beni bu kadar rahatsız etmiyordu. Aklıma geceleri uyuyamadığım koğuşun keskin kokusu geldiğinde Dursun'un berraklaşmış beynimde yer alması gecikmedi. Bu koku... Lanet herifin ayağının kokusuydu ve ben bu öküzün ayak kokusunu tanıyordum. Hızla gözlerimi açıp, tahmin ettiğim gibi burnuma girmiş kırk beş numara bebek mezarıyla karşılaştım. Sorun kırk beş numara bebek mezarı olması değil, bir ceset gibi kokmasıydı. Doğrulmam ve benim gürültüme ikimizin birden revir yatağından yere düşmemiz bir oldu.

"Ula noliyi? Savaş mi çiktu?" diye bağıran Dursun'du. Ben öğürüp kusmamak için zor dururken, ayaktaydım ve onu sadece bu pis kokuyu etrafa yaydığı için yok etmeliydim. Mide bulantımla uğraşırken kokan ayak yani Dursun, gardını almış, elinde postalıyla savaşa hazırdı güya.

Ayakta bir iki saniye bakışırken, karşımda duranın kim olduğunu anlamaya çalıştım. Gözlerinin altı zifiri karanlık kadar mor, burnu

ağzıyla yer değiştirmiş ve burun deliklerine üç metre sargı bezi sokulduğunu anlamak için doktor ya da hemşire olmaya gerek yoktu.

"Dursun, sen misin?" dedim tanımak için. Onu öldürme isteğim bu görüntüyle yerini şaşkınlığa bırakmıştı. Yine ağzı burnu dağılmıştı. Bu onda bir alışkanlığa dönüşmüş olabilir miydi?

"Heee Dursun! Senun yuzunden götiyle ağzi yer değişturmiş Dursun, uşağum," dedi öfkeyle.

"Ya sabır diyeceğim de artık sabırlar tükendi bende. Neden benim yüzümden? Erkan'ın menzilinde ne işin vardı?"

"Of... yine suç bana kaldı."

"Niye ki?"

"Ula senu kurtarayum diye" dedi isyanla.

"Eyvallah!" dedim dalga geçer gibi.

"Ula bıktım her defasında olan bana olayi" derken gülmeye çalışıyordu.

"Erkan noldu?" dedim merakla.

"Bi da sorayimisun uşağum?"

"Biraz abarttım galiba," dediğimde cevap arkamdan geldi. Yüzbaşı ensemden ayak parmaklarıma kadar soğumama neden olan buz gibi bir sesle, "Asteğmen Erkan Demir Isparta Askeri Hastanesine kaldırıldı, Asker!" diye gürledi. Nereden söyledim, söylemez olaydım. Selam durmaya çalışırken merakıma yenilip, "Afyon Alay Hastanesi daha yakındı Komutanım." dediğimde enseme yediğim, yüzbaşının şapkasıydı.

"Lan, adamı bok çuvalına çevirmişsiniz. Adam yoğun bakımda." dedi ve beni baştan aşağı süzüp, "Çavuş!" diye bağırdı.

"Emredin Komutanım!" diye selam veren bizim kafa dengi çavuşlardan Denizlili Horoz Sami'ydi. Geldik geleli merhameti, insanı seven tavrıyla kalbimizi kazanan Sami, komutanın karşısında gülmemek için zor duruyordu.

"Nerde diğer şaklaban? Öküz gibiler maşallah, getir bunları he-

men!" dedi ve uzaklaştığında kapı kapanma sesine kadar nefes bile almadık.

Sami, "Hadi giyinin. Ucuz yırttınız!" dedi bir telaşla.

"Neden?" dediğimde, kokarca ayaklarına giymeye çalıştığı postallarıyla uğraşan Dursun'la göz göze geldik.

"Bütün bölük sizin yüzünüzden teyakkuza geçti. Olayın büyüklüğünün farkında değilsiniz. Benim bile kelle koltukta, o kadar yani! Eğer Yüzbaşı, Erkan'ı ikna edemezse, halay çekerek bölükten kelepçelerle Disko'ya gideriz artık."

"Ha bu sefer nedenu ben soracağum, uşağum," dedi Dursun ve tıkalı burnuyla, "Neden?" diye sordu.

"Hangi birini sayayım? Say say bitmez ama Durmuş olayı öyle bir anlattı ki yüzbaşı size hak verdi. Sonuçta asker ocağında anaya küfür edilmez." dedi Sami sırıtarak. Ben Erkan'ın ağzından küfür duymuş muydum, bilmiyorum ama etmediyse bile bu dayağı zaten hak etmişti. "Yani ceza almayacak mıyız?" diye sordu Dursun merakla. Sami kıkırdarken bana gelenler geldi. "Düzgün anlat lan şunu!" diye bağırdığımda Sami neredeyse iki adım gerileyecekti.

"Ben ceza almayacaksınız demedim abi! Bölük içinde yüzbaşı otoritesi sarsıldığı için canınızı okur bundan sonra ama büyük ihtimal kol kırıldı yen içinde kaldı. Erkan'ın geçen hafta İstanbul'a tayini çıkmış. Yüzbaşıdan onay bekliyormuş. Laf aramızda, yüzbaşı olayın kapanması için tayin işini öne sürecek."

"Ula ha bu yüzbaşi bizi ne çok seviyi?" dedi Dursun alaycı bir tavırla.

Sami, "Senin harbiden beynine oksijen gitmiyor. Dursun, o burnundaki tamponları çıkar bence. Ne sevmesi? İş büyürse yüzbaşının sicilinde disiplinsizlik olarak yer alır ve bu onun işine gelmez." diye nefes almadan konuşurken, ensemden ilerleyen ağrı iyice beynimi zonklatıyordu ve ben sağa sola büktüğüm boynumdan ağrının geçmesi adına medet umuyordum. Derin bir nefes alıp ağrıyı yok saymaya çalıştım ve hızla giyindim. Sami ve Dursun sessizce bir adım

arkamda ilerliyor, bana bulaşmıyorlardı. Alayın bahçesine çıkıp yürürken acıdan yüzünü buruşturan Dursun'un haline acıdım. Biraz kendine gelsin diye, "Kız, senin dudakların ne hoş olmuş öyle şişik şişik..." dediğimde Dursun, "Tövbe tövbe!" dedi ve keklik gibi sekerek benden uzaklaştı. Yaptığım şakayla Sami beni ilk defa görmüş gibi şaşkınlıkla gözlerini kaçırdı. Seviyordum ben bu Horoz Sami'yi, neresi Horozsa.

Yüzbaşının olduğu yere varmamıza on adım kala Sami, "Ben Durmuş'u alıp geleyim abi, siz geçin," dedi ve soldaki patika yola saptı.

"Yine yemekhanede mi bu Durmuş? Biz orada baygın yatarken o hayvan yemek mi yiyordu?" diye sordu Dursun. Bozulduğu her halinden belliydi.

"Elleme, bırak yesin. Kafası çalışmıyor sonra," dedim. Dursun gözüme bakıp, "Bekir..." dedi ve sustu.

"Söyle," dedim.

"Durmuş'a kızmadın, değil mi?" dedi melül melül.

"Niye kızayım?"

"Kafana odunu vuran oydu ya la!"

"Vay puşt..." dedim sertçe.

"Seni durduramadığını söyledi."

"Biz de seni durduramadık." dedim olaydan sıyrılmak istercesine.

"Aynı şey değil, biliyorsun." dedi utana sıkıla. Ağzında geveleddiği çok açık ve netti aslında ama, "Dursun, ne söylemeye çalışıyorsun?" diye sorduğumda patladı.

Nefes almadan, "Hani söz verdin ya kendine ve bizim yüzümüzden..." dedi ve lafı uzatmayıp, "Teşekkür ederim toprağım." dedi mahcubiyetle. Her zamanki gibi sessizliğim bir cevaptı. O sırada Durmuş ve Sami yanımıza geldi. Durmuş'un gözleri çekinir bir vaziyette gözlerimle buluştu.

"N'aber Durmuş?" dedim kendimi gerçeklerden sıyırmak ve kafama geçirdiği odun için kızmadığımı göstermek için.

"İyilik" dedi ama sinirleri tepesindeydi belli ki. "Sen nasılsın?" diye sorarken sanırım kafamda yarık olup olmadığına bakıyordu.

"Ne bakıyorsun Durmuş, röntgen çeker gibi?" dedim sakince.

Gözlerime bakıp, "Ula sana baktığımı kim söyledi da. Yanindaki Angelina Jolie mi diye ona bakayrum," diye kahkaha attığında içimden teşekkür bile ediyordum da Dursun, Durmuş'a, "Oha hayvan herif! Gel da göstereyum sana Angelina'yu" diyerek atarlanırken, ben gerçekten gülüyordum. Nasıl kızarım ki ben bu iki salağa? Beni dosttan öte kardeş bellemiş, çamura bulanmış ruhumu olduğum gibi kabullenmişlerdi.

Keşke onların ilk tanıdığı, Trabzon'a gelen on bir yaşındaki Bekir olarak kalabilseydim. Merhametli, bir o kadar temiz... Nerdeee! İlk suçunu korka korka işleyen o naif çocuğun Fatiha'sı okunup, Zincirlikuyu'ya defnedileli çok oldu. Gerçi ölen Bekir bence eziğin tekiydi. Yani şimdiki halimle ilgisi yoktu. Şimdi nasıl mıyım? Bir lağım çukurundan halliceyim. Sadece bok kokmuyorum, o kadar...

Durmuş'un sessiz ama çok şey anlatan bakışları altında yüzbaşının bulunduğu bölük komuta odasına girdiğimizde, sağ tarafta yanan elektrik sobasına doğru sıralanıp dördümüz birden selam verdik. Yüzbaşı ilk önce ağzı burnu patlamış Dursun'u süzerek, "Hadi Erkan şerefsiz! Sizi bir güzel dövdü ya da dövdürdü. Hadi tek başına baş edemediniz, onu da anladım. Hadi bu Bekir'in size karşı anlayamadığım bir zaafı var diyelim. Ama senin bu halin ne ulan?" dedi bir nefeste. Adamın derdine bak! Bölük neredeyse tam tekmil başkaldırmış, o ise Dursun'un yüzü niye dağıldı, onu soruyor. Gülsem mi, kızsam mı, yoksa yüzbaşıyı da tenhada kıstırsam mı? Karar veremeden en ağzı laf yapanımız olarak Durmuş bir konuşma yaptı ve her şeyi batırdı.

"Komutanım, birincisi, asteğmen tek başına bize yetememiştir. Dövdürdü falan derken bunu kabul etmemiz mümkün değildir. O kötü karakterini üniforması altında kullanan oros..." dedi ve yüzbaşı, "Durmuş!" diye kükrediğinde Durmuş sanki hiçbir şey olmamış gibi, "Bekir'in bizi sevdiği doğrudur. Biz aynı ilçedeniz. Ortaokulda beraberdik. Aynı yaşta olmamıza rağmen bütün bölük gibi onu sever sayarız. Ayrıca Dursun'un bu hale gelmesinin sebebi Bekir'dir. Onu..." derken Dursun, "Ula buzda kayıp düştüm ya!" dediğinde Sami artık sırıtmasını tutamaz haldeydi. Yalan değil, ben de güldüm, gülecektim. Yüzbaşı, "Burasını sirke çevirdiniz! Kapa çeneni, Dursun Efendi! Kaderime sıçayım. Ulan aynı bölüğe nasıl düştünüz de başıma bela oldunuz?" diye kükreyerek Durmuş'a baktı. "Komutanım, anam ceza olsun diye bize buraya torpil yaptırmış ama Bekir'in burada olması gerçekten tesadüf yani. Ayrıca Allah'a şükür cüsseden beklenmeyecek imana sahibiz. Elhamdülillah elimiz armut toplamıyor. Bekir kadar iyi adam dövemesek de evelallah en kötüsü dayağı yer otururuz! Şekil Dursun'da olduğu gibi..." dediğinde Sami artık dayanamadı. "Gelsin disko!" dedi mırıldanarak. Yüzbaşı, "Sami!" diye bağırdı sinirlenerek.

"Emredin Komutanım!"

"Nefes almayacak bu iki salak! Ne kadar temizlenecek yer varsa, ne kadar angarya iş varsa bu ikisi yapacak. Belki o zaman akılları başlarına gelir." dedi ve bana döndü. "Oğlum sen niye uyuyorsun bunlara? Bak benden sana tavsiye, dinlen dinlen kaç bu iki salaktan."

"Komutanım, Durmuş'un dediği gibi Erkan..." dedim ve yüzbaşı, "Bekir!" diye bağırdı. Tabii bizimkiler gülüşlerini artık saklayamadılar. Yüzbaşı bizim umursamadığımızı görünce, "Bunu da yaz mıntıka temizliğine Sami! Hatta yetmez bunlara temizlik. Yaz hepsini artı olarak üç beş gece nöbetine! Bir de karşıma alıp adam sanıp, konuşmaya çalışıyorum! Eşeklik bende!" dediğinde Dursun'dan, "Ihhh," şeklinde küçük bir inilti çıktı, çünkü uyku deyince Dursun, yemek deyince Durmuş gelirdi akla...

Durmuş, "Noldi Dursin, rengin soldi!" dediğinde yüzbaşının orada olduğunu umursamadan birbirlerine girdiler. Dursun, "Senin o laf yaptığını sandığın ağzına sıçayım Durmuş! Yedik cezayı!" diye mırıldandı mı, kustu mu artık ne yaptıysa, yüzbaşı kartal misali ayağa kalk- tığında Sami ve Durmuş bir adım geri kaçtı. Yiğidi öldür hakkını yeme, yüzbaşı sağlam duruşlu, şahin bakışlı, konumunun hakkını veren bir adamdı.

"Ulan bölük sizden illallah etmekte haklı! Karılar hamamına çevirdiniz burayı! Ne hır gürünüz bitti, ne derdiniz! Yemek yapan aşçı erler bile korkularından ne yemek yapacaklarını size soruyormuş! N'apayım lan size?" diyerek dönüp durmaya başladı. O sinirle önümde durdu ve "Bekir, konuşmadık mı seninle? Bölükte saygını kaybetme, herkese örnek ol demedim mi oğlum ben sana?"

"Komutanım, en doğrusunu siz bilirsiniz ama hak edene hak ettiğini vermek gerekiyor bazen." dediğim an delirdi sanırım.

"Sami! Bir de tuvaletleri temizlesin bunlar, boş ver dönüşümlü temizlik listesini" diye bağırdığında hepimiz sessizdik. Cezalar havada uçuşmuştu ama yüzbaşının bizi koruduğu bir gerçekti.

Sami, "Emredersiniz Komutanım!" diyerek kapıyı açtığında Dursun, Durmuş'un arkasında halen sırtına vurmakla meşguldü. Dışarı çıktığımızda Sami yememiş içmemiş, hangi ara iki çalı süpürgesi kapıp geldiyse, tutuşturdu Dursun ve Durmuş'un eline. "Buyurun, kızlar. Kolay gelsin!" dedi ve sıvıştı. Dursun, Sami'nin arkasından, "Ulan ben bu süpürgeyi..." diye başladı başlamasına da kapıya çıkan yüzbaşının gölgesiyle durup yeri süpürmeye başlaması bir oldu. Ben uzaklaşmak adına kendimi karargâhın soluna odaklayıp yürümeye başladım. Yalnız kalmak dün geceden sonra bana iyi gelecekti. Zaten gündüzleri spor yapmak dışında fazla bir işim olmuyordu. Arazi olup gece nöbeti beklemek gerçekten sıkıcıydı. Gerçi bundan sonra sıkılacak zamanı bulamayacaktım, orası belli olmuştu. Dursun ve Durmuş sağ olsun.

Nizamiyenin önündeki patikaya saptığımda kapı girişinde durmuş askeri cipe gözüm takıldı. İçinden inen dört inzibattan biri elindeki evrakı nöbetçiye uzattı. Dikkatimi çeken inzibatların hemen ortasında kelepçeli, benden bir beş santim uzun, daha yapılı, yağız esmer yüz oldu olmasına da asıl dikkatimi çeken inzibatların tedirgin halleriydi. Bıraksalar yanlarındaki eli kelepçeli adamdan kaçacak bir tavır içersindeydiler. İnzibatların arasında bir o kadar, *Ben buraya ait değilim!* diye bağıran cüssesiyle duran adamın kara kaşlarının altındaki siyahi bakışlarıyla kesişti gözlerim. Gözlerinde tanıdık bir şeyler vardı beni ürperten. Soğuk, bir o kadar bıkkındı bakışları... Gözlerimi kaçıran ben oldum ve arkamı dönüp yürüdüm.

Botlarımın altında ezilen buzlanmış kara aldırmadan, zihnimi boşaltmak adına attığım adımlar koşmaya döndüğünde, içimde ne varsa uçup gitsin diye dua etmem çok mu saçmaydı? Ben tövbeliydim. Yoktu önceki Bekir! Çıkmalıydı beynimden Erkan! Unutmalıydım geçmişi! İçimdeki pisliği bir kafese koyup ruhumun en derin köşesine kilitlememiş miydim? Şimdi anlıyordum verdiğim sözün ağırlığını ve de tutamayacağımı... Tavuk götü tövbe tutmazdı. Kaçmak istediğim karanlığa öyle bir alışmıştım ki imkânı yoktu. Istırap, içimde bir fare gibi sessiz sedasız beni kemirirken, bölüğün etrafında kaçıncı turu attığımı sayamadım. Ağlama dürtüsü boğazıma çengel atmıştı, gözyaşlarım direnirken derin bir nefes aldım. Şimdi zamanı değildi ağlamanın. Bu kadar ucuz değildi gözyaşlarım. Belki bir gün uğruna ağlayacak daha değerli bir şey bulabilirdim...

Engebeli arazi koşuya elverişli olmamakla birlikte eğitim konusunda zorluydu. Bizim nizamiyedeki yeni gelen erler ikinci turda yere yapışıyor, Dursun ve Durmuş benim korkumla ancak üç turu tamamlıyorlardı. Hoş, ben geldiğimden beri zamansız ve hazırlıksız koşmalarıma alışık olan bölük ahalisi, ilk günlerde benimle aşık atmaya çalışıp pes etmişti ve artık, kimse benimle koşmaya çalışmıyordu bile. İlk günlerde yüzbaşı benimle birlikte koşmuş, ben durana kadar durmamıştı. Ben durmazdım da altıncı turda durdum. Niye

derseniz, yüzbaşı babacan adamdı; bu yüzden onu ezmek istemedim. İtiraf etmem gerekir ki gururlanmıştım. Bacaklarım yorgunluğuma yenildiğinde, aklıma üç gün önce aldığım cezanın karşılığı kazdığım hendek geldi. Oraya doğru dizlerime son bir kuvvet verdim. İnsan boyunda açılan siper misali çukuru gördüğümde, içine atlamak için tereddüt etmedim. Mezarıma girdiğimi hayal ettiğimde, tek bildiğim ölümün huzuruydu. Toprağın altındaki sessizlik tam bana göreydi. Rüzgârı kesen toprağın taze kokusu burnuma dolarken, cebimden sigara paketi çıkmıştı bile. Sırtımı verdiğim vatan toprağı sıcağına, burada biraz olsun huzuru bulurum ümidine sarılıp, koşmaktan şişen dalağıma inat, nefes almaya çalıştım. Sigara dumanını genişleyen ciğerime çekerken, aklımda hiçbir düşünce yoktu. Zaten içimde, elle tutulur karanlıktan başka bir şey de yoktu. Dürüst olmak gerekirse ne bir evim, ne kedim, ne de bir sevenim vardı. Yani ne geçmişim, ne şimdim, ne de geleceğim vardı...

Şafak Karanlık...

Bir nöbeti daha soğuktan geberip gitmeden bitirmeye çalışıyordum. Bedenim soğuktan titremeye başlarken, gözlerim uykuya yenilmiş, ayazın etkisiyle kapanmaya başlamıştı. Gece karanlığı neyse de gün ışığı kendini dağların arasından gösterdiğinde, ben uykuya yeniliyordum. Adeta gündüzün gece olmasını diliyor, yani tam açıklamasıyla gecenin karanlığı beni örterken gündüzden kaçıyordum. Gerçi burada ölüp gitmeyi düşlemek en büyük imkânsızlıktı. Adım başı kontrole gelen asteğmenler, başçavuşlar ölmeye bile izin vermezlerdi. Tut ki izin verdiler, öldüm diyelim. Ondan sonrası komikti. Beni bulduklarında, *Uyumuş salak! Bok yoluna gitti!* diye yapılan yorumları düşünmek bile keyfimi yerine getirmişti. En acısı da arkamdan ağlayacak birinin olmadığını bilmekti. Bekli teyzem, Dursun ve Durmuş üzülür, Selma gözyaşı döker diye aklımda beliren düşünceyle efkârlandım ama her şey bir yana son tiradım soğuktan donarak ölmek olmamalıydı.

Donarak ölmekten vazgeçip yanımıza gelen asteğmen ve bölükten çocuklarla nöbet değişim ritüelini yaptıktan sonra, soğuktan kaskatı kesilmiş ellerime aldırmadan ikinci sigaramı yakıp koğuşa doğru ilerlemeye başladım. Attığım adımlarla yürüdükçe uyuşan bedenimde kanın pompalanmasına neden olan acı kadar beni rahatlatan bir şey yoktu. Tamam, acıyı dost edinmiş, yalnızlığı âşığım bellemiştim de bu iki Laz kafalıya niye bu kadar yüz veriyordum,

ona bir cevabım yoktu. Doğrusu bu halim onların suçuydu çünkü aldığım gerek nöbet, gerekse diğer cezalar için kızamıyordum bile. Aksine onlara, *canım feda* diyesim geliyordu. Dışarıdan belli etmiyordum ama gerçek buydu. Yediğim cezaları düşünmeyi bir kenara bırakıp, sıcak çaya odaklanmak en iyisiydi. Hava iyice aydınlanmıştı, kahvaltı zamanıydı. Şimdi Durmuş ve Dursun'un vicdanları uyanmış, ellerinde çatal beni beklediklerine her şeyim üzerine bahse girerdim. Çünkü menemen bensiz boğazlarından geçmezdi. Yiğidi öldür hakkını yeme demişler, bu iki deli hayatıma ışık tuttuklarının farkındalar mıydı acaba? Nereden, nereye dedikleri bu olsa gerekti. Kaderine yürür, eceline gider insan. Bunu bilir bunu söylerim...

Yolda bir iki çavuşa selam verip ilerlerken mutlu bile sayılabilirdim. Boktan hayatıma renk getiren Dursun ve Durmuş'u düşünmüş, gülüyor olabilir miydim? Olabilirdi çünkü komedi dans üçlüsünden halliceydik. Ben aralarında yalı kazığı gibi dururken, onların aramızdaki beden farkından fazla etkilendiğini sanmıyorum. Niye mi? Dursun ve Durmuş'taki kendine güven, bütün Türkiye'ye yeterdi de ondan.

Yemekhaneye gitmeden önce elimi yüzümü yıkamak için koğuşa girdiğimde kimsenin olmaması beni şaşırtmadı. Tabii elinde telefon, ranzaya oturmuş Sami'yi görünce şaşırdım.

"Hayırdır Sami?" Varsa bir derdi anlatırdı bana.

"Yeni gelen askere bölüğü gezdiriyorum."

"Şu dün öğlen gelen mi?" dedim merakla.

"Evet." dedi hoşnut olmadığını belli ederek. "Dün öğleden beri ne yapıyordun?" diye sorduğumda, "Adam bugün, yani yeni bölüğe girdi. Sonra anlatırım be abi! Uzun mesele."

Ne olup olmadığını merak etsem de üzerinde durulacak, beni ilgilendiren bir durum yoktu. Zaten kemiklerim soğuktan cam gibi olmuş, merakımın peşinden koşamayacak kadar yorgundum. Aslında şimdi hamama inip sıcak suyla kemiklerimi ısıtmak vardı da komutana yakalanırsam hiç iyi olmazdı. Kaderime razı olup soğuk suya dayanabildiğim kadar elimi yüzümü yıkayacak ve Erkan olayını

içime gömüp normal davranmaya çalışacaktım. Kahvaltı sonrası öğlene kadar yatabilirdim ve spordan sonra uyumak bana iyi gelecekti.

Tozumdan toprağımdan kurtulmak için tuvaletlerin olduğu bölmeye henüz geçmiştim ki, duş bölümünden su sesi geldiğini duydum. Çok değil, bir ay önce üst devrelerden iki hıyar, güya geride kalanlara iyilik olsun diye, gerekli izni alıp buraya bir duşluk yaptırdı. Tezkere aldıkları gün neredeyse davullu zurnalı halay çekerek duşluğun açılışı yapıldı. Yalan yok! Hayrını göremedik çünkü kış ayında bırak sıcak suyu, musluklardan kar suyu akar, buz parçalarını kafanızdan toplardınız, o derece yani. Dolayısıyla kimse duşun altında sefa sürerek yıkanamadı. Tabii su sesi duştan gelince merak ettim. Kafamı duşun olduğu tarafa uzattığımda ağzım bir karış açıktı muhtemelen. Dün inzibatların arasında gördüğüm herif elleri duvara dayalı, suyun altında kılı kıpırdamadan duruyordu. Karşıdan bakan ve burayı bilmeyen biri, çıkan buharı sıcak suyun getirisi sanabilirdi. Oysa soğuk su tenini kesercesine başından aşağı öyle gür akıyordu ki bedeni soğuk suyla yanıyordu, biliyorum. Şoka uğramış kafamla durduğum yerde sanki suyun altındaymışım gibi canımın yandığını hissettim. Ne zaman sonra sırtından aşağı inen morluklar dikkatimi çekti. Sıkı bir dayak yediği belliydi. Şimdi yere düşüp soğuktan titremeye başlayacak diye, ne kadar süre onu seyrettim, hiçbir fikrim yok. Herif sanki bütün dağları ben yarattım edasıyla musluğu kapatıp, "Göremediğin bir yerim kaldıysa gelip yanına gösterebilirim." diyerek arkasını bile dönmeye tenezzül etmeden konuştuğunda donmuştum. Bedenimi dikleştirip, yakalanmanın verdiği ezikliği yüzümden atmam bir iki saniyemi aldı. "Gerektiğinde ben gelirim, sen canını sıkma!" dedim ve ondan gelecek olan cevabı bekledim. Aheste adımlarla beline havluyu sararken, adamın eski zaman gladyatörlerinden bir farkı olmadığını itiraf etmem, kendi içimdeki dürüstlüktü. Benden en fazla iki üç yaş büyüktü muhtemelen ama belli ki sorunlu bir tipti. Bedeni soğuk suyun etkisiyle yer yer kızarmış, bir sürü yara izi olan bu adam neden merakımı çekmişti, biliyordum. Çünkü o bana benziyordu...

"Eyvallah!" dedi ve yanımdan çekip gitti. Ben sersemlemiş, elimi yüzümü yıkarken halen o buzlanmış suyun altına girip giremeyeceğimi düşünüp durdum ama cevap belliydi. Tamam, pis kokuyu sevmezdim, bölükte temizlik konusunda herkesin korkulu rüyası olmuştum ama kırk yıl yıkanmasam o soğuk suyun altına giremezdim. İçindeki adamı merak etme dürtüsüne engel olamadan, alelacele koğuşa girdiğimde ayrı bir şaşkınlık beni sardı. Ortada ne Sami vardı ne de yeni gelen herif. Hangi ara giyinip çıkmıştı? Ben de daha fazla oyalanmayıp giyindim ve yemekhaneye geçtim. Dursun'un yanına oturduğumda, "Günaydın kızlar!" dedim somurtarak, çünkü uyumak istiyordum.

"Günaydın ula Bekir! Bölük dünden beri çalkalaniy. Yüzbaşı yüzünden nöbet yerune gelemeduk?" dedi Durmuş.

"N'oldu, yine ne yaptınız?"

"Yok valla, hiçbir şey yapmaduk! Sözümüz söz," dedi Dursun muzip bir tavırla. Bugün havamdaydım ve bu iki Laz gerçekten sözlerini tutuyorlardı. "Oy ben senin sözünü yirim, Durmuşimm!" dedim kafasını okşarken.

"Oynaşma len!" dedi ve gülerek elimi ittirdi ittirmesine de eli havada asılı kaldı. Yemekhanenin kapısı açılmış, Horoz Sami'nin yanında, askeri elbiselerin içinde beliren herifin üzerinden hâkimiyet akıyordu. Sanki zaman durmuş, herkes taşlaşmış gözlerini kapıya dikmişti. Sami, "Geç, Sedat!" dediğinde adını böylelikle öğrenmiş oldum. Sedat, "Afiyet olsun!" dediğinde ironik olan, herkesin bir komutan gelmişçesine, "Sağ ol" demesiydi. Ve o an Durmuş'tan, "Oha!" nidası gecikmedi.

"Vay anasını! Merak edilen kadar varmış. Bu nasıl biri lan?" dedi Dursun ciddiyetle.

"Kocan olacak adam," dedi Durmuş sırıtarak.

"Siktir lan sabah sabah!" dedi Dursun. O sırada Sedat bizim masanın bir bölümüne tepeleme konmuş teneke tepsiyi andıran tabldot tabaklardan aldı ve sıralanmış açık büfe çakması zeytin, yumurta, peynir ve domatesi tabağına doldurdu. Komik olansa, çavuşu

olmasına rağmen, Sami'nin onun arkasında olmasıydı. Bu da yetmedi, Sedat denilen yeni er Sami'yle kendine yumurta alırken Sami de çay aldı. Sedat en son bir somun ekmeği aldığı yiyeceklerin üzerine koydu ve yanımızdan geçip yan masaya oturdu. Sami, Dursun ve Durmuş'a "N'aber kızlar?" diyerek yanımızdan geçerken Dursun, "İyilik bebeğim." dedi ama Sedat'ın memnuniyetsiz mi, kızgın mı, yoksa doğal mı olduğunu anlayamadığım bakışlarına maruz kaldı. Sedat bizim masayı süzmeyi bitirip kafasını diğer masalara çevirdiğinde gözlerini sakınmadan arazi keşfi yapar gibi tek tek insanları inceledi. Neydi bu adamı böylesine merak unsuru kılan bilmiyorum ama kafamı kurcalıyordu. Düşünmeyi bırakıp yemeğimi hızla yemeye başladım. Dursun durur mu, "Ula nedir bu herif? Kimin nesidur? Kraldan çok kralcı midur? Torpilli midur da?" dediğinde Durmuş, "Dün öğlen gelmiş güya ama bölüğe girmeden yüzbaşının odasına geçmiş, sonrasında bir araba gelip almış bunu! Yazıcı Erdal söyledi. İstanbullu, çok vukuatlı biriymiş. Buraya gelmeden önceki alayda yüzbaşıyı pataklayınca askerliği uzamış. Sado diyorlarmış."

"Niye ki?" sorusu bizim yan masada oturan Mardinli Kadir'den geldi.

"Lan angut, niyesini sen sorsana," dedi yanındaki Osman. Heyecanlı ve kısık bir sesle devam etti. "Bence torpilli değildir. Torpilli olsa burada ne işi var?" dedi zekâ gösterisinde bulunarak.

"Valla biz de torpilliyuk," dedi Dursun alaycı bir tavırla. Ben sırıtmamaya çalışırken sanki hiç söz vermemiş gibi Durmuş, "Hoşgeldun partisinde aludut ifadesuni," dedi pişmiş kelle gibi sırıtarak. Tabii benim cinler fırladı yine tepeme. "Kaşınma Durmuş! Sanane lan elin İstanbullusundan?" dedim sinirli bir şekilde.

"Şaka yaptım! Bekirum söz deduk da! Ama baksana. Padişahun solundan düşmüş sanki kasım kasım kasılayı."

"Kimin neresinden düştüğünü boş ver, Dursun! Dön önüne zıkkımlan yemeğini!" dediğimde gerçekten ciddiydim. Herkes sus pus oldu. Daha dün bir, bugün iki onların yüzünden bir adamı hastanelik etmem yeterdi. O sinirle Sedat'ın olduğu masaya baktığımda göz göze geldik. Geldiğinden beri içtiği üç bardak suyun üzerine

dördüncüsünü dolduruyordu. "Hadi içtimada görüşürüz." diyerek sigaramı çıkarırken ayaklandım ve, "Size afiyet olsun," dedim. "Ula biz da gelelum," diyen benim kuyruklar peşime takıldılar. Tabii ben yemekhanenin kapısını açar açmaz yüzbaşıyla burun buruna gelince arkamdaki avanak Dursun ve Durmuş da sırtıma çarptı.

Yüzbaşı, "Lan n'oluyor? Yine tabakhaneye bok mu yetiştiriyorsunuz?" diye kükrediğinde bütün yemekhane ayağa kalkmış, selam veriyordu. Sami koşarak yüzbaşının yanında yerini aldığında bizim iki laz, "Emret Komutanım!" diye bağırmaya başladı.

"Sami, bu üçü yine nereye gidiyor?" diyerek sessiz ama dişini sıkarak soran yüzbaşı cevap bekliyordu. Sami aptala bağlamış. Ne bilsin nereye gittiğimizi? "Durmuş!" diye bağırdı yalandan. Durmuş, "Emredin Komutanım!" diye böğürdüğünde kulağım patladı sandım. Suçlu Sami'ydi. Yan gözle Sami'ye baktığımda korkuyla yutkundu. İki arada bir derede kalıyordu. Yazıktı bu Sami'ye. *Ne çektin be Sami!* diyesim geliyordu bazen.

"Nereye Asker?" diye sordu Sami.

Durmuş, "İçtimaya Komutanım," diye bağırdığında yüzbaşı bizi es geçip, "Afiyet olsun!" diyerek yemekhaneye seslendi. "Sağolun Komutanım!" diye yükselen sesle birlikte herkes yerine otur du. Durmuş ve Dursun kapıdan tepişerek çıkarken ben yüzbaşının Sedat'ın olduğu masanın başında dikildiğini gördüm. Sedat hâlâ ayakta saygıyla yüzbaşının sorularına cevap veriyordu. Belki de bu iri çocuğu gözümde fazla büyütmüştüm. Tabii ilginç olanıysa yüzbaşının ona olan merhamet dolu bakışlarıydı. Tıpkı bana baktığında hissettiğim merhamet gibi...

Tam da kapıya çıkıp sigaralarımızı yakmışken ve içtima için toplanmayı beklerken, bizimkilerin yeni gelen çömezlere uygulanacak her şeyi Sedat için planlamaya başladıklarını anladım. "Kim ast olacak oğlum?" diye soran Hasan'a cevap, İzmirli Kenan'dan geldi. "Bu sefer ben oluyorum! Sahte de olsa bırakın da astsubay olmanın keyfine varayım."

"Lan ne keyfi? Yeni tıfıli kekleyeceğiz işte..." dediklerinde Durmuş'la, Dursun havaya girmişti. Durmuş, "Yaratıcı olun biraz. Her

gelene aynı şeyi yapmaktan sıkılmadınız mı?" derken yüzünün aldığı şeytanımsı şekil gerçekten korkutucuydu. Plan, kumpas, tuzak dediler mi Dursun ve Durmuş'tan korkacaktın. Kurdun kuzuyla oynadığı gibi seni bir şekilde ağlarına düşürür, maymun ederlerdi.

"Varsa planın dinlemeye hazırız." dedi Hasan bozulduğunu belli etmeden. Tabii benim aptalları olaya dahil olmadan uyarmak için, "Sizin beyniniz sulandı yine!" diye çıkıştım.

"Niye ula?" sorusu benim saf Dursun'dan geldi.

"Ulan niyesi mi var? Bu adam buraya kelepçeli geldi. Hadi bırak onu, yeni tıfıllara benzer bir hali mi var? Sizin sulu şakalarınızı kaldıracak korkacak tip yok bu adamda. Bırakın oynaşmayı."

"Ula Bekir, sen bu ara bi yumuşadun da!"

"He Durmuş he! Seni koynuma aldığımdan beri pamuk gibi oldum." dediğimde Dursun kahkaha atıyordu. Tabii bizim kanı çağlayan salaklar yiğitliğe bok sürdürmeyip askerlik anılarına anı ekleyecekler ya, "Kimler var?" diyen Hasan'a iki saf dahil hepsi evet dediğinde, "Hepinizin ağzına sıçarken yeminle kılımı kıpırdatırsam beni meydanda... Aha buraya yazıyorum!" deyip tükürdüğüm parmağımı Durmuş'un alnına sürdüm. O sinirle içtima sırama geçtiğimde Durmuş alnını Dursun'un üniformasına siliyordu.

İçtima bittikten sonra biz üç angut güya mıntıka temizliyoruz, elimizde süpürgeler savurup duruyorduk. İşin enteresan tarafı Sedat'ın gayet saygılı bir şekilde yüzbaşının bir adım arkasında yürürken onunla sohbet etmesiydi. Şaka maka çocuklar bu Sedat'a uyuz olmuştu ya ben de uyuz olmaya başlamıştım. Zaten bizim salaklar ben yine onları hiç uyarmamış gibi kep çalma muhabbetine girdiler.

Onlara, "Bu adam size kepini vermez." dediğimde, "Ula isteyen kim? Çalayruk," dediler. Güya Sedat'ın kepi çalacak içtimada her tıfıla yaptıkları gibi, *Kep gitti göt gitti* dalgasını geçeceklerdi. Sedat'ın kepini çalmak için gönüllü olan da Siirtli Ayı Nasuh oldu. Nasuh'un yedi göbek ceddi pehlivandı. Adam seni pehlivanların giydiği kıspetten yakalarcasına pantolonundan tuttu mu işin bitti. Yastık gibi yerden yere vururdu. Bununla kalır mıydı? Hayır. Yumrukları bana

mısın diyen adamı sinek gibi yere yapıştırırdı. Ben onunla baş ettim mi? Hayır! Birbirimizden uzak duruşumuz sonrasında nedendir bilinmez, bana abi demesiyle son buldu. Adamın hali pehlivan oluşundan kendine güveni tam, "Ben alırım kepini." diye çıktı meydane. Bir yere kadar yapmayın dedim. Bilseydim...

Herkes bu olaya odaklanmıştı ve geceyi bekler olmuştu. Nöbettekiler birbirlerine neredeyse yalvaracak durumdaydı. Birbirlerinden *Bana haber uçur aldı mı almadı mı?* diye söz alıp durdular. Durmuş ve Dursun işin plan kısmında kalırken organizeyi öyle bir yapıyorlardı ki gören de Amerika'ya çıkarma yapacaklarını sanırdı. Öyle böyle Sedat bütün günü karavana hariç yüzbaşının odasında ya da onunla bahçede yürüyerek geçirdi. Akşam, cezam haricindeki on iki iki nöbetine çıkmadan önce bizim iki salağı uyarmadan duramadım tabii.

"Bana bakın, bu adam sakat! Sakın bulaşmayın."

"Bekir uşağum, seni tanimasak tirstun sanarduk, ha."

"Geldiğimde umarım üç beş kemiğiniz kırık bulmam sizi." dedim ve çıktım. Onların kemikleri kırılınca mecbur ben de Sedat denilen yeni gelenin kemiklerini kıracaktım ya da kırmaya çalışacaktım. Aslında kendimi düşünüyordum sanırım...

***

İtiraf etmem gerekirse nöbeti seviyordum. Tamam, yalnızlığım daha bir içime dokunuyor daha bir hüzne boğuluyordum ama nöbet yeri öyle bir doğa harikasıydı ki ölünce buraya gömülebilirdim. Dağın eteklerindeki bu bölük küçük olmasına rağmen konum itibari ile husumeti bulunan üç köyün huzurunu sağlıyordu. Gündüz manzara; dağ, taş, bayırı gösterirken gece sanki daha bir farklıydı ya da bana öyle geliyordu. Lacivert gökyüzünde binlerce dans eden yıldız size yaşamadığınız her şeyi sunar gibiydi.

Gece on ikide başladığım nöbet cezamla birlikte saat dörtte bittiğinde her yerim soğuktan uyuşmuş vaziyette koğuşa geldim. Işıklar kapalı olmasına rağmen koğuşun aydınlığı pencerelerden vuran dolunayın etkisiydi. İlginç olan ise çoğu askerin put kesilmiş ran-

zalarında tedirgin şekilde oturuyor olmalarıydı. Uyurlarsa bir şey olacak gibi tetikte gibiydi hepsi. Kaşlarım havada merakla kapıdan girip yerime yürürken Dursun'la göz göze geldim. Dursun'un yanak kasları sinirle kasılmış konuşmak için kerpetene ihtiyacı var gibiydi. Ranzasının önünde durup, "N'oluyor Dursun?" diye sordum. Cevap Nasuh'un ranzasını işaret etmesiyle aklımda belirdi ve doğal olarak Sedat'a kaydı gözlerim. Karanlığa rağmen bir elinde tırnak çakısı, bir elinde küçük odun parçası sanki burada değil gibiydi. O, elindeki tahta parçasını sanat eseri gibi dürtüp dururken ben sinirle Dursun'u ensesinden tutup koğuşun dışına sürükledim.

"Anlat lan nerede Nasuh?"

"Revirde la!"

"Çok iyi anlattın geri zekâlı!"

"Ula tamam da!"

"Anlatsana o zaman!"

"Işık kapat tekmili verildikten sonra Nasuh dahil, bütün koğuş gibi tetikte yarım saat bekledik. Sonra Nasuh parmak ucunda Sedat'ın dolabının önünde durdu ve usulca dolabı açtı. Şapkayı alacaktı ya... aldı da. Bütün herkesin gözler Nasuh'ta... "

"Eeee?" dedim merakla.

"Şapkadan çıkan cin gibi Sedat arkasında belirdi. Kimse Nasuh'u uyaracak bir saniye bile bulamadı. Nasuh'un omuzuna dokundu ve, 'O kep benim onu yerine bırak!' dedi ama yok böyle bir ses tonu. Her taraf buza döndü. Bizim Nasuh yiğitliğe bok sürdürmeyecek ya, 'Hadi lan git yat! Tepemi attırma benim! O şapka bana lazım sütoğlan!' diye çıkıştı. Sedat, 'Üçüncü kez söylemeyeceğim. Şapkayı aldığın yere koy iri çocuk!' dedi. Ama bizim Nasuh kahkahayı basıp arkasını dönüp gitmeye çalıştı."

"Çalıştı ne demek lan?"

"Elinde şapka hava ata ata sadece iki adım attı ki Sedat kepi elinden çekip aldı ve, 'İyi geceler, iri çocuk.' dedi. Tabii Nasuh delirdi. 'O iri çocuk senin ebeni sikecek.' diye saldırdığında Sedat ne yaptı

ben göremedim ama Nasuh saniyeler içinde yerde uzanmıştı, horon teper gibi bir hali vardı. Tabii ayaklandık ama herkes şoktaydı. Yerde kuduz olmuş gibi debelendi durdu. Çıkardığı domuza benzer sesler yüzünden nöbetçi çavuş geldi. Çavuş, Nasuh'u görünce şaştı kaldı. Ne olduğunu anlamayı bırak, sorduğunda kimseden ses çıkmadı! Ulan Sedat dese ki *Bu yerdeki benim kepi çalıyordu. Yakaladım, titrettim herifi!* Ceza almaz, madalya verirler. Nasuh hırsızlık damgasını yediğiyle kalır, siciline işler askerlik bitmezdi ama demedi."

"Ne dedi?"

"'Arkadaş tuvalete kalktı, ayağı kayıp düştü. Kafasını fena çarptı.' dedi. Çavuş, Nasuh'u birkaç askerle birlikte kucaklayıp götürdü. Sedat ona uzaylı gibi bakan bütün koğuşa, 'Burası çocuk parkı da benim mi haberim yok? Zıbarın lan!' diye kükrediğinde kimse gıkını çıkaramadı. "Sen de mi?" dedim alayla.

"Lan, Nasuh diyorum sana hayvan herif! Ne dalga geçiyorsun! Nasuh ki buranın en güçlüsü, ne oldu ne bitti anlamadık ki... "

"Tamam, geç sen koğuşa. Ben Nasuh'a bakayım." dedim ve alt kattaki revire yol aldım. Allah biliyor ya içimden de dua ediyordum inşallah kötü bir şeyi yoktur diye. Nasuh iyi çocuktu, babasının guruyuydu. Ailesi tüm hayallerini onun üzerine kurmuştu. Babasına nasıl özenmiştim. Adamcağız ta Gaziantep'ten özledim diyerek çıkıp gelmişti buraya. Nasuh nasıl da utanmış ama sevinmişti... Kökü kurusun kimsesizliğin...

Revir kapısı aralıktı, bizim sıhhiyeci ve çavuşlardan birkaçı yüzbaşının yanında, Nasuh'un başında duruyorlardı. Yüzbaşı, "Nasuh, nasıl düştün?" diye sorduğunda, "Düş... düş.. tüm mü?" diye salak salak sorup, yüzbaşının yüzüne alık alık bakan Nasuh'un kafasının karıştığı her halinden belliydi.

"Bir hafıza sorunu eksikti, tam oldu." dedi yüzbaşı, sıhhiyeci Erdal'a sinirle bakarak.

"Daha iyisin ya?" dedi bezgince. Nasuh, "Ko...ko... luuuu.. mu hi... hisset... miyorum, Ko.. ko.. mutanım." dedi acı içinde. Sıhhiyeci Erdal, "Komutanım, kas gevşetici iğne yaptım ama yarın bir has-

taneye sevk edelim emrinizle" dediğinde yüzbaşı, "Yanında biri kalsın gözlemci olarak. Bir şey olursa bana haber verin!" dedi ve sinirle kapıdan çıktığında, "Lan Bekir, gecenin bir vakti ne bok yiyorsun revirin kapısında?" diye bana çıkıştığında şeytan, *Sen ne yiyorsan ben de onu...*, demem için beni kışkırttı ama, "Komutanım, nöbetten dönüyorum." dedim gür asker sesiyle selam çakarak.

"İyi geceler, Asker!" diye gecenin beşinde tekmil verircesine bağırdığında ben selam çakmış, "Sağ ol, Komutanım!" diye bağırıp koridorda kaybolmasını bekliyordum. Yüzbaşı kaybolur kaybolmaz revire girdim. Nasuh, yatakta elektrik yemiş gibi gerilmiş yatıyor, bedeni istemsizce seğiriyordu. Dursun'un horon teper gibi yerde kıvrandı dediği kadar vardı, ki bu, iyileşmiş haliydi belli ki. Çavuş Sami, "Erdal bir tane daha mı iğne yapsan?" diye sorduğunda, "Üç tane kas gevşeticiyle yerden kalkamaz insan, daha ne yapayım? Neresini vurduysa bilmiyorum ki hiç böyle bir şey görmedim." dedi Erdal.

"Ulan sen bileceksin tabii, ben mi bileceğim?" dedi Sami ama Erdal, "Oradan doktor önlüğü giymiş gibi mi duruyorum?" diye sordu.

"Ha doktor! Ha sağlıkçı! Yazık lan Nasuh'a. Baksana, prize elini sokmuş gibi" dediğinde gülmemek için dışarı çıkıyordu. Beni görünce, "Bekir ?" dedi Sami.

"Nesi var Nasuh'un?"

"Düşmüş, neresini vurduysa bedeni titreyip duruyor." dedi. Seslenmedim, ne diyim ki? Ama hali gerçekten kötü görünüyordu. Sıhhiyeci Erdal, "Ben sıcak su torbası yapayım, sen burada mısın?" diye sorduğunda başımı salladım. Yatağın başında Nasuh'un kitlenmiş gibi sıkılı çenesine aldırmadan, "Naptı sana?" diye sordum. Gözleri pörtlemiş cevap vermek istiyor ama konuşamıyordu. Sanki ağzına koca bir bez tıkılmış gibi inledi. Elini kaldırmak istiyor ama bedeni kasılıp duruyordu. "Yorma kendini!" dedim. Koca adamın yatağın içinde ıstırapla kıvranması gerçekten sinir bozucuydu.

Tavuk Götü Tövbe Tutmaz Derler...

On Gün Sonra

Nasuh bölüğe döneli üç gün olmuştu ve etrafı hâlâ geçmiş olsun dileklerini ileten askerlerle doluydu. Herkes Nasuh'un haline öylesine üzülmüştü ki neredeyse sıraya girip kucaklaştılar. Nasuh karpuz gibi yata yata iyice kilo almış, kanlı canlı olan suratı daha bir kırmızılaşmıştı.

Sedat ilk günkü gibiydi. Bölükte gerekmedikçe kimseyle konuşmaz, kimseye bulaşmaz, varlığıyla yokluğu bir halde takılıyordu. Bütün emirleri yerine getiriyordu diyeceğim ama ona emir vermeye kimse cesaret edemiyordu demek daha doğru olur. Bizim yeri göğü inleten çavuşlar ona bir şey söyleyecekleri zaman süt isteyen kediye dönüşüyorlardı. Komik olansa, Sedat'ın hiçbir şeye itiraz etmeyip verilen görevlere harfi harfine uymasıydı. Buna rağmen Çavuş Sami beti benzi atmış bir şekilde yanıma geldiğinde yine Sedat'la ilgili bir şey isteyeceğini anlamıştım.

"Noldu lan Sami? Yüzbaşıyı çıplak görmüş gibi bir halin var?" dediğimde sigara molası vermiştim.

"Bekir, tuvalet temizlik sırası sende."

"Yani?"

"Senden bir şey isteyeceğim."

"Yüzünden belliydi. Bana bak, Dursun ve Durmuş'u yanıma verme de üçünüzün kafasını da kubura sokmayayım!" dedim, çünkü üç

kâğıtçılar ben olunca yüz bulup kaytarıyorlardı.

"Bekir, sen olmasan burada onların canını okurlar biliyorsun, değil mi?" dedi Sami içtenlikle.

"Bulur onlar bir yolunu" dedim gülümsemeye çalışarak.

"Sami bak, yolunu yapma sakın. Onlarla beni bir tuvalet sırasına yazma."

"Yok yok onlar haftaya, senin yanında Sedat var bu hafta."

"Oha! Adam yeni geldi, ne temizliği lan!"

"Valla adama Nasuh olayı yüzünden herkes kıl!"

"Ulan bunları Sedat'ın değil, benim silkelemem lazım ha! Kaşınıyorlar." der demez Sami, "Bekir sen sıranın onda olduğunu söylerken yol yordam gösterirsin! Hadi kal sağlıcakla." dedi ve jet hızıyla yanımdan uzaklaştı şerefsiz. Tabii bunu Sedat'a söylemek yemedi. Ya sabır çekerek Sedat'ın olduğu bahçe tarafına ilerledim. Elinde telefon gözden ırak, yine birileriyle konuşup duruyordu. Zaten adamın telefon kulağına yapışmıştı desem yeridir. Boş kaldığında ya şınav çekiyor ya telefonla konuşuyordu.

Beni görünce, "Ararım birazdan, kapat!" dedi. Telefonda konuştuğu kişi olmak istemezdim doğrusu.

"Selamün aleyküm."

"Aleyküm selam, Bekir!" dedi. Sesindeki o hâkimiyet yüzbaşıda bile yoktu.

"Çavuş Sami seni bulamamış, bu hafta tuvalet temizlik sırası benim ve senin."

"Olur." dedi ama bu cevabı beklemiyordum.

"İçtimadan önce halledilmesi gerek." dediğimde telefonu ön cebine sokuşturup, "Gidelim!" dedi. Öyle bir havası vardı ki, ya da bana öyle gelmişti, görenler tuvaleti temizlemeye değil öldürmeye gideceğiz sanırdı. Malzeme depo kapısında görevli Mahmut'a, "Tuvalet temizlik malzemelerini ver, Tertip!" dediğimde şaşırdı kaldı. "İkiniz mi temizleyeceksiniz?" diye soruşu görülmeye değerdi.

"Niye soruyorsun? Canın çektiyse sen de gel." dediğimde sesi soluğu kesildi. Eli ayağına dolandı, hızla verdi malzemeleri. İki tuz ruhu,

iki fırça, iki çek pas, bu sefer hali görülmeye değer olanlar bizdik.

Tuvaletin bilindik amonyak, yani çiş kokusu yüzümüze vururken Sedat oralı bile olmadı. Ben neler görmüş geçirmiştim de Sedat sanki yıllardır burada yaşıyormuş havasındaydı. Bu kayıtsız her şeyi normalmiş gibi kabullenen hali gerçekten sinir bozucuydu. Kafamdaki adalete bir kere daha küfredip, "Sen yerleri yıka ben tuvaletleri hallederim." dedim. Niye mi? Adam yeni geldi. Niye temizlesin ki? Başkası olsa çoktan isyan eder, soluğu görevli çavuşun yanında alırdı.

"Beraber yapalım; üç senin üç benim, en son yerleri çekeriz. Şurada bir hortum var, duvarları fırçalar, en son yerleri akıtırız." dediğinde ben ağzım bir karış açık bakıyordum.

"Duvar?" diye sormam bu yüzdendi.

"Duvarları da fırçalamak lazım."

"Oha!" dedim kendime inanamadan.

"Yapmayacaksan bas git! Ben hallederim." dediğinde içimden *ya sabır* çekiyordum. Elin manyakları hep mi beni bulur? Kırk yıllık duvarlar paklanır mı? Elde fırça, bir elde tuz ruhu girdim tuvaletin birine...

İşin komik tarafı ise her beş dakikada bir birinin gelip tuvalete girmeye çalışmasıydı. Belli ki Durmuş ve Dursun kontrole gönderiyordu. En son fermuarını açarak giren öküzü görünce beynim oynadı yerinden. "Ulan temizlik var, görmüyor musunuz? Bir dahaki gelenin çükünü koparır götüne sokarım." diye bağırdıktan sonra ne gelen oldu ne giden. Sedat'ın dudakları bir iki saniyeliğine yana doğru kıvrıldı biliyorum, çünkü bizim tıfıl fermuarını çekemeden kendini tuvaletin dışına atmıştı.

Velhasıl yarım saatlik iş bizim titiz Sedat'ın yüzünden üç saate çıktı ama tuvaletlerin fotoğrafını çekip bölüğün başına asasım geldi. En son paspası Sedat çekerken ben aynaları kuruluyordum. Pek bir şey konuşulmadı desem yalan olur çünkü hiçbir şey konuşmadık. Benim zaten tavır belli, hal belli. Sedat'ın birkaç kere çalan telefonuna, "Kapat, arayım ben." diyerek cebine sokuşturmasından başka bir şey geçmedi. En son ben malzemeleri toparlarken, "Var mı başka bir şey?" diye sordu paşam.

"Eline sağlık, ben malzemeleri bırakırım." dediğimde elinde telefon tuşlara baka baka çıkıyordu. O, gözden kaybolur kaybolmaz tuvaletin kapısı birbirinin üzerine yığılan askerlerle doldu. Tabii önderleri Durmuş ve Dursun'du. Yemin ediyorum bu iki kardeş bıraksan Türkiye'yi yönetir.

"Bekir, n'oldu?" diye soran Dursun'du, çünkü diğerleri bırak bana soru sormayı konuşmaya çekinirlerdi.

"Ne hakkında şekerim?" dedim sırıtarak.

"Sedat'la ula. Ne hakkında olacadi?"

"Bundan sonra Sedat'ın üzerine adam tanımam. Öl desin ölürüm." dediğimde saflar fotoğraf çekilir gibi dondular.

"Oha!" diyen Durmuş'tu.

"Sizin gibi bebelerle işim yok artık." dedim ve onları öylece bırakıp malzemeleri teslim edip dışarı çıktım. Tuvaleti temizleyeceğiz diye tuz ruhu içimizi çözmüştü, yüzüme temiz serin hava vurunca nefes aldığımı hissettim. Derin bir nefesle havanın serinini içime çekip sigara yaktım. Sedat, çavuşların gözünden ırak sahanlığın yamacında dolanıp duruyor, elinde telefon hararetle bir şeyler konuşuyordu. Kötü biri miydi? İyi biri miydi? Bilmiyorum ama herkes Nasuh'a olanlardan sonra korkar haldeydi. Bizim iki salak Laz hariç...

Torpilli miydi? Sorusunun cevabı evet değildi kanımca çünkü adamın duruşunda torpil kabul edecek bir hava yoktu ama psikopat muamelesi gördüğü kesindi. Nöbete yazılmadı. Eline silah verilmedi ama son beş gündür gece on on iki nöbetlerini yapan çocuklar rahattı. Ben de Sedat'ın onların nöbetlerini tuttuğunu nöbet değişiminde öğrendim. Bir gece nöbet teslimde, "Ben buradayım, istersen dön geri!" dediğinde, "Benim nöbetim başlıyor. Seninki bitti!" dedim haliyle.

"Eyvallah!" dedi ve yürüyerek uzaklaştı.

Tuvaleti öyle bir temizlemişiz ki sonraki günler ikimizin birden gitmesine gerek kalmadı. Zaten millet benim ve Sedat'ın temizlediği tuvaletin içine sıçmaya korkar haldeydi. Bölüşüp bir gün Sedat, bir gün ben temizleyerek haftayı bitirdik. Sedat bir kere olsun kay-

tarmaya çalışmadı. Sırf meraktan birkaç kere arkasından tuvaletlere girdim. Bal dök yala...

Durmuş ve Dursun benim Sedat'ı şaka yollu da olsa övmemle birlikte ona daha bir kin besler hale gelmişlerdi. Adam onlara ne yaptı diye sor, *Gıcığız işte, ötesi yok* diyorlar, ağızlarından başka bir kelime çıkmıyordu. Nerelerine güveniyorlardı hiçbir fikrim yok. Aynaya bakmayan Laz bebeleri, Sedat'ın yarısını bırak, kıymığı kadar olsalar içim yanmaz. Adam bırak vurmayı üflese uçacaklar, buna rağmen diş biliyorlardı. Bana mı güveniyorlardı sorusunun cevabını bilmek bile istemiyorum. Onların yüzünden aldığım cezalara mı yanayım, yoksa gündüzleri süpürge elimden düşmüyordu ona mı yanayım bilmiyorum. Bütün cezaları geçtim de mıntıka temizliği cidden can sıkıcıydı.

Öğlen yerleri süpürürken Nasuh'u karşımda gördüğümde bön bön bakmışım. Kıvrılıp bükülerek bir şey söylemeye çalışıyordu. "Bana bak, Dursun ve Durmuş'la iddiaya mı girdin? O salakların aklına uyup *bizim evi de gel süpür* şakasını yapacaksan bu sopayı bir tarafına sokarım haberin olsun." dedim öfkeyle.

"Yok... abi! Haşa! Sana sağ ol demek için geldim."

"Niye, hayırdır?"

"O gece sen kalmışsın yanımda abi."

"Hatırlamıyor musun?"

"Hatırladığım tek şey acı. Biraz önce Durmuş'la konuşurken o söyledi. Yeni öğrendim sağ ol..."

"Hastanede ne dediler?"

"Boynumdan beynime giden hareketlerimi kontrol eden bir damarda sıkışma olmuş," derken bahçede kazma sallayan Sedat'a öldürecekmiş gibi bakması gerçekten fırtınanın habercisiydi.

"Nasuh, ondan uzak dur."

"Abi nasıl uzak durayım! Ne yaptıysa hâlâ bedenimi kontrol edemiyorum!"

"Boşver, olan oldu. Benden söylemesi, herif tekin ayak değil! Şurada dört ayımız var. Sen yoluna bak, babanı düşün," dediğimde

Nasuh durulmuştu. Beni dinleyecek miydi? Bunu zaman gösterecekti. Yanımdan uzaklaştığında Dursun ve Durmuş'un yanıma gelmesi çok sürmedi.

Durmuş, "Ula Bekir uşağum, ha buradaki yaprakları ne yapalum?" diye sordu ama gözü Sedat'taydı.

"O yaprakları götüne sokarım, gözünü çek o heriften. Akıllanmadınız mı siz?"

"Nasuh'a yaptıklarını yanına mı bırakalım?"

"Nasuh aptallığının cezasını çekti."

"Tamam ula Bekir. Yeminlan sana ha bu askerlukte nur indi. Sen bizum Trabzon'da duyduğumuz belalı Bekir olamazsun," dedi ve ellerinde süpürge önlerine baka baka uzaklaştılar. Dursun'u ve Durmuş'u durdurmak bir yere kadar mümkündü. Sözlerini yine tutamamış, sanki ben onlara uzak durun dememişim gibi gece nöbetten geldiğimde Nasuh ve bizim iki salağın yatakları boştu. Sedat'ın yatağına baktığımda başımdan aşağı kaynar sular indi çünkü o da yerinde yoktu. Yatağında uzanmış bizim Siirtliye, "Nerede bunlar?" diye sordum o panikle. "Abi revirde yatıyorlar! Sedat manyağı sanırım Disko'da," dedi gözlerini pörtleterek.

"N'oldu yine?"

"Abi ben görmedim ama Dursun ve Durmuş, Sedat'ı kıstırmaya çalışmışlar. Nasuh dayanamamış, o da dalmış. Sedat üçünü birden üst üste vurmuş." dediğinde ben çoktan koğuştan çıkmış revire geçmiştim.

Tabii koridorun başından gelen yüzbaşının sesiyle soldaki sütünün arkasına saklandım, yalan söylemeye gerek yok. Yüzbaşı artık bağırmıyor, yırtınıyordu. "Ulan nohut beyinliler, hiç mi aklınız çalışmıyor sizin! Ben size olay istemiyorum diye kaç kere söyleyeceğim? Hiç uyarmamışım gibi her bokun altından siz çıkıyorsunuz."

"Ama... Komutanım!" diyen Durmuş'tu fakat gerisini getirmedi. "Sürerim lan sizi buradan! Bitirtmem askerliğinizi!" diye bağırdığında hiçbirinin sesi çıkmadı. Komutan hızını alamamış olacak ki, "Nasuh sen niye uyuyorsun bu salaklara!" diye sordu.

"Komutanım, o Sedat şerefsizi..." dedi ama, "Şerefsiz dediğin

adamın altı tane terörist leşi var Nasuh! Kelimelerini iyi seç! Siz burada kıçınızı büyütürken Sedat dağlardaydı. Söyle bakalım şerefsiz kelimesini hak ediyor mu? Etmiyor mu?" diye sorduğunda Dursun yine burnundan darbe almış, hım hım konuşmaya çalışarak, "İyi de Komutanım o zaman niye kelepçeli geldi buraya?" diye sordu merakla. Yüzbaşı canı sıkkın bir tavırla, "Komutasındaki yüzbaşının ağzını burnunu dağıttığı için şu an sürünüyor. Askerliği uzadı ve burada bitirecek inşallah. Bir daha ona bulaşırsanız yemin ederim sizi de onunla Disko'ya atarım. Sonrasına karışmam. Artık sizi kendine karı mı beller, size eşşek sudan gelmeyene kadar döver mi bilemem ama arkama bile bakmam haberiniz ola!" dediğinde üçü birden "Komutanım!" dediğinde, "Yatın hadi ve Sedat'tan uzak durun!" diye söylenen yüzbaşıya "Komutanım ayıp olmuyor mu?" diyen Durmuş'tu. Cidden kaşınıyordu Allahın safi.

"Ayıp nedir sana başka zaman göstereceğim ben. Hele bundan sonra bir olaya karışın! Görün ebenizinkini!" dedi ve revirden çıktı. Siniri yüzüne yansımış halde koridorda postallarını vura vura uzaklaştı. Yüzbaşı eksenimden kaybolur kaybolmaz revir odasının kapısını aralamamla bizimkilerin mumyalanmış hallerini görmem bir oldu. Bunlar dayak yemekle kalmamış, ağızları burunlarıyla yer değiştirmişti.

"Allah sizin belanızı versin diyeceğim ama siz papazı bulmuşsunuz. O vermiş cezanızı."

Hım hım Dursun, "Ula Durmuş, sanırum Sedat'a papaz demek istedi ha bu uşak," dedi.

"Yok Dursun, sağa öyle gelmiş. Bekir öyle ince espriler yapamaz."

"Sizin esprizine sokayım e mi!" dedim. Nasuh'un yanına geçerken onunla göz göze geldim. Söylemek istediklerimi dile getirmeme gerek yoktu.

Nasuh, "Abi ben..." dedi utangaç bir şekilde.

"Sen anlat Nasuh, nasıl oldu?"

"Bu iki salak beni gaza getirdi." dediğinde Durmuş ve Dursun kıpırdatamadıkları bedenleriyle Nasuh'a saldırmaya çalışıyorlardı.

"Vay, yılun saticisi!" dedi Durmuş...

"Ula sen da ne dönek çiktun!" dedi Dursun...

"Oynaşmayın lan yeni gelinler gibi!" dedim ve sinirle, "Niye beni dinlemedin? O kadar uyardım seni! Yüzbaşı haklı. Niye uyuyorsun bu kuş kafalı lazlara?" diye isyan ettim artık. Nasuh, "Ben dersimi aldım abi! O adam başka bir şey, insan değil o! Eli öpülür Sedat'ın, başka bir şey demiyorum." dedi hayranlıkla.

"Ula iki dayak yedun el öpmeye çalişiysun."

"Dayakla ne ilgisi var lan! Adam suçlu olduğumuz halde suçu üzerine aldı. Tek derdi kimse ona bulaşmasın. Maşallah biz de hiç bulaşmadık. Yine az dövdü bizi. Geldiğinden beri ikinizin yaptıklarını birisi bana yapacak Allah yarattı demez gömerdim yeminle." dedi Nasuh.

"Naptınız? Hani lan verdiğiniz söz? Beni mi uyutuyordunuz?" diyerek Dursun ve Durmuş'a baktım. Bilirim ben mallarımı.

"Hiç uşağum, ne yapacağuz? Bir şey yapmaduk."

"Ulan adamın postallarının iplerine kadar çaldınız, gece yatağına kum doldurdunuz, donlarının arkasına delik açtınız da gıkı çıkmadı. Daha ne yapacak?"

"Yaptınız mı lan!" diye kükredim.

"Kuri iftira," diyen Durmuş'tu. O sırada Dursun da Nasuh'a sarılı koluyla vurmaya çalışıyordu.

"Son olayda ne oldu?" dedim sıkıntıyla.

"Abi, bu iki salak sıcak çorbayı adamın üzerine döküp bir de gülüştüler. Araya girmiyim, hak ettiler dedim ama Sedat bunların kafalarını tokuştururken dayanamadım."

"Ne tokuştirması uşağum, hiç da bile," diyen Dursun kafasındaki şişliğe bastırıyordu. Şimdi gidip adama *Niye yaptın?* diye hesap soracak olsam suçlu benim salaklardı. Yerimden sinirle kalkarken yüzümden bir duygu okunmuyordu. Dursun ve Durmuş, Van Kedisi'nden hallice, bana sadece bakmakla yetindiler. "Bir şeye ihtiyacınız olursa haber gönderin hallederiz. Hadi zıbarın şimdi."

"Abi sağ ol!" diyerek minnettarlığını gizlemeyen Nasuh'tu. Tabii bizim akıllanmayacak Durmuş, "Bekir, valla ha şu Sedat'ın defteru-

ni dürmemuzde bize yardum edersan süper olur" derken "Ya sabır!" çekerek revirden çıktım. Haksız da olsalar dayak yemiş olmaları canımı sıkıyordu ve Sedat suçsuz da olsa ona diş biliyordum. Uyku bana iyi gelecekti.

Koğuşun kimsesiz sabah saatleri en sevdiğim zamanlardan biriydi. Elimi ayağımı yıkayıp ranzama uzandım ve açık olan camı kapattım. Gözlerim tam kapanacakken koğuşun kapısı açıldı ve içeri Sedat girdi. Disko'dan çıktığı belliydi ama adam saatlerce koşmuş gibi ter içindeydi. Dolabından aldığı havluyla duşun olduğu tarafa geçtiğinde ben yine salak gibi onu seyrediyordum. İtiraf etmeliyim ki yine o soğuk suyun altına girecek mi diye merak ettim. Tabii merakımı gidermek için arkasından gitmedim. Zaten gelen su sesiyle suyun altındaki halinin gözümde canlanması zor olmadı. Gözlerim ne ara kapandı bilmiyorum ama fısıltılarla uyandım. Gürültü yapmamak için elinden geleni yapan birkaç kişiye kızma gibi bir lüksüm yoktu. Gerine gerine yerimden kalkıp giyindim ve revire gittim. Bizim Sedatzedeler ellerinde bir somun ekmekten yapılma tost ile koca koca çaylar, altın günü yapar vaziyetindeydiler. Durmuş, "Uşağum, tam zamanunda geldun. Sana da tost yaptirduk," dedi gevrek gevrek. "Var olun." dedim ve yanlarına oturup gazete kâğıdına sarılmış tostu açıp yemeye başladığımda Dursun, "Bekir, ne düşüniysun?" dedi.

"O mıntıka temizliği bitmez bu akşama kadar..." dedim sinirle. Gerçekten de süpür süpür bitmedi.

Karanlık ve Aydınlık

Günler askerde geçmek bilmiyordu. Gerçi geçse ne olacak? İleriye dönük hiçbir planım yoktu. Etraf hayallerini anlatır, konuşur, ben sessiz kalırdım. Birisi babamla iş açacağız der. Birinin nişanlısı bekler. Biri oğluna sarılmak için gün sayar. Hayaller, umutlar hiç bitmez. Sağ olsun Durmuş ve Dursun'un benim adıma yaptıkları planlar beni güldürmekten öteye geçmiyordu. *"Ula taka alur paluk tutaruz, he Bekir?"* diyen Dursun'a itiraz Durmuş'tan geliyordu. *"Yok ula, Rusya'ya gider inşaat yaparuz. Ne işimiz var palukla? He mi Bekir?"*

"Tamam ula Durmuş, en iyisi spor salonu açalum, he Bekir? Sen ne dersun? Olmadi, Trabzonspor'u satun alırız," dediğinde ne diyim? Diyecek bir şey yok! He he diyip geçiyordum. Benim gibi bir adamın ne planı olabilir? Hiçliğin kıyısında kaybolmuşluk beni ele geçirmişken karanlıktan kaçışım ben nefes aldığım sürece devam edecek, benim için güneş hiç doğmayacaktı. Belki askerde kalıp birilerinin beni yönlendirmesine izin vermem en iyisiydi. Hoş, dayım olacak şerefsiz, Trabzon'a dönmemi istemeyen bir hal tavır içindeydi. Bir iki kere aradım aramasına da aramasaydım daha iyiydi. Sonrasında umurumda olmadı. Durmuş'la Dursun'a bahsetmeden önce günlerdir aklımı kurcalayan bu fikri biriyle paylaşmalıydım. Bana yol göstermesini dilediğim yüzbaşının bulunduğu barakanın önüne geldiğimde içeriden gelen konuşmalarla elim kapıda durdum. Niye mi?

Sedat'a olan merakım yüzünden olabilir.

"Komutanım, kaç ay kaldığı umurumda bile değil! Beni faydalı olacağım bir yere gönder."

"Sedat, sabırlı ol. Az kaldı."

"Elimden bir kaza çıkacak."

"Savcı Nejat'a söz verdin, uslu duracaksın! Senin için çok uğraştı biliyorsun. Onun çabalarını boşa çıkarma."

"Belki doğru olan Tarabyalının yoludur, Komutanım."

"Sen mafya olamayacak kadar değerlisin, bunu unutma. Nejat beni aradığında senden hayranlıkla bahsetti. Lütfen konuşmalarımızı tekrar gözden geçir. Temizlenip, eğitimini alıp ülkene faydalı olacak, Nejat' ın çizdiği yoldan ilerleyeceksin."

"Benim gibi birini devlet kabul etmez Komutanım."

"Tarihte legal olmayan, adı açıklanmayan bir sürü devlet kahramanları var Sedat. Hiçbiri sütten çıkmış ak kaşık değil. Hepsinin öncesinde kaderin çizdiği hataları var. Unutma ne olursa olsun doğru yoldan yürümek için masum doğmaya, temiz bir ailede büyümeye, düzgün bir hayat geçirmeye gerek yok."

"Dediğim gibi benim sizin söylediğiniz bağlamda bir beklentim yok. Nejat Savcıma olan sözüm olmasa o iki salağı kafa kafaya vurmakla kalmazdım." dediğinde sesi buz gibiydi.

"Dursun ile Durmuş iyi çocuklardır. Sen onları merak etme ve kendine bahane yaratma."

"Bir bahaneyle kapınızı çalmam gerekiyordu. Size saygımdan susuyorum. Yoksa hiç yoktan o iki kardeşin nefesini kesmiş, buradan defolup gitmiştim," dedi Sedat.

"Onlardan uzak duracak, burada gözümün önünde olacaksın."

"Yüzbaşım..."

"Bunun üzerine konuşmaya gerek yok. Nejat askerliğin bitince bizzat seninle ilgilenecek. Bitir şu askerliği."

"Bunu benden daha fazla isteyen yoktur."

"O zaman konuşma bitmiştir. İki şımarık zengin veledini kafana takmayacaksın."

"Ben kafama takmam Komutanım." diyen ses tonu beni rahatsız etse de yüzbaşı hiç rahatsız gibi durmuyordu.

"Sedat güldürme beni!" dediğinde nasıl böyle kayıtsız kalabildiğine inanamıyordum. Ellerim kapı kolunu tutmuş sinirden titrerken arafi yaşadığım bir gerçekti. Sedat'ın nefesini kesmek benim için bir ödül olurdu çünkü kimse benim yakınlarıma her ne olursa olsun zarar veremezdi. Ne yapacağıma karar vermeye çalışırken kapı üzerime doğru açıldığında son konuşulanları kaçırmış olduğumu fark etmem bir oldu. Ağzımdan çıkan kelimeler şekil alırken gerçekten ciddiydim.

"Onlardan uzak dur! Yoksa senin nefesini ben keserim!" diye tıslıdığımda yüzbaşının yanımıza gelmesi saniyeler sürdü.

"Bekir!" diye bir kükreyişi var ki bütün bölük inledi. Tabii o an bağırması Sedat ve benim için bir önem arz etmiyordu. Gözlerime diktiği kara gözlerinde hiçbir korku yoktu. Nereden mi biliyorum? Her gün aynaya baktığım gözlerimdeki bakışı tanıyordum da ondan. Ben ruhumu karanlığa verirken aydınlıktan vazgeçeli çok olmuştu ve ben onun karanlığını görüyorsam o da benimkini görüyordu.

Yüzbaşı bağırarak "Sedat sen bölüğe geç!" diye bağırdığında yerinden kıpırdamaması ve bakışlarını benden çekmemesi artık onunla benim bir sorunumuzun olduğunu açık açık anlatıyordu.

Yüzbaşı son bir çabayla, "Sedat! Bu bir emirdir," diye kükredi ya derin bakışları hafif alayla süslenmiş sesiyle bir bütündü.

"Sabırsızlıkla bekliyor olacağım... Bekir!" dedi ve selamı sabahı es geçip omuzuma omuzuyla sertçe vurup çekip gitti. Buraya geldiğimden beri yüzbaşının kontrolünü kaybettiğini hiç görmedim. Şu an hariç çünkü hissedebiliyordum.

"Gir içeri, Bekir!" diye kükrediğinde, "Gerek yok Komutanım!" dedim sertçe. Ona olan inancım bir toz bulutu halinde aklımda kay-

bolmuş geriye kahpe dünyada nefes alan biri kalmıştı. "Sana gerek olup olmadığını sorduğumu hatırlamıyorum Asker!" diye kürkediğinde sinirle barakaya girdim.

Sorgusuz sualsiz, "Şu an askerliğini yakmıyorsam bu, Sedat'tan uzak duracağın içindir." dedi.

"O Dursun ve Durmuş'tan uzak durduğu sürece ben de ondan uzak duracağım." dediğimde içimdeki canavar uyanmış avının hamlesini bekleyecekti.

"O zaman söyle o dangalaklara büyüsünler! Yoksa Sedat'a kalmaz ben keserim nefeslerini!" diye avaz avaz bağıran yüzbaşının çok değil on gün sonra beni Sedat'la birlikte Disko'ya attırması bir oldu. Neden mi? Sanırım buna dejavu diyorlar. Dursun ve Durmuş beni nasıl iplemeyip Sedat'la uğraşmaya devam ettilerse ben de Yüzbaşı'yı dinlememiştim diyebiliriz.

O gün görülmeye değerdi. Benim arkadaşım dediğim iki salak ne yaptıysa Sedat bunları bir temiz girişmişti ama benim haber almam geç oldu. Bizim çocuklardan biri koşa koşa yemekhaneye gelip, "Abi senin Mario kardeşleri Sedat paspas etti! Bir bak istersen." dediğinde kesseler kanım akmaz o kadar kendimi kaybetmiştim. Bırak hızlı koşmayı resmen depar attım. Bölüğün arkasında kalan sahanlığa vardığımda son gördüğüm Durmuş'un gücü bitmiş savruk yumruğunun Sedat'ı iskalayıp yere düşmesiydi. Tabii yerde baygın yatan Dursun'u söylememe gerek yok sanırım.

"Sedat!" diye bağırdığımda arkasını dönme zahmetine bile girmedi.

"Al arkadaşlarını git! Bu son ihtarım. Bir dahakine onları eşek cennetine yollarım." diye kükreyen sesindeki hâkimiyeti anlatmama gerek yok. Etrafta kavgayı seyreden askerlere, "Dağılın lan!" diye bağırdığında hepsi sinek olup uçup gitti. Tabii ben hariç...

Şerefsiz dayımın dediği *Kurbanının gözlerine bak!* cümlesi kulaklarımda çınlarken Talat'ın *Gözlerini kırptığı anda harekete geç!* cümlesi beynimde yankı buldu. Ben cümleleri kafamdan geçirederayım Sedat'ın önüne geçmiş çoktan avıma odaklanmıştım. Gözleri göz-

lerime dikilmişti ama adam, ne gözlerini kırpıyor ne kıpırdıyordu. Aynı şeyleri o da bekliyor olabilir miydi?

Biz birbirimize horozlanırken Yüzbaşı'ya haber uçtuğu yanında Sami'yle koşarak geldiğinde belli oldu. Sedat'la ben burun buruna ilk yumruğu kim atacak diye beklerken tabii kim takar Yüzbaşı'yı... Ne selam durduk, ne gözlerimizi gözlerimizden çektik. Yani selamı hak getirdi. Baktı Yüzbaşı bu iş büyür sesi kulaklarımda çınladı. Akıllı adam vesselam.

"Çavuş, al götür bu ikisini hücreye kapat! Benim bölüğümde böyle efelenmek neymiş öğrenene kadar orada kalsınlar." diye kükrediğinde Sami, "Komutanım!" diye itiraz edecek oldu.

"Ne var Sami?"

"İkisini aynı hücreye mi koyalım?"

Yüzbaşı, "Evet?" diye Sami'ye dönen bakışlarıyla konuşmasını bekledi.

"Orada birbirlerini öldürür bunlar Komutanım."

"İyi ya eğitim zayiatı deriz."

"Emredersiniz Komutanım!" dediğinde Sami yanımızda dikilip, "Yürüyün!" diye bağırdı bağırmasına da korktuğu yüzünün renginden belliydi. Meraklı tazeler gibi etrafta dolanan bir kaç kişiyi yanına çağırıp güç aldı aklınca. Yanına çağırdıkları ne yapacağını bilmez şekilde bize bakarken ne Sedat ne de ben emri ikilettik. Öfke dolu bakışlarım alamadığım sinirin yanına eklenmiş kanımı kaynatırken, Sedat sanki beş yıldızlı otele gidiyor havası sergiliyordu. Bir insanın ne düşündüğü, ne hissettiği hiç mi belli olmaz? Yüzbaşı uzaklaşırken biz de Sami'yi koyun gibi takip ettik. Ya da sadece koyun gibi takip eden ben vardım.

Sami bizi ana binanın altında hamamın yanındaki kapının önüne getirdiğinde erlerden birine, "Gir kazan dairesine, kenardaki yatağı kap gel!" dedi.

Tıfıl er, "Emredersiniz Komutanım!" diye selam verirken güle-

sim geldi. Tabii benim gülmem yanağımdaki seğirmek olarak tanımlanabilirdi. Er rutubetten artık ne renk olduğu bilinmeyen yatağı Sami'nin açtığı kapıdan içeri soktu ve bir diğeri yardım etti. Erler selam vererek çıkarken Sami onlarla gitmek için ruhunu teslim edebilirdi ama çocuklar jet hızıyla sıvışmış ona fırsat vermemişlerdi.

Sami gözümün içine bakıp içeri girmemizi umarak, "Hadi Allah kurtarsın!" dediğinde Sedat'ın içeri girmesiyle benim ensesine yapışmam bir oldu.

"Lan nereye?"

"Yukarı nereye olacak?"

"Sami söyle benim iki salağa gece gelsinler." dediğimde Sami çaresizce, "Tamam, nasıl olsa revirde olurlar rahat rahat gelirler." dedi ve içeri girmemi bekledi. Kapıyı arkamdan kilitlemeden önce meraklı bir o kadar tedirgin bakışları Sedat'ı buldu. Bakışlarıyla benden özür dileyerek kapıyı kapattı. Sinirle ciğerlerime çektiğim nefesi aldığıma alacağıma daha ilk dakikalarda pişman oldum. Kazan dairesinden gelen kömür kokusu bodrumun rutubetiyle birleşip burarın nefes alamayacak kadar ağır bir kokuyla kaplanmasını sağlamıştı. Bırak nefes almayı burası mantar yetiştirmek için en ideal ortamdı. Duvarlar yeşillenmiş artık biriken küf kültürü geçmiş eğitim almış haldeydi.

Sedat'ın elleri arkasında birleşmiş, demir parmaklıkların sardığı pencerenin önünde bana arkası dönük bir şekilde kıpırdamıyordu. Onu gören beş yıldızlı otelin en yüksek katından Haliç'te demirleyen gemilerini seyrediyor zannedebilirdi. Her şeyi bir kenara bırak bana arkasını dönmek her yiğidin harcı değildi. Sinirle somya yatağın üzerine yatak niyetine konulmuş şeye oturduğumda Sedat, "Devam edelim mi?" diye sordu. İlk önce ne dediğini algılamasam da ayağa kalkarken "Sen nasıl istersen!" dedim ve boynumu sağa sola kıvırdım. Kaslarımı rahatlatıyordum ki iyi yumruk atabileyim. Bir nevi ısınma yani. Sedat sanki ringe çıkarcasına üzerindeki askeri formayı çıkardı, bir güzel düzeltip yatağın demirine astığında ben afallamış onu seyrediyordum. Yıllardır ilk defa dayak yiyeceğimi

hissetmem normaldi çünkü Sedat kavga etmeye hazırlanmıyordu. Adam beni yere yapıştıracağına emin bir tavır içerisindeydi. Bu nasıl bir kendine güvendi? Ben bu zamana kadar hiç kendime güvenmemişim onu anladım.

"Başla!" dedi sertçe. Tamam, dayak yiyeceğimi anladığımda bir sıfır yeniktim de, bunu belli etmeye gerek yoktu. Sinirle, "Büyükler önden!" dediğimde ellerimi iki yana açıp hamlesini bekliyordum. Ne hamlesi? Midemle safrakesemin arasına yediğim darbeyle ayaklarımın yerden kesilip sırtımın duvara çarpması bir oldu. Vay ayı vay! Ne yemiş içmişse hiç belli etmiyordu. Tır çarpmışa döndüm. Bırak kavga etmeyi yerden kalkacak gücüm bile yoktu.

İşin enterasan tarafı ruhumu kaplayan karanlık acıyla el sıkışıp gücümü toplamama yardım ettiğinde bedenim yenilmez bir enerjiyle dolmuştu. Yani içimde bastırdığım canavarı serbest bıraktığımda ipin ucu kaçmıştı.

Ayağa kalkıp Allah ne verdiyse tekme tokat saldırmaya başladım. Geriye ne tövbekâr Bekir, ne anasının kuzusu Bekir kaldı. Ne kadar zaman ondan gelen darbeleri savuşturmaya çalıştım bilmiyorum. Her yumruğu kaya, her tekmesi balyoz darbesine bedeldi. Hadi yediğim dayağı geç yumruklarımın hedefi bulması sanki Sedat'ı etkilemiyor bu beni iyice sinirlendiriyordu. Dizlerimde hal kalmamıştı. Sedat'ın da yavaşladığını hissedebiliyordum. Sedat yumruğunu sabit tutup yakama yapıştı ve "Yeter mi Bekir?" diye sordu. Benim nefes alma yönüm kuzeyden güneye geçmiş adam sanki şiir okur gibi gayet rahat soluyordu.

Tabii ben hırs yapıp gardımı iyice düşürüp, "Daha yeni başlıyoruz." dediğimde asıl şimdi sıra ondaydı. Diziyle sol boşluğuma geçirdiği bir darbeyle nefesim kesilip yere iki büklüm düştüm ya Sedat için bu kavga bitmişti. Gelgelelim ben halen bitirmemiştim. Bedenimin acısına aldırmadan ayaklandığımda Sedat şaşkındı. "Seni öldürmemi istiyorsan direk söyle!" dedi ve çenemin altından aldığım aparkatla ayaklarım yerden kesilip sırtımı yerde bulduğumda gülüyordum. Ne-

den güldüğümün hiçbir cevabı yoktu. Sedat istifini bozmadan demire astığı üniformasının cebinden iki dal sigara çıkardı ve birini bana fırlattı. "Güldüğüne göre yoruldun. Az dinlen sonra yine dayak yersin." dedi ve çakmağını çakıp sigarasından nefeslendi. Çakmağı bana attığında havada yakalamam bir oldu. Sigarayı yakıp derin bir nefesle ciğerlerime doldururken yediğim dayakla rahatlamış, on kadınla birlikte olmuş, bir o kadar da boşalmış gibi hissediyordum. Hislerim garipti. Şu an bu adama karşı hayranlıktan başka bir duygu barındırmıyor, sigaram bitip onunla dövüşmek daha doğrusu dayak yemek için can atıyordum. Yüzümün gözümün tanınmaz halde olduğuna emindim. Burnumdan akan kanı dilimin ucuyla ağzımın içine alıp tadına bakmam beni daha bir neşelendirdi. Kendimle yüzleşiyordum belki de... Benim tövbeye değil içimdeki canavarı doyurmaya ihtiyacım vardı. Nasıl doyardı? Şu anda bir cevabım yoktu. Zaman belki bana karanlığı da aydınlığı da gösterecekti inşallah...

Sigaram izmarit olduğunda acımaya başlayan vücudumda sızlamayan tek bir kemiğimin kalmadığını hareket etmeye çalıştığımda anladım. Ayağa kalkmam bir o kadar sancılı ama sessizdi. Aklımın bir köşesindeki mantık kırıntısı, *Kaşınma! Adam seni gebertecek!* diye söylenip dururken diğer bir yanım aydınlığı bulmuş halen dayak peşindeydi. Sedat benim ayaklandığımı görünce kafasını kaldırdı ve yüzünde ilk defa şaşkınlık belirtisi gördüm. Şaşkınlığı kelimelerine yansıdığında niye kendimle gurur duydum? Cevap: Ben manyaktım... Ölüm oyuncağım, Azrail yol arkadaşımdı. Eni sonu ucunda dört kollu kayığa binmek vardı. Daha ne?

"Bekir! Gel seni sabah dövelim olmaz mı? " diye sordu. İçimden *Olur!* demek geçti. Hem de kahkaha atarak.

"Kendine çok güveniyorsun." dedim. Ellerim iki yanımda yumruk olmuştu daha iyi hissediyordum.

"Ben kimseye güvenmem." dediğinde lafın anlamı gerçekten büyüktü. Adam bırak başkasını kendine bile güvenmiyordu. Bu cümlenin önünde eğilmek gerekti.

"Kimsin sen?" diye soran bendim ama kendime bile şaşırıyordum. "Kim olduğumu öğrenince sana da anlatırım." dediğinde aklımdan binbir türlü şey geçti. Kim olduğunu bilmemek ne demekti? Piç miydi? Sevdiğini mi yoksa benim gibi kendini mi kaybetmişti? Kimsesiz, bir o kadar da yalnız olmaktı kim olduğunu bilmemek. Ben ona saldırmakla saldırmamak ikilemini yaşarken niye içim acıyordu? Yine cevap yoktu. Ben daha aklımda bir sorunun cevabını bulamadan sorular ardı arkasına belirip dururken ona mı yoksa kendime mi acıyordum?

Dışarıdan gelen gürültülerle başımı kapıya çevirdim. Zaten yavaş bir korkaklıkla aralanan kapıdan ilk önce Sami'nin başı göründü. Sonra Durmuş ve Dursun sahnede belirdi. Dehşetle bir bana bir Sedat'a bakıp Sami'yi geride bırakmaları ve "Ya Allah!" diyerek Sedat'a saldırmaları bir oldu. Sonrası mı? Ne siz sorun ne ben anlatayım. Sami'nin yapmayın durun feryatları arada kim vurduya gitmesi Sedat'ın Durmuş'la Dursun'a üst üste vurması benim onları koruyayım derken yediğim dayağın haddi hesabı yok...

Filmin sonu revirde bitti ama bu sefer tek farkla... Sedat da beşinci yatakta yatıyordu. Sami revirde en baş köşede yerini alırken dişleri önden dökülmüş haline gülmeyen yoktu. İsyanına ne ben ne Sedat ses çıkardık. Güldük ama gizlice. Ön dişler dökülmüş peltek çıkan kelimeler yediği yumruklarla şişmiş bir burun... Hani tam anlatımla Sami, eciş bücüş karikatürlere dönmüştü. "Yeter ya! İstifa ediyorum ben abi! Bu dişsiz halimle kimse takmaz beni artık!" diye isyanı komik olmanın ötesindeydi.

"He ula he! Dişun varken çok takayduk," diyen Durmuş'la kahkahalara boğulamadık tabii. Ağız burun patlamış, nasıl güleceksin ki?

Revirin ilk saatleri Yüzbaşı'nın eşliğinde azar yiyerek geçti. Hiçbirimizin sesi çıkmadı. Yüzbaşı, "Yarın sabah dördünüz birlikte tekrar hapse gireceksiniz." dedi ve kapıyı vurup çıktı. Dursun'un gözleri parlamış, Sedat'a bakarak "Üçe bir!" dediğinde Sedat sigarasından üç dal çıkarıp her birimizin yattığı yatağa attığında ben gerçekten

kahkaha atıyordum ama Durmuş ve Dursun, Sami eşliğinde mal mal bana bakıyorlardı. Neden güldüğümü Sedat'la birlikte hapse girdiğimizde anladılar. Sedat ilk önce sigara veriyor sonra dövüyordu. Tabii üçümüzle baş etmesi zor olmadı desem yalan olur. İşin enteresan tarafı sonraki dövüşmelerimizde bizi revire götürmeye kimse gelmedi. On günün sonunda Dursun ve Durmuş dayak yemekten usanmış bir halde duvara sırtlarını vermiş otururlarken, "Ula Sedat sen horon biliy musun?" diye sordu Durmuş. O daha cevap vermeden Dursun, "Ula nereden bilsun Allah'un İstanbullu ayusu," dedi. Sedat, "Ben Diyarbakırlıyım." diye cevap verirken Dursun, "Hadi o zaman kalk da!" dedi sırıtarak. Sonra mı? Sonrası horon... Durmuş ve Dursun ayağa kalkmış Sedat'a horon tepmesini öğretiyorlardı.

Görülmeye değer olan horon öğrenen bir Diyarbakırlı değildi. Yemek getiren Sami'nin kapıyı açıp onların haline bakışıydı. İnanmaz bakışları abartısız on dakika sürdü. Sedat sanırım bizim kot kafalılarla dost olmuştu. Benimle mi? Benim sessizliğimden güvensizliğimi hissetmişti sanırım. Tabii ona olan hayranlığımı da...

Kan Olmak Değil Mesele... Mesele Can Olmak...

Üç Yıl Sonra

Düğünün yapıldığı salona nasıl girdim hatırlamıyorum. Beynim uyuşmuş yanıma gelen İsmail'in oğlu Asım'ın söylediklerini zar zor duyuyordum. "Bekir, hoş geldin! Dayım şehir dışında olduğunu söylemişti." dediğinde benim gözlerim tıka basa olan düğün salonunda Selma'yı arıyordu.

"Nikâh kıyıldı mı?" diye sormak benim için işkenceydi. Çenem kitlenmiş dilim şişmiş gibiydi. Ellerim titriyordu adeta taş kesilmiştim. Asım "İmam nikâhı düğünden hemen sonra.Yarın da resmi nikâh kıyılacak. Hayırdır Bekir?" diye sorduğunda ben düğün salonunda hedefimi ararcasına ilerliyordum.

"Hayır... hayır. Benim şerle ne işim olur?" dedim klasik olarak. Tabii Asım beni biliyor, koluma yapışmıştı. "Bekir, n'oluyor? Bir dur! Olay çıkarma bu mutlu günde."

"Mutlu gün mü? Kaça sattınız lan Selma'yı?" diyerek gözlerinin içine baktığımda rengi attı. "Lafını bil de konuş Bekir! Bu seni ilgilendirmez." dediği an bende film koptu. Onu servis kapısından içeri itip gırtlağına yapıştığımda ben artık ben değildim. "Ulan benim sayemde taşaklarını sallayarak geziyorsun pezevenk! Ne beni ilgilendirmez ha! Ben sizin pis işlerinize maşa olurken senin orospuların koynunda gezdiğini bilmiyor muyum? Paran mı bitti gavat! Kardeşine hiç mi

acımadın?" diye bütün kinimi kusarken, parmaklarım boğazında birleşmek üzereydi. Hırıltı dolu çırpınan bedeni, yalan değil, ölümün soğukluğuyla birleşsin istedim. O an ne yapacağıma karar verdim sanırım. Kendime gelip parmaklarımı gevşetmem bir oldu. Asım'ın duvara yapışmış öksüren yüzüne gülerek takım elbisesini düzelttim. "Neyse! Geç içeride göbek atıp kıvırmaya devam et!" dedim sinirle. Şerefsiz İsmail'in şerefsiz oğlu benden oldum olası korkardı. Nefesini düzenleyip, "Olan oldu. Babam verdi kızı, bize laf düşmedi." dedi ve yanımdan sıvıştı. Salona girdiğimde onu gördüm. Beyazlar içinde... Hüzün doluydu gözleri. Allamış pullamışlardı ama mutsuzluğunu örtememişlerdi. Gözünün feri sönmüş kaderine razı olmuş... Yanında gördüğüm adamla kararım kesinleşti. Nasıl bırakırdım onu mutsuzluğa, kaderin karanlığına? Daha on yedi yaşındaydı Selma. Hayalleri vardı. Hemşire olup insanlara merhem olacaktı. Her şeyden öte çocukluğumun gülen yüzüydü Selma. Ona, bana sunduğu saf mutluluk adına borcum vardı. Karanlığımda kalan tek ışıktı. O gülünce ben gülerdim. O anlatınca ben susar dinlerdim. Şimdi... şimdi... O da susmuş, gülmez olmuştu. Yanında gevrek gevrek sırıtan adam yan komşusunun otuz yaşındaki zengin oğlu Recai'ydi. Selma mutlu olsa bir tebessüm etse kararımdan vazgeçmeye hazırdım. Gece demez gider beşi bir yerde bulur gelir onun boynuna kendim asardım ama Selma ölüden farksızdı. Gözleri gözlerimle buluştuğunda takı merasimi bitmişti. Elif Teyzem ve yanındaki kadın onu alıp götürürken beni gördüğünde gözünün ışığı anlık da olsa yerine geldi. Ya da bana öyle geldi. O an harekete geçme vaktiydi. Plansız bir şey yapmayan ben onları usulca takip ettim. Diğer kadın gelin odasından çıkar çıkmaz destursuz daldım içeri. Elif Teyzem korkuyla oturduğu yerde sıçradığında gözünün yaşı yüzünü yıkıyordu. Selma'nın yüzündeki boyalar da akmıştı. Perişan haldeydi. Gözleri benimle buluşup elindeki peçeteyle yüzünü silmeye çalıştı.

"Bekir!" dedi teyzem şaşkınlıkla.

"Teyze, seni çağırıyorlar." dedim hiç renk vermeden.

"Kim oğlum?" dedi gözlerini silerken.

"Asım'a sor." dediğimde teyzem telaşla çıktı gelin odasından.

Hızla gelip Selma'nın elini tutup kaldırdım ve "Gidiyoruz" dedim hışımla. Selma, "Nereye, Bekir Abi?" dedi. Ağlayan gözleri öyle masum bakmıştı ki...

"Sen gel benimle!" dediğimde buz gibi olmuş çekiştirdiğim küçük eli avucumda kayboldu. Kapıdan çıktığımda sağa sola bakmam ve gelin odasının yanındaki garsonların girip çıktığı mutfak kapısını görmem bir oldu. Genelde mutfakların mal yükleyip indirdikleri çıkış kapısı olurdu. Hızla içeri girdiğimde çalışan iki garsonun şaşkın bakışları arasında çıkış kapısını bulmam zor olmadı. Sonrası kolaydı.

Trabzon'un baharı bahara benzemezdi. Soğuğu adamı ilk önce ısırır sonra çarpardı. Ayaza çalan rüzgâr yüzümüze vurduğunda Selma bir şeylerin farkına vardı. "Bekir Abi, neler oluyor? Niye dışarı çıktık?" diye sordu panikle. "Selma, seni vermem bu adama! Okuyacaksın sen!" dediğimde durmuş bağırıyordum. Selma anlamaz, duyduğuna inanmaz gözlerle baktı bana ve "Ne?" diye cılız bir sesle bağırdı.

"Sen mutlu olacaksın, anladın mı? Sen mutlu olacaksın!"

"Bekir Abi, sen delirdin mi? Öldürürler beni!" dedi ve elini elimden çekmeye çalıştı. Ama ben elini bırakmadım... Nasıl bırakırım?

"Ben varken sana kimse dokunamaz! Hepsini gebertirim." dedim ve peşim sıra onu sürüklemeye başladım.

"Bekir Abi!" diye bağırdı ama, "Yürü Selma, ikilettirme lafımı!" diyerek adımlarımı hızlandırırken ardımdan sürüklenmesi umurumda değildi. Ne onun feryatlarını dinliyordum ne kendi iç sesimi! "Bekir Abi, bir dur! Seni de öldürürler! Dayımı, abilerimi bilmez misin? Gözünü seveyim bırak döneyim." diye sesi titreye titreye bağırırken hızla ona döndüm. Küçük bedeni bedenime çarparak durdu. İstemsizce kollarım onu sarmış kuşun yüreğine özenmiş kalbinin sesini duyuyordum. Sakince, "Sen abilerini, dayını bilirsin de beni bilmez misin?" diye sordum. Titreyen gözbebekleri bana korkuyla baktı. O an o beyaz gelinliğin adeta Selma'nın kefeni olduğunu hissettim. O kefeni çıkaracak, her ne pahasına olursa olsun Selma'yı mutlu edecektim. Arabanın yanına geldiğimizde bir dalgınlık Selma'yı arabaya otturması için bıraktım. Arabaya bineceğine salona doğru koşmaya çalışması bir oldu. Tabii onu yakalamam kısa

sürdü. Kollarımda çırpınan bedenini omuzlarından tutup sarsarken, "İstiyor muydun evlenmek, Selma?" diye bağırdım. Çırpınan bedeni duruldu. "Ne fark eder? O olmasa başkası olacak!" diye isyanı gecikmedi.

"Sen istiyor musun? Söyle Selma, Recai'yi istiyor musun?"

"Hayır! Ben... ben istemiyorum." diye hıçkırarak ağlamaya başladığında, "Ağlama! Ben varken seni sevmediğin bir adama veremezler artık!" diye aklımdan kendi kendime sözverdim.

"Abi, dinlemezler seni!"

"Ben dinletirim sen merak etme!" dedim hırsla ve arabanın kapısını açıp binmesini bekledim. Selma ağlayarak arabaya bindiğinde telefonum çalıyordu. Gaza basarken telefonu çıkarıp açtım. "Bekir!" diyen panik halindeki ses gerçekten içimi ferahlattı. "Söyle dayı!" dedim zevkle.

"Sakın bana Selma'nın seninle olduğunu söyleme!"

"Benimle."

"Oğlum manyak mısın sen? Getir onu çabuk! Canına mı susadın?"

"Burada eli kanlı bir ben varım dayı! Birisi canına susadıysa ben hallederim." dediğimde sesi çıkmadı ilk önce.

"Bekir, herkes ne der? Ne düşünür? Yapma etme! Kendini ne hallere düşürdüğünü bir düşün."

"Sen ne zamandan beri kimin ne düşündüğünü önemser oldun? Ben neydim ki ne hale düşeceğim dayı! Söyle o İsmail'e kızını evlendirmeyecek. Selma okuluna gidecek ve istediği biriyle evlenecek. Yoksa oğulları dahil o damat bozuntusu Recai'nin kökünü kazırım. Hadi bakalım hodri meydan!"

"Kız reşit değil! Başın belaya girecek!"

"Polise gidin dayı! Hepimiz için en hayırlısı bu olur bence! Sen, ben, İsmail, hatta oğulları içeri girer paşalar gibi yatarız. Ha diyorsan ki aile içinde kalsın bu olay. Kararınızı verince beni ararsınız!" dedim ve telefonu yüzüne kapattım. Selma hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Korktuğu her halinden belliydi. Ağlamasın istedim. Son gözyaşları

olsun istedim ama istemekle her şey olsa dünya cennet olurdu...

İlk başta İstanbul'a gitmeyi düşünsem de bizim şerefsizlerin polise gitme ihtimallerini düşünerek vazgeçtim. Yolda çevirme yapılıp yakalanmamız içten bile değildi. Gerçi polise gitmeyi götleri yemezdi ama ne olur ne olmaz. Dayım girdiğim her deliği biliyordu. Bunu göz önünde bulundurarak kimseden yardım alamazdım. Aklıma askere gitmeden önce saklandığım yayla geldi. Bu havada yaylaya gidebileceğimi tahmin edemezdi. Gürgenağaç Köyü'nün güneyinde Lapazan Yaylası'na toprak yoldan araba değiştirip gidebilirdim. Gerçi kalkmayan kar ve yol bizi zorlayacaktı ama yapacak bir şey yoktu. İlk başta arabayı değiştirmeliydik. Çevremde dostum diyeceğim kimse olmadığı gibi yaptığım işin getirisi olarak bana borcu olan çoktu. Üçüncü sınıf bir barda fedailik yapan Birol bana araç bulabilir kimseye bir şey söylemezdi. Tabii Selma'yı bilmesine gerek yoktu. Arabayı yan sokakta park ettiğimde Selma korkuyla gözüme baktı. "Ağlama artık." dedim ona güven verirce.

"Bekir Abi korkuyorum!" diyerek başını önüne eğdiğinde gözyaşları gelinliğine akıyordu. Çenesinden tutup yüzünü ellerimin arasına aldım. Teni buz gibiydi. "Selma! Sana yemin ederim ki seni kimsenin üzmesine izin vermeyeceğim. Korkuyorsun ama en azından bana güvenmeyi denesen olmaz mı?"

"Ben kendimden çok senin için korkuyorum Bekir Abi! Seni bilirim. İçindeki merhameti göstermesen de bilirim. Abilerimi, babamı da bilirim ama onlar senin gibi değil!" dediğinde anladığım, konuşacağımız çok şey olduğuydu.

"Merhamet insanına göre Selma! Umarım benden merhamet dilenmek durumunda kalmazlar. Korkma sen! İster isteyerek, ister zorla seni okutmayı kabul edecekler. Sen de ananın dizinin dibinde okula gidip geleceksin. Güzel bir yuvan, sevdiğin bir adam olacak. Sana söz!" dedim hevesle.

"Ben koca moca istemiyorum abi! Neyime bu yaşta..." diye gözyaşlarını unutup burnunu kaldırarak konuştuğunda mutluluk yine içime yayılıyordu. "Aferin kız! Önce bir oku sonra buluruz senin o koca çenene katlanacak bir koca." diye sırıttım.

"Aşk olsun, Bekir Abi ya!" dedi yüzünü büzerek. Sıkı sıkı sarıldım ona.

"Şimdi kilitle kapıları otur burada. Ben yarım saate kalmaz gelirim. Selma sakın bir delilik yapma!"

"Yok Bekir Abi. Ne yapayım üzerimde gelinlikle?" dediğinde yine ağlayacaktı. Kendimi dışarı atıp karşı caddeye geçtim. Kıyamıyordum ağlamasına. *Susacağım, bir daha hiç ağlamayacağım.* dese yapmayacağım şey yoktu. Niye mi? Niyesi yoktu işte...

Birol kapıda sigarasını üfleyip dururken beni gördüğünde, "Ohooo, Bekirim hoş geldin, sefalar getirdin." dedi sırıtarak. Lafı uzatmadan arazi tipi araba isteğimi belirttiğimde cebine sıkıştırdığım para yeterli geldi. Yanında duran tıfıla, "Muro, parktan fs 09 plakayı kap gel!" diye bağırdı. Çocuk, "Hemen abi!" diye fırladı.

"Bu arabanın sahibi bir ay yok abim ama gözünü seveyim tek parça geri getir."

"İnşallah Birol. Allahın işine karışılmaz bilirsin." dedim alaycı bir tavırla.

"İçime öküz oturdu! Dikkatli ol bak. Ömür boyu çalışsam ödeyemem ben bu arabanın parasını."

"Birolum, çalındı dersin kasma kendini." dedim sırıtarak ve çocuğun getirdiği arabaya kurulup koltuğu kendime göre ayarladım. Birol altın bulmuş gibi, dediğimle ferahlamış yanındaki çocuğa, "Hiçbir şey görmedin, duymadın bu arabayı alıp buraya getirmedin. Yoksa gözlerini oyarım." diyordu.

Yan sokakta Selma'nın bulunduğu arabanın önünde durduğumda, beni gördüğünde rahatladığı her halinden belliydi. Kapısını açıp, "Hadi gel!" dedim. Elimi tuttuğu an içim acıdı. İnsan ailesinin yanında da kimsesiz olabiliyordu demek. Kan olmak can olmak değildi. Can olmak başka bir şeydi. Şehirden çıkmadan önce yolları gözleyip ilk gördüğüm bakkalın önünde durmam bir oldu. Ne kadar kalacağımızı bilmiyordum ama yayla evinde yiyecek sıkıntısı çekmeye niyetim yoktu. Bakkalda bulduğum işimizi görecek her şeyi alırken gözüme kömür torbaları ve kasalardaki sebze ve domatesler ilişti. Bakkala, "Kaç torba kömür varsa arabaya yükle. Bu

sebzeler satılık mı?" dediğimde şaşkın bir o kadar memnun bir halde yüzüme baktı. Şans ufak da olsa benden yanaydı bu gece...

Köyün güneyine doğru yol alırken rakım yükseldikçe kar Selma'nın gelinliğinin beyazı gibi her yanı örtmüştü. O kadar soğuktu ki arabanın kaloriferi sonuna kadar açık olmasına rağmen içerdeki sıcaklık hissedilir derecede düşmüştü. Selma tedirgin, sessiz bir o kadar da yok gibiydi. Ne zaman sonra, "Annem... annemi çok hırpalamıştır babam." dedi kederle.

"Seni de dövüyordu değil mi?" diye sorduğumda, başını sağa çevirip bakışlarını karanlığa dikmesi bir cevaptı aslında. Toprak yol arabayı sallarken yola odaklanmak ve teyzemi düşünmemek en iyisiydi. Yoksa *Keşke onu da kaçırsaydım...* diyen yanım ağır basmış ama şu an için iş işten geçmişti. Yayla evine varmamız üç saati bulmuş arabayı ne olur ne olmaz diye evin arka tarafına park etmiştim. "Burası neresi?" diye sordu Selma kör karanlıkta etrafı seçmeye çalışırken. "Burayı kimse bilmez. Küçük bir kulübe."

"Umarım sobası vardır." dedi titreyerek. "Var. Hadi hasta olacaksın." Arabadan indiğimde yüzüme vuran kar soğuğu kemiklerime işlerken rüzgârdan nefes almak imkânsızlar arasındaydı. Selma taş kesilmiş, soğuktan adeta donmuştu. Yaylaya çıkacağını bilse sanırım burnu açık gelin ayakkabısı almazdı. Topuklu ayakkabısı kara saplanmış ne yapacağını bilmez halde göz göze geldiğimizde onu kucaklamam bir oldu. Ne ironidir ki gelinlik üzerinde bir erkeğin kucağında bir evin eşiğinden geçti geçmesine ama ne ev doğruydu ne adam...

Bir Tek Umut Kaldı Ellerimde...

Selma kollarımda titrerken onu tek kişilik yatağın üzerine koymam ve ne bulduysam üzerine örtmem bir oldu. "A... ayak.. ayaklarımı hissetmiyorum." diye kekelerken, ben yorganın altında kalmış ayaklarına uzandım ve ayakkabılarını çıkardım. "Ayakkabıların ıslak olmalı. Birazdan ısınırsın." der demez, hızla sobanın yanındaki odunlara uzanıp içine doldurmadan önce gazete kağıtlarını alt tarafına yerleştirdim. Cebimdeki çakmak ile gazete kâğıtlarını tutuşturduğumda alev alması saniyeler sürdü. Ellerim buz kesmiş gözüm yatakta büzüşmüş titreyen Selma'ya kaydı. "Sana kıyafet bulalım. İçerisi ısınınca giyinirsin." dedim ve camın önünde duran eski tip sandığın kapağını kaldırdım. Neyse ki kıyafetlerimi burada bırakmayı akıl etmiştim. Kazak, çorap ve eşofman altını alıp yatağın önünde durduğumda soba harıl harıl yanmaya başlamış ama sıcaklığı henüz kulübeye etki etmemişti. "Ben odun almaya kulübenin arkasına gidiyorum sen de giyinirsin." dediğimde sadece başını sallayabildi. Kulübenin kapısını açtığımda yüzüme vuran soğukla bir iki saniye duraksadım. Kar yağışı olmamasına rağmen tipiye çevirmiş kar rüzgârla birlikte savruluyordu. Arabadaki kömür torbaları aklıma geldiğinde arabanın bagajını açıp hızla evin kapısına yüklemem dakikalar alsa da bana saatler gibi geldi. Evin kapısını açıp ilk önce kapının önündeki yiyecekleri içeri koydum. Kapıyı arkamdan kapattığımda sobanın başında gelinliği içinde duran Selma'yı fark etmem bir oldu.

"Niye giyinmedin?"

"Şey... bu... gelinliği çıkaramadım." derken gözlerini kaçırdı. Kalakalmış ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilememiştim. "Yani?" diye sordum bilinçsizce.

Tabii "Çıkaramıyorum dedim ya! Ne yanisi?" diye bağırdığında kaşlarım havaya kalkmış bekliyordum. Derin bir of çekip sinirle arkasını dönüp önümde durdu ve "Şu ipleri açıp fermuara yardımcı olman yeterli." dedi bir hışımla. İyice aptala bağlamış, gözüm sırtına kaymış öyle duruyordum. "Üşüdüm." dediğinde "Tamam..." dedim ve elim düğüm olmuş belindeki iplere gitti. Soğuktan işlemeyen parmaklarım beceriksizce düğümü açtı. Ensesindeki fermuarı sırtından aşağı indirirken yutkunamadım. Sinir iyice bedenime vurmuş beyaz teninden gözlerimi hızla çekip "Ben tuvaletteyim sen giyin rahatça." diyerek hızla uzaklaştım. Küçük tuvaletin musluğunu açıp ellerimi yıkarken ne üşümem kalmıştı ne musluktan akan suyun soğuğu... Tuvaletin kapısını açarken bayağı bir gürültü çıkardım. Bunu aklım kesmeyince, "Selma, giyindin mi?" diye bağırdım. "Giyindim!" diye seslendiğinde rahatlamıştım. İçeri girdiğimde Selma küçük bir kedi gibi sobanın yanına oturmuş üzerine beş beden büyük gelen kıyafetlerle ısınmaya çalışıyordu. Enteresan tarafı elinde gelinlik çekiştirip duruyor bir yandan da "Başka bir şey dilesem olacakmış. Al işte!" diye söyleniyordu.

"Napıyorsun?" diye sordum merakla. "Sobada yakarız." dedi gülerek. İlk defa yüzü gülmüştü. "Sen mutlu olacaksan ben sana hep gelinlik alırım. Devamlı sobada yakarsın." dedim sırıtarak. "Ay yok kalsın istemem. Uzun bir süre giymeyi düşünmüyorum." dedi yine o bilmiş tavrını sergileyerek ama neden gözlerini kaçırmıştı bilmiyorum.

"Bana güvenmeye karar verdin yani?"

"Başka çarem yok," dedi yine mahsunlaşıp. "Aç mısın? Bence bir şeyler yedikten sonra uyusak daha iyi olur." dedim.

"Ben hazırlarım hemen. Sen geç ısın biraz." dediğinde torbalara ulaşmıştı bile. "Küçük tüp olmalı tezgâhın altında. Sucuk aldım. Se-

versin sen." dedim tebessümle. "Gece gece mideye dokunur. Sabah yaparız. Domates peynir yetmez mi?" diye sorarken hali gerçekten komikti. "Yeter de senin saçınla yüzün böyle mi kalacak?" diye sordum merakla. "Ay saçımda bir sürü toka var. Uğraşmam lazım. Yüzüm anca sabunla yıkarsam çıkar ama su çok soğuk!" dedi dürüstçe. Kalkıp sobanın önündeki güğüme su doldurdum ve, "Acelemiz yok. Isınsın sıcak suyla yıkarsın." dedim ya Selma elinde bıçak gözleri dolu dolu bana bakıyordu. Uzun bir müddet çekmedi bakışlarını. Tıpkı benim gibi. Sonra, "Teşekkür ederim..." dedi elindeki domatese bakarak ve sessizce ağlamaya başladı. Yerimden kalkıp yanına gittim ve, "Hadi gerisini ben hallederim. Üşüdün sen geç sobanın yanına!" dediğimde elinde bıçak küçücük boyuyla belime sardı ince kollarını. Hıçkırarak, "Gerçekten teşekkür ederim. Çok ama çok teşekkür ederim. Ben... ben kendimi öldürmeyi bile düşündüm. O adamla evli kalıp annem gibi olmak istemiyordum. Sonra kaçmayı planladım. Nasıl yapardım bilmiyorum ama kaçacaktım. Yemin ederim kendime küçük bir çanta bile hazırlamıştım." diyerek hıçkırıyordu ya gözlerinden akan yaşlar siyah boyalara karışmıştı. Çenesinden tutup yüzüme kaldırdım yüzünü... Parmaklarımla gözyaşına karışmış siyah boyaları sildim. "Kız ağlama artık boyalarını yıkamaya gerek kalmayacak." dedim gülmeye çalışarak. Selma da burnunu çeke çeke gülerek uzaklaştı benden. Yüzüne gözüne karışmış boyaya aldırmadan sobanın yanında yerde yediğimiz domates peynir sonrası asıl mesele ortaya çıktı. Benim tek kişilik sedir bize baktı... biz sedire. "Geç yat sen sedire. Üzerini sıkı sıkı ört!" dedim haliyle. "Yok abi, sen geç. Ben sobanın yanına kıvrılırım."

"Kız kedi misin sen?" diye sırıttım.

"Aşk olsun abi ya!"

"Selma bana abi diyip durma! Abilerin aklıma geliyor delleniyorum! Amca de! Dede de! Ama abi deme!"

"Olur Bekir Dede!" dediğinde bir iki saniye durup kahkahalarla gülmemiz bir oldu. Selma sobanın yanında yarım saat saçlarını açmaya uğraştı. Açtığında saçları bir tüy yumağı gibi tepesinde top-

lanmıştı. Sanki bize gülecek bahane lazımdı. Dakikalarca saçına güldük. Sonra güğümde ısınan suyla yüzünü yıkamasına yardım ettim. "Yarın da saçlarımı yıkarız, olur mu?" diye sorduğunda elinde havlu sırıtıyordu. "Olur Selma! Olur. Sende bu çene varken her şey olur." dedim mutlulukla. Yalan değil, o gülünce ben mutluydum.

İnatla sedire yatmayan Selma'ya bağırdığımda ancak sözümü dinledi. En son, "Ya Bekir Abi... yani abi yok demedim abi falan da valla bak ben orada yatabilirdim. Hem sobanın yanı sıcacık."

"Sus artık! Dön arkanı yat!" diye kükredim. Allah bir çene vermiş gerisi zaten var...

***

Sabah gözlerimi tıkırtılarla açtığımda tutulmayan tek bir kemiğim kalmamıştı. Altıma serdiğim ince battaniye haliyle bir işe yaramamıştı. Allahtan sobanın yakınında yatıp ara ara kömürdü odundu ne varsa atıp durmuştum. Tıkırtılara doğru döndüğümde "Günaydın!" diyen Selma'nın gülen yüzüyle karşılaştım. Bir elinde bıçak bir elinde sucuk kesip duruyordu. "Günaydın!" derken bedenimde uyuşan her yerimin açılmasını umarak gerindim. Selma konuşmaya başlamıştı ve susacak gibi durmuyordu. *Neden konuşurken gözleri bana kaçamak bakışlar atıyordu?* sorusu aklımda anlamsız bir meraka yol açıyordu. Benden korkmadığı belliydi. Utanması için bir sebep yoktu ve ben deli gibi sebebini bilmek istiyordum.

"Bak aklıma ne geldi. Dün gece niye düşünemedik? Soğuktan akıl kalmadı tabii. Gerçi son iki hafta benim için zorlu geçti. Gerginlikten beynime oksijen gitmedi sanırım. Tabii zorla gülmeye çalışmak en kötüsü. Hoş sen pek gülmüyorsun ama zoraki gülmenin ne demek olduğunu biliyorsundur. İşkence gibiydi. Ha ne diyordum? Diyorum ki ben senin ayak ucuna başımı koyarım öyle yatarız. Yani ayaklı uçlu gibi sığarız sedire. Yan yana deneriz diyeceğim ama senin o cüsseyle zor. Çok üzüldüm dün gece ben. Uyku tutmadı üzüntüden. Yerde uyumak olmaz öyle! Belini sırtını üşütürsün Allah korusun! Her has-

talık soğuktan gelir derler." O nefes almadan konuşuyordu ben yerde uzanmış onu seyrediyordum. Göz göze geldiğimizde yüzü kızardı. Yine içerisi sıcak olmuştu herhalde. Bir iki saniye önce bedenimin acılarını düşünüyordum ya hani, yok öyle bir şey. Ben gayet rahatım uzandığım yerde... Selma yıllarca nefes almadan konuşabilir, ben hiç kıpırdamadan can kulağıyla onu dinleyebilirdim. Camın önündeki sandığı çeke çeke sobanın yanına getirdiğinde ancak kendime gelebildim. "Kalksana artık yerden, yatacaksan geç sedire. Yazık sana," dediğinde doğruldum. Tabii sırtım ağrıdığından acıyla ağzımdan iniltili bir homurtu çıktı. "Tutuldun tabii! Sırtına kupa çekelim ağrılarını alır. Babannem öğretti bana. Ah bir de tentürdiyot olsa süper olurdu. Neyse öyle de çekerim ben kupayı hiçbir şeyin kalmaz." dedi ve tezgâhın üzerindeki tepsiyi getirip sandığın üzerine koydu. Plastik iki tabureyi sandığın yanlarına yerleştirip, "Kahvaltı hazır." dedi demesine de ekmekleri sobanın üzerinden alıp tepsinin içine bıraktığında Selma halen konuşuyordu. Ben mi? Şiir dinler gibi, şarkı söylüyor gibi onu dinliyordum. Sandalyeye oturduğumda sustu ve merakla bana bakıp, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Yoo! Bir şey olduğunu nereden çıkardın?"

"Suskunsun."

"Susmanı bekliyorum," dediğimde gülüyordum. Selma'yla ben ne çok gülüyordum.

"Aşk olsun ama ya!" dedi bozularak.

"Ne istersen o olacak Selma. Sana söz! Seni kimse üzemeyecek," dediğimde ikimiz de göz gözeydik. "Ben başımın çaresine bakardım. Keşke kendini tehlikeye atmasaydın." derken, yüzünde olgun bir o kadar çok yara almış bir ifade vardı ama bana kimse böyle derin bakamazdı. Ruhumun derinliklerindeki gerçek Bekir'i görüyor hissine kapılıyordum.

"Bana senin o baban olacak..." dedim ve sustum. Ailesi hakkında kötü konuşmaya gerek yoktu. Bu Selma'yı üzmekten başka bir işe yaramazdı.

"Onlar bana hiçbir şey yapamaz. İçin rahat olsun. Okuyacak ve hayallerine kavuşacaksın."

Hüzünle bana bakarak "Hayallerime kavuşmam çok zor." dedi ve bir iki saniye gözlerimden ta ruhumun derinlerine baktı.

Sonrasında kabuk değiştirir gibi neşeyle konuyu değiştirdi. Kahvaltıdan sonra Selma etrafı toplarken ben geceden kalan kömür ve erzakları yerleştirdim. Sonra Selma yemek yapayım diyerek geçti küçük tezgâhla tüpün başına. Kendince oyalandı durdu. Ben ise onu seyrederek mutluluğuma mutluluk kattım. Ara sıra göz göze gelip onun kızaran yüzüne anlamlar yüklüyordum. Tabii o hiç susmayacak gibi konuşup duruyordu.

Öğlen elinde iki bardak çay sobanın önüne oturduğunda, "Sana çay koydum." dedi. Bardağıma şeker atmış karıştırıyordu. Kuzu kuzu gidip yere yanına oturdum. Elimde sıcak çay yudumlayıp dururken "Gerçekten kaçacak mıydın?" diye sordum. Kafasını kaldırıp, "Kaçacaktım." dedi kararlı bir sesle.

"Nasıl bir hayat istiyorsun?"

"Ben... ilk önce kendime faydam dokunsun istiyorum. Eğer biraz olsun kendi kararlarımla hareket edebilirsem herkese faydam dokunur. Öyle ya da böyle evlendirecekler ama evleneceğim kişinin bana saygısı olsun. Kadınların sadece çocuk doğurmaya yaramadığını bilen biri olsun istiyorum. Ben... ben senin gözlerinde gördüğüm merhamet dolu sevgiyi istiyorum." dediğinde son cümlesi beni rahatsız etmiş, içim anlamsız duygularla dolmuştu.

"Yani hemşirelik yapmayacaksın öyle mi?" diyerek gülümsedim.

"Ben sadece gerçekçiyim! Babam sence beni bırakır mı?"

"Peki ne olacak? Kafamı karıştırdın. Boşuna mı kaçırdım ben seni?" dedim alayla.

"Okula gidip hemşire olup diplomamı elime alabilirim. Yani bu istediğim bir şey."

"Ya seni İstanbul'a götürüp orada okutmak zorunda kalırsak?"

"Neden bana yardım ediyorsun? Kendini boşu boşuna tehlikeye attın." dedi masumca.

"Bu soruyu cevaplamak zorunda mıyım?" diye sorduğumda kafasını hevesle aşağı yukarı sallamış nefes almayan bir tavır sergiliyordu.

"Benim hayatım belli. İstediğim hiçbir şey olmadı. Sanırım senin isteklerin gerçekleşsin, istediğin gibi bir hayat yaşa istedim." dediğimde dudaklarından kederle bir nefes verdi.

"Eğer İstanbul'a gidersek annemi de alırız. Olur mu?" diye sordu.

"Olur." dedim gülerek. Selma oturduğu yerden öyle bir boynuma atladı ki çay bardağı elimde havada kaldı. "Teşekkür ederim. Hakkın ödenmez, iyi ki sen varsın!" dediğinde benden birkaç santim uzaklaştı. Yüzü yüzüme nefesim kadar yakındı. Derin bir nefes alıp bir şey söyleyecektim ki içime dolan tanımlanamaz kokuyla her şey aklımdan çekip gitti.

Anlamsız, beni sinir eden duygular aklımı işgal ettiğinde sinirlenmiş, cinler tepeme toplanmaya başlamıştı. "Selma, teşekkür edip durma!" dedim sertçe. Selma'nın yüzü kızarmıştı ama neden? Tam kalkacakken hızla elimdeki bardağı yere bırakıp koluna yapıştım. Korku dalga dalga bedenime yayılmıştı. Hasta olursa ne yapardım? "Senin ateşin mi var?" diyerek alnına elimi bastırdığımda Selma gözlerini kaçırmış iyice huzursuzlanmıştı.

"Yok... ben.. ben iyiyim. Maşallahım var."

Yanaklarını avuçlarıma hapsedip "Yanakların kıpkırmızı. Ağrın falan var mı? Boğazın acıyor mu?"

"Ya yok! Sobanın yanındayız ya!" dediğinde hızla bardakları alıp kalkması bir oldu.

Selma öğlen yemeğine mercimek yanına da bir güzel çoban salatası yaptı. Enfes bir yemek, mis gibi bir salataydı. Bütün gün oradan buradan konuştu durdu. Onu aslında yeni tanıyordum. Bu zamana kadar uzun uzun sohbet edecek fırsatımız olmamıştı. Konuşkan biri olduğunu biliyordum, ancak nefes almadan konuştuğunu yeni

öğrenmiştim. Gözlerini bazen benden kaçırıyor, bazen bana hüzünlü bakışlarını yakalıyordum. Kurduğu sofrayı kaldırıp, "Hadi şimdi sen anlat!" dediğinde sobanın yanına oturmuş yine bakışlarını benden kaçırmıştı.

"Benim anlatacak neyim olsun ki? Biliyorsun işte."

"Benim iki duvarın arasında bu kadar anlatacak şeyim olduğuna göre senin de vardır. Mesela üvey annen nasıldı? Hani şu filmlerdeki kötü analıklar gibi miydi?" diye sordu merakla.

"Öz anam gibiydi. Hiçbir zaman bir dediğimi ikiletmedi. Kendi halindeydi zaten. Ben okula gidip akşam eve geldiğimde öğrendiğim her şeyi ona öğretmemi isterdi."

"Onları özlüyorsun musun?"

"Özlemek? Fırsatım olmadı özlemeye."

"Sevdiğin bir kız olmadı mı hiç? Var mı öyle biri?" diye sesi değişmiş sorarken, yüzü asılmış anlatılamaz bir merakla gözlerime bakıyordu.

"Yok canım. Benim gibi çulsuza kim gönül versin?" dedim gülerek.

"Bizim bütün mahallenin kızları sana âşık!" dedi dişlerinin arasından.

"Güldürme beni Selma."

"Yalan söyleyecek halim yok herhalde. Hatta beni verdikleri Recai'nin kardeşi Gülsüm bile..." dediğinde ben ciddi olduğunu anlamıştım ama niye sinirlenmişti onu çözemedim.

"O zaman gözlerimi açarım bundan sonra," diyerek alay ettiğimde Selma kafasını eğmiş kucağında kenetlediği ellerine bakıyordu.

Yüzünü kaldırdı ve zoraki bir sesle, "Madem doğru bulmuyorsun, neden dayımın pis işlerine yardım ediyorsun?" diye sordu.

"Bu saatten sonra memur olacak halim yok."

"Kolayı seçiyorsun bence." diye yaptığı yorum canımı yakmış, dişlerimi sıkıyordum. Yargılamak değildi bu cümle, yargısız infazdı.

"Burnunu aklının ermediği şeylere sokma!" dedim sinirle.

Selma da sinirlendi sanırım, çünkü oturduğu yerden kalkıp, "Al işte, sen de babamlar gibi konuştun!" dedi ve kendini hızla tuvalete kapattı. Dönüp durdum küçücük kulübenin içinde dakikalarca bekledim ama Selma çıkmadı. En sonunda sinirle kapıya vurdum. "Selma!" diye bağırdım. Cevap yok...

"Selma, iyi misin?" diye seslendim kaygıyla. Cevap yok...

"Bak içeri geliyorum." diye son kez seslendim.

"İyiyim ben." dedi ya bana gelenler geldi. Hızla tuvalete daldığımda kollarını göğsünün altında birleştirmiş soğuktan titrer halde buldum onu. "Seni sabaha kadar burada bırakmak vardı ya... Dua et hasta ol istemem." dedim ve o sinirle içeri geçtim. Tabii kuzu kuzu geldi arkamdan ama dil papuç, on metre maşallah. Sustur susturabilirsen. "Bişi demedim ki ben? Ne olur sanki düzgün bir hayatın olsa? Düzgün bir işin olsa, hem..." dedi ama devam etmesine izin vermedim. Ona sinirle dönüp, "Yirmi iki yaşındayım. Ne bükülür, ne eğilir, ne de kimseye eyvallah derim. Bu saatten sonra kimin yanında girip çırak olabilirim ki? Zaten pembe panjurlu evim olsun, boy boy çocuklarım olsun gibi isteklerim de yok!"

"Abilerime bak, bir baltaya sap olamadılar ama birilerinin canını yakmıyorlar! Hem niye senin de boy boy çocukların olmasın ki? İstemez misin seni seven birisini? Yalnız hayat mı geçer?"

"Ya sabır! Kızım seni buraya güzel bir hayatın olsun diye kaçırdım ama sen benimkine el attın! İstemiyorum ben aşk meşk. Abinlere gelince iyi ya da kötü onların arkasında babaları var. Benim kimim var?"

"Kötü biri olmanın açıklaması bu yani, öyle mi?"

"Ben kötü biri miyim?" diye sorduğum soru şaşırtmacaydı. Konu kapansın istiyordum çünkü ne Selma'nın çenesi biterdi ne benim inadım.

"Ben öyle demek istemedim." dediğinde yine başını öne eğmiş

elleri kucağında birleşmişti. "Ne demek istedin?" diye muzipçe sorarken yüzümden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Sen... sen benim kahramanımsın. Hayalimsin." dedi utançla.

O an ne düşündüm bilmiyorum ama içimden geçen "Ben hayal olamayacak kadar gerçeğim." cümlesi dilimde can buldu.

Tabii konuşmaya son nokta "Buna ben karar veririm." diyen Selma'nın kalkıp çay doldurmasıyla konuldu.

Saat on iki civarı Selma sobanın önünde esnemeye başlamıştı.

"Hadi yatağına geç uyukluyorsun." dedim duruca.

"Sen de benimle yat! Sıkışır yatarız." dediği an yine bana sinir geldi. "Selma delirtme beni gir yat. Ben alışkınım orda burada yatmaya."

"Olmaz! O zaman ben de seninle yerde yatarım."

"Yok artık!"

"Evet." dedi ve battaniyesini alıp gelip yanıma oturdu. Kızda *İnadım inat! Bir yerlerim iki kanat!* diyen bir tavır...

"Selma saçmalama! Kış kadar yer, sığmam ben oraya."

"Sığarız." dedi ve elimden tutup beni kaldırdı. "Deneyelim en azından." diyerek yatağa oturup kendini duvara doğru çekti. "Ya sabır..." dedim burnumdan soluyarak. Bu kızın inadı çenesiyle bir olunca denizleri kurutur. Işığı kapatıp yanına uzanmadan önce sobayı odunla doldurdum. Başım uzun yün yastığın kenarına değdiğinde sırtımı Selma'ya döndüm.

Neşeyle, "Bak sığdık. Huzurla uyurum artık." dediğinde niye nefesini ensemde, kalbimi ağzımda hissediyordum ki? İçimdeki heyecana verecek bir cevabım yine yoktu...

Çekeceği Çileye Âşık Olurmuş İnsan...

Üç Gün Sonra

Bazen Selma'nın gözlerindeki hüzünlü ve bir o kadar anlaşılmayan bakışa takılıyor, bazen olmadık yerde durgunlaşması gözümden kaçmıyordu. Yine de hayatımdaki en huzurlu günleri yaşıyordum. Derin uykularım bırak kâbusu rüya bile barındırmıyordu. Tek derdim temkinli bir o kadar kıpırdamadan yattığım için uyuşuyor olmamdı.

Huzurlu sabahlardan birinde gözlerimi açtığımda burnumun ucunda bana bakan Selma'nın güzel yüzüyle karşılaşmak beni gerçekten şaşırttı. Normalde sabahları benden önce kalkar, sessizce kahvaltıyı hazırlar ve beni kaldırırdı. Oysa bu sabah nefesi nefesime değiyordu.

Gerçekten güzeldi Selma... Kıvamında dudakları, rengini çözemediğim çimen yeşilini anımsatan gözleri ve beyaz tenine tezatlık oluşturan simsiyah uzun kirpikleri... Ne zayıf diyebilirdim Selma'ya ne de etine dolgun. Tek bildiğim, benim yanımda küçük kaldığıydı.

Gözlerinin içine baktım birkaç saniye bir şey söylesin diye bekledim ama o sanki gözleri açık uyur gibiydi. Yüzü bir o kadar huzurlu ve mutlu duruyordu. "Günaydın!" dediğimde adeta yerinde sıçradı ve yüzü yine kırmızıya boyandı. "Gü... günaydın!" dedi ve gözlerini benden kaçırıp yerinde doğruldu. "Hayırdır? Niye korktun?"

"Ben korkmadım..." dedi elini kolunu koyacak bir yer arayarak. Birkaç saniye önceki huzurundan eser yoktu.

"Ne peki?" dedim huzursuzca.

"Hiç... hiç."

"Selma, söyle bak sinirleniyorum."

"Valla bir şey yok..."

"Rahatsız mı oldun?" diye sordum yerimden kalkmak üzereyken. Selma koluma yapışıp, "Yemin ederim olmadım. Ben... ben hayal kuruyordum."

"Anlamadım?"

"Düşünürken, hayal de olsa mutlu olurum."

"Ne düşündün peki?"

"Söylemem." dediğinde gözlerini kaçırdı ve yataktan kalkıp üzerine bol gelen eşofmanı çekiştire çekiştire tuvalete gitti.

Bir tuhaflaşmıştı Selma son iki günde. O bütün gün nefes almadan konuşan kız gitmiş, kaçamak bakışlarla beni gözleyen, biraz tuhaf bir Selma gelmişti yerine. Mutsuz desem değil, üzgün desem değil... Sessizce kahvaltımızı ettik. Selma bulaşıkları hallederken "Bugün makarna yapayım mı?" diye sordu.

"Olur." dedim ona neler olduğunu çözmeye çalışarak.

"Yoğurt mayalamıştım, tutarsa yanında iyi gider." dedi ama bakışları tedirgindi. "Olur." dedim gülümseyerek ama Selma kafasını çevirdi. Ağladı ağlayacaktı. Oturduğum tabureden kalkıp yanına geçip önünde dikildim.

"Neyin var?" diye sordum sakince.

Bunu bekler gibi ince kollarıyla belime sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Keşke hep burada kalsam! Keşke hiç beni geri götürmesen! O eve geri dönmek çok zor olacak!"

"İstersen geri götürmem seni. İstanbul'a götürürüm." dedim şaşkınlıkla. Orada ne yapacağımız konusunda hiçbir fikrim yoktu gerçi. Benim planım belliydi. Dayımın bir şekilde İsmail şerefsizini

ikna edeceğini biliyordum.

"Olmaz, anamı özlerim. Hem... hem... millet, konu komşu ne der? Bekir, teyzesinin kızına sevdalanmış da kaçırmış derler." dediğinde ellerim buz gibi oldu.

"Onu söyleyenin dilini koparırım." diye kükredim kükremesine ama demez olaydım.

Selma elini beline koyup çemkirmeye başladığında sanırım içine şeytan kaçmıştı. "Ne demek bu şimdi? Sen bana çirkin mi demek istiyorsun? Ne yani sana layık değil miyim? Âşık olup kimse beni kaçıramaz mı? Yani sen beni aşk için kaçıramaz mısın? Kimse beni beğenmiyor zaten. Geçen gün annemle gittiğimiz hasta ziyaretinde Doğulu bir kadın kızlara değer biçiyordu. *Sizin oralarda kızlara başlık kaç para istiyorlar?* sorusuna kadın oradaki kızları örnekleyerek değer biçti. Bana en düşük fiyatı verdi. Ah, kaderim bu benim!" diye hönkürerek ağlamaya başladığında hayatımda ilk defa ne yapacağımı ne söyleyeceğimi düşünmeye başlamıştım. Selma'yı kollarıma alıp, "Halt etmiş o kadın! Senin değerin parayla ölçülmez ki kızım! O şişko kızlar çok iş yapar, gücü kuvveti yerinde olur diye onlara çok başlık parası vermiştir." dediğimde göğsüme gömdüğü yüzünü yukarı kaldırdı. Gözyaşları şakaklarından saçlarına kayarken kısık sesle "Ben güzel miyim?" diye sorarken gözlerimin içine değil ruhuma bakıyordu.

"Evet, hem de çok güzelsin..." dedim ama yutkunamadım.

"Sen yani beni güzel buluyorsun öyle mi?"

"Evet." dedim. Anlamsızca her şey silinmiş, ben gözlerinde kaybolmuştum. "Peki o zaman neden hiç söylemedin?" diye bağırırken yine kollarımdan çıkmış saldıracak gibiydi.

"Ya sabır! Ben ne söyleyeyim kızım! Evlenince kocan söylesin. Odun bitmiş. Hadi ben gidip getireyim içerisi soğumadan. Sen de boşu boşuna ağlama!" dedim kaçış olarak.

Kapıdan çıkarken Selma hırsla, "Ne gerek var dışarı çıkıp odun almana? Odun biterse seni sobaya atar ısınırım. Bir ay yan yan bit-

mezsin." diye hırsla çemkirerek tuvalete gitti. Bana odun mu demek istemişti?

Odunlar elimde içeri girdiğimde Selma haşlanmış makarnayı süzüyordu. Sanki bir az önce bağırıp çağıran o değilmiş gibi, "Acıktın mı?" diye sordu. "Sen yersen yerim." dedim hareketlerini izleyerek.

"Yoğurt da var." dedi. Masayı sakince hazırladı ve sanırım bir paket makarnayı Selma'nın yaptığı yoğurtla yedik. "Eline sağlık çok güzel olmuş." dediğimde Selma, "Ben biraz uyuyacağım, sofrayı sen kaldırırsın." dedi ve yüzüme bakmadan sedire uzanıp yorganı kafasına çekti. Garipti. Vardı bir karın ağrısı ama bana söylemiyordu. Sıkılmıştı sanırım...

Buraya geleli dört gün olmuştu, İsmail bir karar vermiş miydi öğrenmeliydim. Dayımı arama vaktiydi. Kapalı telefonu açtığımda Dursun ile Durmuş'un bir sürü cevapsız çağrısıyla gülümsedim. İlk önce onları arasam iyi olacaktı.

Durmuş'u aradım. Telefon iki çalışta açıldı.

"Bekir, neredesin kaç gündür? Korkuttun bizi! Bırak Dursun'la beni, anam bile telaş etti." diye şivesiz konuşması gerçekten meraklandığının bir işaretiydi.

Askerden geldiğimin ilk günü Hacer Ana bizi karşılamıştı. Söyledikleri halen aklımda ve itiraf etmeliyim ona karşı halen mahcubum...

Hacer Ana, *"Senin hamurunda kötülük yok oğlum. Bırak şu seni kullanan dayını, gel kal bizimle. Üçünüz kardeş kardeş yaşayıp gidersiniz. Sana kızımı gelin ederim. Damat değil oğlum olursun."* demişti. Şaşırdım tabii...

"Ana sen bunu dedin ya ömrüme ömür kattın, ama benden hayır gelmez. Bırak seni ne kendime ne de kızına hayrım dokunmaz. Dert olurum, kimseyi mutlu edemem mutluluğu bilmeden. Var sen bırak beni kendi halime. Gelir arada elini öperim yeter bu bana."

"Sana kapım her zaman açık Bekir. Ne olursa olsun sen istemesen de oğlumsun bundan sonra."

Bu konuşmanın üzerinden tam üç yıl geçti. Hacer Ana bana hep surat astı ama her gittiğimde başımı okşayıp alnımdan öpmeyi ihmal etmedi.

"La uşağum oraya misun da?" diyen Durmuş'un sesiyle kendime geldiğimde Hacer Ana'yı ziyarete gitmem gerektiğini düşünüyordum.

"He Durmuş he!"

"Bekir, hadi la akşam rakı paluk yapalum."

"Olmaz, gelemem. Hayret sen son günlerde hiçbir şey duymadın mı?" diye sordum çünkü şaşırmıştım. Dursun ve Durmuş bir şey duymadıysa İsmail ve dayım bu olayın üzerini iyi kapatmış demekti.

"Neyle ilgili?" diye sordu merakla.

"Durmuş, dinle beni. Hani şu senin peşinde dolanan İsmail'in küçük oğlu Zeyd var ya..."

"Eee"

"Onu buluyorsun. Ona beni soruyorsun. Ne duyduysan beni arayıp anlatıyorsun." diye direktif verdim. Zeyd'in ağzında bir bok ıslanmazdı. Durmuş'a yaranmak için her şeyi anlatırdı.

"Ula noldi?"

"Selma'yı kaçırdım."

"Çüş!"

"Durmuş!"

"Tamam uşağum da artık Selma'ya yenge mi diyeceğuk!"

"Yok lan! Sen dediğimi yap!"

"Tamam uşağum," dedi ve telefonu kapattı.

İlk olaylar ne durumda öğrenmeliydim. Meraklı Durmuş yarım saat sonra beni aradı. Sesi havalı bir şekilde, "Aradim oni üşendum gitmeye uşağum," dedi haylaz haylaz.

"Eee?" dedim sinirlenerek.

"Anlatti."

"Eee?"

"Öyle işte." dediğinde ben patladım tabii. "Ulan zevzek herif anlatsana doğru dürüst!"

"Tamam ula kizma bir kivran istedum," dedi bir de itiraf edercesine. "Anlat lan! Delirtme beni!" diye bağırdığım haliyle.

"Sen düğünde Selma ile ortadan kaybolduğunda dayın, damat Recai'yi de ortadan kaybetmiş. Yani gelinle birlikte düğünden çıktılar demiş. O gece Recai'nin ailesini ve İsmail Efendi'yi toplamış yamacına. *Bu* iş olmaz biz vazgeçtik. demiş. Tabii Recai'nin ailesi sesini çıkaramamış. Dayına karşı gelememişler haliylen. Anlayacağın güvey tarafını öyle halletmiş dayın."

"Akıllıca."

"İlk İsmail Efendi delirmiş tabii. *Polise gideceğim. Bekir hapislerde çürüsün!* diye bağırmaya başladığında dayın girmiş devreye İsmail, *polise gittiğin an oğulların dahil hepimiz hapsi boylarız. Bekir ve benim girip çıkmadığımız yer kalmadı ama sen ve oğulların orada ne bok yersiniz bilemem. Gel biz su işi aramızda halledelim. Senin kızını Bekir geri getirsin sen de okutuver kızı. Kızın hanım kız, edepli, namuslu kız. Gel sen beni dinle. Hem yaşı ufak. Kabul et sende başlık parasına kanıp verdin kızı. Selma güzel kız, daha ne talipleri çıkar. Bekir yaptı bir cahillik.* demiş."

"İsmail Efendi ne demiş?"

"Hâlâ bir karara varamamışlar ama hayır diyormuş."

"Anladım Durmuş sağ ol."

"Ula Bekir, şimdi bu Selma yenge midur değil midur?"

"Değildir Durmuş. Değildir." dedim gülümseyerek.

"İyi uşağum anama bahsedeyum onda çareler tükenmez bir yol bulur elbet," dedi. Sonra da telefonu kapattık. On dakika geçti geçmedi ben kara kara dayımı aramakla aramamak arasında düşünüp dururken telefonum çaldı. Arayan bu sefer Dursun'du. Güldüm haliyle. "Ula şimdi Selma senun yavuklun midur?"

"Değildir." dedim sabırla.

"O zaman niye kaçirdun uşağum?"

"Anlatırım Dursunum." dedim sıritarak.

"Hee gel o zaman bizum eve anama da anlat. Bekliyi sizi."

"Gelemeyiz. Yakalanırsak dayım alır Selma'yı elimden."

"Bizim evden kız almak öyle kolay midur? Hele ki senun sevduğuni."

"Lan yok öyle aşk meşk!"

"He uşağum! He! Sen gel hele annem çağırayi. O çağurduğuna göre vardur bir bilduği."

"Hacer Ana'yı niye işin içine karıştırdınız lan?"

"O karışmadan olur mi?"

"Olmaz." dedim kaderime boyun eğerek. Soğukta telefonla konuşmaktan büzülüp içeri girdiğimde titriyordum. Kafam allak bullaktı. Olayın iyi yanı İsmail'in polise gitmeyip Selma'yı o Recai denilen adama vermeyeceklerini öğrenmemdi. Tabii bundan sonra ne yapacaktı belli değildi.

Selma gerçekten akşamın dokuzuna kadar horul horul uyudu. Ben ise sobanın yanında onu seyrettim. Yüzümde yine o alışılmadık mutluluk, içimde huzur vardı. Uyandığında beş karış suratla yerinden kalktı ve tuvalete gidip elini yüzünü yıkayıp geri geldi. "Yarın şehre ineceğiz." dedim sakince. Selma o zaman yüzüme bakıp, "Ne oldu?" diye sordu.

"Hacer Ana... tanırsın."

"Tanırım. Kim tanımaz?"

"Bizi çağırtmış."

"Niye ki? Ne alâka?"

"Bilmiyorum ama gitmezsem olmaz."

"Bak eğer pişmansan bırak beni. Ben başımın çaresine bakarım, ama artık Recai'ye benden karı olmaz." diyerek ayağa kalktı. Ağlamak üzereydi. Tabii yine bana gelenler geldi. Ayağa kalkıp onu omuzlarından tutup yüzüme bakmasını sağlamam bir oldu.

"Neyin var? Bana güvendiğini sanıyordum. Ayrıca pişman falan değilim."

"O zaman neden Hacer Ana'ya gidiyoruz?"

"Eğer babanı ikna etmemiz uzun sürerse seni burada ne zamana kadar saklarım? Hem namusuna laf edilmesini kaldıramam."

"Ne o benimle evlenmek mi seni korkutuyor?" diye sormasını beklemiyordum. Şaşkın ve cevapsızdım. Selma'dan iyi eş olurdu olmasına da benden bir bok olmazdı.

"Sen kendinde misin?"

"Evet, ben kendimdeyim. Ya sen?" dedi ve gözlerinden akan yaşla tekrar tuvalete girdi.

"Ya sabır!" dedim burnumdan soluyarak. Sinirle sedire bu sefer ben uzanıp arkamı döndüm. Tuvaletin kapısı açılıp Selma başıma dikildiğinde gözlerim kapalıydı. "Yana kay!" dedi sertçe. Ben salakça ona bakarken çoktan yanıma uzanmış ben de duvar dibine kaymıştım bile. Burnunu çeke çeke ağlamaya başladığında ona döndüm, halen ağlıyordu.

"Niye ağlıyorsun?" diye sordum kediden hallice. "Bana sarılır mısın?" dediğinde duraksadım. "Sarılsana ya!" diye bağırdığında kollarımdaydı. Sevgi arıyordu Selma. Belki babasından ve abilerinden göremediği sevgiyi bende bulmuştu ama beni neden sıcaklık basıyordu şimdi? Başı göğsümde kolları sıkı sıkı belime dolanmıştı. Yüzünü göremiyordum. "Nedir seni üzen bilmiyorum ama korkmanı, gelecek için endişelenmeni istemiyorum. Sen nasıl bir hayat istiyorsan bunu sana ben sağlayacağım. Sözüm söz!" dediğimde Selma dirseklerinin üzerinde doğrulduğunda sarının yer yer belli olduğu kahverengi saçları omuzlarıma döküldü.

"Bekir..." dediğinde gözlerimin içine öyle bir bakışı vardı ki o an anlatılmaz yaşanırdı.

"Benden çekinme ne düşünüyorsan söyle Selma. Bir yolunu buluruz." dedim güven verircesine. Nereden bileyim ne söyleyeceğini...

"Bekir hani ben ne istersem olacak ya... Ben ne istersem diyorsun ya..."

"Evet, diyorum. Mutlu olman için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Ben... ben sadece seni istiyorum. Beni hiç bırakma istiyorum." dediğinde anlamsızca yüzüne bakıyordum. Ne demişti? Ne istemişti? Ben aptala bağlamış, taş kesilmiş, duyduklarımla dünyadan soyutlanmış haldeyken Selma'nın yüzüme yaklaşan yüzünü fark edip ateşe düşmüş gibi yerimden fırlamam bir oldu.

"Sen ne dediğinin farkında mısın?" diyerek panikle bağırdığımda, o da sedirin içinde küçücük kalmış dizlerini kendine çekmiş, öylece bana bakıyordu.

"Ben farkındayım!" diye bağırdığında gözlerinden boncuk boncuk yaşlar süzüldü. Öyle kararlı bir bakışı vardı ki ben ne diyeceğime karar vermeden o isyan ederek konuşmaya devam etti. "İmkânsızı istediğimi biliyorum. Beni sevmediğini, beğenmediğini biliyorum ama... ama yarından itibaren seni göremeyeceğimi de biliyorum. Babam beni okutsa da seni artık eve sokmaz ve... ben yıllar sonra keşke dememek için sana içimdekileri söylemek istedim. Benim senden bir beklentim yok! Ben... ben hep seni sevdim, hepsi bu. Hep yanında mutlu oldum. Abi kelimesi hep dilimi yaktı. Hayallerimde o sobada yaktığım gelinliği giydiğimde yanımda sen vardın." diyerek haykırdığında ben artık ben değildim.

Şoklanmış gibi "Ben arabada yatarım." diyerek kapıyı vurup çıktığımda hiçbir şey hissetmiyordum. Ben... ipsiz sapsız yuvasız bir o kadar da avare Bekir! Birinin kalbinde yer mi etmiştim?

Ah be Selma! O güzel yüreğini kaptıracak iyi birini bulamadın mı? Ben düğün dernek kurup seni alırdım almasına da ya sonra? Sonrası yoktu. Ben ne bu yükü sırtlayacak kadar cesurdum ne de seni sevecek kadar yürekliydim...

***

Sabaha kadar arabanın içinde buz gibi soğuğa rağmen oturdum

çünkü aklım bu olaydan kurtulmanın telaşına düşmüştü. Bir an önce Selma'yı garantiye almalı ve babasının gözünü korkutmalıydım. Sabah yedi gibi kulübeye girdiğimde sedirde oturmuş Selma ile göz göze geldim. "Hadi hazırlan çıkalım." dedim gözlerine bakamadan. Ben onun gözlerine bakamadım ya, o güzel gözlerinden süzülen yaşa aldırmadan gelip delikanlı diyen adama taş çıkarırcasına karşıma dikilip "Bu kadar mı yani?" diye sordu.

"Ne bekliyorsun Selma?"

"Sana içimi döktüm. Bu mu yani?"

"Dün gece ne sen öyle bir şey söyledin ne de ben öyle bir şeyler duydum. Hadi hazırlan şimdi!" dediğimde gözleri inanmaz bir o kadar hayal kırıklığına uğramış bakıyordu.

"Peki Bekir Abi!" dedi ve tuvalete girdi. *Abi* dedi ya görünmez bir bıçak ruhuma saplandı sanki. Sonrasında bir kere bile benimle göz göze gelmedi. Yol benim için bitmek bilmedi. Sessiz bir savaş gibiydi Selma. Ne bir silahım vardı ona karşı ne de planım. Konuşmak istiyordum ama ne diyeceğimi bilmiyordum...

***

Hacer Ana'nın çiftliğine geldiğimizde bizi kapıda Dursun ve Durmuş dışında Hacer Ana ve kızı karşıladı. Diler, Selma'dan bir iki yaş büyüktü sanırım. Aynı abileri gibi o da güleçti. "Hoş geldiniz!" diyerek Selma'yı süzdü. Selma, Hacer Ana'ya doğru gelip, "Öpeyim anam." diyerek eğilip elini öptü. Diler, "Gel hadi sana kalın bir şeyler verelim." dedi ve Selma'yı çiftlik evine soktu. Tabii sıra bana geldi. "Öpeyim ana!" dedim ve Hacer Ana'nın eline sarıldım. "Öp oğul öp ve bana şu işi baştan anlat!" dedi ve arkasını dönüp eve girdi. Ötesini berisini saklamadan Hacer Ana'ya olanları anlattım. Tabii dün gece Selma'nın bana söylediklerini anlatmaya gerek yoktu.

"Oğul, kız kaçıran çok gördüm de bu sebeple kaçıran hiç mi hiç görmedim."

"Ana ne diyeyim! Yazık değil mi kıza? Okumayı istemek suç mu?"

"Oğul, devran böyle! Zaman İstanbul'da değişti. Burada aynı çark işler durur."

"Çark nasıl işlerse işlesin. Ben Selma'ya söz verdim. Okuyacak."

"Gel beni dinle, al kızı nikâhına kökten çözelim bu işi. O zaman ister okur ister çocuk doğurur. İsmail'den ben isterim her şeyini de üstlenirim. Gelinim demem kızım derim."

"Ne evlenmesi! Benden kimseye koca olmaz ana, bilmez misin?" dediğimde Hacer Ana, "Diler, kızım ne dinlersiniz kapıyı gelin buraya!" diye bağırdığında Selma ve Diler göründü salon kapısı girişinde.

Diler, "Anam günahımızı alıyorsun. Ne kapı dinlemesi?" dedi ama bakışları beni öldürebilirdi. Selma'nın gözleri ağlamaklı burnu kızarmıştı. İçim acıdı haline. "Geç otur kızım şöyle. Bir de sen anlat!" dedi Hacer Ana. "Ne anlatayım? Bu vakitten sonra diyecek bir şeyim yoktur ana, Bekir Abi özetledi." dedi Selma. Ama bana öyle bir soğuk baktı ki, hele bir de abi dedi ya içim üşüdü resmen.

Hacer Ana merhametle, "Sen hemşire mi olmak istersin a kızım?" diye sorduğunda Selma sadece evet anlamında başını salladı. "İyi madem. Diler çağır abinleri!" dediğinde Diler hızla dışarı çıktı. Dursun ve Durmuş gelip Hacer Ana'nın karşısına dikildiler. "Bana Kadir soysuzuyla İsmail'i ve oğullarını çağırın. Akşam gelsinler. Zaten ne zamandır konuşmak istiyordum."

"Peki ana." dedi Durmuş ve sırıtarak çıktılar. "Ana, başını ağrıtmak istemem. Ben çözerim bir şekilde." dedim.

"Bekir oğul bu iş artık bende. Var mı bir itirazın?"

"Yok anam." dedim çaresizce.

"Diler kızım, söyle bizim kızlara yemek hazırlanmaya başlansın. Yardım edin siz de Selma'yla!" dediğinde iki kız kalkıp hızla çıktılar odadan. Hacer Ana akşam olana kadar beni bir yere salmadı. Selma benimle bırak göz göze gelmeyi yüzüme bile bakmadı. Gözünün

feri sönmüş gibiydi. Aklıma ektiği tohumlar içimi üşütürken sanki kafam suyla dolmuş gibi uğulduyordu. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu ayırt edemez haldeydim. Tek bildiğim ilk plandan sapmamalıydım da neden içim acabaları yaşıyordu?

En nihayetinde yemek masası kuruldu. Dursun'la Durmuş beni ortalarına aldıklarında karşımda Selma yanında Diler vardı. İki kız bayağı iyi anlaşmıştı. Selma benim yüzüme bakmazken bizim iki Laz kafalı yine konuyu kendi istedikleri gibi anlamışlardı tabii.

"Ula şimdi gelenler senun dayin ve kayinbaban mi?" diye soran Durmuş'u Dursun takip etti ve "Peki o zaman şimdu ben Selma bacima ha şimdi yenge mu diyeceğum?" diye sordu.

"Dursun! Durmuş!" diye çıkıştı Hacer Ana ve bizimkiler kıkırdayarak sustular.

Ben Selma'ya baktığımda o sanki masada oturmuyormuş konuşulanları duymamış sanki ben yokmuşum gibiydi. O beni görmezden geliyordu ya bütün bu evi ateşe veresim geliyordu.

Dayım ve İsmail, oğullarıyla birlikte Durmuş ve Dursun önlerinde çiftlik evine girdiklerinde Selma, Diler'le masada oturmuş fısıldaşıyordu. İsmail, kızını görünce "Selma!" diye kükredi. Selma oturduğu yerde korkuyla sıçrarken Kadir Dayım, "Yavaş İsmail!" diyerek onu uyardı. Hacer Ana, "Diler kızım al Selma'yı da geçin içeri. Çağırınca gelirsiniz." dedi sertçe.

"Peki ana." diyen Diler ve Selma hızla kapıdan çıktı. Hacer Ana sanki aile saadeti yaşayacakmışız gibi bir tavır içerisinde rahatça onları içeri buyur ederken bedenim taş kesmiş avuçlarım kan istercesine kaşınıyordu. Hacer Ana ayakta sıralanmış ama efelenmek için hazır halde, düşmanca bakan İsmail'in oğullarına "Geçin şöyle koltuklara!" diye emrivaki bir tonda seslendi. İsmail korkaktı ama kızının kaçırılması kanına dokunmuş olacak ki gösterilen yere oturmadı. Kadir Dayımın oynayan kaşını gözünü hiçe sayarak "Hacer Ana, bu yaptığın ne sana ne oğullarına yakışır! Husumet mi istersin? Sen Kadir'i ve beni bilmez misin?" diye diklendiğinde Hacer Ana, "Ben

sizi bilirim de siz beni unutmuşsunuz, hatırlatmak lazım. Yoksa karşıma geçip cami duvarına işemezdiniz." diyerek cümlesini bitirdiğinde, "Celâl!" diye seslenir seslenmez içeri doluşan elinde tüfek yirmi kadar adamla ben aptal gibi kalırken, bizim Durmuş ve Dursun sırıtıyordu. İsmail ve Kadir oğullarıyla birlikte ayaklanırken, "Yavaş uşaklar!" diye İsmail'in ensesine tüfeği dayayan Dursun'du. Ben tam kalkıp olaya dahil olacaktım ki eli elime uzanan Hacer Ana'yla kalakaldım. Elimi eline sıkıca kenetleyip, "Oğul, şu olayı anlat ki adam görsünler." diyerek gözüme baktı.

"Yol belli! Eğer Selma'yı istemediği biriyle evlendirmeye çalışır, okula göndermezlerse hepsinin kökünü kazırım." dedim özetle.

İsmail "Sen kimsin ki benim kızıma sahip çıkıyorsun!" diye bağırdığında Hacer Ana "Onun kim olduğunu Kadir'e sormak lazım." diyerek dayıma döndü.

Dayım iki arada bir derede kalmış gibi "İsmail, ya sakinleş ya kalk gidelim." dedi sertçe ve bana dönüp, "Bekir, yalnış anlaşılmaları ortadan kaldıralım. Sen Selma'yı sadece okusun istediğiyle evlensin diye mi kaçırdın?" diye sorduğunda bu soru yüreğime oturmuştu. Cevap vermek istemiyordum ama doğru buydu.

"Evet! Selma okuyacak! Kendi istemediği takdirde evlendirilmeyecek." dedim kararlı bir şekilde.

"Kız benim kızım istediğimle evlendiririm!" diye bağıran İsmail'e tepki Hacer Ana'dan geldi.

"Ben yarın bütün Trabzon'a haber salıp, Bekir teyze kızını düğün günü dağa kaldırmış diye yayarsam bırak kızı evlendirmeyi sen ölene kadar bir tek görücü gelir mi onu söyle!"

Bu Hacer Ana başka bir şeydi. Zekâsı yaptırım gücüyle birleşmiş her derde deva bir kadındı. İsmail'in yüzü gözü kaymış ne diyeceğini düşünür bir hali vardı. "Sizin bu yaptığınızın öteki dünyada yeri yoktur." dedi sinirli ama boynuzları kırılmış bir şekilde.

"Bunu on bir yaşındaki yetim Bekir'in mallarını Kadir soysuzuy-

la bölüşen sen mi söylüyorsun? Hadi Bekir kanın değil diyelim, on yedi yaşındaki kızını otuz yaşında adama satan sen değil misin? Beni zıvanadan çıkarma İsmail! Şu Bekir'in, kızının hatırına seni karşıma alıp adam sayıyorum. Yoksa ben sana yapacağımı bilirim. Unutma İsmail! Yattığın yatağın, yediğin lokmanın sahibi Bekir'dir." diyerek bir kükredi ki kimseden ses çıkmadı.

"Yok öyle bir şey, aha Kadir'in yüzü burada. Ben kimsenin malını almadım." deyince Hacer Ana iyice delirdi. Elimi bırakıp ayağa kalktığında dayım ve İsmail oturdukları yerde küçücük kaldı. "Azıcık adam ol! Yaptığının arkasında dur! O senin bir haftada bakkaliyeden markete çevirdiğin dükkân hangi parayla büyüdü? Altına aldığın kamyonetin parası nereden geldi? Asım kömür ocağında üç kuruşa canı burnunda çalışırken birden markette boş boş oturmaya nasıl başladı?" diye ardı arkası kesilmeyen sorulara yanıt yoktu.

"Bana kalsa sizin hepinizi Trabzon'dan sürer bir lokma ekmeğe hasret bırakırdım da Bekir ne derse o olacak."

Kadir Dayım ortayı bulmak adına, "Madem arada sen varsın bir orta yol bulmak şart oldu. Değil mi İsmail?" dedi uyarır gibi.

"Kadir, çok biliyorsan kendi kızını ver!" diye çıkışınca Hacer Ana'da sabır bir yere kadardı.

"İsmail! Lafını bil ki seni ve oğullarını mezara sokup kızını gelinim, karını evimde hizmetçim yapmayayım!" diye tehdit ettiğinde ortalık buz kesti.

O mezar lafını etti ya Durmuş ve Dursun'a meydan boşaldı. Dursun, "Ana, önce hangisini gömelum?" diye sordu. Durmuş, "Saygusuz uşak! Önce büyüklerden başlanur. Bilmez misun?" diyerek elindeki silahı Asım'ın yüzüne çevirdi. İsmail olayın ciddiyetini kavramış gibiydi.

"Ben kan dökülsün istemem." dedi korkakça. Sanki kan dökmeye fırsatı olacak şerefsizin. Geldiğinden beri ilk defa iyi bir şey söylemişti sanırım.

Hacer Ana uzatmadan "Dursun, çağır Selma'yı!" dedi.

Beni aklamak adına kapıdan giren, başı önünde Selma'ya "Söyle kızım, senin sevdiğin biri var mıdır?" diye sordu. Bütün gün yüzüme bakmayan Selma işte o an yüzüme baktı. Bir o kadar vazgeçmiş bir o kadar da hüsrana uğramışçasına "Yoktur... benim sevdiğim yoktur." dedi.

"Okula gitmek istiyor musun?"

"Evet."

"Bekir Abin sana bir zarar vermiş midir?"

"Hayır!"

Hacer Ana, "Peki kızım geç içeri sen." dedi ve Selma geldiği gibi içeri geçti. Hacer Ana, "İsmail Efendi son lafın nedir? Sen hele de ki ben de ona göre kararımı vereyim." diye tavrını koydu.

"Okumak istiyorsa okusun! Kısmetleri Allah'ın emriyle gelir. İsterse evlenir istemezse evlenmez." dedi süngüsü düşmüş şekilde.

"Tabii bir kızı bin kişi ister bir kişi alır. Gönlünün isteyeceği elbet biri olacaktır. Hele bir okulunu bitirsin mesleğini eline alsın. Helal süt emmiş biriyle yaparız düğünü." dediğinde sanki biri kalbimi eline almış sıkıyordu. Nefes alamıyor ciğerlerimde biriken hava beni boğmaya çalışıyordu.

"Çok şükür!" dedi dayım ama Hacer Ana "Selma kızım her cumartesi beni ziyarete gelsin bir elimi öpsün. Artık o benim size emanetimdir. Bekir'in kılına zarar gelirse kökünüzü kazımak benim namusumdur." dediğinde İsmail "Ona da tamam." dedi sıkıntıyla.

Kadir dayım gerim gerim ayaklandı ve "Elif, kızını özlemiştir. Daha fazla ayrı kalmasınlar." dedi telaşla. Bu Selma'yı alıp gidelim demekti. Hacer Ana gözüme baktı ve memnuniyetsizliğimi gördü. "Yarın Elif Kadın gelip alsın kızını. Ona da diyeceklerim var." dedi ve nokta kondu.

İsmail ve oğulları çıktığında Kadir Dayım "Yarın gel konuşalım. İşler birikti." dedi kısaca. Tamam anlamında başımı salladım. Hacer

Ana ters ters bana bakıp salondan çıkıp gittiğinde Dursun ve Durmuş'la baş başa kaldım.

"Ula uşağum, ha bu gerilim ancak raki şişesunun dibuni görünce azalur!" dedi ve salona küçük bir hazırlık yapıldı. Biz ayrılmaz üçlü yine oturmuş rakının dibini bulmaya çalışıyorduk. Tabii ben yine içemedim. Yine sessiz durgunluğum karanlığıma karışmıştı ama bu sefer daha bir karışıktı. Selma aklımda dönüp duruyordu. Allak bullaktım. Söyledikleri kulaklarımda uğuldarken halen inanasım gelmiyordu.

"Ula Bekir noldi? Ne asaysun suratini? İstediğun olmadi mi?" sorularına yine sessizdim. Ben Selma ne istiyorsa onu istemiştim... Ya şimdi? Selma ne istiyor biliyordum ama istediğini verecek ne cesaretim ne yüreğim vardı. Kaç bardak rakı içtik bilmiyorum. Bir zaman sonra şişe diplerini saymayı bıraktım. Tek hatırladığım yatağın üzerine bir beton gibi devrilişimdi.

Sabah kıyafetlerim üzerimde, deli gibi bir baş ağrısıyla yattığım gibi kalktım. Elimi yüzümü yıkayıp saate baktığımda inanamadım. Saat öğlen on ikiye geliyordu. Hızla salona geçtiğimde Diler koltuk örtülerini düzeltiyordu. "Günaydın Bekir Abi!" dedi soğukça. "Selma gitti mi Diler?" dedim panikle.

"Yok abi, Elif Teyze geldi. Annemle terastalar." dediğinde hızla verandaya çıktım. Teyzemin beni gördüğünde yerinden kalkıp sarılması bir oldu.

"Bekir oğlum!"

Gözüm masadaki Selma'yı buldu ama o bana hiç bakmadı.

"Hoş geldin teyze!"

"Hoş bulduk. Allah senden razı olsun. Tuttuğun altın olsun oğlum!" diyerek gözünün yaşı yüzünü yıkadı. Hacer Ana "Var mı oğul diyecek bir şeyin? Biz Elif kadınla konuştuk. Ben bu işin peşini bırakmam artık!" diye sorarken Selma kalkıp içeri geçti.

"Yok anam, sen olmasan zordu işimiz. Benim numaram teyzemde var zaten, ben her zaman buradayım." dedim ve Selma'nın peşin-

den içeri girdim. Selma, Diler'le sarılmış vedalaşıyordu. "Cumartesi görüşürüz." dedi Diler. Selma gülümseyip "Sen de gel ama hep benim gelmem olmaz." dedi gülümseyerek. Diler beni görünce "Ben bir mutfağa bakayım." dedi ve hızla çıktı.

"Selma..." dedim ne diyeceğimi bilmez bir halde. O bana içini döküp karşımda ağlayan kız sanki taş olmuş gibi "Efendim Bekir Abi?" dedi.

"Selma..."

"Dinliyorum, Bekir Abi!" diyerek kollarını göğüslerinin altına aldı ve donuk bir ifadeyle yüzüme baktı.

"Bir şey demeyecek misin?" diye sordum. Allah beni kahretsin.

"Ben diyeceğimi dedim Bekir Abi! Anamın da dediği gibi Allah senden razı olsun. Başka bir diyeceğim yok." dedi ve yanımdan geçerken kolunu tutmamla durmak zorunda kaldı.

"Selma..."

"Efendim Bekir Abi?"

"Ben sana karşı suçluyum. Benden ne koca olur ne de..." diye devam edecektim ki Selma kolunu benden kurtarıp "Keşke bıraksaydın da senden ne olacağına ben karar verseydim. Olanla ölmüşe çare yok. Önümüze bakıp yolumuza devam edeceğiz. Hakkımızda hayırlısı." dedi ve kapıyı açıp verandaya çıktı. Ağır gelmişti söyledikleri. Birkaç dakika öylece durdum. Hırsla verandaya çıktığımda Selma'nın Hacer Ana'ya söyledikleriyle donup kaldım.

"Haklısın anam dediğin gibi hiçbir görücüyü geri çevirmem. En iyisini seçerim içinden."

"Aklını kullan kızım. Baban seni artık zorla evlendiremez. Okulunu ister bitirir, ister öncesinde evlenirsin. Değil mi Bekir?" diyerek beni gördüğünde onay almak istedi.

"Ne evlenmesi? Boşuna mı bu tantana? Okulunu bitirsin önce!" diyerek burnumdan soluyup çıktığım kapıdan içeri girdiğimde ellerim titriyordu...

Aşk Kaderdir...

Dört Ay Sonra...

Dayım yavaş yavaş işlerini büyütme yolunda ilerlerken kendine İstanbul'dan ortak edinmişti. Yeni iş anlaşması demek benim İstanbul, Trabzon arası mekik dokur hale gelmem demekti. Bu gidişlerimde yeraltı dünyasından yeni yüzler, yeni çevreler ediniyordum ve bana hiçbir şey anlatmayan dayım gide gele işin iç yüzünü belli eder olmuştu. Dayım insan kaçakçılığını üçün beşin üzerine çıkarmış artık büyük oynar haldeydi. Yeni ortağını da bu yüzden Trabzon'da krallar gibi ağırladık. İstanbul'un ağası denilen Talat'ı zırnık kadar sevmemiştim. Dayım beni "Benim yeğen sağ kolum." diye tanıştırdı. Talat, elinde rakısı serçe parmağında at nalı büyüklüğünde yüzüğü ile gevrek gevrek "Kadir, lan sizin Trabzon'dan böyle cüsse çıkar mıydı? Siz hamsi kıvamında adamlarsınız. Bu bildiğin köpekbalığı be!" diye güldüğünde kendimi ağzının üzerine çarpmamak için zor tutmuştum. Kadir Dayım gururla "Kimin yeğeni?" dediğinde söylediği komikti çünkü ben ona bırak benzemeyi yanından bile geçmiyordum. Dayım, Talat'ın yanından kalktığımızda "Biliyorum adam şerefsizin önde gideni ama işimizi görene kadar koçum! Köprüden geçene kadar ayıya dayı diyeceğiz. El mecbur." diyerek güya beni avuttu. Valla haklıydı. Ayıya dayı demek. Bende zaten ister gerçek dayım olsun, isterse olmasın ayı olduğunu bile bile dayı

demiyor muydum? Sanki çıkarım vardı. Yoktu da işte... Alışkanlık mı? Acizlik mi? Zayıflık mı? Vefa mı? Adını sen koy...

İşin ilginç tarafı İstanbul'a gide gele Talat beni önemser olmuştu. "Senin gibi biri Kadir'in yanında harcanıyor gel yanıma. Beş seneye kalmaz İstanbul benden sorulacak. Sen de en has adamım olursun," diye konuşuyor ama ben kulak asmıyordum.

Nasıl asardım? Olmayan aklım zaten aşka düşmüş kendi cehenneminde yanıyordu. Hem de ne yanmak... Yanmanın en kötüsü pişmanlıktı... Elinizden kaçırdığınız her neyse hatırlar hatırlar yanarsınız. Pişmanlık sizi öyle bir keşkelere sürükler ki yanmanın ötesine geçersiniz. Hele ki bu keşke, aşkın pişmanlığıyla birleşirse geçmiş olsun... İşte benim özetim bu!

Selma'nın o gün çiftlikten ayrılırken "Kendine iyi bak Bekir Abi, Allah'a emanet ol!" diyerek soğuk bir ifadeyle konuşmasının ardından tam dört ay geçti. Ne bana eskisi gibi bakışını yakaladım ne bir kere gülen yüzünü gördüm. Bana karşı soğuk, bir o kadar da yabancıydı. Karşılaşmadık mı? Karşılaştık. Yüzüme baktı mı? Bakmadı. Haklıydı ama ben de haklıydım. Ne bilirdim ben sevilmeyi? Bu zamana kadar kim sevmişti ki beni? Başının okşanmasını bekleyen yavru köpekten farksız büyümüştüm. Hem nerede görülmüş teyze kızına yan gözle bakmak? Ama gönül ferman dinlemiyordu. Al işte! Olan olmuş gözlerim açılmış pişmanlık beni sarıp sarmalamış, yerle gök arasında dolanıyordum. İçimi ferahlatan tek şey artık zorla kimsenin Selma'yı istemediği biriyle evlendiremeyecek olmasıydı. Tabii gelecek görücüye evet diyecek diye korkmuyor değildim. Beni halen seviyor olmasına sığınıp yüreğim ağzımda yaşıyordum.

Selma, Hacer Ana'ya dershaneye gitmek istediğini söylediğinde bana gün doğmuştu ama hayallerim abilerinin onu getirip götürmesiyle suya düştü. Bu beni engelledi mi peki? Hayır! Olmadık anlarda Selma'yı kursa getirip götüren Zeyd'in karşısına dikiliyordum. Konuşmalarının dakikalardan öteye geçmemesi değildi beni rahatsız eden, Selma'nın bir o kadar beni yok saymasıydı. Abilerine aldırmadan gözlerinin içine aşkla

bakarken "Nasılsın Selma?" diye soruyordum. Cevap ise "Çok şükür Bekir Abi." diye kısa, öz bir o kadar sinir bozucuydu.

Tek tesellim cumartesi günleri Hacer Ana'ya gitmek için Dursun ve Durmuş'u kullandığım gerçeğiydi. Dilim bir türlü onlara Selma'yı görmek için diyemiyordu. Görebiliyor muydum? Salonda yemek hazırlayıp birlikte yemek yiyebiliyorsak anca. Onunla orada yalnız kalabilmek için fırsat kollarken Selma benden köşe bucak kaçıyor bazen de beni tersliyordu.

"Hayırdır Bekir Abi?" diye kaşlarını kaldırıp bana baktığında şeytan *Al kollarına hayır mı şer mi göster!* diyordu ama ben şeytanı sevmiyordum. Hayatımdaki en büyük mutluluğu elimin tersiyle itmiş şimdi de acısını çekiyordum. *Kaybettiğinde anlarsın değerini...* cümlesi tam da bana söylenmiş bir cümleydi. İçin için yana yana bitmiyorsam bu umudum olduğundandı. Bir kere olsun Selma'yla gözlerden uzak yalnız kalmalıydım. Konuşunca her şey düzelecek diye umuyordum. Umut fakirin ekmeği diye boşuna dememişler. Velhasıl kelâm kurdun kuzuyu izlediğinden hallice halimi bilen anlayan yoktu. Anlamasınlar diye iyice sessizliğe gömülmüştüm. Yüzüm yoktu kimseye açılacak! *Madem bu kızı istiyordun, okusun, istediğiyle evlensin diye niye yırtındın?* diye sorarlardı bana. İlk başta Hacer Ana *Ben sana al kızı nikâhına demedim mi?* diye sormaz mıydı?

Yani iki ucu boklu değnekti... Bir ucunda ben bir ucunda Selma...

Sabah vakti dayımın kahvesinde oturmuş kara kara düşünürken, beklediğim fırsat ayağıma geldiğinde çocuklar gibi şendim. Hacer Ana arayıp "Selma gelecek, merkezden al bize getir!" dediğinde içim horon teperken dışım ceset misali kıpırdamıyordu. "Ana, Zeyd niye yok yanında?" diye sordum renk vermemek için.

"Ne bileyim yavrum, işi varmış. Kız meydanda bekliyor çabuk git al. Başına bir şey gelir. Bizden bilmesinler sonra."

"Tamam ana, çıktım yola ama gecikebiliriz. Selma'yı biraz gezdiririm belki. İznin var mı?" dediğimde ben neredeyse Selma'nın olduğu yere varmıştım. "Olur yavrum. Dikkat edin kendinize."

dediğinde sırıtıyordum. Yoldan her zamanki kaldığım oteli arayıp restoranına iki kişilik yer ayırttırırken "Bekir Bey odanız hazır. Sizde anahtarı olmalı hatırlatmak isteriz." diyen resepsiyoniste "Odayı kullanmayacağım teşekkür ederim." dedim ve kapattım.

Selma üzerinde kalçalarını örten bir gömlek, altında kot pantolon durakta durmuş, elinde kitapları etrafı izliyordu. Sarının kumrala kaçan saçları rüzgârla dans ederken, kalkık mütevazi burnu onun cadılığını gözler önüne seriyordu. Tam inadım inat Karadeniz kızıydı Selma. İçimdeki mutluluğu bastırarak dayımın dört çeker arabasını durakta durdurup içinden indiğimde şaşkınlığı kıpırdamayışından belliydi.

"Bekir Abi?" diye kendine geldiğinde "Bin hadi!" dedim sakince ama Abi demesiyle bana gelenler gelmişti yine. İkiletmedi, bindi binmesine de bir o kadar yok gibiydi. Arabayı o kadar yavaş sürüyordum ki insanlar yürüyerek yanımızdan geçip gidebilirdi. "Birlikte yemek yiyelim." dedim nabzını ölçmek, sesini duymak istercesine. "Ben tokum." dedi bir yabancıyla konuşur gibi. "Ben açım." dedim sinirli bir şekilde. "İyi o zaman beni bırakınca gidip yersin Bekir Abi." dedi bilmiş bilmiş. Ses etmedim ve arabayı otele doğru hızlandırdım. Selma otelin kapısına geldiğimizde neredeyiz dercesine bana baktı.

"Buranın yemekleri güzeldir." dediğimde gözlerini devirip öfkeyle arabadan indi. Otelin en üst katındaki restorana girdiğimizde kimselerin olmaması Selma'nın tedirginliğini üzerinden atmasını sağlamıştı. İki kişilik masaya oturduğumuzda garson gelip mönüleri bıraktı ve gülümseyerek uzaklaştı. Ben mönüyü çevirirken Selma eline alma zahmetine bile girmedi. Mönüyü kapattığımda garson yanımıza gayet profesyonel bir şekilde geldi. Selma'ya inat onun adına sipariş verirken gayet memnundum.

Aslında onun beni yok sayan tavırlarına karşı, konuşmak için bahane bulmama gerek yoktu ama insan âşık olduğu kızla ne konuşurdu hiçbir fikrim yoktu. "Derslerin nasıl?" diyerek girdim konuya.

"Buraya kadar derslerimi sormak için mi getirdin beni?" derken yüzüme bakma gereksinimi bile duymadı.

"Olabilir." dedim sırıtarak.

"İyi." dedi sinirle ve sıkıldığını belli edercesine etrafı incelemeye başladı.

"Niye telefonlarıma çıkmıyorsun?"

"Konuşmaya gerek yok diye düşünüyorum." diyerek beni adeta tersledi.

"Baban, abilerin sana iyi davranıyor mu?"

"Bir şey olursa Hacer Ana'ya söylerim."

"Halen bana kızgınsın?" dediğimde yüreğim ağzımdaydı.

"Niye sana kızayım ki?"

"Selma!" dedim sinirle.

"Efendim Bekir Abi?" dedi üzerine basa basa.

"Bana abi deyip durma."

"Abim değil misin?"

"Değilim!" diye bağırdım.

"İyi o zaman. Merak ediyorum neyimsin? "

"Sen beni ne olarak görüyorsan ben oyum."

"Artık seni hiçbir şeyim olarak görmüyorum." dediğinde canımı yakmakla kalmamış ruhumu ezip geçmişti.

"Bu ne demek şimdi?"

"Ne anlamak istiyorsan o." diye kestirip attı. "Selma, ben konuşmak için seni buraya getirdim..." diye devam edecektim ki konuşmam yarım kaldı.

"Ne hakkında? Bence aramızda konuşulacak bir konu kalmadı. Sen ikimiz hakkında herkese gereken cevabı verdin." diyerek kaşını kaldırıp ilk defa o güzel yüzüyle bana baktı.

"Selma..."

"Benim konuşacak bir şeyim yok Bekir Abi. Lütfen beni Hacer Ana'ya götür." dediğinde kendimi kaybetmiştim ve ellerim titriyordu.

"Bana bir daha abi dersen seni fena yaparım Selma!" diye bağırmam bir işi yaramadı.

"Ne yaparsın, beni döver misin?" diye bağırmasıyla afallamıştım.

"Seni incitmeyeceğimi biliyorsun." dediğimde gözleri dolmuş, isyan bayraklarını çekmişti.

"Sen beni herkesten çok incittin. Bana ne istersen demiştin. Ben seni istedim. Tamam zorla kendimi sevdirecek değilim ama sen ne yaptın? Karşıma geçip bir açıklama bile yapmadın. Bana ben seni sevmiyorum seni kardeşim olarak görüyorum bile diyemedin." diye haykırırken gözlerinden yaşlar akmaya başladı ve titreyen sesine aldırmadan "Sana ömür boyu minnettar kalacağım ama seni görmek istemiyorum."

"Bu senin isteğinle olacak bir şey değil." dedim demesine ama yine yutkunamıyordum.

"Haftaya İstanbul'dan görücü geliyor. İster iste, ister isteme. Bakalım evlenince böyle konuşabilecek misin?" dediğinde o zaferi kazanan bir kumandan edasına bürünmüştü de ben düşünemez haldeydim.

"Ne dedin?"

"Duydun ve ben evet diyeceğim."

"Hayır!" diye isyan ederek masaya vurduğumda masada ne varsa havalandı. Garsonlar panik halde yemek salonuna girdiğinde Selma hiç etkilenmiş gibi değildi. O kalkık burnunu havaya kaldırıp bir savaşçı gibi "Evet diyeceğim ve bu lanet yerden gideceğim." dedi kararlı bir sesle.

"İzin vermem."

"Sen o şansı beni görmezden gelirken kaybettin. Ben evet dersem kimse karışamaz. Babam zaten dünden razı."

Çaresizdim. Aklım şimdiden bir sürü çözüm üretmeye başlamıştı ama hiçbirinin sonu iyi bitmiyordu. Selma oturduğu sandalyeden kalkarak "Ben gitmek istiyorum." diye son darbeyi vurdu.

Ben görücü olayına takılmış ve bunu nasıl engelleyeceğimi düşünürken karanlık Bekir sanırım su yüzüne çıkıyordu. Dayım bana bir şeyi istiyorsan alacaksın ötesi berisi yok. Kuralı, kanunu düşünmeyeceksin demişti. Ben de Selma'yı istiyordum ve alacaktım. Nasıl olacaktı henüz bilmiyordum ama bir yolunu bulacaktım. "Peki Selma!" dedim ve ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken Selma kitaplarına sarılmış yanımda yürüyordu.

Asansöre bindiğimizde, "Ciddi değildin değil mi? Canımı yakmak için görücüye evet diyeceğini söyledin." diye son bir umutla sordum.

"Oradan bakınca oyun oynayan kaprisli bir çocuk gibi mi duruyorum?" dediğinde sinirle sırıtmama engel olamadım. Usulca ona doğru adım attığımda kitapları kucağında asansörün aynasına yapışması bir oldu. Yüzünü görebilmek adına çenesinden tutup kafasını kaldırdığımda tek isteğim güzel dudaklarını hissetmekti.

"Çocuk olmadığın her halinden belli ama kapris bin beş yüz." dedim ve dudaklarına uzandığımda hızla sağa kayması bir oldu. "Çok ayıp, Bekir Abi! İnsan teyzesinin kızına... aaa taş olursun valla!" dedi alay edercesine. Acaba ayıp nedir biliyor muydu? Sinir katsayım, beklentisi karşılanamayan arzularım Selma'nın inadıyla birleştiğinde patlamak üzere bir bombaya dönmüştüm. Ancak susmadı Karadeniz cadısı.

"Sana düğün davetiyemi gönderirim. Artık beşi bir yerde takarsın. Ne de olsa abim sayılırsın." dediğinde asansör lobiye inmişti.

Hayatımda çok çıkmaz sokaklarım yoktu. Ta ki Selma'ya olan aşkımı kabullenene kadar. Onu gönlüme sultan eyledim ya artık bırak sokağı, çıkmazlar benim ismimle anılmalıydı. Selma'da öyle bir gurur öyle bir inat vardı ki evlenir, üstüne beni de düğüne çağırırdı.

"Yapamayacağın şeyler söyleme." dedim son bir sabırla.

"Sen söylemiştin. Ne istersen dedin ve şimdi ben de ne istersem onu yapıyorum. İstanbul'a gelin gideceğim ve sen de el sallayacaksın." dedi çemkirerek. Çektiğim *Ya sabır!* hiçbir işe yaramadı. Sinirle

birlikte kafamda şimşekler çaktığında ne istediğimin farkındaydım. Selma'yı istiyordum ve benim olmalıydı. Onu benim yaparsam bir yere gidemezdi değil mi? Görücü gelse bile evet diyemezdi. Er geç onu bana vermek zorunda kalırlardı. Ya da hemen evleniriz diye hayaller aklımda uçuşurken ben çoktan asansörün kapanma düğmesine basmıştım. Cüzdanımda odanın kartını ararken en doğrusunun bu olduğunu düşünüyordum. Asansör yukarı çıkmaya başladığında Selma "Bir şey mi unuttun?" diye sordu. Cevap vermedim. Dördüncü katta indiğimizde Selma aptalca etrafına baktı. Elinden tutup odanın önüne yönlendirdiğimde bir o kadar sessizdi ki.

Kapıyı açıp "Gir!" dedim sertçe.

"Burada ne işimiz var?" diyerek odaya girdiğinde sorusunu başka bir soru takip etti. "Burası kimin odası?"

"Benim."

"Bir şeyini mi almaya geldik?" derken gözlerimden gözlerini çekmiş, kapıya iyice yanaşmıştı. Sanki ne yapacağımı hisseden bir hava içindeydi. "Yoo!" dedim derin bir nefes alarak, üzerimdeki ceketi çıkardım.

"İyi o zaman hadi gidelim." dedi sakince.

"Ne o uysallaştın birden?"

"Burası bir otel odası ve burada seninle olmam yanlış." dedi isyan ederek. Kapıya doğru iki üç adım attığında ben çoktan kapının önüne geçmiştim.

"Hayatımda ne doğru ki?" diye gözlerine bakarken Selma, "Bir kere doğruyu yap o zaman!" diye bağırdığında o sinirle onu kollarıma alıp duvara yapıştırmam bir oldu. Elindeki kitaplar yere düşerken elleri kollarımı tutmuş gözleri iyice açılmış bana bakıyordu.

"İyi! Sen benim tek doğrum ol o zaman." dedim ve onun şaşkın bakışlarına aldırmadan dudaklarına eğildim.

Selma "Sakın beni öpme!" diyerek hızla soluk alıp verirken "Niye?" diye sormak akıl kârı değildi.

"Lütfen öpme."

"Öpmeliyim."

"İstemiyorum sen... sen beni sevmiyorsun."

"Sevdiğimi anlayacaksın. Bundan sonra bensiz nefes almayacak, ben ne dersem dinleyeceksin." dedim ve dudaklarım dudaklarını bulduğunda bütün dünyam birden şekil aldı. Ben bugüne kadar yaşamıyordum. Ben bugüne kadar nefes almıyordum. Ben bugüne kadar mutluluk nedir bilmiyordum. Kıpırdamayan dudakları bana itiraz etmiyor kalbi bir kuşun kalbi kadar hızlı atıyordu. Üst dudağını dudaklarımla kıstırıp tadına vara vara öperken alt dudağını dilimle ezberlercesine üzerinde gezindim. Kalbim deli gibi çarpıyor, ilk defa öpüşürken erkekliğim de bedenim gibi taşa dönüyordu. Tanrım, onun içinde olmalı onu benim yapmalıydım. Böylelikle her şey daha kolay olacaktı. Ağzının içine süzülmem ve dilimi diline sürtmemle küçük bir inilti kaçtı genzinden gelen. Bu beni daha çok tetiklemiş cesaretlendirmişti. Ellerim ensesiyle boynunu kavramış, baş parmaklarım yanaklarını okşarken dilim hayatının tadını almış özümsüyordu. Nefesime lanet okuyarak dudaklarından çekildiğimde boynuna kayan dudaklarımın yolu belliydi. "Bekir Abi!" dedi sudan çıkmış balık misali.

"Bekir Abin seni nasıl istiyor bil bilsen..." diye inlerken benden geriye erkekliğimden başka bir şey kalmamıştı.

Şaşkın bir o kadar panik bir halde "Bırak beni! Bana hangi sıfatla bunu söylersin sen... sen..." diye çemkirmek istedi ama başarılı olduğu pek söylenemez.

"Öznesini de yüklemini de sıfatını da sen seç. Ben hepsine razıyım. Sen benim her şeyimsin artık biliyorum ve senin her şeyin ben olacağım." dedim ve elinden kavrayıp "Gel!" diyerek onu yatak odasına götürdüğümde kapıda kasılıp kaldı.

"Neden yatak odasındayız?"

"Sence?" dediğimde ona sarılmış gözlerine bakıyordum.

"Oradan bakınca kuzu kuzu seninle bu yatağa girecek kadar salak mı duruyorum?" diye bağırdığında kollarımdan çıkıp hızla salona geçti. Kapının ağzında yere düşen kitaplarını topladı ve bana dönüp "Beni ya eve ya çiftliğe götür!" diye öfkeyle baktığında onu duymamış gibi "Benim olmak salaklık mı?" diye sordum.

"Senin olmayı ben çocukluğumdan beri hayal ediyordum ama sen... sen hayallerimi mahvettin!" diye haykırdığında kızarmış yüzü tarafımdan öpülmüş dudaklarıyla aynı renkteydi. İtiraf etmeliyim ki kendimle gurur duydum. Öyle temiz, öyle masumdu ki... Bana hissettirdiği duygulardan bir haberdi. Kulağına eğilip "Ömrümsün artık bundan kaçarın yok." dedim dudaklarımı kulak arkasına değdirip tenini hissedercesine. Onu baştan çıkarmaya uğraşırken bu tuzağa ben düşüyordum. Bütün kanım dudaklarıma hücum etmiş kokusuyla ciğerlerime nüfus ediyordu. Gözlerini benden kaçırıp konuşmak için güç topladığını hissettiğimde dudaklarını buldum sustururcasına. Konuşursa duracak, ona kıyamayacaktım ve onu kaybedecektim. Sessiz dokunuşlarım, tadını alışım onu uysallaştırırken aniden bana kapıldığını hissedip geri çekilmesine izin vermedim. Belinden tutup onu kendime bastırdım. "Bekir Abi! Lütfen yapma!" diyen cılız sesi yine dudaklarımda kayboldu. Onu kendimle birlikte yatağa götürürken ayakları direniyordu ama ikilemde kaldığı, bana kanmak istediği öyle belliydi ki... "Benden kaçamazsın çünkü beni seviyorsun." dediğimde onu yatağa uzatmış üzerine uzanmıştım. Uysallığı buraya kadarmış. "Bundan eminsin yani?" dedi ve çırpınmaya başlarken çoktan kendini altından kurtarmış ama benden kaçamamıştı. Sinirle "Selma!" dediğimde anlamlı bir alayla "Efendim Bekir Abi?" dediğinde dönülmez yola girmek için onun bu cadılığını nasıl önleyeceğimi biliyordum. Dudaklarına uzanırken "Bekir Abin birazdan seni kadını yapınca bakalım bana nasıl sesleneceksin?" dediğimde konuşmasına izin vermedim. Elleri omuzlarımdan beni iterken dudakları ağzımda konuşmaya çalışarak direniyordu. Bedeni altımda sıkışmıştı, kol-

larını başının üzerinde sabitleyip kıpırdayamaz hale getirdiğimde Selma'nın öfkeli ve korku dolu bakışları beni buldu.

"Bunu yapma!" dedi bağırarak.

"Seni seviyorum Selma! Eşeklik ettim...ama seni sevdiğimi bilmiyordum. Nasıl bilebilirdim ki? Sen ufacıktın. Abi diyerek peşimde dolanıyordun. Hem beni kimse sevmedi bu zamana kadar... İlk söylediğinde korktum senden. Senin beni sevmenden korktum. Sana yetememekten, seni incitmekten korktum. Şimdi biliyorum, ama bu sefer de seni kaybetmekten korkuyorum. Benim olmalısın... O zaman huzur bulur rahat nefes alırım." dediğimde kasılan bedeni kollarımda gevşemiş, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Dudaklarını tekrar bulduğumda halen ağlıyor ama acemice bana cevap veriyordu. Kollarını bırakıp ellerimi bedeninde dolaştırmaya başladığımda bir an önce tenini hissetme arzusuyla doluydum. Pantolonunun düğmesini açıp kalçalarından sıyırırken elleri çıkarmamam için ellerimi tuttu. "Benim olmalısın başka yolu yok." diyen istekli sesimle ellerini ellerimden çekti. Pantolonu bacaklarından çıktığında üzerine uzanmış altımdaki minik beden için yanıyordum. Hem de ne yanmak...

"Çok güzelsin..." diyen dudaklarım dudaklarında can bulurken kolları beni sardı ya o an ben bittim. Öyle güzeldi ki... "Hadi bana yardım et!" diye verdiğim emir gözlerini kaçırmasıyla son buldu ama kendini altımdan kurtarıp atletiyle birlikte iç çamaşırından kurtuldu. İçim içime sığmıyor *Beni seviyor!* diye sessiz naralar atıyordum.

Beni üzerine çekerken bir hamlede üzerimdeki kazağı çıkarmış, üstüm çıplaklığa ulaşmıştı. Gözleri bedenimden uzaklaşırcasına kaçarken elleri dolgun göğüslerini kapatıyordu. Utandığı her halinden belliydi. Onu keşfeden gözlerimin yorumu: ne zayıf ne kiloluydu, tam kıvamındaydı. İnce beli dolgun kalçalı ve beni benden alan göğüsleri...

Üzerine uzanırken sırtı yatağı bulduğunda ondan böyle bir kabulleniş beklemiyordum. Kolları boynuma dolandığında dudaklarını dudaklarıma bastırması ömrüme ömür kattı. Benimle sevişiyor, her hareketimi acemice cevaplıyordu. Göğüslerini bulan ellerimle

irkildiğinde "Korkma!" diyebildim. Dirseklerimin üzerinde doğrulup eşsiz manzarayı doya doya seyretmeye başladım. Utançla üzerine çarşafı alırken "Devam etmeyelim." dedi usulca. "Neden ama? Sen de istiyorsun?" dedim isyan edercesine. "Evet ama ben... bunu böyle hayal etmemiştim. Bir otel odasında senin olmak istemiyorum." dediğinde canım yandı. Yüzümü boynuna gömüp ağırlığımı üzerine bıraktığımda pes etmek üzereydim. "Ben bunu planlamadım..." dedim itiraf edercesine.

"Biliyorum." dedi kollarıyla beni sararken. "Benimsin!" dedim kendime ona dünyaya kanıtlarcasına. "Ölene kadar..." dediğinde dudaklarıma uzanan oydu. Açlıkla cevap veren dudaklarımın hareketleri sertleşmişti. Boynuna kayan dudaklarım tenini dişlerken hiçbir şey umurumda değildi. "Bırak o zaman kendini! Benim ol."

"Sadece bu mu beni sana bağlı tutacak olan?"

"Hayır! Benim olsan da olmasan da bundan sonra seni benden başkasına yar etmem."

"O zaman bırak da gelinin olup beyazlar içinde senin olayım."

"Bunun bir önemi yok. Halimize bak."

"Benim için önemi var ama." dedi isyan edercesine.

"Selma nasıl olacak hiçbir fikrim yok! Babanın, Allahın emriyle seni bana vereceğini mi düşünüyorsun?"

"Sen bir yolunu bulursun."

"Kal yanımda, gitme. Seni kimse alamaz benden. İstanbul'a gideriz."

"Ya anam? O ne olacak? Arkamızdan eller ne der? Her şeyi bir kenara bırak senin için ne derler?"

"Umurumda değil!"

"Benim umurumda! Bekir, teyzesinin kızını kaçırdı demesinler. Selma duvağıyla çıktı baba evinden, Bekir'in oldu desinler."

"Bu imkânsız."

"Bırak şimdi imkânsızlığı ve öp beni!"

"Dayanamam. Öptürme kendini. Bu halde öyle güzelsin ki."

"Sev o zaman sadece..." dediğinde dudaklarımı bulması bir oldu. Ellerim bedeninde dolandıkça irkildi ama istekle karşıladı. Dudakları yetmez olmuştu, itiraf emeliyim. Selma beni kendine çekiyor, içgüdüsel olarak aralanan bacakları sertliğimi hissetmeye çalışıyordu. Bunu öyle bilinçsizce yapıyordu ki kendimi tutmakta zorlanıyordum. Pantolonumun üzerimde olduğu için neredeyse şükürler edecektim. Dudaklarım boynunda dolanırken elleri saçlarımın arasında dolanıyor dudaklarına değen tenimi öptükçe ben yok oluyordum. Göğüslerine inip dolgunlukları benim yaparken ellerim iç çamaşırına kaydı. Tabii korkuyla kendini çekmesi gayet doğaldı. Güven verircesine "Söz, sadece seni seveceğim." dediğimde usulca bana sokuldu ve ben kaldığım yerden devam ettim. Külodunu sıyırdığımda eşsiz manzara bütün güzelliğiyle karşımdaydı. Gözlerim gözleriyle buluşurken parmaklarım kadınlığını buldu. "Bekir" dedi ürkekçe. "Güven bana." dedim usulca ve dudaklarını bulurken parmaklarım Selma'yı biraz da olsa bana bağlıyordu. Zevkin bilinmez yanları Selma'nın bedeninde var olmaya başlamış "Bana ne yapıyorsun ama..." diye adımı sayıklayan iniltileri utanç doluydu. "Utanma, mutlu olmanı istiyorum." dedim dilini dilimle buluşturmadan önce. "Bu çok güzel..." diye inlerken çıldırmak üzereydi. "Daha güzelini yaşamalıyız." dediğimde "Hayır yapmayalım... olmaz." derken sesi öyle cılızdı ki... "Pantolonum üzerimde farkındaysan." dedim gülümseyerek. Usulca aşağı doğru kayıp karnının her bir tarafını öpücüklerimle döşedim. Kasıklarında dilim yuvasını ararcasına devreye girdiğinde "Utanıyorum." dedi nefes nefese. "Utanmana gerek yok." dedim ve ispatlarcasına daha aşağı kaydım. Bacaklarının tadına bakarken elim sıcak diyarlarda onu mutlu etmekle meşguldü. Kasılmaları artarken dudaklarım kadınlığını bulduğunda Selma ilk başta kendini kaçırmaya çalışsa da izin vermedim. Dilim tadına varıp dudaklarım onu sömürürken bacakları titremeye başlamıştı, sona gelmek üzereydi. "Bekir

yeter!" diye bağırması neler yaşadığının farkında bile olmadığının kanıtıydı. Offf, şimdi içinde olmak vardı!

Onu gökyüzüne ulaştırırken ben acı çekiyordum yalan söylemeye gerek yok. Daha fazla dayanamadım. Üzerine yığılırken ben bitmiştim... "Selma, gün gelecek senden bunun acısını çıkaracağım." diye tısladım. İçimdeki volkanın kendi kendine patlamasına izin vermiş, kaderime razı olmuştum. *Kaderime razı olmasam ne olacak?* sorusuna bir sürü cevabım vardı da neyse...

"Olur." dedi mutlu bir utançla. Titreyen, doyuma ulaşmış bedeni yeni tanıştığı dünyaya hoş geldin derken bana sarılıp kızarmış yüzünü boynuma gömdü.

"Bu gece kollarımda uyumalısın." dedim. Ellerim çıplak sırtında tenini hissediyordu.

"Sence bu bir risk değil mi?"

"Niye?"

"Bence o pantolon üzerinde sabaha kadar durmaz ve ben halen korkuyorum. Ayrıca seni tutmak istediğimden pek emin değilim." dediğinde gülüyorduk. Aşk tamamen kaderdi ve ben yine savaşmadan bu aşka kavuşamayacaktım.

Yarim Keskin Bıçak...

Selma ile geçirdiğim o güzel saatlerden sonra birbirimize verilen sözler havada uçuştu...

"Benimsin."

"Ölene kadar."

"Hiçbir görücüye çıkmak yok."

"Nasıl çıkmam?"

"Çıkmayacaksın!"

"Tamam kızma!"

"En kısa zamanda bir çözüm bulacağım."

"Nasıl?"

"Babandan isterim seni."

"O da zaten seni bekliyordu. Kırmızı kurdeleyle paketler verir."

"İnşallah."

"Bekir dalga geçme..."

"Dua ediyoruz işte."

"Duayla olsaydı çoktan evli barklı çocuklu olurduk. Ben çok dua ettim."

"Ya sabır be kızım. İçimi karartma."

"Hacer Ana'yla konuşsak?"

"Dur bakalım." dediğimde gerçeklere dönmüştük. Tamam âşık-

tım, Selma benimdi. Onsuz olmayacaktım ama kimseye bu aşkı söyleyecek yüzüm yoktu. Hacer Ana'nın karşısına geçip ne diyecektim? Of ki ne of... Selma'yı Hacer Ana'ya bırakmadan önce gizlice bir telefon aldım ona. İstediğimde ulaşacaktım en azından... Ayrılmadan önce ikna etmeye çalıştım Selma'yı. *Kaçırayım seni* dedim ama *nuh* dedi *peygamber* demedi. *O tren çoktan kaçmışmış artık telli duvaklı gelin olup benim olacakmış. Hem okuyacak, meslek sahibi olacakmış...*

Sanki az derdim varmış, yetmezmiş gibi bir ayın içinde üç tane görücü geldi Selma'ya! Hepsine *olmaz* dedi de babasının çenesi abilerinin baskısı kızı yedi bitirdi. Sadece onlar mı? Benim de derdimi söyleyecek kimsem olmadığından öfkemden nasibini alan Selma oluyordu.

"Ben sana görücü gelmeyecek demedim mi?"

"Bana bağırıp durma her defasında annem *kız istemiyor* dedikçe babam *görsün bir* diyor." dediğinde söylenecek bir şey yoktu. Kederimden bir gece içemediğim kadar çok rakıyı içip içip hatanın en babasını yaptım. Benim şerefsiz dayımın önüne geçip "Selma'yı bana isteyeceksin." diye dikildim. İlk başta şaşırdı sonra "İsmail o kızı parçalar yine de sana vermez" dedi ama el mahkûm benimle Selma'yı istemeye geldi tabii. İsmail Efendi dayımla beni kapıda elimde nişan çikolatası ve çiçek görünce şaşırdı. Selma'nın heyecanı görülmeye değerdi. Ah benim aptal kafam. Nasıl da inanmıştım bu işin bir çırpıda olacağına. Aşkın gözü kördür. Dayım yerine Hacer Ana'ya söyleyip onunla Selma'yı istemeye gitmemek, hayatımın ikinci büyük hatasıydı. Gençlik işte... İsmail alayla ciddiyetsiz bir şekilde dayımı dinledi ve sonra Selma'yı çağırdı. "Selma bak Bekir Abin seninle evlenmek istiyor. Sen istiyor musun?" dediğinde Selma "Evet." deyince İsmail hayatının şokunu yaşadı. Selma'ya vurmaya başlayınca da abileri dahil hepsini elden geçirdim. Tabii karakolluk olduk. Dursun ve Durmuş beni çıkardığında Hacer Ana'nın önüne beni atmaları bir oldu. Kalleşler...

"Ana, bu senin oğlun var ya, Selma'yı istemeye gitmuş da!" diye gammazlandığımda Dursun'un boğazını sıkabilirdim. Hacer Ana ağzı bir karış açık yaşadığı şoku atlatınca bağırmak ne kelime yeri göğü inleterek esti gürledi.

"Oğlum deli misin divane misin? Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

"Anam Selma'yı seviyorum."

"Şimdi mi aklına geldi sevdiğin! Ben sana sormadım mı? Sen bana benden koca olmaz demedin mi?"

"Farkında değildim ana... ettim bir hata."

"Al şimdi İsmail haklı mı değil mi? Her şeyi mahvettin be evladım."

"Eşeklik ettim. Sana gelecektim ama yüzüm yoktu be ana."

"Al şimdi çek cezanı! Selma için gideceksin buralardan. Ulan adamın evinde hepsini üst üste vurmuşsun. Komalık olmuşlar dayaktan. Dava etse haklı. Şimdi koz geçti eline. Selma'yı kullanacak sana karşı."

"Gidemem ana."

"Bekir, Allah yarattı demem alırım ayağımın altına."

"Anam öldür beni ama git deme. Nasıl bırakır giderim Selma'yı?"

"Şimdi kızı başkasına verse gıkım çıkmaz. Nasıl çıksın ki? Hem suçlusun hem güçlü. Ben varım burada boş bırakmam merak etme. Konuşacağım onunla."

"İstesek kızı bana?"

"Hâlâ ne diyor. Tövbe tövbe." diye salondan çıktığında kara günlerin beni beklediğini biliyordum... Dursun ve Durmuş'un kızı kaçıralım demesiyle Selma'yı aradım. Bağırdım çağırdım ikna edemedim. "Gelemem ama ölene kadar beklerim." dedi. Delirmeme az kaldığında kuduz olmuş bir it gibiydim. Hacer Ana, Dursun ve Durmuş'u yanımdan ayırmıyordu. İsmail hastaneden çıktığı gün Hacer Ana apar topar çağırttı. Beni görünce İsmail şeytan çarpmışa döndü.

"İsmail ne zamandan beri Allahın emriyle evine gelenlere böyle terbiyesizlik yapar oldun?" Hacer Ana'nın laf ebeliğinde eline kimse su dökemezdi. Yağ gibi üste çıkmak ancak bu kadar olurdu.

"Bu Bekir'in yaptıkları bini aştı."

"Ben Selma kızıma verdiğim sözü bilirim. Sakın ola ki dershaneye göndermemezlik yapmayasın."

"Bekir, Trabzon'dayken evden kapı dışarı çıkamaz."

"İnada bindirme İsmail! Çok korkarsan namusuma helal gelecek diye bu işi uzatma Selma'nın da gönlü var. Gel he de yapalım düğünlerini."

"Selma'yı Bekir'e gelin etmektense toprağın altına sokarım yine vermem." dediğinde bana gelenler yine başıma toplanmıştı. Ne Hacer Ana kaldı önümde ne sonrası.

"Kafana sok İsmail. Selma'yı kimseye yar etmem. Er ya da geç onu alacağım. O eve benden başka görücü zor girer artık."

İsmail'in yüzünün rengi atarken Hacer Ana, "Bekir!" diye bağırıyordu ama bende kayış kopmuştu. "Yeter ana!" diye ayaklandığımda Hacer Ana, "Dursun! Durmuş! Alın bu deliyi götürün!" diye dellendiğinde bizim iki Laz üzerime bile gelmedi çünkü kendim çıktım. Sabaha kadar zil zurna sarhoştum. Bir sevda tutturmuştum ama elime yüzüme bulaştırmıştım.

İsmail Efendi ne dayımı dinledi ne Hacer Ana'yı, Selma'yı kapı dışarı çıkarmadı. Selma, "Aferin Bekir, abimlerin senden ödü patlıyor. Babam sinir küpü, ev benim için cehennem hayatı oldu. Ne vardı onları dövecek?" dedi.

"Kızım baban sana vururken ne yapsaydım?"

"İlk yediğim dayak olmayacaktı. Şimdi daha mı iyi oldu?"

"Selma bu iş iyilikle çözülmez. Gel kaçırayım seni."

"Babam kaçarsan anamı kıtır kıtır keserim dedi."

"Anamı da alırız yanımıza."

"Anam babamın korkusuna helâya gitmez."

"Ulan delireceğim!"

"Delirme Bekir. Trabzon'dan bir süre gitmen en hayırlısı." dediğinde sesi boğuklaşmıştı.

"Sen ne dedin?"

"Unutsunlar seni beni. Sen gidersen dershaneye başlayabilirim. Gizli gizli görüşürüz." dediğinde şaşkındım.

"Ya seni birine verirlerse?"

"Veremezler kendimi öldürürüm."

"Kızım ölün ne işime yarayacak?"

"Pes Bekir! Son noktayı koydun yani?"

"Nokta mı koydum yoksa yeni mi başlıyoruz göstereceğim ben sana. Tamam gideceğim buralardan." dedim. O an sesi soluğu kesildi.

"Selma?"

"Efendim?"

"Seni gitmeden görsem?"

"Nasıl olacak o?"

"Ayarlarım ben."

"Tamam" dedi ve kapattık. Özlem şimdiden cayır cayır ruhumu yakarken elim kolum bağlıydı. Hacer Ana'nın kızı Diler hamama diye Selma'yı ne yapıp edip evden çıkardığında ben hamamın kapısında arabanın içinde bekliyordum. Geldiklerinde ikisi birden arabaya bindiler. Diler, "Abi benim işlerim var. Saat beşte hamamın önünde buluşalım." dediğinde "Kızım nereye?" diye sordum.

"İşim var abi anamın haberi var." dedi ya aklım havada gözüm Selma'da, özleminden içim çekilmiş, bir daha ne zaman göreceğim belli değil... "Tamam" dedim. Hızla indi Diler ve arkasına bile bakmadı.

"Yemek yiyelim bir yerde." dedim Diler inince.

"Otele gitsek görünmesek?" dedi Selma gözlerini kaçırarak.

"Olur orada yeriz." dedim ne diyim.

"Ben aç değilim." dedi yüzünü kaldırıp gözlerime bakarak.

Ne çok şey vardı oysa ona söylemek istediğim. Birleşmiyordu kelimeler, tek hissettiğim ayrılık acısıydı... Mutsuzluk yayan duygularımı bastırarak otele sürdüm arabayı. Konuşmadık. Ta ki asansöre binene kadar. Ben restoranın bulunduğu kat düğmesine bastığımda Selma "Aç değilim ben." dedi ve odanın bulunduğu düğmeye bastı. Asansörden çıkarken elimi tuttu. İçeri girdiğimizde otele onu ilk getirdiğimdeki anılar aklıma hücum ederken Selma sudan çıkmış balık gibiydi.

"Otursana." dedim. Oturdu. Elleri dizlerinde ağladı ağlayacak haldeydi.

"Ne zaman gidiyorsun?"

"Bu gece."

"Orada iyi olacak mısın?"

"Sence?"

"Ol tabii... çok mutlu ol."

"Seni unutayım mı?" diye sorduğumda pusuya yatmış dişi kaplan gibi "Niye geldim ben buraya?" diye bağırdı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Böyle bir soru beklemiyordum. "Niye?" dedim safça. Yerinden kalktı ve önüme dikilip beni elimden tutup kaldırdı ve yatak odasına götürdü. Bu sahneyi bir yerden hatırlıyordum desem?

"Selma hayırdır?" dediğimde yine çemkirerek, "Benim şerle ne işim olabilir!" dedi ve üzerindeki ceketi çıkarıp gömlek düğmelerini açmaya başladı. "Selma napıyorsun?" diye sordum.

"Soyunuyorum."

"Niye?"

"Bil bakalım."

"Selma!"

"Beni unutma diye!" diye bağırdığında ince kolları belime sarılmış ağlıyordu.

"Benim olmaya karar verdin yani?"

"Evet ben... ben... beni unutmanı istemiyorum." dediğinde dudakları dudaklarımı bulduğunda özlemim her şeyi bastırıyordu. Dili dilime değdiğinde ben artık ben değildim. Yatağa ne ara uzandık ne ara pantolonum hariç kıyafetlerimiz havada uçuştu bilmiyorum. Tek hissettiğim teninin tenime değmesiydi. Gözlerim gözlerinde ellerim her yanındaydı. Dilim ateş olmuş teninde kül olurken göğüs oluğunun kokusunu çektim ciğerlerime. Ellerim kalçalarını okşarken dudaklarım ağzını istila etti durdu dakikalarca. Selma göz pınarları dolu dolu beni kendine çekip duruyordu. "Selma durmalıyız." dedim nefes nefese.

"Durma lütfen!" dediğinde eli kemerime gitmişti ve ateş olmuş onu eritmemi bekleyen kadınlığı benim için hazırdı.

"Bu yükü taşımana izin veremem." dedim işkenceyle, çünkü acabalarda erkekliğim pantolonumun içinde taş olmuş çatlayacaktı. "Hadi!" dedi kalçalarını kaldırıp beni kendine çekerek.

"Gidemem benim olursan. Sıcaklığını bilmeden bu kadar canım yanarken... bilirsem duramam oralarda." dedim dürüstçe. Üzerinden kalkıp dizlerimin üzerinde doğruldum. Selma çarşafı üzerine örtecekken aldım elinden çarşafı. "Bırak seyredeyim seni... aklıma kazınsın tenin... Yemin olsun sana başka tene tenim değmeyecek..." derken karışmış duygularım bacaklarını aralayıp sıcaklığına kafamı gömmemle şekil değiştirdi. Selma utanmayı bir kenara bırakıp bana ayak uydururken uçurum kenarına tırmanıp atlayamadım. Ter içinde bedenlerimiz, yarım kalmış benliğim Selma ile doluydu. Selma uyudu uyuyacak, sarmaş dolaştı. Saatlerce, onu mutlu etmek, kendi özlemimi doyurmak için teninde dolanıp durdum. "Saat üç." dedi hüzünlü bir şekilde. Kolunu kaldırmaya hali yoktu biliyorum. Acemi bedeni yeni tanıştığı hazlarıyla yorgundu.

"Daha erken." dedim soğuk bir tavırla.

"Gitmemiz için söylemedim." dedi ve çarşafı kaldırıp üzerime tırmandığında "Selma ağzıma sıçtın haberin olsun." dedim sinirle gülerken.

"Yapalım dedim ama ben sana. Her şeyin suçlusu Selma!" diye çemkirmesi onu altıma alıp dudaklarını bulmamla son buldu...

***

Selma'dan ayrılırken gözünün yaşı yüzünü yıkadı. Ben mi? Yapıştırmışlar yaftayı erkekler ağlamaz diye ama çocuk gibi ağladım. Hıçkıra hıçkıra ağladım. Erkekliği batsın. Bu kadardı işte benim erkeklik... Sonrası suskunluk... Ben Selma'ya kavuşana kadar gülmeyecek, yarım kalacak, ancak onunla tamamlanacaktım.

Hacer Ana'ya gideceğimi söylediğimde gözleri doldu. Bana Ordu'ya gitmem için yaptığı ısrar bir işe yaramadı. Ben hırsımı ancak İstanbul'da atardım. Dayım istemeyerek de olsa Talat'ı aradı ve geldiğimi bildirdi. Hatta kalayım diye ondan beklenmeyecek bir şekilde İsmail'i tehdit edebileceğini bile söyledi. Kabul etmedim. Artık bildiğin İstanbul mafyasının bir elemanıydım. Yaş yirmilerde yüreğimde Selma... Bekir tekrar doğduğu topraklara dönüyordu.

Ateşli Selma...

Babaocağına dönüp yıllardır uğramadığım eve yerleşeli beş ay olmuştu. Ne geçmişin gölgeleri ne çocukluğumun mutluluğuydu bu ev... Bomboştu duygularım. Onca sene çürümeye bırakılan ev eşyalarını değiştirirken, babamın analığımın eşyalarını fakir fukaraya dağıtmak bir garipti. Anlamsız bir hüzündü benimkisi çünkü zaman boşlukları doldurmuş, kendine yaşam için yer açmıştı. Dayım babamın annesinden kalma arsalarını, bankadaki parasını, büyükadadaki yazlığı İsmail ile bölüşüp satarken niye bu evi bıraktığı konusunda hiçbir fikrim yok.

Zaten düşünecek halim de yoktu. Düşmüşüm Mecnun gibi Leyla'nın peşine, çöller kalmıştı bir tek tavaf etmediğim. Selma'yı hayal ettim bu evde. Salına salına gülen yeşil gözleriyle beni seyredişi geldi aklıma ve yüzüme yayılan tebessümü yakaladım vitrinin tozla kaplanmış aynasında...

Sonraki günler aynı işkencenin başka bir versiyonu gibiydi. İşin enteresan tarafı Talat'ın yanında bildiğin kral olmuştum. Emrime verdiği onca adamı kontrol edip onca pis işi yapmak, organize etmek bana koymuyordu da Selma'sız biçarelik canımı çok yakıyordu. Suskunluk en büyük kader arkadaşım, hayalini düşünmek en büyük ıstırabımdı. Her günün sabahı gece olsun sesini duyayım isterken her gece sabahlar olmasın ben o telefonu hiç kapatmayayım isti-

yordum. Yine böyle bir akşam Selma sesi titreyerek açtı telefonu... Durgun, bir o kadar düşünceliydi. Konuşuyor ama o değildi sanki. En sonunda "Bekir..." dedi.

"Bir şeyin var senin. Sesinden belli."

"Yok bir şey."

"Selma delirtme beni."

"Vara yoğa sinirlenme sen de o zaman."

"Selma doğru dürüst anlat."

"Yarın bana görücü gelecek."

Gözlerimi kapatıp başıma yıkılan dünyayla "Kapat telefonu Selma!" dediğimi hatırlıyorum. Beş ay sonra neyin istemesi bu? Sorusuna cevap ararken Talat'a haber verip üç beş adamla beraber Trabzon'da buldum kendimi. Dayımın kahvesinde, benden daha karanlık adamlarla sabahın yedisinde İsmail'in dükkânının açılmasını beklerken halim görülmeye değerdi. Dayımın yüzünde renk kalmamış "Bekir gel etme eyleme!" dediyse de nafile...

İsmail kahvede beni görünce dondu kaldı. Yanımdakileri fark edince eli ayağına dolandı. Dükkânına bir girişi vardı ki evlere şenlik. Çocuklara "Siz burada kalın!" dedim ve marketten içeri girdiğimde İsmail'le burun burunaydık. "Hayırdır Bekir niye Trabzon'dasın?" dediğinde aklımda birden olmayan ampuller yandı. Ben şimdi bunu tehdit etsem iş inada binecekti. Bugün korksa bile yarın başka bir görücü gelecekti. Daha kesin bir çözüm geldi aklıma.

"Bir iş için buradayım. Akşama halledip gideceğim." dedim büyük bir zevkle.

"Uğurlar olsun." dedi ama ruhunu teslim etti edecekti. Kaskatı kesilmiş bedeninden belliydi.

"Teyzeme selamlarımı iletirsin. Uğrayabilirsem uğrarım." dedim ya İsmail'in renk menk iyice ceset beyazına döndü. Hiçbir şey diyemedi. Kovsa bir türlü kovmasa bir türlü... Dükkândan çıktım direk Selma'yı aradım. İlk çalışta açtı telefonu. Alo demeden "Evden çıka-

bilir misin?" diye sordum.

"Burada mısın?"

"Evet"

"İmkânsız."

"Teyzemi ver telefona."

"Bekir sen iyice kafayı yedin. Annem telefonu bilmiyor, telefona ver ne demek?"

"Selma!"

"Çocuğun yok karşında senin niye bağırıyorsun? İnsan gibi konuşacağın zaman ararsın." diyerek yüzüme kapattığında bendeki şok dalgası bedenime kısım kısım yayılıyordu. Yüzüme kapanan telefonla neye uğradığımı şaşırdım.

Kahvenin önündeki çocuklara "Gidiyoruz." dediğimde dayım koluma yapıştı. "Bekir ne oldu?" dedi merakla.

"Yarın ne olduğunu bütün Trabzon'la birlikte öğrenirsin dayı." dedim ve yürürken "Ramço, bana bir bidon benzin bul!" diye kükredim.

"Tamam abi de nereyi yakacağız? Ona göre hazırlıklı geleyim. Bir bidon az gelmesin?"

"Ya sabır!"

"Tamam abi!" diyerek sustuğunda yanımdaki Uzun Memet'e "Siz de gidin iki araba bulun. Çalmayın ha! Kiralayın. Akşam işimiz var. Saat altıda dayımın kahvede buluşalım" diye emir verirken gözlerine baktım. Ne demek istediğimi anlamıştı. "Tamam abi!" diyerek benden ayrıldılar. Gelmişken benim iki lazı göreyim diye aradım bunları. Hoş beş ayda otuz kere görüşmüş, İstanbul'da Trabzon'dakinden daha fazla misafirim olmuşlardı. Durmuş'un cebini çaldırır çaldırmaz açılması bir oldu.

"Bekir, iyi misin? Hayırdır bu saatte?"

"Çiftliğe varmak üzereyim. Sende ne var ne yok?"

"Gel konuşuruz." dediğinde gerilmiştim. Durmuş konuşuruz diyorsa yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Gaza daha da hırsla yüklendim.

Çiftliğin kapısına geldiğimde elinde tüfekle bekleyen adamlar dikkatimi çekti. Dursun kapıda elinde sigara bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Arabayı durdurup indiğimde "N'oluyor?" diye sordum hemen.

"Bekir senin ne işin var burada? Durmuş mu aradı?"

"Lan n'oluyor?"

"Gel anlatırım." dedi ve çiftliğe doğru yürürken dayanamadı.

"Diler..." dedi.

"Ne olmuş Diler'e?"

"Çömlek'ten biriyle kaçmış." dediğinde durmuştum.

"Anlamadım? Çömlek nere bizim bura nere? Hangi ara?"

"Nesini anlamadın? Anama açılmış bizim salak, anam küçüksün biraz yaşın büyüsün iki üç sene sonra gelip istesinler demiş. Sabahına kız yok olmuş ortadan." dediğinde çiftliğin kapısına gelmiştik. Hacer Ana masanın başında telefon elinde kükrüyordu.

"Recep oraya beni getirmeyin yoksa Çömlek'i haritadan silerim. Kızımla beraber o hergelenin soyunu sopunu toparla getir bana." diyerek telefonu hızla kapattığında kendi kendine, "Ah benim salak kızım! Ah benim saf kızım." diye dizini dövüp duruyordu. Dursun, "Kızını dövmeyen dizini döver anam." dediğinde Hacer Ana, "Dursun başlatma kızımdan da dizimden de. Kız benim kızım! İster döver ister severim. Dikkat et seni dizime yatırıp dövmeyeyim." dediğinde gülesim geldi. Dursun bozulmuş desem daha beteriydi. Bir süre toparlanamaz artık...

"Ana bizim de kız kardeşimiz." dedi Durmuş sinirlenerek.

"Abilik edin o zaman, ne yaparsa yapsın kız kardeşiniz olduğunu unutmayın." dediğinde araya girme vaktiydi.

"Ana neden ağıt yakıyorsun ki? Ben gider alır gelirim Diler'i." dediğimde kalkıp bana sarılması bir oldu. "Hoş geldin evladım ama mesele alıp gelmek değil, sonrası önemli. Bir kere başı öne eğildi mi, padişah kızı olsa nafile..." dediğinde Selma aklıma geldi. Daha iyi anlıyordum şimdi neden teliyle duvağıyla gelin olmak istediğini...

Hacer Ana'yla bütün gün gerim gerim gerilip bekledik. Ben ne kendi derdimi ne de niye geldiğimi anlatamadım. Saat beş buçuk gibi, "Ben kaçayım geç de olsa gelirim." dedim demesine de bir koluma Dursun bir koluma Durmuş yapıştı. "N'oluyor lan?" diye çıkıştım tabii.

"Bekir, anamı bu halde bırakıp nereye gidiyorsun? Diler ve o şerefsiz gelecek."

"Ulan siz necisiniz? Gelirim bir iki saate işim var."

"Bundan önemli değildir herhalde?"

"Ulan geleceğim diyorum, bırak kolumu Dursun!" dediğimde dişlerimi sıkıyordum.

"Ne işin var Bekir? Bir şeyler var sende." dedi Durmuş kırgın bir sinirle.

"Tamam lan söyleyeceğim ama Hacer Ana'ya söylemek yok."

"Aha şimdi siçtuk," dedi Dursun.

"Selma'ya görücü gelecekmiş."

"Biliyoruz. Dün aradı söyledi. Anam da İsmail'i aradı, zorlamak yok diye tembihledi."

"Ben o şerefsize o eve görücü girmeyecek dedim mi?"

"Dedin."

"O ne yaptı?"

"Ne yapti?" diyen Durmuş'tu.

"Tekrar edip durmasana bezdim yemin ederim." dedim isyan edercesine.

"Ula ha bu koni nereye kaydi? Ben nereye gittiğuni sordiğimu hatirlayrum uşağum..." dedi Durmuş noktayı koyarcasına.

"Ateş yakmaya gidiyorum."

"Ne ateşi?" diye sordu Dursun.

"Ne meraklı taze oldunuz başıma! Ya sabır! Bende kabahat zaten, bok yedim geldim çiftliğe." dedim ya bunlar bir iki saniye sustu.

Oh gidebilirim. diye düşünürken Dursun, "Eee... anlatacak misun?" diye sordu.

"İsmail'in evini yakmaya gidiyorum." dedim pes edercesine.

İkisi birden, "Ne!" diye gözleri faltaşı olmuş bağırırken, "Lan Hacer Ana duyacak, geri zekâlılar! Bağırmasanıza!" diye dişlerimi sıkarak tısladım.

"Anamın dediği kadar deli divanesun yemin ederum," diyen Dursun'du.

"Bu şerefsize gözdağı vermeden olmayacak. Beni kışkırtmazsa yakmayacağım. Endişelenmeyin."

"İçimuz ferahladi. Ne yani İsmail kişkirtirsa sevduğun kizun evuni mi yakacasun?"

"Dedim ya çok zorlamazsa yakmam."

"Bekir, sen ha bu İstanbul'da iyice manyağa bağladun da!"

"Diyenlere bak!"

"Bizum neyumuz varmiş?"

"Sütten çıkmış ak kaşıksınız yani."

"Yok abartma uşağum."

"Babanızın bağlantılarıyla görüşmeye başladığınızı niye söylemiyorsunuz? Hacer Ana yıllarca sizi bizim işlerden uzak tutmaya çalışmadı mı? İlk şu Selma işini halledeyim. Sonra Diler ve sizin konuya geleceğim."

Dursun, "Ula Durmuş, bu Bekir olmiş olmiş," dediğinde suçlarını bilircesine temkinliydiler. Onların hamurunda kabullenmek yoktu. Bozuk saat bile günde iki kere doğruyu gösterir misali Durmuş "Bekir, armut dibine düşer! Biz de düştük. Konuşacak bir şey yok." dedi kabullenerek. Haklıydı, belki de haksızdı. Tek bildiğim bunu irdeleyecek ne zamanım ne sabrım vardı.

Dursun, "Ula biz de geleyruk" diye heyecanla atıldığında Durmuş, "He ya ben niye düşünemedum. Aferun ula Dursun," dedi ve bir şey demeye kalmadan içeri girip Hacer Ana'ya bir iki saate geleceğimizi söyledi. Huylarını bildiğimden gelmeyin diye ısrar et-

medim. Yoldan benim adamlara adresi verip onları İsmail'in evinin oraya yönlendirdim. Bir şey söylememe gerek yoktu. Ne yapacaklarını bilen sağlam çocuklardı. Telefonu kapattığımda Durmuş ciddiyetle ve haklı olarak, "Bekir, bu adamları ne kadar tanıyorsun? İleride Selma'yı sana karşı kullanmasınlar? Güvenilir mi?" diye sordu.

"Ben kendime bile güvenmem bilmez misin?" dedim. Tabii yine saz Dursun'da. "Bağa güvenursun ama, değil mu Bekirum?"

Sesim ister istemez sertleşti. "Seni ve Durmuş'u kimseyle aynı kefeye koymam, bilmiyor musun? Sağlam çocuklar gelenler. Olmadı sıkarım kafalarına olur biter." dedim ve sustum.

Yanıma aldığım çocuklar güvenilirdi de İstanbul'daki ortam için aynı şeyi söylersem yalan olur. Bu lazların kafa çalışıyordu yalan yok. Hissetmiş gibiydiler, çünkü İstanbul'da işler her ne kadar iyi gitse de bana ters birçok şey dönüp duruyordu ve bu yüzden her an eşekler cennetini boylayabilirdim.

Talat, adamlarının benim yüzünden ikiye bölündüğünü biliyor muydu? bilmiyor muydu? Cevabını bilmiyorum ama yaptığı işlerin yenilip yutulacak tarafı yoktu. Biraz kendinden utanan insan, alayına isyan ederdi onu biliyorum. Benim tavrım belli olduğunda Talat bana bünyemin kaldıracağı işler verirken etrafında barındırdığı çatlak seslerin yanıma toplanması çok uzun sürmedi. Talat'tan çok bana öl de ölelim moduna girdiklerinde, *patron o* dediğim için *eyvallah* diyerek sustular. Hal böyleyken aralarından sıyrılenler, yani güvendiklerim şu an Trabzon'da benimle birlikte olanlar oldu.

Kendi suskunluğumda bir o kadar sinirliydim ama benim iki kafadarın formu yerindeydi. Diyorum ya dünya yansa umurlarında olmazdı.

"Ula bizim kasaptan keşke bir kilo köfte, az tavuk, sucuk falan alayduk."

"Niye, ne yapacaksın?"

"Olur da birilerini tutuşturursan ateş boşa gitmezdi ula!"

"Komiksin Dursun, komik." diyen Durmuş aldı sazı eline. "Ben sağa dedum, saralum Selma Yenge'yi haliya, isresun istemesun çıkaralum evden. Ula kadunun saçi uzun akli kisadır. Gönli olsa ne olur olmasa ne olur?"

Ne diyim ben bu lazlara? Selma'nın aklı uzun muydu? Saçı kısa mıydı? Umurumda mıydı? Cevap: Hayır! Seviyordum işte nokta. Hem bir insanı severken akıllı mı, boyu uzun mu, kısa mı? diye düşünmezsiniz. Ne gözünüz görür ne aklınız çalışır. Bodoslama seversiniz işte! Allahın iki baş belası aklımı nelerle doldurup duruyorlardı. Güldüm... Tamam, Selma'yı kaçırmak benim de aklımdan geçmiyor değildi ama bir tarafım *hayır* diyordu. Gönlü rahat, yüzü güler bir şekilde ömrüme girsin istiyordum. Çaresizlik ruhumu hapsetmiş, elim kolum bağlıydı. Zaman bana ne yapacağımı söyleyecek diye ya sabırlara sığınıyordum. Dünyada cehennemi yaşayan bir ben yoktum değil mi?

***

Şükür ki İsmail'in yaşadığı yer mahallenin en tepesinde kalan sokaktan bağımsız, arkası tarla, sol tarafı ormanlık, bağevi bozması bir yapıydı. Yanında ahır desem değil, ev desem değil küçük bir kulübe vardı. Selma küçükken babasından gizli bana bir şey söylemek istediğinde beni oraya çeker, "Bekir Abi! Annem dedi ki..." diye heyecanlı heyecanlı konuşmaya başlar, nefes almadan konuşurdu. Gülümser, başını okşar, "Peki" derdim mutlu mesut onu dinlerken. Nereden nereye... Sevgimin boyut değiştirmesi sanırım Selma'nın eseriydi. Ne zaman gözlerimin içine bakıp "Ben seni istedim." dedi, benim için zaman onu sevdiğimi anlayana dek durdu.

Şimdi mi? Şimdi dünya benim için Selma'ya kavuşana kadar tersine dönüyor...

Düşüncelerim olaydan iyice sapmak üzereyken kendime geldim. Arabayı kullanan Dursun'a sakince, "Evin önüne mi park edeceksin Dursun? Ha öyle bir niyetin varsa söyle de ben direk evi ateşe vereyim."

"Ula Cem Yilmaz sana el mi verdu? Kardeşun olarak söyliyrum, komedyen olarak hiç komik değilsun," dedi ve arabanın farlarını söndürüp yokuşun yanındaki yeşilliğin arkasına park etti. Bizim çocukları arayıp durum bilgisi aldım. Dediğim gibi yokuşun başında birisi evin arkasındaki ormanlık alana birisi sotaya yatmışlardı. Organize olunmuş, görücüye gelecekler beklenmeye başlanmıştı.

Dursun, "Ha biz ha bu hamsileri bekleyruk ama ben anlamadum uşağum. Eve sokacak miyuz? Sokmayacak miyuz?" diye sordu.

Durmuş, "Sokmayacağuz tabii," dedi.

"Peki bundan İsmail Efendu nasil bir ders alacak? Sorayrum?" Dursun hayatında ilk defa zekice bir şey söylemişti. Durmuş'la birbirimize baktık.

"Bence eve girsinler." dedi Durmuş aklında bir şey varmış gibi.

"Dökül bakalım." dedim merakla.

"Biz bunları bir güzel benzinleyip eve sokalım. İsmail'e böylelikle olacakları anlatmış oluruz."

"Ulan sen bana manyak mı diyordun?" diye kahkaha atarken keyfim yerine gelmişti. Selma'ma olan olacaktı ama aşk için her yol mubahtı, değil mi?

"Ula yazuk değil mu ha bu hamsilere?" dedi Dursun kahkahaların arasında. Gülüşmelerimiz bitip ortam sessizliğe kavuştuğunda Dursun radyonun düğmesini çevirdiğinde yanık sesli bir Karadeniz türküsü arabanın içine yayıldı.

Yüce dağ değilidum duman sardi başumi
Sevduğum beni ağlar ah ben da sevduğumi
Kayık gelir uzaktan dalgalara karişmiş
Daha kavuşamadan mevlam ayriluk yazmiş

Durmuş, "Ula Dursun içimizu kuruttin. Bu nedur da!" dediğinde benim cep telefonum çalmaya başladı.

Bizim uzun "Abi bir araba içinde dört kişi yokuşu çıkıyor." dedi ve kapattı.

"Geliyorlar." dedim sırıtarak. Nihayet gelen araba İsmail Efendi'nin evinin önünde durdu. İçinden orta yaşlarda bir kadınla üç erkek indi. Ellerinde çiçek ve çikolataları mutlu mesut eve girmeye hazırlanıyorlardı. Orta yaşlı kadın, onun boyunu on santim geçen damat olduğu belli olan hergelenin yakasını paçasını düzeltirken içimde alev alan kıskançlığı okyanusları kurutsam ancak söndürebilirdim.

Tabii onlar eve girmeden fırladık arabalardan. Ormanlık alanda bekleyen Ramço ve yanındaki iki kişi de bize katıldı. Gecenin karanlığında bizi gören garipler ne olduklarını anlamadan korkuyla bize bakarken birisi "Kimsiniz? Hayırdır gecenin bu vaktinde?" diye sordu.

"Hayır hayır! Bizim şerle ne işimiz olur?" dediğimde Durmuş, "Tabii uşağum" dedi kahkahayla.

Yaşlı adam "Hadi Sakine girelim içeri." dedi sertçe ama Dursun "Dur babalık. Biz karşılama komitesiyiz. Bizde kız isteme âdetleri farklıdır." dedi ciddiyetle.

"Nasıl yani? İsmail Efendi böyle bir şeyden bahsetmedi?"

"Dursun!" dedim öfkeyle.

"Tamam ula sen konuş," dediğinde derin bir nefes aldım. Şimdi ben bu gariplerin üzerine nasıl benzin dökeyim? Kendi hallerinde oğullarının mutluluğunu görmek isteyen insancıklar... Dişlerimi sıkarak, "Burada size gelin yok! Binin gidin arabanıza!" dediğimde Dursun ve Durmuş salak salak bana bakıyordu.

Damat adayı "Size sormadık gelin var mı yok mu diye. Varın gidin işinize. Yürü anne gir içeri. Baba hadi!" diyerek diklendi. Benim başıma toplananlar toplanmaya başlamıştı da yanında annesi ve babası vardı. Vicdan denilen şey ne içinden çıkılmaz bir şey... Orta yaşlı kadının yanına gidip sertçe "Ana geç sen arabaya. Oğlun kararlı

bu kızı istemeye." dediğimde bizimkiler çoktan üç adamı kolundan bacağından tutup zapt etmişlerdi.

"Ne istiyorsunuz bizden!" diyen kadının koluna girdim, arabalarına oturtup geri geldim.

"Ramço getir benzini!" diye bağırdım. Koşarak arabadan benzini alıp geldi. Dursun, "Uşağum dikkat et üzerume sıçramasun," dediğinde dayılanan damat adayı şaşkın bir ördek yavrusu gibiydi. Babası ise, "Tamam bırakın bizi istemiyoruz kız falan." diye haykırdı titrek bir sesle ama artık çok geçti. "Dök Ramço!" dedim. Tabii yalvarmaya başladılar. Yazık insanlara ama bana ve Selma'ya da yazık değil mi?

Başlarından aşağı dökülen benzinle bunlar ne olduklarını şaşırmış halde yanarak öleceklerini sanırken önlerine geçip "Hadi gidin şimdi kızı istemeye. İsmail kızı verirse sizi çıkar çıkmaz çatır çatır yakarım." dediğimde korkudan konuşamaz haldelerdi. Durmuş, "Ben de gidip İsmail'e selamını ileteyim garanti olsun." dediğinde biz zaten evin önünde duruyorduk.

İsmail güler yüzle kapıda belirdiğinde yüzünün solması saniyeler aldı. İlk birkaç saniye konuşamadı. Onlardan gözünü çekip bizi gördüğünde yüzü kireç beyazıydı.

"Durmuş?" dedi sesi çıkabildiği kadar.

"Sağa Bekir'den selam getirdum. Ha bu amca ve oğlu, Selma Yenge'ye talip olmişlar. Bir yardum edelum deduk" dedi ve damat adayının sırtını sıvazlayarak, "Uşağum versana çikolatayla çiçeği. İsmail, kapi önünde mi ağırliyacasun bizu?" dedi ve İsmail şok olmuş şekilde iki adım geri attı. Durmuş ve dünür adayları içeri girdiğinde Dursun, "Ula ben da mi girseydum?" dedi merakla.

"Abartmayalım." dedim gergin bir tavırla. Zaten Durmuş ve diğerlerinin içeri girmeleri ve çıkmaları bir oldu. Durmuş "Hadi emice, kalun sağlicakla," dediğinde adamlar neredeyse koşarak bize bakmadan arabalarına binip gittiler. Durmuş, "Hayde gidelum," dedi ve arabalara yönlenirken Ramço elinde boş benzin bidonuyla "Abi biz ne yapalım?" diye sordu.

"Geçin Zorlu Otel'e benden haber bekleyin." dedim. Dursun, "Anlatsana da!" dedi benim sabırsızlığıma tercüman olarak. "Girduk içeri, dünür adaylarına isteyin kızu dedum ama adam konişmadi bile. İsmail desen kapi duvar, çiti çikmaydi. Damat adayi, *ben vazgeçtim istemiyorum İsmail'in kızını*, deduğunde ben başladim konuşmaya. İsmail, sana son kez söylüyorum. Bu eve görücü gelip gitmeyecek. Ya kızını telinle duvağınla Bekir'e verirsin ya da turşusunu kurarsın. Ha görücü gelecek dersen bundan sonrasına ben karışmam. Bu sana Bekir'in son uyarısıdır. Yarın Selma sabah sekizde hazır olsun. Anam görmek istiyor, cumartesi gelmemiş diye merak etmiş, dedim ve çıktık zaten."

"Ula anam öyle bir şey demedi ki, buraya geldüğumuzden haberi bile yok," diyen Dursun'du.

"Ula kot kafali kardeşum, Bekir ha buraya kadar gelmiş sevduğuni görmesun mi!" dediğinde ben sevinçten çocuklar gibi Durmuş'a sarılmıştım. Gerçeklere döndüğümde, "İsmail bir şey demedi mi?" diye sordum.

"Yok valla. Gözi benzinla yikanmiş dünür adaylarindaydi. Kessen kani akmaz. Bir daha bırak görüciyi eve kimse giremez. O kadar korkti yani. Ha bu arada dünür adaylarina başlarına geleni bütün Trabzon'a anlatmalarini tembihledim," dediğinde, "N'aptın!" diye şaşkınca bağırırken Dursun, "Oha!" demişti bile. "Ula ne bağriysinuz? Bu işin ucu kaçmadi mi uşağum? Herkes artuk bilsun ki Selma, Bekir'undir. Her dakika benzin elinde evin önünde mi bekleyecesun?"

"Selma çok kızacak." dedim tedirgin bir halde. Benim iki kafadar kahkahalarla gülmeye başladılar.

"Ula sen şimdiden yulari vermişsun," diyen Dursun'u Durmuş, "Kilibuk," diyerek tamamladı. Dediklerine oralı oldum mu? Hayır.

Selma benim olsun. Onun benim olduğunu herkes bilsin de ister kılıbık, ister yuları vermiş desinler umurumda değildi.

***

Çiftliğe dönüş yolunda bizim iki lazda ses soluk kesildi. Niye mi? Niyesi gayet basit, Diler... Lafı dolandırmaya gerek yoktu. "Napıyoruz?" dedim akıllarındakini öğrenmek için. Durmuş gayet ciddi bir şekilde, "Bana kalsa derisini yüzerim." dedi. Ciddiydi biliyorum çünkü Laz şivesinden eser yoktu. Dursun, "Anam izin vermez." dedi aynı dalgınlık ve ciddiyetle.

"O halde bırakın ben halledeyim." dediğimde Durmuş arabayı durdurdu. "Belli ki Diler bu şerefsizi seviyor. Öldürsek olmaz, düşman olsak olmaz, yapacak bir şey yok. Anam büyük ihtimalle bu gece konuşacak, yarından sonra düğün dernek kurduracak."

"Lan o zaman ne dert edip duruyorsunuz? Damat elinizin altında, hırsınızı çıkaracak bir sürü zaman olacak..." dediğimde neden damada hak veriyordum hiçbir fikrim yoktu. Belki de Selma kabul etseydi şu an kollarımdaydı ve biz evlenmiş olurduk. Tabii abileri tıpkı şu an Dursun ve Durmuş gibi kara kara düşünüyor olurdu.

Çiftliğe vardığımızda Hacer Ana kapıda ikisi yaşını geçkin, biri bizim yaşlarda üç adamla konuşuyordu. Bize ters ters bakmakla yetindi ve genç olana, "Sözüm söz, cumartesi nişan sonrası sana kalmış, askerliğini yap gel. Allahın izniyle düğününüzü yapar sizin de yuvanızı kurarız." dedi ve damat, Hacer Ana'nın elini öpüp kenara çekildi.

Hacer Ana, "İşte Diler'in üç abisi de geldi." dedi sadece bizim anlayabileceğimiz bir sinirle. Damat eli yüzü düzgün birine benziyordu ama benden haberdar olmadığı belliydi çünkü beni epey bir inceledi. Dursun ve Durmuş taş kesilmiş vaziyette hiçbir şey söylemezken damadın üzerine atlayıp onu bir kaşık suda boğmayı hayal ettiklerini hissedebiliyordum. Olaya dahil olma zamanıydı. "Ana, yetişemedik kusura bakma. Kararın nedir? Az çok duyduk ama?"

"Diler artık Davut'la nişanlıdır. Askerliğini bitirir bitirmez evlenecekler." dedi kararlı bir sesle. Dursun "Kazık kadar adam bu zamana kadar neden askerlik yapmamış?" dedi dişlerini sıkarak.

Hacer Ana "Burada olaydın da kendin soraydın Dursun Efendi..." dedi sinirle.

"Ana benim yüzümden." dedim.

"İsmail Efendi aradı." dedi Hacer Ana ve o an zaman durdu. Üçümüz birbirimize bakıp sessizce durup azar beklerken "Davut oğlum üniversiteyi yeni bitirmiş; o yüzden askerliği gecikmiş. Geç oldu, sonrasını müsait bir zamanda sorarsınız." dediğinde hepimiz kapıdaki adamlar hiç gitmesin istedik, yalan değil. Nitekim yaşlı adamlardan biri hürmetle, "Hacer Ana kal sağlıcakla. Allah ne muradın varsa versin. Bizi dara sokmadın. Sevenleri ayırmadın. Boynumuz kıldan incedir. Artık bir oğlun daha var." dedi ve gittiler.

Biz üç kurbanlık koyun gibi ellerimiz apış aramızda sağa sola kaçışmaya fırsat kollarken "Sizde hiç mi akıl kalmadı? Bekir sen de bu iki salağın aklına mı uydun?" diye çıkıştı.

"Yok ana fikir benim. Onlar beni yalnız bırakmadı sadece."

"Ha yani sana engel olmadılar öyle mi?"

Dursun, "Ana valla çok kötü dövüyor. Nasıl engel olalım?" dedi.

Hacer Ana, "Bana söyleyeydin taş kafalı..." diye bir bağırdı ki çiftlik inledi.

"Allahım sen aklıma mukayyet ol! Kuş kadar mı aklınız yok sizin? Beni öldürüp rahat edeceksiniz yeminle! Ne demek insanları benzinleyip İsmail'in evine sokmak?"

"Ana ben ona görücü..."

"Sus Allah aşkına, sus Bekir! Gidin yatın gözüm görmesin sizi!" diye bağırdığında biz kediden ürkmüş civcivler gibi Hacer Ana'yı takip edip içeri girerken "Sana ceza Bekir! Yarın Selma direk buraya gelecek." dediğinde, "Ana yapma ama ya!" diyerek isyan bayrağını çektim. Durmuş ve Dursun kahkahalarla gülüyorlardı. Hacer Ana aniden arkasını döndü, tam bir şey diyecekken onu kucakladım. "Kıyma bize anam gözünün yağını yiyim kıyma!" diye ulur gibi yalvarıp onu kaldırmış etrafımda döndürüyordum. Hacer Ana, "Ay deli oğlan bırak beni! Başım döndü!" diye veranda girişinde bağırırken "Anam izin ver nolur!" diye öksüzlüğümü bakışlarıma yansıttım.

Hacer Ana'nın bakışları yumuşadı ve gülmeye başladı. "Tamam, tamam bırak beni yere. Tansiyonum düştü oğlum." dediğinde "Bak izin verdin ama?" dedim sırıtarak. "Tamam dedim Bekir, aaaa..." diye kızdı ve o an tabii ki Hacer Ana'yı bıraktım.

İçeri girdiğimizde Diler salonun kapısında elleri önünde birleşmiş kafası önde bekliyordu. Durmuş yüzüne bakmadan salondan çekip giderken Dursun durdu ve "Umarım bizi üzdüğüne değer." dedi ve çıktı. Hacer Ana'nın gözleri dolu doluydu ama ağlamadı. Diler hıçkıra hıçkıra ağlayarak odadan çıktığında sanırım konuşmalıydım. "Onlar kardeş ana üzülme, sen en doğru olanı yaptın." dedim. Başka ne denir ki?

"Bazen yetemiyorum." diyerek boğuklaşmış sesiyle salondan çıkarken onu avutacak hiçbir şey bulamadım.

Bu huzursuzlukla çiftlikte kalmak anlamsız gelince otele, çocukların yanına geçtim. Ertesi sabah Selma'yı görecek olmanın heyecanıyla uyku tutmazken gözlerini görmeyi ümit eden ruhuma yanmakta olan arzularım yarenlik etti. Gülümsemem yüzüme yayıldığında kendime inanamıyordum. Tamam, kadınlar her erkekteki kadardı bende. Belki de biraz daha az... İtiraf etmeliyim ki her önüne gelen kadınla yatan biri hiç olmadım. Güzellik benim için tartışılacak bir kavramdı. Bir kadının bakışları beni çekmeliydi önce. Belki kokusu... Sonrası iki gram et parçası değil miydi?

Selma'nın yeşil bakışları dipsiz uçurumlara sürükledi ya beni... Mutluluk doldurdu ya içime... Ben onun hırçın, kendini ezdirmeyen, çok konuşan haline vuruldum. Hasret içimi dağlarken zaman onu düşündükçe daha kolay akmaya başladı sanki. Beni benden alan, dudaklarımdaki ateşi körükleyen tenini düşündükçe gecenin karanlığında yandım ki ne yandım. Özlemin külleri savruldu durdu.

Yağmurun sesi kulaklarıma dolarken ne ara uyudum hiçbir fikrim yok. Ayılan aklımla yataktan fırlamam bir oldu. Telefona sarılıp Durmuş'u aradım. Uykulu çatlamış sesime aldırmadan, "Durmuş!" dedim ve bir şey söylememe daha gerek kalmadan, "Evden çıkmak

üzereyum. Ben Selma'yı alır çarşıya getirirum," deyince dünyalar benim oldu. "Tamam ben de çıkıyorum." dedim heyecanla. Yüzümü elimi yıkayıp üzerimi giyinmem beş dakikamı aldı. Tam arabaya binip gaza basacakken Durmuş aradı. "Bekir, Selma'ların kapısının önündediyim. İsmail şerefsizi benden önce davranmış."

"Anlamadım?"

"Kızı kendi götürmüş çiftliğe, yanında anası varmış." dediğinde ben direksiyonu yumrukluyordum. Durmuş ne söyledi bilmiyorum ama kızgınlığımın tarifi yoktu. Öfkem dünyayı yakacak kadar yoğun bedenimde durmayacak kadar beni bitirmek üzereydi. Çiftliğe gitsem ne olacak? Teyzem ağlaya sızlaya İsmail'in korkusundan gitmem için yalvaracaktı. En iyisi kaçmaktı... Ellerim titrerken çocukları arayıp İstanbul'a dönmelerini söylediğimde ben İstanbul yolundaydım. Yorulmuş, bütün hevesim kursağımda kalmıştı. Sakinleşmeye çalıştıkça hırslandım. Ellerimde sıkılı direksiyon koptu kopacak belki de ilk defa bu kadar içten ağlamak istiyordum. Selma'yı görmek değildi mesele... İstesem göremez miydim? Görmeyi bırak, onu öyle bir alırdım ki! Kimse benden onu almaya cesaret dahi edemezdi. Beni bu hale sokan, Selma'ya kızgın ve bir o kadar kırgın olmamdı. Elimi kolumu bağladığını, beni böyle çaresizliğe sürüklediğinin farkında mıydı? Düşündükçe kırgınlığım öfkeye dönüp arabayı sağa çektiğimde her şeyden uzaklaşmanın bana iyi geleceğini anlamış, gözyaşlarıma izin vermiştim.

Kimileri Alçakgönüllü Olur, Kimileri Alçak Olmaya Gönüllüdür...

Selma arıyordu ve yine açmadım. Niye mi telefonlarını açmıyordum? Onun yokluğunda canım öyle yanıyordu ki kederime, onsuzluğuma ortak olmasını istiyordum. Onun da bensizlikle canı yansın istiyordum. Ben değildim beni onsuz ruhumu öksüz bırakıp bize bu acıları yaşatan.

Telefon çaldı... Çaldı... Çaldı... İnatla çaldı ama açmadım. Biraz daha çalarsa dayanamayacak açacak, belki de bütün öfkemi ona kusacak, belki de sesini duyar duymaz yelkenleri suya indirip, hüngür hüngür ağlayarak af dileyecektim. Ya sonra? Yine canım yanacak, yine onsuzlukta kahrolacaktım. Kuyruğunu yakalamaya çalışan köpek yavrusu gibi hissediyordum. Dön dön sonuç yok...

Yattığım yerde biraz daha kalırsam can verecekmiş gibi hissettim, kalkıp üzerimi giyinip çıktım. Arabaya atlayıp Üsküdar sahile indim. Güneş şehrin üzerinde yükselmeye başlarken, ben kendi karanlığımda kalmıştım. Gün yüzü görmek istiyor muydum? Hayır... Ben Selma'yı istiyordum. Ben onun her şeyi silip bana gelmesini istiyordum. Asıl canımı yakan buydu. Gelmiyordu, silmiyordu... Benim onu sevdiğim gibi sevmiyordu... Derin bir nefesle boğazıma takılan yumruyu derinlere göndermek ve Selma'yı içimdeki karanlığa saklayıp gün ışığına yenilmek en iyisiydi.

***

Talat kaç gündür bir işler çeviriyordu. Gel gör ki ne kadar bilmek istemesem de merak ediyordum yalan değil. Arabaya atlayıp Talat'ın paravan olarak kullandığı restorana gelip arka ofise geçtim. İşin garip tarafı sabahın yedisinde Talat buradaydı. Yanında tanımadığım bir adam ve Rıfkı vardı. Talat cam kapının ardında beni görünce oturduğu masadan doğruldu ve keyifle "Gel Bekir! Gir içeri... başka bir şey istesem olacakmış." dedi sırıtarak. Bende şans olsa dişimi kırarım. Sabahın köründe uğraş uğraşabilirsen. Şimdi kim bilir kimin pis işini üzerime yıkacaktı. Midem bulanıyordu ama niye buradaydım? Sorusunun cevabı basitti. Bu saatten sonra emir alamaz, nazik konuşamazdım ki gidip alnımın teriyle bir işte çalışayım. Hem Allah var, bu işlerdeyseniz ve etrafınızda biraz hatırı sayılan, göze batan bir tipseniz para kaygınız olmuyor. Hesabınıza kat kat yatıyor. Yani kolayı seçmekti benimkisi. Memnuniyetsizce cam kapıyı sağa doğru iterken "Günaydın!" dedim. Rıfkı sanki öğretmenini görmüş gibi saygılı bir şekilde yerinden kalktı. Cekedi olsa ilikleyecekti, o derece yani. Talat "Günaydın!" derken bir gözüyle Rıfkı'ya bakıyordu ancak sinir olduğu her halinden belliydi. Rıfkı'nın karşısında deri koltuğa yayılmış ellili yaşlarının başında olduğu anlaşılan adamın beni süzmesine aldırmadan aynı rahatsız edici bakışlarla ben de onu süzdüm. Adam görmüş geçirmiş birine benziyordu ve bu camiadan olduğu belliydi. Gelgelelim, onda beni rahatsız eden neydi çözemedim.

Talat "Otur Bekir, belki sen Celil'i ikna edebilirsin." dedi düz bir sesle ve kendinden taviz vermeyen bakışlarıyla koltuğa gömülmüş adama dönüp "Eee ne diyorduk?" diye sordu ciddiyetle.

Celil denilen adam "Para mevzusunu hallettik mi iş bende. Başka bir sorun yok." dedi soğuk bir tavırla. Ben Talat'ın karşısına oturup dinlemeye koyuldum. Açıkçası olayın ne olduğu umurumda değildi.

Talat "Celil abartmıyor musun? Ben sana kökünü kazı demedim çünkü adamın kökü yok. Hepi topu bir kişiyi öldüreceksin." dedi.

"Ben buraya pazarlığa gelmedim. Ne zaman benim pazarlık yap-

tığımı gördün ki? Sen kimi öldüreceğimi söyledin, ben sana fiyat verdim. İşine gelirse."

"Vay amına koyayım! Ulan öldüreceğin adamın canlısı beş para etmezken ölüsüne bir dünya para mı vereceğim şimdi?" diye sorduğunda Celil aheste aheste yerinden kalkıp üzerinde jilet gibi duran kaşe kabanı düzeltti. Talat'ın bu işi çok istediği belliydi. "Tamam bir otur sen de ateş almaya mı geldin? Oğlun Cihan nasıl? Son gördüğümde bacak boyum kadardı." dedi konuyu değiştirip Celil'i yumuşatmak için.

Celil oturmadan, "Bana bak Talat, buraya ailemi konuşmaya gelmedim. Seni bir gün bekler, başka iş almam. Yirmi dört saatin sonunda başka iş alırım haberin olsun." diyerek sürgülü kapıdan çekip gitti.

Talat canı sıkkın halde kara kara düşünürken Rıfkı maksat konuşmak olsun diye "Abi çok para!" dedi.

Talat "Biz de biliyoruz ulan çok para olduğunu!" diye çıkıştı ve sinirle bana dönüp "Seni oraya bostan korkuluğu diye mi oturttuk? Niye bu kadar çok para istediğini merak etmiyor musun?" diye sordu.

"Birincisi, bilmemi istiyorsan anlatırsın. Merak ederek kendimi yormaya gerek yok. İkincisi, öldürmek istediğin adam önemli biri olmasa adamlarından birine söylersin gider kafasına sıkar gelir. Belli ki daha önce adamların bu işi becerememiş. Yoksa neden kiralık katil tutasın? Üçüncüsü, o paraya değer mi değmez mi bilmiyorum ama senin kafanı bu kadar kurcaladığına göre adamı öyle ya da böyle ortadan kaldıracaksın."

"Tabii öncesinde o beni kaldırmazsa..." dediğinde "Kim bu?" diye sormam cevabını bilmek istediğimden değildi.

"Şu İstanbul'un Sadist lakaplı babası var ya! Kıçımın kenarı..." diye öfkesini tükürüklerine aktarırken ben oralı bile değildim.

"Sen şimdi yeraltı dünyasından birini öldürmek için kiralık katil mi tutuyorsun? Cami duvarına işemek bu olsa gerek." dedim alayla.

"Ulan cami benim bu âlemde!" diye sinirle bağırırken benim lafı yapıştırmam bir oldu.

"Ha yani diyorsun ki gelip benim üzerime işeyin."

"Bekir!"

"Talat!" dedim sırıtarak. Asıl biri eceline susadıysa bu bendim. Bu ara Selma'nın sesini duyamıyorum diye ölmek istiyordum.

"Seni akıllı belleyip çağırdık buraya. Senin keyfin yok anlaşıldı." dedi Talat geri adım atarak.

"Şu adamdan bahset biraz." dedim geri adım atışına karşılık olarak.

Önünde duran bilgisayarı hızla bana doğru çevirdiğinde karşımda beliren askerlik arkadaşım bile diyemeyeceğim Sedat'tı. Askerde bir ara can ciğer olmasak bile samimi olup halay çekmişliğimiz vardı ama bilgisayar ekranında gördüğüm bambaşka bir adamdı. Kendinden daha emin, daha manyak, daha otoriter... Sedat ne halt ettiyse, Talat'ın canını sıkacak kadar yeraltı dünyasında hatırı sayılır birisi olmuştu. Gerçi pek şaşırmadım çünkü onda öyle bir otorite vardı ki dünyayı yönetirdi. Bence Sezar'ın hakkını Sezar'a veren aklıyla çok yaşamazdı. En azından bu zamana kadar yaşamıştı. Anılar geçmişin gölgelerinden kurtulup aklıma yayılmaya başlamış, gözlerim bilgisayar ekranında takılıp kalmıştı.

Dört yıl önce, terhis olduğum gün... Askerlikten kurtulmak, özgür olmak için şafak sayarken, gitme günü geldiğinde sudan çıkmış balık gibiydim. Ne bir amacım, ne de beni bekleyen ailem vardı. Belki de bundandı burukluğum. Herkesin tersine ben askerde kalabilir, her şeye rağmen bu boktan yerde Sedat, Durmuş ve Dursun ile ömrümü geçirebilirdim. İlk defa kendimi bir yere ait hissetmiştim ve ilk defa sırtımı yaslayabileceğim insanlar olmuştu. Geçiciydi tüm bunlar biliyordum. Askeriye kapısından çıktığımızda herkes kendi yoluna gidecekti...

Onca günü iyisiyle kötüsüyle bitirmiş, ayrılık vakti gelmişti. Dursun, "Sedat, Trabzon'da bir evin var. Adres belli telefon belli. Kelimeler ağzımdan Türkçe çıktı farkındaysan. Yani ciddiyim." dedi kederle.

Sedat gamzelerini göstere göstere gülüp "Ula gelmeyen senin gibi olsun Laz kafalı." dedi. Ortamın duygusallığını atlatmak için bana

döndü ve "Eee Laz oğlu sen nereye?" dedi sanki bilmiyormuş gibi.

Alaycı bir şekilde, "Yüreğimin götürdüğü yere Allahın Diyarlısı! Peki sen nereye?" diye sordum ilk defa ama sesim efkârlıydı.

"Şu an için belli değil. İlk önce İstanbul sonrası Allah Kerim; ama bir gün bir yerde mutlaka yolumuz birleşecek Bekir!" dediğinde telefonu çaldı. Karşı tarafın alo demesini beklemeden, "Nizamiyenin önündeyim. Askeriyeden çıktım Savcım." dedi sert bir o kadar yabancı bir sesle ve dinledi. "Nejat Savcım önce bir konuşsak sonrasında karar veririz." dedi ve bir iki saniye daha dinleyip kapattı. Birkaç saniye gözleri öyle bir yaralı baktı ki neyin var? diye sormamak için kendimi zor tuttum. Sedat ne soru sorar, ne sorulara cevap verirdi. O isterse anlatır, gerekirse sorardı. Ben de zaten onun bu huyunu seviyordum ya. Doğruyu söylemek gerekirse hayranlık duymuştum onun bu hallerine. Hayatımda ilk defa birine özenmiş yanında olmaktan onur duymuştum. Dört kafadar bundan sonrası için gülüşüp bekleşirken önümüzde duran koca siyah arabadan inen otuz yaşlarında bir adam Sedat'a bakarak "Acele etmeliyiz. Savcım bekliyor." dedi. Sedat hiçbir şey söylemeden "Bekir, Durmuş, Dursun, Nasuh! Gözüm üzerinizde!" dedi ve arabaya binip gitti. Bu Sedat'ı son görüşümdü. Sonra kendisine ne oldu hiçbir fikrim yok. Acaba derin devlete mi karıştı? Yoksa kendi yolunda mı ilerledi? Bilmiyorum. Durmuş ve Dursun'la ara ara onun hakkında konuşur arayalım dediysek bile aramaktan vazgeçerdik. Aramak istememizin sebebi belliydi aslında. Sedat'ı gözümüzde öyle bir yere koymuştuk ki rahatsız etmek istemedik.

Askerlik anılarından sıyrılıp "Adı ne?" dedim emin olmak için. "Piçin adı Sedat... Sado Sedat," dedi Talat.

"Neden bu kadar kafana taktığını merak ettim doğrusu."

Gözlerim hâlâ bilgisayar ekranında onun Sedat olmamasını diledim. İyi, dürüst, rahat, ölümsüz bir hayat istedim onun için ama biliyordum ki o askerde gözleri dalıp dalıp efkârlanan kendime benzettiğim Sedat'ın ta kendisiydi. Sedat dört sene içinde büyümemiş

adeta yücelmişti. Sanki daha bir kurşun geçirmezdi. Kederli düşüncelerimden Talat'ın sesiyle sıyrıldım.

"Bundan yıllar önce Sedat on dokuz yaşındayken, Diyarbakır adliyesinde Tarabyalı lakaplı İstanbul'un sahibi Kadir'in hayatını kurtardı ama ne kurtarmak. Onca adamın gözünden kaçan silahın önüne atladı. Sedat'ın duruşunu hep takdir ettim yalan yok ama kader bizi düşman eylemiş, yapacak bir şey yok." dediğinde sırıtıyordu. Benim ise bünyemden meraktan kaynaklı bir sabırsızlık yükseldi de, şükür Talat anlatmaya devam etti.

"Hayatını kurtardığı Tarabyalı, Sedat'a ulaşmak istese bile o zamanın savcısı Nejat neden bunu engelledi hiçbir fikrim yok. Savcı, Sedat'ı adeta oğlu gibi sahiplendi. Tarabyalı'dan kaçırmak için bir iki gece onu evinde misafir bile etti. Sonrasında Sedat'ı askere gönderdi ama Tarabyalı bir şekilde Sedat'ı buldu. Hoş bulması bir işe yaramadı. Sedat'a askerde para gönderdi kabul görmedi. Şan, şöhret, ün verdi Sedat kabul etmedi. Aklına gelebilecek her şeyi teklif etti ama Sedat dönüp bakmadı. Tarabyalı bir şekilde vazgeçti. Ta ki öldüğü güne kadar." dediğinde Talat yerinden kalkıp büronun içinde dolanmaya başlamıştı. Öyle bir hali vardı ki sanki anlattıklarını yaşıyor gibiydi.

"Bana bütün mirasını Sedat'a bıraktığını söyleme sakın çok gülerim." dediğimde Talat'ın yüzünde aşağılayıcı bir bakış belirdi.

"Bıraktı!" diye kükredi memnuniyetsizce.

"Hangi aklıselim, senin dediğin gibi İstanbul'un sahibi bir adam, Sedat gibi bir tıfıla onca şeyi, her şeyi geç, İstanbul'u bırakır?"

"Sedat genç yaşına rağmen kendi çapında bir sadist, bir tıfıl değil. Bunu inkâr edemem." derken karşımdaki koltuğa oturmuştu.

"Sen nereden tanıyorsun onu?"

"Sağ olsun Tarabyalı yüzünden onun hakkında öğrenmediğim hiçbir şey kalmadı. Bizzat Sedat'ı onun emriyle ben araştırdım. Sedat kimsesizler yurdunda büyümüş bir piç! Ne anası belli ne babası. Ona karşı kullanmak için araştırdım. Kimseye ulaşamadım. Adamın bırak dünyada bir sevdiği, gülümsediği kimse yok. Adamın attığı her adım olay. İslahevlerinde ona Sado lakabı verilmiş. Hiç acıma-

dan hakkını savunur, kimseye açıklama yapmazmış. Gardiyanlar bile bırak ona yaklaşmayı, önünde eğilir durumdaymış."

"Sedat kim ya da ne olursa olsun bu saçma değil mi?"

"Ben de seninle aynı fikirdeyim. Tabii bizimle aynı fikirde olmayan lanet olası Tarabyalı onca yıl onun için yaptığım fedakârlığa, bağlılığıma rağmen benim yerime onu koydu!" diye bağırırken ben halen meraklıydım.

"Yani?"

"Ne yanisi? Bekir! Benim hakkımdı İstanbul ve söke söke onu Sedat'ın elinden alacağım."

"Tarabyalı Kadir'in adamı olabilirsin de niye İstanbul'da hak iddia ediyorsun onu anlamış değilim."

"Ben Tarabyalı Kadir'in oğluyum Bekir!" diye hırsla soluduğunda işin rengi değişmişti.

Talat, "Yıllarca babamın her emrini kayıtsız şartsız yerine getirdim. Hatalarım oldu ama güvenini kazanmak için öldür dediği herkesi gözümü kırpmadan öldürdüm. Haliyle vârisi olarak yıllarca boy gösterdim. Ne oldu? Koca bir hiç! Ben babamın yaptığından habersiz, öldüğünde onun yerini aldım gururla. Çok geçmeden Türkiye'nin yeraltı babaları önüme dikilip bıraktığı video kasetini seyrettirdiler. Babam ölüm döşeğinde mirasının Sedat'ın ellerinde olmasından duyacağı huzurdan bahsedip duruyordu. Düşünebiliyor musun? Ulan bari etek giydirip Sedat'a gelin verseydin, pezevenk! Sağ olsun bana da sadaka gibi hayatımı sürdürebileceğim bir para bırakmış. Yıllardır beklediğim hakkım olan İstanbul'u o ne idüğü belirsiz piçe bıraktı!" diye bağırırken, geçmişi tekrar yaşadığı her halinden belliydi.

"Konuşsana Bekir!"

"Baban ve geçmişin hakkında diyecek bir şeyim yok ama Sedat'ı öldürsen de, ki bunu tasvip etmemem ayrı bir konu, babanın yerini alamayacaksın. O taht artık senin tekelinde değil." Tabii Talat söylediklerimi bırak duymayı dinlemedi bile. İnsanın içindeki hırs öyle bir duyguydu ki, dağları eritir.

"İstanbul öyle ya da böyle önümde diz çökecek!" diye böğürürken ben rahatsızlığımı gözlerime yansıtmış oturduğum yerden kalkıyordum.

"Senin onu öldürebileceğini biliyorum Bekir. Celil iyi bir kiralık katil olabilir ama yaşlandı. Gel Sedat'ı sen öldür, İstanbul'u beraber yönetelim."

"Ben sana hep söyledim. İnanmadığım işi almam. Kaldı ki Sedat'ı öldürmek sana prestij sağlamayacak. Bu herkesin gözünde daha da aşağı çekecek. Bunu bir düşün!" dedim ve ben kapıyı kapatıp çıkarken Rıfkı'nın "Bekir haklı!" dediğini duydum ama önemsemedim.

Sedat'ı arayıp kolla kendini demek geldi içimden ama Talat haksız da olsa arkasından iş çevirmek bana göre değildi. Kendi derdim bana yetmiyormuş gibi bir de bu çıktı başıma. *Banane* demeliydim aslında ama diyemiyordum. Bir yanım *Ara Sedat'ı!* derken, bir yanım *Geç Talat'ın karşısına taş koy bu işe!* diye beni tetikliyordu. Günün çoğunu iç hesaplaşmalarımla geçirip avare avare dolanıp durdum. Kahretsin ki yine bana zarar, doğruluk adına haklı bir karar verdim. Gece Talat'ın karşısına dikildiğimde ölmeyi göze almıştım. Miras hak, ölüm helaldi. Talat haklı olabilirdi ama delikanlı gibi savaşıp hakkını almalıydı. Ayrıca Sedat'ın ölmesine göz yummak bana tersti. Talat en son nokta çeker silahı *Sanane lan!* diyerek beni vururdu.

Karşısına dikildiğimde "Hayırdır Bekir, gecenin bu saatinde?" diye sordu. Tam "Konuşalım..." dememe kalmadı Talat "Şu Sado'yu öldürme işinden vazgeçtim. Haklıydın. Daha iyi bir planım var." dedi ve arkamda duran Ahmet'e bir işaret edip gelmesini istedi. Ahmet'in iriyarı bedeni koridor boşluğuna uzandı ve ufak tefek bir adamı yerden sökercesine kaldırdı. Adamın ağzı yüzü kan içindeydi. Gözleri yediği yumrukların şişliğinden görünmüyordu.

"N'oluyor?" dedim merakla.

"Sedat'ı öldürmek bana zarar verir ama onu rezil etmek ilk etapta yapılacak şeyin ta kendisi. Gözden düşürelim sonra öldürürüz. O zaman kimse arkasını önünü irdelemez. Teşekkür ederim Bekirim!" dedi alayla.

"Yani?" dedim sinirle. Ahmet'in ensesinden tuttuğu adamı göstererek "Bu Hikmet, Sedat'ın en güvendiği teslimatçısı. Doğudan gelen her şey bu küçük adamın elinden geçiyor. Gece yanına on on b eş kadar yaşı küçük orospu koyup bir otele yerleştireceğiz. Hikmet gece iki gibi Sedat'ı arayıp çağıracak ve biz bu kareleri güzel güzel fotoğraflayacağız. Sonrasında polis devreye girecek. Sabahına Sedat'ın ne ismi kalacak ne kendisi. Büyük ihtimalle polisten yırtar ama bakalım adını bizim âlemde nasıl temizleyecek? Bütün İstanbul ona sırtını döndüğünde öldürülmesi daha kolay hale gelecek." dedi kahkaha atarak.

Öldürse daha iyiydi. Böyle kahpe bir oyunu bırak Sedat'ı kimse hak etmezdi. Yani Talat'ın hamurunda dürüstçe savaşmak yoktu.

"İyi de bu adamı bilen biliyor. Neden ters dönülsün?"

"Sedat İstanbul'da ne kadar karı satıcısı, uyuşturucu işi varsa hepsine taş koyuyor. Bu ona büyük bir itibar kazandırdı. Bu yakalanışı onun bütün işleri kendine almaya çalıştığının bir kanıtı olacak. Yani gözden düşecek."

"Talat, senin gözünü hırs bürümüş." dedim öfkeyle.

"Sonu nereye varırsa varsın hakkımı alacağım."

"Böyle onursuzca mı?"

"Yemişim onuru!"

"Bu zamana kadar işlerine karışmadım ama Sedat değil kim olursa olsun bunu yapmana izin vermem bilesin."

"Sana iş verdim. Ekmek verdim. Yediğin tabağa sıçma istersen."

"İşinin karşılığını aldın Talat Efendi! Sakın bana ekmek verdiğinden bahsetme, ekmek alın teriyle kazanılır."

"Bas git Bekir! Bir hava al kendine gel."

"Haberin olsun Talat, böyle aşağılık bir tuzağa kimseyi düşürmem!" diye çıkıştıktan sonra orada durmanın anlamı yoktu. Sinirle çıkarken benim adamlardan birkaçı sağımda solumda belirdi ve "Abi nedir durum? Ayrılıyor muyuz?" diyen Ramço'yu "Abi valla yeter, bu şerefsizle gitmez bu iş." diyen bizim Uzun destekledi.

Söylemelerine ne gerek var ki? Ben sanki bilmiyorum. "Siz kalın burada ve bir şey olursa haber verin bana!" dedim ve arabaya binip uzaklaştım. Düşün taşın vicdanımın sesini dinleyecek ve doğru olanı yapacaktım. Hoş ölüm kararımı çıkarmış oluyordum da umurumda değildi. Zaten Selma'sız hayat bana işkenceydi. Ölmek ödüldü belki de...

Bir iki saat ne yapacağıma karar verip planı uygulamaya sokmaya karar verdim. Talat'ın orada bıraktığım benim çocukları arayıp Sedat'ın adamı Hikmet'in nerede olduğunu öğrendim. Hikmet, Talat'ın dediği gibi ucuz bir otele götürülmüş, planı devreye sokmak için gecenin ilerlemesini bekliyorlardı. Bizim çocukların yardımıyla otele girmem ve Hikmet'i çıkarmam kolay oldu. Garibanlar nereden bilsinler Talat'a ihanet ettiğimi...

Hikmet'i bir çuval misali arabaya atıp "Sedat'ın yerini söyle!" dediğimde adam uzaylı görmüş gibi bana bakıyordu. "Kafama sık!" dedi direk. *Ulan helal olsun sana!* diyesim geldi de yuttum.

"Söyle lan Sedat nerede? Sonra yalvarırsın kafana sıkmam için." dediğimde adamda çıt çıkmadı. Benim sinirlerim tepeme geldi tabii. Boğazına sarılıp "Nerede lan!" diye bağırdığımda hırıltılı sesi arabanın içine yayıldı. "Polenezköy..."

"Ulan dalga mı geçiyorsun? Dünyanın yolu var oraya! Eğer altından bir çapanoğlu çıkarsa yeminle seni lime lime doğrarım." dedim ve gaza bastım. Bir saati geçmiş, dediği yollardan Sedat'ın kaldığı, saraydan bozma, bir sürü adamın elinde silahlarla beklediği çiftliğe ulaşmıştım. Giriş kapısında bekleyen ayı gibi herifler Hikmet'in ağzı yüzü patlamış halini görünce doğal olarak bana baktılar.

"Bir şey yok! Abiyi görmeliyim." dediğinde demir kapı açıldı ve içeri girdik. Ben çiftliğe yayılmış yüz kadar adamı ağzım açık incelerken Hikmet "Eğer niyetin kötüyse buradan sağ çıkamazsın biliyorsun değil mi?" diye sorduğunda kahkahayla "Ölümden öte köy yok." dedim ve arabayı durdurup indim.

O sırada çiftliğin kapısı açıldı ve gündüz vaktinde gibi dinç, bir o kadar kendinden emin Sedat belirdi. Yanında yirmili yaşlarda boylu

poslu deve gibi bir çocuğa bağırarak "Ulan Ali! Ulan Ali! Bu kaçıncı! Paris'e gittin geldin halen elin, aklın, belin uçkurunda. Hikmet'e nolmuş gece yarısı? Bıktım ulan hepinizden!" diyerek kafasını bana çevirdiğinde "Bekir?!" dedi şaşkınlığını gizleyemeden.

"İyi akşamlar!" dedim soğukça ama şaşkınlığına ben daha çok şaşırmıştım.

"Bekir sen misin?" dedi gelip elini uzatarak. "Benim Diyarlı." dedim gülerek. O sırada yanındaki deve misali delikanlı "Hikmet lan noldu sana?" diye kükredi ve Sedat'ın dikkati yanımda yüzü gözü dağılmış adamına kaydı.

"Abi içeri geçelim mi?" diye sordu Hikmet bozularak ama isminin Ali olduğunu öğrendiğim velet, "Lan Hikmet, ben Paris'e giderken ağzın yüzün patlaktı, geldim yine patlak! Ne iş lan seninki? Gelen giden sana mı kayıyor?" diye alay edercesine sordu.

Sedat, "Ali! Ali!" diye ikaz edercesine etti de Ali, Hikmet'le önden önden yürürken yine diyeceğinden geri kalmadı.

Sedat, "Bekir geç içeri koçum, geç! Belki bunca zekâsızın yanında seninle iki kadeh bir şey içersem rahatlarım." dedi bezmişçe. Ali önde Hikmet'in ensesinden tutmuş, "Hikmet, geç yukarı. Ben Nimet Abla'ya gönderirim ilgilenir seninle." diye kıkırdarken Sedat kükredi. "Ali, alacağım ayağımın altına lan seni!"

"Tamam abi ya, bırakmadın ki dalgamızı bulalım. Levent de yok zaten. Tutturmuş okul da okul diye." diyerek uzaklaştı.

Sedat, "Hikmet, geç sen yukarı temizlen sonra neler olduğunu anlatırsın. Doktorluk bir şeyin var mı?" diye sordu. Hikmet ilk ne diyeceğini tartarcasına gözüme baktı ve "Sağol abi iyiyim. Bekir anlatır neler olduğunu." dedi ve sustu. Sedat yine şaşırmış halde bana bakarken Ali hızını kesip bana dönmüştü bile. İri bedeninden bana olan tavrının değiştiği anlaşılmıştı. Dikleşti bir nevi.

Sedat, "Sen Hikmet'le mi geldin?" diye sordu.

"Evet, onu ben getirdim." dedim ve sustum.

Ali'nin gençliğinden midir yoksa hep tavrı bu mudur bilemedim

ama hayatı pek sallamadığını varsayarsak "Hikmet, seni bu hale Bekir mi getirdi?" diye sorması gerçekten manidardı. Hikmet *evet* dese üzerime atlayacaktı.

"Hayır. Talat..." dedi ve ipler gerildi.

Sedat, "Ulan anlatsanıza doğru dürüst. Bir tane akıllı yok lan çevremde..." diye söylenirken salona geçmiştik. Beni on kişilik masaya yönlendirip "Kaan, Nimet Abla'ya söyle bir zahmet bize nevâle koysun." dedi bezmiş bir sesle. Ben masanın sağındaki sandalyeye otururken Ali ve Hikmet yan yana karşıma oturdu.

"Anlat Bekir!" dedi Sedat dişleri gerilerek.

"Ben yaklaşık bir senedir Talat'ın yanındayım." dediğimde Ali, "Oha!" dedi. Sedat yine şaşkındı. Onca zaman geçirmişiz onu bu kadar şaşırırken görmemiştim. Sedat, "Ali!" dedi sinirlenerek. Ben Ali'ye doğru kaşlarımı kaldırarak "Ne!" dedim alayla. Sevmiştim ben bu veledi. Derin bir nefes alıp, "Talat bu akşam senin bu adamını kaldırmış ve sana güzel bir pusu kurmuş." dediğimde Ali tekrar atladı ve "Yine mi?" dedi alaycı bir tavırla.

Sedat, "Ali bir sus lan!" diye bağırdığında Ali, "Gel Hikmet senin şu elini yüzünü temizleyelim yoksa ben bu herifi temizleyeceğim." dedi ve hızla salondan çıkıp gitti. Sanırım benden bahsediyordu. Güldüm. O sırada kırklı yaşlarında bir bayan gelip hızla masaya peynir, söğüş ve bir büyük rakı koydu. "Başka bir şey ister misin oğlum ?" diye sordu.

"Yok ablam ellerine sağlık." dedi Sedat ve bana, "Bekir, anlat koçum neler oluyor? Talat'a nasıl bulaştın?" dedi.

"Bir şekilde Trabzon'dan ayrılmam gerekti. Sonrası Talat'ın yanı, fazla anlatacak bir şey yok. Bu akşam seninle olan davasını öğrendim. Hikmet'i Laleli'de bir otele kapatmış. Birkaç yaşı küçük hatunla..." diye cümlemi bitirmeden Sedat delirdi. "Şerefsiz ulan bu! Yeminle nefes alması bile haram bu deyyusun. Gebertmek farz oldu lan bu iti!" diye bağırmasıyla içeri üç beş adam elinde silahlarla aksiyon filmlerinden fırlarcasına girdi. Tabii Sedat sinirini onlardan çıkardı. "N'oluyor lan! Siktirin gidin kapıyı mı dinliyorsunuz?" diye

kükrerken çocuklar kaçıştı. Kapıda yığılma oldu o kadar yani.Yazık çocuklara. Hem acıyasım geldi hem gülesim. O derece yani. Hiçbir zaman çok gülen biri olmadım ama şu an ağlanacak halimize kahkahalar atmak istediğim bir gerçekti.

"Peki sen bu olayın neresindesin?" diye sorup rakı dolu bardağı kafasına dikip dibini görmesi bir oldu.

"Ben bundan sonra olayın bir yerinde değilim. Talat bana ters. Adam gibi seninle kozlarını paylaşmalı. Böyle kancık bir şekilde seni alaşağı etmeye kalkması bana uymaz."

"Büyük ihtimal işi senin bozduğunu anlamıştır."

"Pek umurumda olduğunu söyleyemem." dedim sırıtarak.

"Lan Bekir hiç değişmemişsin. Halen eskisi gibi anlaşılmazsın." dediğinde gülüyordu. Tabii ben de.

Saatler ilerlemişti, neredeyse gün doğacaktı ve benim artık içmekten kafam dönüyordu. Talat konusu bir daha açılmadı. Ali denilen iri çocuk ara ara gelip bizi kontrol ettiğini belli ederek tepemizde sinirli sinirli dolandı. Ne gelip masaya oturdu ne de ters bir şey söyledi. Elimdeki bardak zorla ağzımı bulurken "Bu Ali çok heyecanlı..." dedim ya Sedat onca rakıyı içmemiş gibi, "Senin gibi... benim gibi kimsesiz... başka bir olay yok be tertip." dedi.

"Acıların şerefine o vakit..." dediğimde Sedat bardağını bardağıma vurup "Bahçıvan şerefe..." diyerek tokuşturdu.

Yolun Düşerse Çıkmazlara, Sığınacaksın Sağındaki Solundaki Dostuna...

İçkinin hayatımdaki yeri dün geceye kadar isminden öteye geçmezdi. İçmedim mi? İçtim... Sarhoşluk nedir bilmiyor muydum? Biliyordum. Etrafımda bırak sarhoşları, ayyaşlar doluydu. Trabzon'un meyhanelerinde dayımı ve onun sarhoş arkadaşlarını toplayarak büyüdüm. İşin özü, dayımın içip içip kendinden geçtiğini, üçüncü sınıf pavyonlarda altına işediğini görmüşlüğüm var az çok. Tek öğrendiğim ağzına içmiyorsa içmeyecekti insan olan. Hoş bana göre içki anlamsızdı. Kattığı duygu çözüm değildi dertlere, mutluluğa...

İçki çözümün ötesinde, sabahına uyandığında dertler iki misli yayılıyordu hayata. Tamam kimisi efkârından içer kimisi mutluluktan, ama benim suskunluğumdu efkârım, mutluluklarımsa uzun zamandır Selma'da hapsolmuştu. Buna rağmen büyük lokma ye büyük konuşma derler ya, dün gece hangi akla hizmet şişelerin dibini görmüştüm sorusunun cevabını bulmak zordu. Sonuç; içkinin hediyesi baş ağrısı, ağzımda nefret edilesi bir tat, nasıl geldiğimi bilmediğim yatağa yapışmış bedenimi kaldırmaya halim yoktu. Aklım uyanmış, cin misali, neden bu kadar içtin sorusuna cevap arayadursun, başım kolumda takılı saatin çıkardığı cılız sese bile tahammül edemiyordu. İçimden kendime ettiğim küfürlere lanet ederek sustum çünkü sesim bile fazlaydı başımın ağrısına.

Zorla açılan gözkapaklarıma nispet gün ışığı yanan gözlerime ok

misali batıyordu. Halime sabır çekerek yatakta doğruldum. Ayaklarımı yataktan sarkıtıp, parkeye basmak içime serinliği getirip iyi hissettirdi. Serinliği bedenimde istemek bir ihtiyaç halini aldığında duş almak için yataktan kalktığım an telefon çalmaya başladı. Telefon sanki çalmıyor kafama vuruyordu. Telefonu hızla elime almam ve "Alo" demem bir oldu. Sedat arıyordu. Saate kayan gözlerime inanamadım. Saat öğlen üçe geliyordu. Ben açamadan telefon kapandı. Duşu es geçip giyindim ve aşağı inmek için oda kapımı açtığımda yüzüme vuran bütün evi kaplamış börek kokusuyla içim burkuldu. Neden her şey Selma'yı anımsatıyordu? O gülen yüzüyle, teyzemin yaptığı börekleri yemediğim zaman nasıl uğraştıklarını, bin bir zahmetle nasıl yaptıklarını anlatıp dururdu. Böreği yemem için ısrar eden yosun yeşili, masum bakışları bir o kadar sevgi doluydu ve ben onu çok özlüyordum.

***

Aşağı indiğimde Sedat ile Ali oturmuş masanın başına kıtlıktan çıkmış gibi yemek yiyordu. Beni gördüler mi görmediler mi bilmiyorum ama Sedat, Ali'yi azarlamakla, bir şeyler anlatmak arasında konuşup duruyordu.

"Ali, bu konuyu daha önce konuşmadık mı?"

"Abi tamam da bu işler büyük işler, sen nasıl bir şey istediğinin farkında mısın? Ben koca yeri yönetmekten ne anlarım?"

"Öğreneceksin."

"Gözünü seveyim yapma abi. Sana okumuş, bu konularda bilgili biri lâzım."

"Bana sen lâzımsın Ali."

"Eh, işin içine sıçıp batırıp o şirket midir, holding midir, nedir batırırsam hiç kızma o halde."

"Lan ne batırıcan! Sen Paris'te işleri yoluna soktun mu? Soktun. Orada çatır çatır Fransızca öğrendin mi? Öğrendin. Anlaşmaları yapıp geldin mi? Geldin."

"Abi ne alâka? Onlar bizim kendi işimizdi. Hem dil öğrenmek nere, holding yönetmek nere."

"Ulan öğren diyorum! Hemen al yönet mi dedim? Ben biliyorum senin karın ağrını. Senin derdin Diyarbakır'a dönmek. Unut Ali orayı. Senin için Ortadoğu sayfası kapandı. Sana burada ihtiyacım var."

Ali sinirle, "Peki abi." dedi ve ağzına bir yumurtayı sokuşturup yerinden kalktı. Benimle göz göze geldiğinde benden kaynaklı memnuniyetsizliği daha da fazlalaştı. "Günaydın!" dedi demesine de ağzı dolu olduğu için pek bir mutluydu. Anlaşılan Ali benden hoşlanmıyordu. İşin garip tarafı onun benden hoşlanmadığını biliyor ve buna rağmen ona karşı içimde ifade edilemez bir sempati duyuyordum. Belki küçük yaşına rağmen hayata karşı dik durmasıydı beni ona çeken.

"Günaydın!" dedim ve masanın yanında durdum.

Sedat sanki onca içkiyi içmemiş, bütün gece deliksiz uyumuş, dipçik gibi bir tavırla, "Otursana Bekir. Açıkmışsındır." dedi masayı göstererek.

"Ağzımı açacak halim yok."

"Senin içkiyle aran yok lan farkında mısın? Otur, çay iyi gelir ayılırsın." dedi alayla. Kırmadım kendisini. Zaten vakitten bol ne vardı ki?

"Haklısın, oldum olası içkiyi sevemedim. Çok içtiğim söylenemez." dedim dürüstçe.

"Ulan niye söylemiyorsun o zaman! Bütün gece doldurup durdum bardağını."

"Arada bir lâzım." dedim gülerek. Sedat güldü gülmesine de gülmese daha iyiydi. Gülünce sanki kurşun geçirmez kalkanı yok oluyor gibiydi. Karşımdaki adamın gamzelerinin yakışıp yakışmadığını düşünüyordum. Evet. İçki bana hiç iyi gelmiyordu. Sedat tabağıma bir çocuk gibi biraz peynir koyup "Çay, ekmek ve peynir her derde devâdır." dedi sırıtarak. Ağzıma attığım küçük ekmek parçası Sedat'ın dediği gibi mideme indiğinde kendimi daha iyi hissettim. Yedikçe iştahım açıldı yalan değil.

"Senin iki hamsi balığı ne yapıyor?"

"Napsınlar, hiç değişmediler."

Sedat "Değişmez onlar." dediğinde sandalyesine doğru yaslandı ve "Seni burada tutmak için ne yapmalıyım?" diye sordu ciddiyetle. Güldüm. "Hiçbir şey." dedim.

"Bekir, az çok seni tanırım. Talat'a papuç bırakmazsın. Bu vazgeçmişlik niye? Bir şey var sende."

"Talat olayı benim için bitti."

"Yani?"

"Talat'la yollarımız ayrıldı diyorum." dedim sıkıldığımı belli edercesine.

"Sen kendinde misin? Elini kolunu sallayarak dolaşamazsın artık." dediğinde neyi kastettiğini biliyordum ama "Niye ki?" diye sormak istedim.

"Hâlâ niye ki diye soruyor. Bütün yarım akıllılar beni buluyor. Ulan Talat seni yaşatmaz."

"Bana bu iyiliği yapar mı?"

"O sana bu iyiliği yapar ama ben ona bu zevki yaşatmam."

"Buraya kendime yeni bir yer bulmak için gelmedim. Ben kafama uymayan bir işe çomak soktum ve Talat'la aramda olanlar beni ilgilendirir. Ayrıca Talat'a papuç bırakacağım demedim." diyerek masadan kalktım ve "Ben kaçar." dedim.

Sedat normalinde bu harekete çok sinirlenir kollarını sıvar bir güzel bana girişirdi. Sanırım yıllar onu eğitmişti. Sabırla "Soruma cevap vermedin?" diye sorusuna cevap istedi. Zaten Sedat'ın hemen vazgeçmesini beklemiyordum.

"Sedat, inan bana benden kimseye iş çıkmaz. Ölmüşüm ağlayanım yok o haldeyim." dediğimde kömür karası gözlerini bana dikip bir iki saniye sessizce baktı ve yerinden kalkıp uzattığım eli sıktı. Sıkıntıyla beni çiftliğin kapısına kadar geçirdi. Ben arabaya yerleşip kapıyı kapattığımda cama eğilerek "Ben derim gitme ama belli ki beni dinlemeyeceksin. Ne olursa olsun buradayım." dedi burnundan soluyarak. *Tamam* anlamında başımı salladım ve gaza basıp çıktım.

Sedat delikanlı, güvenilir, bir o kadar kimsenin hakkını yemeyen, yaşlıya, yoksula, kadına saygısı olan bir adamdı. Onunla her yola çıkılırdı da ben bunu istemiyordum.

Aklım Selma'da elimde telefonla yollar bana işkence gibi geldi. Onu kaçırdığım güne lanet ederken bir tarafımın şükür etmesi doğal mıydı? Hayatım aşkımda, nefesim Selma'da sıkışmış, ne yaşıyor ne yaşatabiliyordum. Selma'nın aşkını seviyordum sevmesine de onsuzlukla baş edemiyordum. Aramakla aramamak arasında savaşıp durdum. Telefonu arka koltuğa fırlatmaktaki amacım Selma'dan kaçmaktı. Kaçmaktaki amacım istememek değildi... Gün geçtikçe pişman olmuştum aramadığıma. Hoş, arasam yine canım yanacak, yine onun özlem ateşinde kavrulup duracaktım. Belki böylesi daha iyiydi. Yani artık biliyordum. Tek başına yaşanmıyordu aşk...

Telefon çalmaya başladığında arka koltuğa uzanıp el yordamıyla bulmam bir oldu. Açar açmaz Ramço'nun, "Abi Talat köpeği, bizim Uzun'u hapsedip benimle sana bir mesaj gönderdi. Ya akşama kadar onun elini öpmeye gelir kaderine razı olurmuşsun ya da senin adamlarının hepsini teker teker temizleyecekmiş." diyen tedirgin, bir o kadar sinirli sesi beni iyice gerdi. İçimden *Benim adamlarım kim lan?* diye sormak geçsede "Sen neredesin?" diye sordum.

"Nerede olmamı istersen oradayım abi."

"Bu saatten sonra Talat sana güvenmez. Sen ortadan bir süre yok ol. Bir de seninle uğraşmayalım. Ortalık durulduğunda seni ararım."

"Ya aramazsan abi?"

"O zaman Talat beni öldürdü demektir." Bu cümlenin üzerine Ramço'nun bir şey demesine gerek yoktu. Telefonu kapattığımda sinir katsayım ağzımdaki içkinin acı tadıyla birleşmiş beni iyice rahatsız ederken hırsımdan kendi kendime konuşuyordum.

"Şerefsiz herif, kendi adamlarını bana karşı kullanmak neyin nesi? Seni çakal! Ben de senin biletini kesmez miyim?" diye daha çok konuşurdum ama bu bana gereksiz hazımsızlık olarak dönecekti. Sakinleşmeli ve ne yapacağıma karar vermeliydim. Sinirle eve girip banyoya kendimi atmam bir oldu. Su bedenimden akıp hiçliğe ka-

rışırken içkinin pisliğinden arınmış gibiydim. Tek isteğim gözlerimi kapatıp her şeyden uzaklaşmaktı. Ama yanılmışım. Sırtımı yatağıma verdiğimde o çok istediğim uyku beni hiç tanımıyormuş gibiydi. Düşünmemek adına kapattığım gözlerimde beliren Selma'nın yüzü daha bir içimi yakarken sinirle telefonu elime alıp ismini buldum. Hale bak, Talat'ı düşünmem gerekirken ben Selma ile doluydum. Bu demek oluyordu ki kahrımdan ölüp Selma'nın adını hafızamdan bile kazısam o benim ruhuma işlemişti. Ne yapacağımı bilmez bir durumda öylece ismini seyrettim. Güldüm kendime, çaresiz bir o kadar çıkmazlarıma... Öncesinde dinlediğim anlamsız gelen şarkılar belirdi aklımda. Hepsi Selma'ya yazılmışçasına can buldu. Artık aşk için yazılan her kelimenin bir anlamı vardı benim için. *Vay be!* diyesim geldi düşüncelerime. Ben Ferhat ile Şirin'in aşkından hallice halime kahkahayla gülerken sanırım küllerimden doğuyordum. Selma'nın özlemi bile güzeldi. Aşkın farkındalığını öğreniyordum. Bekir'i kalıba sokan, hayatına anlam katan Selma'yı özümsüyordum. Riyakâr olmaya gerek yoktu. Ferhat aşkı için dağları delmişti, peki ya ben? Niye kaçıyordum? Hangisi doğruydu? Onunki mi? Benimki mi? Elimdeki telefonu iyice kavrayıp, yattığım yerde doğruldum. Lanet olsun ki daha çok canım yanacak, daha çok hasret çekecektim biliyordum ama Selma öyle ya da böyle benim olmalıydı. Belki on sene sonra belki otuz ama er ya da geç benim olmalıydı, çünkü Selma başkasının olamayacak kadar benimdi. Tenimde başkasının tenini hissedemeyecek kadar seviyordum onu.

Telefon ekranındaki isminin üzerine dokunup çalmasını bekledim. Çaldı ama açılmadı. Belki duymamıştı belki kasten açmamıştı. Sinirden kırmızılaşmış yüz hali belirdi gözümün önünde. Güldüm, içime bir huzur girdi sanki. Karar verilmişti. Ölümden öte köy yok diyorlardı ya... Benim için Selma'dan, onun aşkından öte dünya yoktu.

Mesaj kısmına girip, *Filmin ilk yarısı bitti. Kaldığımız yerden devam...* yazdım ve gönderdim.

Birden, yukarıdan vahiy mi gelmişti bilmiyorum ama aşk için ölemiyorsam savaşacaktım. Nefes alıyorsam umut vardı, değil mi?

Selma'ya bir o kadar sorunsuz ulaşmak adına ilk önce Talat'la kozlarımı paylaşacak, sonra yoluma bakacaktım.

Hazır havaya girip kendime bir yol çizmişken Talat'ı aramak en akıllıca olanıydı. Zaten ondan kaçmak gibi bir niyetim de yoktu. Telefonda Talat'ın isminin üzerine bastım ve ilk çalışta telefonun açılmasına şaşırmadım.

"Ohoo... ne o Bekir? Özür dileyip seni öldürmemem için *abi ben ettim sen etme* mi diyeceksin?" diye solurken sinirli halini saklamaya çalıştığı sesinden anlaşılıyordu.

"Talat ben sana ne zaman *abi* dedim ki *ben ettim sen etme* diyeyim? Kaldı ki özür dileyecek olsam telefon açmam. Ayrıca ölümden korksam senin gibi bir şerefsizi aramam."

"Bak sen! Ulan helal olsun sana. Yuh bana lan! Elin çömezi Allahın Trabzon'undan gelsin, biti kanlansın, sonra karşıma geçip tekerime çomak soksun. Ulan ben seni bunun için mi adam ettim?!"

"Sen adam mısın ki beni adam edesin Talat! Hadi ben göremedim adamsın diyelim. Adam olsan kendi adamlarınla beni tehdit etmeye çalışmaz, göğsünü gere gere karşıma çıkarsın."

"Çok değil, iki güne kadar seni kanında boğmazsam bana da Talat demesinler."

"Eyvallah ortak bir noktada buluştuk sayılır. Bırak adamlarınla uğraşmayı, ben buradayım. Yerim belli yurdum belli. Umarım anlamışsındır. Yoksa oraya gelir senin kafanı koparırım." deyince Talat daha da delirdi. Artık bağırırken ne yaptıysa telefon kapandı. Güldüm yine... Gülmek karnımı acıktırıyor olabilir miydi? Kalkıp her zaman yaptığım gibi kafamı buzdolabına sokup ağzıma bir şeyler tıkıştırdıktan sonra televizyonu açtım. Üzerimde tişört, altımda eşofman, boş boş oturup tıkınmak tam bana göreydi. Talat'ın hamlesini bekleyecek bir sürü boş vaktim vardı. Hoş ne zamana kadar boş oturabilirdim orası ayrı. Gözlerim ne ara kapanmıştı hiçbir fikrim yok ama kapım kırılırcasına yumruklanırken ben yerimden fırlamış, silah elimde kapının yan tarafındaki duvara çoktan sırtımı vermiştim. Talat büyük ihtimalle ilk önce köpeklerini gönderecek, baktı

olmuyor ya kiralık katil tutacak ya kendi gelecekti. Eninde sonunda ya ben ya o hayatta kalacaktı. Hayırlısı diyelim.

Elimdeki silahın namlusuna kurşunu verip kapının kırılmasını beklerken "Ali, senden iyi haciz memuru olur! Kıracaksın kapıyı, zili çalsana! Bir de İstanbullu olacaksın. Ayısın oğlum sen!" diyen sesi işittim.

"Levo, ağzını yüzünü dağıtırım senin! Yok ulan işte! Söyle abiye gelmesin boşuna." diye bağırırken ben kapıyı açmış, kaşımı kaldırmış bana bakan yirmilerinde tosunlara bakıyordum.

"Hayırdır gençler?" dedim keyifle. Ali'nin yanındaki temiz yüzlü, Ali'den cılız ama daha atletik, boylu poslu genç, bir bana bir elimde tuttuğum silaha baktı. Yeni gördüğüm tosun, "Selâmün aleyküm Bekir Abi!" deyince Ali, "Yuh! Ulan sen nasıl bir satıcısın pezevenk! Hemen abin oldu bakıyorum." diye ensesine öyle bir vurdu ki benim canım yandı.

Levent, "Eline sıçayım Ali!" diye inledi ensesini ovalarken.

Bu iki velet nedense bana Dursun ve Durmuş'u hatırlatıyordu. Hayatın bana cilveleri devam ediyordu anlaşılan. Gülmemi saklamak için arkamı dönerek "Gelin kapı önünden kozlarınızı içerde paylaşın!" dedim.

O sırada Sedat'ın sesi duyuldu. "Ulan gürültünüz mahalleyi ayağa kaldırdı. Hiç ayarınız yok sizin." derken merdivenden bana bakıyordu.

"Hayırdır Sedat?" dedim neden burada olduklarını öğrenmek için.

"Hayır, hayır. Bizim şerle ne işimiz olur?" dedi beni taklit edercesine.

"Hoş geldiniz o zaman. Girsenize..." dedim sırıtarak. İçeri girdik. Sedat cam kenarında duran, babamın tekli koltuğuna oturdu. Ali masaya geçti. Levent göz ucuyla biraz da şaşkınlıkla evi incelerken, "Bekir Abi, sen şimdi Sedat Abimle askerlik mi yaptın?" diye sordu meraklı bir çocuğun edasıyla.

Sedat'ın gözüne bakarak "Yaptım mı?" diye sordum sırıtarak.

"Ya abi, keşke ben de sizinle olsaydım! Çok yalnız kalırım ben

askerde." dedi.

Ben Levent'in bu samimiyetine anlam yüklemeye çalışırken Ali ondan beklendiği üzere, "Ulan geri zekâlı okulu bitirip kısa dönem gidip geleceksin. Acıyan Allah bize acısın. Biter mi lan onca ay?" dedi.

Sedat, "Düştü yine çeneniz..." diye uyarıcı bir tonda ikaz edince ikisi de susmuştu.

"Bekir, buraya niye geldiğimi anlamışsındır az çok." dedi bana dönüp.

"Hayırlı bir iş için geldiğini söyledin ya tertip?" dedim alay edercesine.

"Evet ya seni kızıma isteyeceğim." dedi Sedat. Tam ortam yumuşadı derken "Ulan Bekir! Hep zor adamı oynayacaksın, değil mi? Laz damarına sıçayım. Getirttin beni buraya bari dalga geçme lan!"

"Haddime mi düşmüş tertip ne dalga geçmesi?" dedim gülmemek için kendimi zor tutarken.

"Bende kabahat bu cıvıklarla geldim." dedi Sedat ve ben ciddiyete davet edildim.

"Sedat, sabah konuştuk. Bunun üzerine söylenecek bir şey kaldı mı? Hoş geldin sefalar getirdin de istemeye istemeye geldiysen ben sana ne diyim?"

"Ağız kalabalığı yapma lan! Talat'a yem eder miyim seni bu saatten sonra."

"Etmezsin eyvallah ama..." deyince lafı ağzıma tıktı.

"... aması yok, Bekir! Bu iş çözülene kadar ve sonrasında artık benimlesin."

"Oldu olacak bir de tasma tak."

"Ulan ben kime tasma takmışım bu zamana kadar?" diye oturduğu yerinden kalkışı vardı ki nefesim kesildi.

Neyse ki Levent, "Yok valla abi. Kimseye tasma takmazsın. Bağırman yetiyor." deyince Sedat yön değiştirdi.

"İn ulan aşağı. Git rakı, peynir falan al gel! Çenene sıçtığımın sırığı sadece konuş sen. Bir işe yaradığın yok." diye kükredi. Le-

vent uçarak evden çıkarken Ali pişmiş kelle gibi sırıtıyordu. Derin nefesler alıp yine bana dönerek, "Bekir bana de ki bu saatten sonra normal bir adam olabilirim."

"Öyle bir kaygım yok."

"O zaman gel bizim haneye yediğimiz içtiğimiz bir olsun."

"Sedat, benden sana hayır gelmez."

"Bezdim yemin ederim! Ne inat herifsin lan sen! Bir işe yara diyen mi oldu? Gel yanımda ol yeter." dedi ve telefona sarıldı.

"Sokağı kapatın, bu gece buradayız. Uyuyanı görürsem kemiklerini kırarım." dedi ve Ali'ye dönerek "Mutfaktan tabak çanak getir. Bekir yine bugün rakı içecek." dedi alaycı tavırla.

Ali yüzü beş karış mutfağa girerken "Beni içirip mi ikna etmeyi düşünüyorsun tertip?" diye dalga geçercesine sordum ama pişman olmam bir oldu. Herif sinir küpü. Şakadan anlamadı tabii.

"Neyini ikna edeyim senin? Benim derdim duygusal. Seni içirip ırzına geçeceğim, kötü bir niyetim yok..." dedi ve sigara yaktı.

Seslenmedim çünkü hiç dayak yiyecek havamda değildim. Levent geldiğinde kapıda ayakkabılarını çıkarıp Ali'nin getirdiği tabaklarla bir masa kurdu ki akıllara zarar. Kral sofrası yanında halt etmiş. Sedat direk rakıyı bardağına doldurup kafasına dikti.

Ali Sedat'ın karşısına kuruldu. Levent, "Müsaaden var mı abi?" diye sorduğunda "Otur lan!" diye azarı yedi. Ben mi? Rakı bana bakar, ben rakıya... Allah biliyor ya hiç içmek istemiyordum. Sedat, "Anlat Bekir!" dedi ikinci bardağı bitirip üçüncü kadehi koyarken. Adam rakıyı su yerine içerken benim birinci kadeh yarılanmamıştı bile.

"Ne anlatayım?"

"İlk aşk acını anlat, anlatmak istemezsen ne istersen onu anlat!" dediğinde şaşırsam mı gülsem mi bilemedim. Üç herife kalkıp Selma'yı mı anlatacaktım?

"Aşk denemez benim yaşadığıma, ayrılık diyelim. Kavuşulur mu kavuşulmaz mı orasını zaman bilir... yani bende fazla bir şey yok anlatılacak. Az çok biliyorsun beni. Hem öksüz hem yetim, oradan

oraya savrul dur." dediğimde Ali birkaç saniye gözümün içine içine baktı. Güldüm.

"Sen anlat Sedat, noldu da İstanbul üzerine kaldı?"

"Bok yedik birinin hayatını kurtardık! Yani sıçtım, şimdi hep beraber sıvıyoruz."

"Niye bu memnuniyetsizlik?"

"Neden memnun olayım ki! Halime bak! Son bir yıldır cam fanusun içinde yaşıyorum! Neresinden tutacağımı, onca adamla ne yapacağımı bilmiyorum. Durmadan para geliyor ama doğru mu geliyor? Kim beni sikiyor? Kim ne bok yiyor? Bir fikrim yok." diye bağırtıyla karışık konuşurken şaşırma sırası bendeydi.

"Dalga geçiyorsun, değil mi?" dedim salakça.

"İnan bana geçmiyorum. Feleği otuz iki kere tur attık. Elimin kanını Karadeniz kurusa temizleyemez. Çözemeyeceğim puştluk yok. Benim diyen sahtekârı gözünden tanırım da..."

"Eee?"

"Ulan adam şirket bırakmış, ne eee?" diye kükrediğinde saçlarım havalandı.

"Bu bağırışından istemediğini mi anlamalıyım? O zaman şirketi sat gitsin..."

"Senin bu rahatlığın beni askerde öldürmedi burada öldürür artık." dedi Sedat. Sinirlerinin bozuk olduğu kahkaha atmasından belliydi.

"Başka bir şey var sende..." dedim gözlerine bakarak.

"Beş aya kalmaz içeri giriyorum. Üç ay yatarım muhtemelen. Beş aya kadar da İstanbul'u toparladım toparladım, yoksa İstanbul bana götüyle gülecek. Bu da yetmezmiş gibi şu geri zekâlı şirket hisseleri düşüşe geçti." dedi ve beşinci bardak rakıyı su koymadan tepesine dikti. *Yavaş iç* diyesim geldi ama sustum.

"Şirketin kaç çalışanı var?" diye sorduğumda aklımda beliren soru farklıydı. Niye bu kadar kafasına takmıştı merak ettim.

"Yurt genelinde mi? Sadece İstanbul'da mı?" diye soran Ali'ydi.

"Yurt geneli ne demek?"

Ali çıkmaza düşmüş gibi, "Abinin şirket dediği kolları olan holding... yani İstanbul'daki merkeze bağlı yurt içi ve dışında irili ufaklı şirketler var. Büyük bir sıvama lâzım yani..." dedi alay edercesine.

"Sıvamada size yardım edemeyeceğim." dedim ne diyim.

"Dalga geçme, Bekir! Sen de daraltma beni."

"Dalga geçmiyorum. Tek bildiğim bu işi bilen birilerinden yardım almalısın."

"Kime güveneyim? Sen söyle."

"Öyle değil. Mesela güvendiğin bir kişiyi tek yetkili kıl, geçir başa, bulsun işi bilen birilerini, yanında dolansın işi kapana kadar."

"Mantıklı." dedi Sedat ilk defa yüzünün kararmış hali aydınlanmıştı ve gözleri Ali'ye bakıyordu.

"Holdinge varana kadar bence temelden sorunlar var. O çiftlikten ve bir o kadar insan yığınından kurtulman lâzım."

"Neden?"

"Herkesin fazla gözüne batıyorsun. Kimsenin senin yeraltı dünyasından olduğunu bilmesine gerek yok.

"Neden saklanma gereği duyayım ki?"

"Hem illegal işlerle uğraşıp hem işadamı gibi ortalarda dolaşamazsın. Holding ya da senin diğer yapmak istediğin her ne olursa olsun birlikte yürümez. Ha sen arka planda kalırsın holdingle bağlantın bilinmez o zaman yürür, sen de rahat rahat destek verirsin. Yerleştirirsin kilit noktalara has adamlarını sen sağ ben selâmet. Mutlaka vardır güvendiklerin... "

Sedat sessiz söylediklerimi ölçüp tartarken Ali daha da temkinlice, "Nasıl bu kadar net konuşabiliyorsun?" diye sordu.

"İş ne kadar büyük olursa olsun mantık aynı mantık. Ticaret her yerde ticarettir." dedim.

"Peki ya saklanması Sedat'a zarar vermeyecek mi?"

"Saklanmaktan kastınız göz önünde olmak ise hayır. Bilakis ortalarda olmaması ona daha ağır bir etiket sağlayacak. Öncelikle şu

Tarabyalının evinden çıkması, oradaki insan yığınından kurtulması lâzım. Bu bağlamda Talat'ı örnek alabilirsin. Kendini iyi saklıyor. Onu görenlerin çoğu restoran sahibi, vasat biri sanıyor. Restoran kamuflaj yani..."

"Biz de hep tırstığını sanmıştık." dedi Ali dalgaya alırcasına.

Levent, "İyi de o kadar milleti nereye göndeririz? Hepsi sadık bir o kadar bizim gibi insanlar." dedi düşünceli bir tavırla.

"Kurtulmak derken başınızdan atın demedim. Güvendiklerinizi holdingin Türkiye çapında yayılmış olan şirketlerine gönderin. Hak edenleri belirli pozisyonlara koyabilirsiniz. Zaten en iyileri sizin yanınızda kalır. En kötüsü şirketlerin güvenliklerini sağlar sizin gözünüz kulağınız olurlar." dedim ve bardağımda kalan bir yudum rakıyı istemeyerek kafama diktim.

"Abi, avukatlar şu hapis cezanı para cezasına çevirebilse süper olacak."

"Olmuyor Levent olmuyor." dedi Sedat çıkmazlarda gibi ve yine derin bir soluk alıp, "Ali, Bekir haklı ve yarından itibaren holding senin, sana bir sene veriyorum. Al Levent'i ne bok yerseniz yiyin." dedi ve Levent'e döndü. "Sen yarın çiftliği satılığa çıkar baktın istediğin parayı vermiyorlar kapat kalsın öyle. Bize kalacak bir yer ayarla. Göze batmayacak, güzel bir semtte geniş bir yer olsun."

"Abi, hacizli bir yer var elimde; üç katlı, Beykoz'da..." dedi Levent.

"Tamam, yarın bakarız. Ali boşta bekleyen adamların ellerine ver üç beş bir şey yerleri belli olana kadar tatil yapsınlar. Ortalarda boş boş görünmesinler. Sen işi eline aldığında kimi nereye göndereceksin belirlersin."

"Ama abi..."

"Abisi falan yok! Ben içeri girene kadar toparlanmalıyız."

"Tamam abi." dedi Ali memnuniyetsizce.

"Bana kalsa hep kal ama onu bunu bilmem. Bu işler toparlanıncaya kadar benimlesin. Olmadı çağır Dursun'la Durmuş'u gelsinler.

O lazların çözemeyeceği sorun yoktur zaten." dedi ve kadehini bana doğru kaldırdı.

"Kararlısın yani?" dedim sırıtarak.

"Sen beni bilirsin, sence kararlı mıyım?" dediğinde ben şimdilik tamam anlamında başımı sallamıştım. Levent, "Bekir Abi hoş geldin!" dedi sırıtarak. Ben "Eyvallah!" derken, Ali ile göz göze bakıyorduk. Güvensiz bir çocuktu Ali ve Sedat'tan başka tutunacağı dalı olmadığı öyle belliydi ki...

"Sen pek memnun olmadın galiba?" dedim gözlerine bakarak.

"Levent benim adıma da hoş geldin dedi." dedi soğukça ve kadehini kaldırıp rakısını kafasına dikti. Bu içkiyle sorunları neydi bunların? Su misali içmeleri şart mıydı? Yiğitliği elden bırakacak hâl yok. Sabahlar olmasın dedim ve kadehimi doldurdum.

***

Sedat her yerde yaşar, her ortamda kendini iyi hissederdi ama Levent ve Ali'nin benim yatakta kuzu sarması bir yatışları vardı ki görülmeye değerdi. Onlar benim yatakta sızarken Sedat ve ben salonun yıllanmış koltuklarına karşılıklı yayılıp kaldık. Bu çocuklar gerçekten temiz ve bir o kadar masumdular. Hoş masumiyetin sözlük anlamı bize ne kadar uyuyordu bilmiyorum ama sütün içindeki karasinekten hallice olduğu kesindi.

Koltukta o cüsseyle kıvrılıp kalan Sedat ve karşı koltuktaki ben, Ali'nin "Kapat lan telefonu kaç saattir başımda vır vır..." diye böğürdüğünde yerimizden sıçramamız ve Levent'in kendini salona atıp karşımızda donup kalması bir oldu. Kendine gelip cevap verdiği telefonla gülsem mi ağlasam mı bilemedim.

"Ana yeter ama ya geceden beri bir uyutmadın."

"....."

"İşteyim ne okulu?"

"....."

"Tamam anam çıkarırım seni pazara. Bugünlük idare et. Bak gözünü seveyim sabahın daha körü! Pazar kurulmamıştır hem."

"....."

"Bitti benim sınavlarım. Akşam ben seni markete götürürüm. Babamla git bugün pazara olmaz mı?"

"....."

"Ana merak etme Sedat Abiyleyim. Ali de yanımda."

"....."

"Tamam anne ya! Oku sen ne okuyacaksan. Allah kabul etsin. Selâmı var hepsinin kapat hadi!" dediğinde o kendince yerin dibine girmişti de bir bilse onun yerinde olmak için neler vereceğimizi belki yanımızda bir daha annesiyle konuşmazdı. Arayanın annesi olduğunu öğrendiğimde içim cız etti. *Git oğlum, annen merak eder* diyesim geldi ama susmak bana yakışıyordu. Ali'nin hikâyesi neydi bilmiyordum ama Sedat'ın benim gibi ne anne ne baba görmediğini az çok Talat'tan öğrenmiştim.

Ali yüzünü gözünü içkinin etkisinden kurtarmaya çalışırcasına ovalayarak salona girdi ve "Ulan üzmesene Necmiye Anne'yi! Siktir git, götür pazara öğlen buluşuruz." dedi en çatal sesiyle.

"Çok biliyorsan sen git lan. Annemin pazar dediği akşama kadar işkence bir iki saat gezip gelmiyor ki." dediğinde Ali, Sedat'a döndü ve "Gidelim mi abi? Necmiye Anne'nin gönlü olur. Ne zamandır elini öpmedik." dedi. Öyle bir baktı ki benim bile gidesim geldi. Sedat gözlerini kapatıp "Ayılalım. Mideleri bir temizleyelim gideriz. Söyle bizim çocuklara çorbacıda buluşalım oradan da pazara." dedi.

Levent, "Of abi! Bizim Talat'la uğraşmamız gerekmiyor mu? Yine arada ben kaynarım. Gelmesem olmaz mı?"

"Ulan sen ne nankör herifsin. Annen kırk yılda bir şey istemiş senden." diye çıkışan Ali tuvaletin kapısında havlu elinde yüzünü kuruluyordu. Hiç de geceden kalma bir hali yoktu. Bende bir sorun vardı sanırım. Pazara gitme konusunda ciddi olduklarını anlamam ve bizim evden çıkıp çorbacıya gitmemiz yarım saat sürdü. Ben bir şakanın içine düşmüştüm herhalde. Çorbacıda ben mercimek çorbası içerken, bu hayvanlar sabahın köründe kelle paçayı ikişer tabak midelerine indirdiler. "Mideyi temizlemek bu olsa gerek." diye

yaptığım espriyi hiç sallmayıp birbirlerine bakıp çorbalarını içmeye kaldıkları yerden devam etmeleri çok gecikmedi. Yedik kalktık. Arabaya bindik. Mantıklı olan Necmiye Teyze'yle pazara gitmemekti. Ne işimiz varsa deve gibi dört adam pazarda...

"Sedat, beni Eminönü Camii'nin orada bırak. Çocuklarla buluşmam gerek."

"Bekir, bu ara yalnız kalman doğru değil. Tamam bizimle gelme ama yanında birkaç adam olsun."

"Sedat..." dediğimde, "Tamam Bekir!" dedi pes etmiş bir sinirle. Arabayı Eminönü Camii'nin önünde durdurdu. "Akşam görüşürüz. Ararım." dedim ve arabadan indim. Gece üç dört kere Ramço aramıştı. İçki sofrasında açmak istemedim. Şimdiye kadar İstanbul sınırlarından çıkmış olmalıydı. Telefonla Ramço'yu aradım. Telefon ilk çalışta açıldı. Sesi bir tuhaftı. "Hayırdır Ramazan? " diye sordum.

"Abi buluşalım."

"Sen daha İstanbul'da mısın? "

"Anlatırım abi nereye geleyim?" Sesi öyle kötü geliyordu ki telefonda konuşamayacağı belliydi. İlk önce Sedat'ı aramak istesem de aramaya gönlüm elvermedi. Adamın başında bir sürü belâ vardı zaten. Bir de benimle uğraşmasına gerek yoktu.

"Tarlabaşı'ndaki kahveye gel." dedim ve kapattık. Hadi hayırlısı... vardı bir şey bu çocukta. Taksiye atlayıp kahveye geldiğimde kimsecikler yoktu. Kahveyi işleten orta yaşlarını çoktan geçmiş Kazım Abi, "Hoş geldin!" demekten ileri gitmezken ben geleli on dakika olmamışken Ramço yüzü gözü bembeyaz yanıma oturdu. "Abi..." dedi çaresizce.

"Söyle" dedim. Bir şey isteyecekti. Belli halinden.

"Benim hatunu Talat kaldırdı."

"Sebep?"

"Sensin abi sebep! Bekir gelmezse kadını Adana'ya sermaye olarak satarım dedi şerefsiz." diyerek sustuğunda çaresizliği yüzünden okunuyordu.

"Tamam Ramço, sen git ortalarda görünme bugün. Aradığımda hatun senin yanına yola çıkmış olur. Olabildiğince çabuk uzaklaşın."

"Abi özür dilerim. Böyle olsun istemedim ama bu Talat çok kalleş bir herif."

"Bu artık kalleşliğin de ötesine geçti. Bana bir taksi çağır, çayların parasını verip geliyorum." diyerek oturduğum tahta sandalyeden kalkmam bir oldu. Ramço'yla vedalaşıp Talat'ın yerine doğru yola çıktım. Restoranın kapısında beni görenler ağzı bir karış açık bakarken "Talat içerde mi?" diye sordum. Kafalarını sallamaktan öteye gidemediler. Talat'ın büro kapısında tembihlendikleri anlaşılan iki kişi "Abi hoş geldin. Silahını alalım." dediğinde güldüm. Belimdeki emaneti çıkarıp verdim ve Talat'ın bana hayret dolu bakışlarına sırıtarak içeri girdim. Koltuğa sırtımı verdiğimde "Ramço'nun hatunu serbest bırak!" dedim oldukça sakin bir tavırla.

Talat gözümün içine bakıp telefonuna uzandı ve tek tuşa basıp bir iki saniye sonra "Ramazan'ın orospusunu salın!" dedi ve telefonu bırakıp "Şaşırtıyorsun beni..." dedi pis pis gülerek.

"Daha ne cevherler var bende ama yoruldum. Uğraşamayacağım seninle. Ne istediğini söyle... Haa bir diyeceğim yok öldüreceğim diyorsan işte buradayım."

"Ben seninle düşman olmak istemiyorum Bekir. Anlaşabileceğimize ve tekrar birlikte çalışacağımıza eminim."

"Ohoo hani beni kanımda boğacaktın?"

"Adamlarım sen gittikten sonra iyice huzursuzlaştı."

"Lan kendi adamlarını tehdit unsuru yapıp kadınlarını kaçırıyorsun. Daha ne bekliyorsun? Yine iyi sesleri çıkmıyor."

"Gel bundan sonra her şey senin istediğin gibi olsun."

"Peki ya hayır dersem?"

"Öyle bir lüksün yok."

"Sana olan sabrımı taşırma istersen." dediğimde ayaklanmış kapıdan çıkmak üzereydim.

"Ulan senin iyice götün kalktı. O kapıdan çıkarsan ölüm ferma-

nını imzalamış olursun Bekir!"

"Öldürmezsen şerefsizsin!" diyerek sırıtmam ve kapıdan çıkmam bir oldu. Restoran kısmına çıktığımda karşımda duran yirmi kişinin tedirgin bakışları onlara acımama neden oldu. "Hayırdır?" dedim her zamanki gibi. "Abi emir demiri keser. Zorluk çıkarma!" dedi çocuklardan biri. Tabii Talat'ın adamlarından biri "Ulan amma korkuyorsunuz bu Bekir'den" diyerek bana doğru hamle yaptığında salladığı yumruğu tutup kolunu kırmam bir oldu. Acıyla böğüren cüssesi dizlerinin üzerinde yere kapaklandığında dehşete kapılanlar saldırmaya başladı. Bir iki üç derken enseme dayanan bir silahla mecburen durdum.

"Götürün bunu Şişhane'deki dükkâna ıslatın iyice kaçmaya hali kalmasın." diyen Talat'tı.

***

Kaç geceyi burada geçirmiş, kaç gündüzü görmüştüm bilemiyordum çünkü ipin ucu kaçmıştı, sayamıyordum. Günler birbirine girmişken sandalyeye bağlanan kollarımda güç kalmamıştı. Pes etmemek adına hareket ettirmeye çalışıyordum ama nafile. Kollarımın acısına odaklanmam kıçımın artık uyuşmak yerine sızlamanın ötesine geçtiğindendi.

Pezevenkler hemen ölmeyeyim diye bana şekerli su içirip duruyorlardı ama bende artık derman kalmamıştı. Derman kalsa ne olacak, dört bir yanımda kan kalmamıştı. Kan demişken üzerimdeki pantolonun kanımla ıslanmışlığı beni canımın acısından daha fazla rahatsız eder olmuştu. Oldum olası ıslaklıktan nefret ederdim. Hale bak, bir iki gün içinde ne yaşar ne yaşamaz durumdaydım ve ben halen titizliğimin getirisini yaşıyordum. Niye mi ölüyordum? Sırtımın ortasında saplı kalan demir parçası artık içimi yakarken nefes alıp verişim yavaşlamıştı. Can çıkmamak için direnşin direne bildiği kadar ama yolun sonuna geldiğimi anlamak için doktor olmaya gerek yoktu. Aklım kabulleniyordu bu durumu ama bedenim isyanlardaydı. Her şeyi geçtim, tek pişmanlığım Selma'ydı. Daha başlama-

dan biten bir hikâyenin hazin sonunu yazan figüran Bekir, Talat'ın dediği gibi kanında boğuluyordu. Ciğerlerime saplı demirin getirisi ağzımdan sızan damla damla kan artık bitmişti ve benim tek derdim bir kere daha Selma'nın yüzünü göremediğime yanmaktı. Bir kere daha onun sesini duyabilmek için her şeyimi verirdim. Gerçi hiçbir şeyin sahibi değildim ama neyse... Keşkeler sardı benliğimi. Şimdi pişmandım işte; onu aramadığım, telefonlarına çıkmadığım için... O güzel sesine, gülüşüne hasret öleceğim için gözüm açık kalacaktı. Artık öyle yakındım ki sonsuzluğa, ne acı kalmıştı ne ölümün soğuk nefesi... Biri bana ışıkların içinde elini uzatıyordu ama o kimdi çözemiyordum. Birkaç saniye Selma'ya benziyor, sonra anneme dönüyordu bakışları... En derinde hissediyordum sevgisini ama kim olduğunu bilemiyordum. Artık acıdan inler hale gelmiştim ve aklım inlememek için küfürler edip dururken bedenimin pek aldırış ettiği söylenemezdi. Gururum her ağzımdan çıkan iniltiyle örselenip daha fazla yara alırken kararımı vermiştim. Artık ölme vaktiydi. Her şeyi feda etmiştim hayatta. Çocukluğumu unutmuştum ilk önce... Sonra yetimliğimi... Eyvallah ettirdiğim gençliğim sırf dayıma minnet duygusu altında ezilmemek için maşa olup elden ele dolaşmayı kabul ettiğim zamanlarda yitip gitti. Bana tek kalan, avuntum olan gururumu vermeyecektim soysuzlara. Kendimi daha bir bırakıp geldiğimden beri direndiğim ölüme teslim oldum. Sonrası, dönmeyi istemeyeceğim kadar huzur...

Yaşam, Umut Üzerine Kurulan Camdan Bir Dünya...

Sırtıma batmış bıçağı çıkarmak istercesine uzanmaya çalışmam çaresizliğimdendi. Talat'a küfredesim, bir an önce hakkın rahmetine kavuşasım vardı. Artık son noktaya gelmiş acımı dindirmesi için birilerine yalvarma isteğiyle dişlerimi sıktığımda duydum sesini...

"Uyanıyor! Ana, uyanıyor!"

Doğru mu duymuştum? Yoksa acıya esir olan bedenime, aklımın oynadığı bir oyunun içinde miydim? Çözemiyordum. Belki de son gürlüğümü yaşatıyordu özlem dolu yüreğim. Yoksa söylendiği gibi Azrail en sevdiğimin siluete bürünüp mü alacaktı canımı? O, cennete gidecekler için değil miydi? Gözlerimi aralamaya çalışmak hiç bu kadar zor olmamıştı. Kendimi zorladıkça sesler çoğaldı.

"Durmuş oğlum, doktoru çağır. Hani iki üç gün daha uyur demedi mi bunlar?" diye endişelenen Hacer Ana'nın sesi değil miydi? Durmuş demişti. Durmuş da mı buradaydı? Yok ben ölmemiştim. Peki o ses Selma mıydı? İmkânsızdı. Olabilir miydi? Yaşam, umut üzerine kurulu camdan bir dünya. Umudu bitince ölüyor insan. Bir iki saniye önce acıyla kıvranan bedenimin tek ilacı Selma'nın burada olma ihtimaliydi. Kapının açılıp bir iki anlamsız cümlenin havada uçuşması ve aklımın tekrar karanlığa gömülmesi bir oldu. Daha bir umutlu, daha bir yaşanası...

On Gün Sonra...

Mırıltılar kafamın içinde dönüp dururken tek derdim uyumaktı. Öyle uykusuz ve halsizdim ki gözlerimi açmadan *"Uyuyan var! Bu ne gürültü!"* diye bağırmadıysam bu benim her zaman sakin ve bir o kadar az konuşan biri olmamdan kaynaklıydı. Sabrımın son anına kadar bekler, sonra diyeceğimi söylerdim ama benim odamda insanların ne işi vardı? Aklım iyice uyanıp sesleri iyice algılar olduktan sonra kalbim çarpmaya başladı. Tanrım, acılarım dindiğine göre ya ölmüştüm ya yaşıyordum. Saçmalamaya başladığıma göre yaşıyordum.

Duyduğum o ses gerçek olmasa bile, "Selma!" diye haykırdım. Haykırdım ancak çıkan sesim benim olamazdı. Bir o kadar çatallaşmış, bir o kadar bitkindi. Oysa ben avaz avaz bağırdığımı sanıyordum. Gözlerimi aralamaya çalışırken elimde hissettiğim sıcaklığı tanıyordum. Huzur adeta kolumdan bedenime yayılırken elini sıkmaya çalıştım. Sıkabildim mi bilmiyorum ama bir kere daha "Selma!" diye ismini heceledim beni duymasını istercesine. Sesler verdiği cevapla iyice netleşip kulağıma dolduğunda kefeni yırttığım belli olmuştu.

"Bekir..." dedi Selmam bir o kadar derinden.

"Kızım, ağlama artık bak her şey yolundaymış." diyen Hacer Ana'ydı.

"Çok şükür!" diyen Durmuş ya da Dursun'du. Birileri yine mırıldanarak bir şey konuşurken gözlerimi aralamaya çalışıyordum. Gerçi başaramıyordum. Ben çabalamakla uğraşayım, göz- kapağıma değen parmaklar ve gözümü yakan keskin ışıkla doktor olduğunu birkaç saniye sonra anladığım adamın sesini duydum.

"Hasta uyandı, birkaç dakikaya kendine gelir. Her şey yolunda. Geçmiş olsun!" dedi ve kenara çekildiğini hissettim. Doktorun söylediklerini kendime rehber edinip gözlerimi açmayı sonraya bıraktım. Tamam Selma'yı görmek için deli gibi çırpınıyordum ama sanırım zaman lâzımdı. Yorgun bedenimi gevşetip dinlenmeye çalı-

şarak sessizce bekledim. Ne zaman bedenimdeki ağırlığın üzerimden kalktığını hissetmeye başladım bilmiyorum ama gözlerim kuşun kanadına binmiş gibi açıldığında karşımda fotoğraf çektirmek ister misali eğilmiş sevdiklerimi gördüm. Hacer Ana, Durmuş, Dursun, Sedat, Ali ve Selma... Gözlerim, Selma'nın gözyaşlarının aktığı gül yüzünde birkaç saniye dolandı durdu.

"Hayırdır?" dedim sesimin nasıl çıkacağını umursamadan. Hepsi rahatlayıp gülümserken Sedat, "Bizim şerle ne işimiz olur Laz oğlu?" diye güven verircesine sordu. Gülmeye çalışırken sırtımdaki acıyla ağzımdan küçük bir inilti duyuldu. Hacer Ana, "Oğlum, yeni uyandın. Az dinlen nasıl olsa hepimiz buradayız." dediğinde bizimkiler kovalandıklarını anlayıp nereye uçacağını bilmeyen sinekler gibi dağıldılar. Selma'yla Hacer Ana kaldı yanımda. Selma iyi olup olmadığımı anlamak istercesine gözümün içine bakıyordu.

"Sen nasıl gelebildin?" diye sordum gücümün yettiğince.

"Hacer Ana getirdi."

"Baban nasıl izin verdi?"

"Bizi Umre'de sanıyor." dedi sakince.

"Kaç gün sürüyor bu Umre?"

"Hacer Ana üç ay bizi bekleme dedi."

"Okul ne oldu?"

"Sınavı kazandım."

"Sevindim."

"Sevindin mi? Ay sağ ol!" diye çemkirip elimi bırakması ve "Hacer Anam hadi gel gidip bir şeyler yiyelim. Acıktım ben." demesi bir oldu. Hacer Ana şaşkın bir o kadar *N'oluyor?* diyen bir bakışla bir bana bir Selma'ya bakıp, "Peki, ama Bekir yalnız kalmasın kızım." dedi. Selma "Söylerim ben çocuklara gelir birisi yanına." dedi ve kapıyı vurup çıktı.

Hacer Ana, "Allahım sen akıllı nasip eyle! Sen delilerden, yarım akıllılardan koru!" diyerek odadan çıktı. Birkaç dakika geçmeden

içeri Ali ve Sedat girdi. Ali eskisi kadar suratsız olmasa bile yine temkinliydi. Sedat mı? Beton gibiydi.

"Laz oğlu, ağrın var mı?" diye soran Sedat'ın sesi sitemkârdı.

"Daha iyi günlerim olmuştu." dedim. Öksürmeye çalıştıkça sırtımdaki yara sanki tekrar oluşuyordu.

"Talat yurtdışına kaçtı." dedi Ali.

"Niye ki?" diye Sedat'ı çıldırtan soruyu zevkle sordum çünkü beni bu halimle dövemezdi. Tabii kükremekte gecikmedi.

"Niye olacak lan! Yaşatır mıyım artık onu?"

"Verdiğin sözü unuttun sanırım."

"Unutmadım ama bardağı taşırdı şerefsiz. Ulan ölüyordun, ne sözü?"

"Beni nasıl buldunuz?"

"Sana ulaşamayınca telefon kayıtlarını çıkardık. En son konuştuğun kişiye yani Ramazan'a ulaştık. Sonrası zaten çorap söküğü." dedi Ali.

Sedat, "Bekir ölmek istiyordun da bize mi söylemedin? Sen hangi akla hizmet oraya yalnız gidersin? Ulan kendine acımıyorsun şu kıza da mı acımıyorsun? Günlerdir aç susuz halde başında bekledi." dediğinde söyleyecek fazla bir şey yoktu. İtiraf etmeliyim Talat'ın beni bu şekilde ikna etmeye çalışacağını düşünemedim. Tabii bunu Sedat'a söylemeye gerek yoktu.

"Kaç gündür buradayım?"

"Yirmi gün oldu." dedi Sedat.

"Siz ne yaptınız?"

"Ali'ye sormak lâzım. Giydi takımları birilerinin peşinde dolanıp duruyor." dedi Sedat alaycı bir tavırla.

"Sağol abi, valla ezip geçtin. Vur daha iyi..." dedi Ali sitem edercesine. Gülmek istedim ama gülemedim çünkü canım çok yanıyordu.

Sedat "Hadi Ali çıkalım." dediğinde Ali odadan çıkarken Sedat tekrar başucuma gelip, "Kapıda benim adamlar var. Aklım burada

kalırsa gelir ben kalırım seninle. Umarım anlamışsındır. Ne istersen onlara söyleyeceksin. Bu arada bundan sonra benden habersiz bir şey yaparsan Allah yarattı demem." diyerek son noktayı koydu.

"Tertip, fena mı oldu? Durmuş ve Dursun'u görmüş oldun."

"Lan onları görmem için sırtının ortasına inşaat demirinin mi saplanması gerekiyordu?"

"İnşaat demiri mi saplamış hayvanlar?" diye hayretle sorarken kapı açıldı ve içeri Dursun bir girdi pir girdi.

"Ula bir de pasliymuş." dedi alaycı bir tavırla. Sedat gülmemeye çalışırken, "Dursun, akşam bir ara Durmuş'u da al gel!" dedi ve gözüme bakıp bir şey söylemeden çıktı. Acelesi olduğu her halinden belliydi.

Dursun sandalyeye oturup suratını olmadığından daha ciddi bir hale getirerek "Çok korkuttun bizi." dedi. Ona yakışmayan ciddiyeti kaldıracak ne ruh halim ne aklım vardı.

"Çok mu seviyorsun beni?" diye sordum alay edercesine.

"Heee... yarim ol isteyrum ama aramızda Selma var." dedi sinirle ve yine kapı açıldı. Durmuş içeri girerken gülümsüyordu. "Dursun, ben de seni arıyordum. Anam çağırıyor." dediğinde isyanım gecikmedi.

"Durun, biraz oturun hele. Soracaklarım var. Girip çıkmanızdan başım döndü."

"Biz sana kızgınız."

"Niye ki?" O meşhur soru...

"Ulan, tek başına ölmek var mıydı?"

"Yahu tamam! Ölmedim zaten. Yine sabır çektirmeyin bana. Diler nasıl? Enişteyle sizin aranız nasıl?"

"Fazla muhatap olmuyoruz. Zaten..." dedi Dursun ve sustu.

"Ne?" diye sordum merakla.

"Nasıl olsa duyacaksın. Biz Sedat'ların Karadeniz ayaklı bütün işlerini devraldık." dedi Durmuş. Acıma aldırmadan, "Ne yaptınız?" diye bağırmamla sırtımdaki acıyla yatağa mıhlanmam bir oldu.

"Ula ne bağıraysun?" diyen Dursun çoktan sandalyeden kalkmıştı.

"Lan siz iyice ayarı kaçırdınız. İyi ki yataktayım. Manyak mısınız lan siz? Ne işiniz var Sedat'la, Sedat'ın işleriyle?"

"Tamam ula. Sedat'ı bırakıp Talat'la çalışırız." diyen Dursun'un gülmesi Hacer Ana ve Selma'nın içeri girmesiyle duruldu. Tabii konu da böylece kapandı. Ben ne dersem diyeyim bu salaklar beni dinlemeyeceklerdi. Hırsımı alamamıştım ama Dursun'un bıyıkaltından Durmuş'a, "İyi ki kıpırdayamayi, yoksa ağzimiza siçardu." dediğini duydum.

Hacer Ana başıma gelip, "Oğul iyisin, değil mi?" diye sordu. "İyiyim ana. Seni de yordum buraya kadar." diye cevap verdim mahçubiyetle.

"Sen iyi ol da gerisi önemli değil. Biraz daha iyiysen ben otele gideyim. Belim tutuldu bu koltuklarda. Durmuş, bu gün kim kalacak Bekir'le?" diye sorduğunda Durmuş, Selma ile göz göze geldi. "Ana, Selma kalsın. Bizim işler var" dedi. Selma hiç sesini çıkarmazken Hacer Ana "Kızım yorgunsan..." dedi.

"Yok ana kalırım ben." dedi Selma ama bir o kadar isteksiz gibiydi. Tabii onu öyle gönülsüz görünce ben de sinirlendim.

"Ana, kimsenin kalmasına gerek yok. Hemşireler var zaten yirmi dört saat. Sağ olsunlar benimle özel olarak ilgilenir onlar sen telaş etme!" dedim üzerine basa basa ama keşke demez olaydım.

Selma burnundan soluyarak bırak benden korkmayı Hacer Ana'yı hiçe sayarak, "Siz gidin ben sabaha kadar Bekir'le özel olarak ilgileneyim. Öğlene selâsını okutursunuz." Dedi.

Durmuş nefes almadan "Ula sen akıllanmaysun. Ölümden döndün halen ölüme meydan okuyaysun," dedi alay edercesine.

Dursun "Durmuş hadi gidelim, yoksa bizim de defterimizi dürecek yence." dedi ve Hacer Ana'nın "Tövbe de kızım! Tövbe de," diyen ters bakışları arasında çıktılar.

Onlar çıkar çıkmaz Selma'nın üzerime atlayıp beni parçalamasını beklerken, aldı eline bir dergi geçti Hacer Ana'nın oturduğu koltuğa; ki benden uzakta bir koltuktu. Bacak bacak üstüne atıp başladı dergi sayfalarını çevirmeye. Şimdi bir şey desem beni ısırmak için yer arıyordu biliyorum. Kızgınlığı geçmemiş, özlemi intikama dönmüştü. Nasıl yumuşardı hiç bilmiyordum. Güldüm sırıta sırıta ama sessizce. O yanımda kalsın da ister surat assın ister yüzüme hiç bakmasın bir önemi yoktu. Yüzümü ona doğru çevirip seyrettim doyasıya... Kaç saat geçti umurumda değildi ama nefes alıp verdikçe batan sırtımı yok saymak imkânsızlaştığında, "Selma!" dedim dişlerimi sıkarak. Selma kafasını kaldırıp "Efendim?" dediğinde "Hemşireyi çağırabilir misin?" diye sordum. Selma bir sinir yerinden kalkıp "Ne o, ilgilenmesini mi isteyeceksin?" diye sordu sakince. Bir insan bu kadar mı kendini kontrol edebilir. Hayrandım ben bu Selma'ya...

"Yok... Ağrımı geçirmesini isteyeceğim." dediğimde sanırım yüzümden ağrım olduğu anlaşılmıştı. Selma'nın yüzü renk değiştirirken eli ayağı birbirine dolandı. Saniyeler içinde kızgın Selma yok olmuş, benim Selmam geri gelmişti. Alelacele dışarı çıkıp hemşireyle birlikte döndü. Hemşire ilaçları seruma ekleyip, kalçamdan ağrıkesici iğne vurduğunda daha iyiydim. Selma her dakika başı *"Geçti mi ağrın? Rahat mısın? Doktoru çağırayım mı? Su ister misin?"* diye sordu durdu. Tabii hasta bendim ve bunu ona karşı kullanmalıydım.

"Yok sen rahatsız olma!" dedim hafiften bir kaprisle.

"Ne alâkası var Bekir! " dedi ağlamaklı bir sesle. Vicdan yaptırmak işe yaramıştı. *Devam et Bekir barışırsınız bu gidişle!* diye düşünerek "Var alâkası. Kalmak da istemedin zaten." dedim sertçe.

"Sen nereden biliyorsun kalmak istemediğimi?"

"Durmuş işim var, Selma kalsın demeseydi kalacağın yoktu. Yalan mı?"

"Biz onu bir kere Hacer Ana'ya ayıp olmasın diye Durmuş'la..." dedi ve sustu. Gülmek istedim ama gülemedim. Canım gerçekten acıyordu ve ben o acıyı çekmek istemiyordum.

"Gel hadi yanıma kokunu alayım en azından." dedim ama ne gelen var ne giden. Selma yanımdaki sandalyeye oturdu ama bir o kadar uzaktı. Ne bir şey söylüyordu ne bağırıyordu. Şimdiye dek onun yerinde başka biri olsa canımı okurdu. Sanırım Selma gerçekten tehlikeliydi. Sessizliğinden kudurmak üzereydim yalan değil.

"Ne zaman yüzüme vurmayı düşünüyorsun?" dedim. Kaçarım yoktu. Bir gün mutlaka bu konu açılacaktı. En iyisi yiğitlik yapıp konuyu benim açmamdı.

"Hangi konuda?" diye sorarken kaşları havaya kalkmış, bir o kadar rolcüydü ve ben buna daha bir sinir oluyordum.

"Seni aramadım ya."

"Evet?" dedi sanki önemsiz bir konu gibi.

"Hani telefonlarına bakmadım ya."

"Evet?" dedi sanki o beni aramamış gibi.

"Hani aylarca sesimi duymadın ya."

"Sesini duysam ne olacak, duymasam ne olacak?" dediğinde dalga geçer gibi sırıtıyordu. Tabii bana gelenler başımda tepiniyorlardı.

"Anlamadım? Yani sen şimdi..." diye tam yarama, ağrıma aldırmadan kükreyecektim ki Selma bir avukat edasıyla sandalyeyi bana doğru yanaştırdı ve "Bak Bekir açık konuşacağım. Seni seviyorum, senin aşkından yanıyorum diye bu sensiz yaşayamam, ölür biterim anlamına gelmiyor. Evet buraya geldim çünkü ben seni sensiz de sevebilirim. Senin aşkın olmadan da ben aşkımı yaşarım. İster sen ol ister olma. Evet beni aramadın. Ben aradım, açmadın. Bu kız öldü mü kaldı mı diye merak ettin mi bilmiyorum. Canım yandı, çok üzüldüm ama yaşıyorum. Gerisi boş. Hani derler ya *zaman her şeyin ilacıdır* diye... doğruymuş. Kimse aşktan ölmüyor. Şimdi yattığın yerden kokumu duymak istediğini söylüyorsun ya bu bana hiç mi hiç inandırıcı gelmiyor bilesin."

Ben Bekir Tekin, hayatımda ilk defa kabullenişi yaşayarak, "Sana kendimi affettirmek için ne yapabilirim?" diye sordum. Kimseye

eyvallahı olmayan, kimsenin önünde başını eğmeyen kurşunların önünde dik duran ben bir kadının karşısında bir kedi misali affedilmeyi istiyordum.

"Affedilecek bir şey yok. Ben seni kaderime yazarken geri dönüşümün olmadığını biliyordum. Bu aşk benim aşkım. Aşk iki taraflı yaşanır, evet ve bana yaptıklarının, sana yansımaları olacak. Burnundan fitil fitil getireceğim. Sabredip muradına erer misin, yoksa pes edip yeni ufuklara yelken mi açarsın bilemem. Dediğim gibi ben öyle ya da böyle seni hep seveceğim," diyerek nefes almadan konuştuktan sonra benim bir şey söylememe fırsat vermeden, "Bugün doktor ağız yoluyla beslenmeye başlayacağını söylemişti. Ben gidip yemek ne zaman gelir bir sorayım." dedi ve odadan hızla çıkıp gitti. İşin en kötü yanı da benden bir açıklama dahi istemedi. Yani burnumdan fitil fitil gelmek ne kelime... Yol belliydi. Selma beni melettirecekti...

Her Şeye Rağmen Mutluluk...

Selma konuşmayı yaptı yapalı yanımda kaldığı günler boyunca aramızda uçurumlar büyüdükçe büyüdü. Ben kelimeleri toparlayamazken, onun ördüğü duvarlar kalınlaştıkça kalınlaştı. Zaten bütün gün yalnız kalamıyor, geceleri aldığım ilaçlar beni uyutuyordu. On beş günün sonunda doktor dinlenmek ve fazla hareket etmemek kaydıyla taburcu olabileceğimi söyledi söylemesine ama nerede kalacağım olay oldu.

Durmuş, "Ben doktorla konuştum. Uçakla Trabzon'a gitmesinde bir sakınca yokmuş." dedi ortadaki anlamsız konuşmalara son vermek adına.

Ali "Çüş..." dediğinde Hacer Ana "Çüş ne oğlum? Uçak nerden çıktı Durmuş? Şimdi alacağım sizi ayağımın altına. Aaa geldiğimden beri neyin kavgası bu canım. Sidik yarıştıran beş yaşında çocuklar gibi. Ben nereye Bekir oraya!" diyerek kesti attı.

"Ne Bekir'miş be. Valla paylaşılamadı." dedi Dursun ve Sedat her zamanki gibi noktayı koydu.

"Hacer Ana, Bekir bize gelsin isterim. Senin kadar deneyim sahibi olamasak da gelsin en iyisiyle bakalım derim. Sen misafirimiz olsan... niye dersen bir ana nefesi üfle isterim bizim fakirhaneye. Gel dualarınla nur yağdır bize. Hem bu iki uşağı da misafir etmiş oluruz.

Anlayacağın, Bekir bahane. Ne dersin ana?" diye sorduğunda bırak Hacer Ana'yı benim bile gidesim geldi.

Hacer Ana'nın yüzü yumuşamış, dudakları yukarı kıvrılsam mı, kıvrılmasam mı diye düşüne dursun bize Sedat'ın evi görünmüştü.

Selma önümde, arkamda, ayağa kalktığımda etrafımda... Koltuğumun altında deve gibi herifler... İtiraf etmeliyim çektiğim onca işkenceye değmişti.

Durmuş ile Dursun ikilisini aratmayan Levent ile Ali birleşince ortalık panayır şenliklerinden daha fenaydı.

"Ula uşağum sedyeye binseydun. Yürümek neyin nesi?" dedi Dursun.

"Ne sedyesi Dursun? Dört kollu gibi... yürür benim abim." diyen Levent'ti.

"Ula gezmeye mi çıkmışidur senin o abin! Adamın sırtına bina dikmeye çalişmişler." diyen Durmuş'u, "Bu iyi espriydi işte!" diyen Ali tamamlamıştı.

Sedat, "Ulan el deliye biz akıllıya hasret." diye önden önden yürürken kolumun altında bana destek olduğunu düşünen Selma'nın kıkırtısı içime güneş gibi dolmuştu. Mutluydum... hem de çok...

Beykoz sırtlarında yeşillikler arasında iki katlı villaya gelişimiz hastane koridorlarından daha olaylıydı. Allah'tan ben, Selma ve Hacer Ana, Sedat'ın kullandığı arabaya bindik. Eve vardık. Yerleştik. Oturduk.

Ama bizimkilerden ses seda yok. Sedat en son Ali'nin cebini aradı. "Neredesiniz Ali?" diye sordu. Bir iki saniye dinledi. Sonra Hacer Ana'yla, Selma'yı unutup "Ulan Ali! Ulan Ali! Getir ulan herkesi buraya. Ne işiniz var öğlen vakti pavyonda. Milleti de kendine benzettin. Uçkursuz herif!" diye telefonu kapattığında ancak kendine geldi.

Arkasını dönüp Selma ve Hacer Ana'nın yüzünü gördüğünde "Anam, kusura bakma. Allah bu Ali'yi bana ceza diye vermiş." diye dert yandı.

Hacer Ana da "Allah her şeyi bilir de verir oğul. O her şeyin iyisini verir ama işin zor. Sadece o mu? Bunun Levent'i var. Durmuş'u var. Dursun'u hiç saymıyorum. Daha benim bilmediğim kimler vardır. Kolay gele sana!" dediğinde Selma ve ben gülmemek için direniyorduk.

Sedat duyduklarıyla iyice çöktü tabii. Gündüz vakti açtı rakıyı... Neyse ki bana iç diyemedi. İlk defa ilaç aldığım için kendimi şanslı hissediyordum. Ali onca bağırışa ne kendi geldi, ne de Dursun'la Durmuş'u getirdi.

Hacer Ana öğleden sonra "Ben biraz uzanayım." diyerek odasına çekildi.

Sedat, "Bekir, Nimet Abla sana alt kattaki odayı ayarladı. Siz rahatınıza bakın. Ben çıkıyorum." diyerek gittiğinde Selma ile nihayet baş başa kaldık. Hoş yalnız kaldığımızda soğukluk aramızda beliriyordu ama çözüm bendeydi biliyordum. Yol bulamayıp kelimeleri birleştiremiyordum orası ayrı. Sedat çıktıktan sonra Selma, "Odana gitmek ister misin?" diye sordu. *Evet* anlamında başımı salladığımda gelip uzandığım koltuktan kalkmama yardım etti. Nimet Abla bize odaya kadar eşlik edip "Ben akşam yemeğini hazırlayayım." diyerek çıktı. Selma kapıyı kapatıp iki kişilik yatağa uzanmamı sağladı. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıp "Eşofmanların temiz ama değiştirmek istersen değiştirebiliriz." diyerek gözüme baktı. "Teşekkür ederim hemşire hanım. Şu an istemiyorum." dediğimde eli belinde karşıma dikilip "Ya sen neden durup durup bana laf sokuyorsun? Ben sana laf sokuyor muyum?" diye sordu.

"Hadi yanıma uzan." dedim gülerek. "Niye uzanacak mışım?"

"Özledim seni."

"Olabilir." dedi ve arkasını döndü.

"Selma bu günleri arayacağız biliyorsun değil mi?" diye sordum kederle.

Selma bir an durup, "Biliyorum." dedi ve geri dönüp ayakkabı-

larından kurtulup yatağa tırmandı. Ellerini yanağının altında birleştirip bana yanaşmadan uzandı. Bu fırsatı kaçıramazdım. Acıma aldırmadan yavaşça ona doğru yan döndüm. Bedenlerimizin arasına bir kişi daha sığardı ve ben bu durumdan hiç hoşnut olmasam da ona sarılmaya cesaretim yoktu. İtiraz edeceğinden ya da korkumdan değil. Suçluydum hepsi bu... "Canın yanacak. Düzgün uzansana." dedi üzüntüyle.

"Canımı sen daha fazla yakıyorsun."

"Benim bir şey yaptığım yok."

"Bana uzak, bir o kadar da soğuksun."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Eski Selma'yı istiyorum."

"Aradığınız kişiye ulaşılamıyor."

"Hadi ama sen bana kıyamazsın."

"Ben sana bir şey demiyorum ki."

"De, Selma! Bağır, çağır burnumdan fitil fitil getir ama uzak durma. Soğuk davranma. Ne desem sarsılan güvenin yerine gelmeyecek. Belki bir daha bana eskisi gibi arkanı dönemeyeceksin ama beni anlamalısın. Ben senden gelecek her şeye razıyım. Haklısın, kimse aşktan ölmüyor ama ben sensizlikle gün gün eriyip bitiyorum. Her sabahım senin adına endişeyle başlıyor, her gecem sesini duyup, yüzünü göremediğim için işkenceyle bitiyor. Her dakikam neden yanımda olmadığını sorgulayarak geçiyor. *Niye?* Diyorum. Bir hiç uğruna. Sen bana her saniye dünyanın bütün mantıklı nedenlerini sıralarsan sırala. Sensizliği bana açıklayamazsın. Sana kızgınlığımı anlamıyorsun, anlayamazsın çünkü sen hiç sensiz kalmadın. Bensiz kalıyorsun çünkü senin öyle de böyle de tutunacak bir dalın, annen var. Bu zamana kadar iyi ya da kötü bir yuvan var. Benim? Benim senden başka hiç kimsem yok. Yaşama sebebim olmuşken kendini benden anlamsızca mahrum bırakmanı kaldıramıyorum. Evet, telefonlarını açmadım. Açmadım çünkü sesini duymak ama göreme-

mek. duymak ama bir o kadar uzak olmak artık kaldıramadığım bir şey. Söyle Selma, sen böyle bana yazılmışken seni kaderinle başbaşa bırakmakla suçlayabilir misin beni?" dedim ve söylemek istediklerimi bitirip sırtımdaki acıya daha fazla dayanamayıp yüzümü tavana döndüm.

Hem beden acım azalmış hem içimde günlerdir çıkmaya çalışan kelimeler can bulmuştu. Gözlerimin dolmasına engel olamadım. Ben Selma'yla bir o kadar ağlak, Selma'ya bir o kadar âşıktım. Usulca bana sokulan sıcaklığını hissettiğimde kapattığım gözlerimi açamadım. Açarsam belki gözlerime dolan yaşlar serbest kalacak, belki büyü bozulacak, bana uzak Selma geri gelecekti. Yavaşça kıpırdanmasıyla kalkacak sanarak hüsrana uğrayan aklım, dudaklarıma değen sıcak dudaklarıyla yeniden doğmuştu. Aralanan dudaklarım onu hasretle kabul ederken, ellerim belinden sarmış, onu bedenime çekip sıkıca sarıldı. Dilini kavrayan dilimle hasret benden çok uzakta, özlem bana bir o kadar yabancıya dönmüştü. Nefes nefese benden kopan dudakları görmeliydim. Her şeyi göze alıp gözlerimi açtığımda bana gülümseyen yeşil gözlerin beni affettiğini düşünmem "Sana bir şans daha vereceğim, Bekir Tekin ama..." demesiyle yerini meraka bıraktı.

"...ama ne?" dedim sırıtarak. Ondan gelecek cefaya da sefaya da razıydım.

"Bana o beyaz gelinliği giydirene kadar dokunmayacaksın." dedi ve üzerimden bir rüzgâr gibi kalktı.

"Dokunmuyorum ki..."

"Öyle değil hiç ama hiç dokunmayacaksın."

"Anlamadım?"

"Yani hiç bir temas yok."

"Öpmek?"

"Yok."

"Sarılmak?"

"Yok."

"Tenini koklamak?"

"Tabii ki yok!" dedi kızararak.

"Cennetinde kaybolmak?"

"Bekir ayıp ama ya!"

"Daha neler!" dedim ters dönmüş kaplumbağanın düzelmeye çalışmasını andıran doğrulmamla.

"Ne demek daha neler?"

"Selma sanki her gün beraberiz. Yapma gözünü sevdiğim, zaten seni kırk yılda bir görüyorum. Hem... hem biz o işi yapmıyoruz ki!"

"Ay bir o iş eksik kaldı zaten. Başka atladığın bir şey var mı?"

"Bu sorunun cevabını sana vermeyi öyle çok isterim ki." diyen sesim arzu doluydu.

Selma ne söylediğinin farkına varmış, yüzü iyice kızarırken sağ olsun cadılığı formundaydı. "Üzgünüm, ne göstereceksen o beyaz gelinliği üzerime giydiğimde göstereceksin."

"Kızım bu senin yaptığını Çorumlu bile yapmaz."

"O kim?"

"Kim kim?"

"Çorumlu kız?"

"Ne kızı?"

"Çorumlu kız işte! Kim o?"

"Selma sen kafayı yedin! Sıra bana mı yedirtmeye geldi? Kızım yok öyle kız mız! Ne Çorumlusu ne çorumsuzu? Sen varsın bir tek."

"Hee... tamam o zaman."

"Gel hadi yanıma. O ne demek öyle evlenene kadar olmaz. Zaten bir şey yaptığımız yok. Öldürecek misin sen beni?"

"Sana bir şeycikler olmaz evvelallah. Hacer Ana'ya bakayım ben." dedi ve o avucuma sığan kalçalarını sallaya sallaya odadan çıktı. Ben mi? Ya sabırlara sığındığımda sırıtıyordum. Neden mi? Mutluluktan...

Sırtımdaki delik, arzular, mutluluk ve tabii ki baş etken Selma beni yormuştu. Sırtımı verdiğim yatağın huzuruyla, aklımda Selma'nın kalçalarını avuçlama hayali gözlerim kapandı. Rüyam mı? Ne siz sorun ne ben söyleyeyim. Yandım yandım yine yandım... Bana rüyalar gördüren kadın! Tabii bunun getirisi gözlerimi açtığımda ateş püskürüyordum. Gel de Selma'yı suçlama! Onu suçlayacaktım. Manavın çırağını suçlayacak değildim değil mi? On on beş dakika ben kendi sinirimle kavrulurken kapı tıkladı ve içeri Sedat ile Ali girdi.

"Destur var mı Bekir?" diye sordu Sedat sanki mekana girer gibi.

"Hayırdır tertip? Silahını tak beline gidiyoruz. Bir olay var der gibisin." dedim alayla.

"O günler de gelecek inşallah. Sen hele bir iyileş..." diyerek kurduğu cümle manidardı.

"Hayırlısı."

"Bizim şerle işimiz olmaz Bekir." dedi alayla.

"Hay benim hayrımı da şerrimi de..." dedim gülerek.

Sedat, "Bekir..." deyip sustu.

"Söyle tertip?"

"Bak Durmuş'la Dursun önce senin kardeşin ama bundan sonra benimle bir yola girdiler ve beni bildiğini varsayıyorum. Ha bilmiyorum diyorsan anlatayım. Ben dedim girmeyin bu işlere diye ama ben olsam da olmasam da hevesliler. Niye kabul ettiğimi soracak olursan... bu çocuklar temiz çocuklar. Hak yolundan ayrılıp bok yoluna gitmeyeceklerini bildiğim için bu birinci sebep. İkincisi, ben o Hacer Ana'yı gördüm ya başka sebebe gerek yok."

"Hayırlı olsun, ne diyim ama bunu bana söylemene gerek yoktu. Ben onların bekçisi değilim. Kaldı ki zaten seninle çalışacaklarını söylediler."

"Bağırmışsın."

"Ben onları tanıdığımdan beri bağırıyorum." dediğimde Sedat gülüyordu.

"Bu meseleyi hallettiğimize göre gelelim sana. Artık seni bir yere salmam. Ya benimle bu işlere devam edersin ya da seni aşağıdaki nur yüzlü Selma'yla yurtdışına göndermeme izin verirsin."

"Sen hapisten çıkana kadar bir bakalım o zaman." dediğimde Sedat, "Mantıklı" dedi.

Ali, Sedat'ın mantıklı demesi üzerine odadan hiçbir şey söylemeden çıktı. Sedat'la göz göze gelip, "Ne iş?" dedim.

"Ali..." dedi ve sustu.

"Hazımsız hepsi bu." dedim gülerek.

Sedat, "Alışacak." dedi kederle.

"Alışmak zorunda değil biliyorsun,"

"Ali için söyleyecek tek olumsuz kelimem yok, Bekir. Senin kendini hazmettireceğine inanıyorum."

"Bir akıllı da beni bulsun!" diyerek Sedat'ın lafını ona satmam çok akıllıcaydı.

"Bekir..."

"Söyle tertip."

"Selma..." dedi Sedat sıkılarak.

"Bir of çeksem karşıki dağlar yıkılsa..." dedim kederle.

"Anlatsana lan!"

"Ne anlatayım. Teyze kızım."

"Oha! Hayvan herif başka..."

"Nasıl göründüğünün farkındayım..." diye anlatmaya başladım. Ben bile ağzımdan çıkanlara şaşırdım. İçimde Selma'ya dair neler birikmiş de ben bilmiyormuşum. İçimi döktüm resmen. "... hal böyleyken ayrı düştük. Yaptım bir eşeklik. Onu elimle teslim ettim yetmedi. Üstüne bir de gittim istedim." diye bitirdiğimde.

Sedat, "Eee yani? Bundan sonra ne olacak?" diye sordu.

"Cevap bulduğumda sana söylerim."

"Lan ne cevabı! Kızı geri göndermeyiz olur biter. Zaten istiyor."

"Olmaz."

"Niye? Yaparız en anlı şanlısından bir düğün. Sen sağ ben selâmet. Allahın emriyle olmuyorsa, silahın zoruyla olur. Bu dümbükler höt dedin mi oturur zaten."

"Selma, ailesinin rızası olmadan, gelinlik giymeden çıkmam diyor."

"O şerefsiz babası için mi?"

"Ben pek öyle olduğunu düşünmüyorum. Zaten Selma'yı halıya sarıp kaçıracak halim de yok. Hem tut ki kaçırdım, yeminle dünyayı zindan eder bana. Hadi fani dünya buraya dayanırım ama öbür tarafta uğraşamam. Selma orada çekilmez."

"Allahım aklıma mukayyet ol. Siz tencere kapak olmuşsunuz. Ne haliniz varsa görün lan. Niye ayrı kaldığınızı bile anlamadım. Ne dediğiniz belli değil!"

"Neyi anlamadın? Kaçıramam kızı. Bir şekilde babasının gönlünü yapmam gerekecek."

"Lan sen aklını peynir ekmekle mi yedin? Bu işin rızası kalmamış. Ya Selma sana kaçar ya da sen bu işi unut."

"Sağol be Sedat içimi soğuttun."

"İsterse için kurusun. Dost acı söyler." dedi ve sıkıntıyla kalktı. Kapıdan çıkarken dayanamadı sanırım. "Dur bakalım. Her şey yoluna girsin. Bir de biz gider isteriz." dedi.

Tabii Sedat'ın İsmail'in kafasına sıkmış hali gözümde canlandığında Selma bana daha bir uzaktı.

***

Selma akşam yemeğini tepsiye koymuş kapıda belirdiğinde ben tavanı seyrediyordum.

"Evde kimse yok. Acıkmış olmalısın. Ben de yemeğini buraya getirdim. Sıkıldın mı?"

"Yok iyiyim ben." dedim bir çocuk kaprisinde.

Selma merakla bana bakarken tepsiyi konsolun üzerine koydu ve "Biraz doğrulursan sana rahat rahat yediririm." dedi ve bana doğru eğildiğinde mis kokusu beni ele geçirdi. Benliğim arzular denizinde kendini kaybetmiş, içimde kalmış duygular sırtımdaki deliği takacak durumda değildi. Onu bileğinden tuttuğum gibi kucağıma oturtup çok konuşan güzel dudaklarına kapandığımda mutluluk o güzel tadıyla bana akıyordu. Bir elim iki elini birden tutup diğer elim çenesini kavramış benden kaçmasını engellerken onun çırpınışlarını önemsemediğimi itiraf etmeliyim. Nefes nefese dudaklarından koptuğumda kulağına eğilip "Beni sinir etme Selma, yoksa seni söke söke alırım. Benim de bir sabrım var." diye arzu dolu bir şekilde tısladığımda burnumdan soluyordum.

"Tek sabır sende var, değil mi?" dedi gözleri şaşkınlıktan iyice büyümüş ama yine cadılığı elden bırakmadan.

"Her saniyemi sensiz zaten heba ediyorum. Tenini benden uzaklaştırmana izin vereceğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

"Bunu sen istedin. Sana artık tenimi değdirecek kadar güvenmiyorum. Şimdi bırak beni!" diye öfkeyle soluduğunda bana gelenler geldi. Ne sırtımdaki yara umurumdaydı ne Selma'nın incinmesi. Ne ara onu altıma aldığım hakkında hiç bir fikrim yok. Dudakları dudaklarımda ezilirken Selma şoktaydı. Ellerim direk ince belini saran kemerini açıp pantolon düğmesini söktüğünde Selma, "Bekir napıyorsun? Bırak beni!" diye panikle fısıldadı.

"Kapat çeneni." dedim hırsla.

"Saçmalama ve benimle düzgün konuş! Biri gelecek." diye sesini yükseltirken çoktan ben dudaklarını bulmuş dişlerimi geçiriyordum. Canı yanıyor, beni itmeye çalışıyordu ama umurumda değildi. "Bekir yapma!" diyen sesi ağzımda boğuldu. Bir ara eli sırtıma gittiğinde Selma çırpınmayı bıraktı. Neler oluyor diye gözlerine baktığımda elindeki kanı gördüm. "Bekir yaran açıldı, yapma!" dedi Selma.

"Direnme o zaman!" dedim ve tişörtünü yukarı sıyırıp göğüs oluğuna yüzümü gömdüm. Teni yanıyor, beni istiyor ama direni-

yordu. "Bu şekilde beni daha çok kaybediyorsun." dedi nefesi düzensizleşmiş öpüşlerimde kaybolduğunu belli ederek. Tanrım, sağlıklı düşünemiyordum. Kokusunu sırtımdaki yaraya rağmen derin derin içime çektim. Dudaklarım teriyle ıslanmış göğüs çatalındaki tuzu tadarken Selma gözlerini kapatmış, elleri beni sarmamak adına çarşafları çekiştiriyordu.

"Tişörtünü çıkar!" diye emir veren sesim kabaydı. "Hayır!" dedi sinirle ama gözü dönen ben dizlerimin üzerine doğruldum. Onu yataktan kendime çekmem ve tişörtünü çıkarmam bir oldu. İç çamaşırını kollarından çıkardığımda "Biri gelecek," dedi gözleri dolu dolu. "Gelmez!" dedim ve eşofmanımı bacaklarımdan sıyırıp kenara bıraktım. Üzerine uzandığımda ellerim külodunu çekiştirmeye başlamış, parmaklarım sıcaklığını hissetmek için ölüyordu. "Bekir beni kırıyorsun!" diye bağırdığında isyanım gecikmedi.

"Sen beni kırmıyor musun? Beni kaybetmiyor musun? Tamam o zaman sana neler kaybedeceğimizi göstermeme izin ver!" derken ellerimi tutan ellerinden kurtuldum. Gözleri şaşkın, nefesi düzensiz halde ne yapacağını bilmiyordu. Dudaklarına uzanırken gözlerini kaçırdı. Küçük usul öpüşlerime karşılık vermeden, zevkle kıvrılmaya başlaması çok bir zaman almadı. Kasılan bacaklarını zoraki olarak aralamamla elim sıcaklığını buldu. Gözlerine kilitlenen arzu dolu bakışlarımla parmaklarımın gelgitleri onu şehvete sürüklemeye başlamıştı ve bu bana ayrı bir gurur veriyordu.

Ben kulağına fısıldadığım kelimelerin onu utandırdığını bile bile zevki yaşatırken Selma'nın bilinçsiz bedeni elime doğru usul usul kalkıyordu. "Beni senden mahrum edeceksen, sen de benden mahrum kalacaksın. Hâlâ bize bunu yapacak mısın?" diye sordum zaferle. Dudaklarının üzerinde dolanan kuş tüyünü aratmayan dudaklarını bulmak için hevesliydi. Kendimi geri çektiğimde "Bu yaptığın hiç adil değil." dedi.

"Seni böyle severken, sana başka tenlere değmeyeceğim diye söz verirken bir de kendinden beni mahrum etmekle sen çok mu adilsin?"

"Sen... sen..." dedi ve gözlerini kapatıp, utanmış yüzünü boynuma gömüp kendini bana bıraktı.

"Sensizlikten çok korkuyorum, Bekir! Beni aramadın! Beni bıraktın sen!" diye hıçkırarak ağlamaya başladığında yüzünü kendime doğru çevirdim ve dudaklarını bularak içine girmek isteğimi belli edercesine dilimi ağzının derinliklerine kaydırdım. Nefesi bitip benden can ister gibi dudaklarını çektiğinde küçük bir inilti sızdı ağzından.

"Hadi kendini bana bırak ve güvenini tekrar kazanmama izin ver."

"Nasıl?" dedi gözlerinden süzülen yaşlarla.

"Bu sana son dokunuşum." dediğimde gözleri gözlerimde söylediklerimi tartıyordu. Cevap vermesine fırsat vermeden dudaklarına uzandığımda bacakları iyice açılmış, parmaklarımı hissediyordu. Bilinçli olarak iç çamaşırını sıyırdım. Sonra kendi şortumu ayağımdan çıkarıp bacaklarının arasına süzüldüm. Selma korkuyla "Bekir!" dedi. Elleri kollarıma sarılmış titriyordu. "Bana tekrar güvenmelisin Selma ve bu sana şimdilik vedam..." derken her yerine değen erkekliğimle kasılmış onu benim yapacağımı sanıyordu.

Araf bu olsa gerekti.. Muhteşem bir manzara sunan, ruhumu ele geçiren hali ter içinde altımda yaprak gibi titriyor ama her şeye razı gibiydi. Bütün aşkımı, sevgimi, tutkumu parmaklarıma akıtırcasına onu zevke sürüklediğimi bile bile, "Bana güveniyor musun?" diye kulağına fısıldayan dudaklarım tenini tadıyor, parmaklarım cennetini bulmuş gibi dolanıyordu.

"Hayır. Beni çok üzdün." dedi nefes nefese.

"Bana güvenmiyorsun ama benim olmaya hazırsın?"

"Korkuyorum ama istiyorum."

"Bundan sonra sana elimi sürmeyeceğim. Dudakların için ölecek ama tadını almayacağım. Ta ki bana güvendiğini söyleyene kadar." dedim ve erkekliğim cennet kapılarını zorlarken birden üzerinden

kalkıp yanına uzandım. Selma irkilip üzerine çarşafı aldığında yarım kaldığı her halinden anlaşılıyordu. Yine de toparlanması saniyeler aldı ve çarşafa dolanmış şekilde, gözlerinden akan yaşlarla koynuma uzandı. Ağlaması bitene kadar seslenmedim. Neredeyse yarım saat ağladı. Sonra üzerime tırmanıp "Beni hep yeniyorsun değil mi?" diye sordu. Kızarmış burnu, öpmeye doyamadığım dudaklarıyla bana bakıyordu. "Sen benim için bir savaş değilsin. Bir damla gözyaşına her şeyimi feda ederim. Sadece farklıyız hepsi bu."

"Nasıl farklı?"

"Ben senden başka kimsesi olmayan biriyim. Mutlu olmam için sen lâzımsın ama sen..."

"Ben?"

"Sen herkesi önemseyen, seninle birlikte herkesin mutlu olmasını isteyen birisin. İstediğin olmadığında hayatının sonuna kadar mutsuz olacaksın ve ben bunu istemiyorum. Her şey senin istediğin gibi olsun istiyorum ve sensiz kalıyorum."

"Ben sadece seni istiyorum Bekir."

"O zaman neyi tartışıyoruz?"

"Bilmiyorum." dedi Selma ve dudaklarını boynuma gömüp derin derin soludu. Küçük öpücükler süsledi onun için yanan tenimi. O soludu ben yandım. Onun dudakları tenime değdi. Ben arşa değdim. En sonunda isyan geldi tabii.

"Selma kalk artık yoksa verdiğim sözü tutmayacağım." dediğimde kıkırdıyordu.

"Ciddi değildin, değil mi?" dedi gözlerini kaçırarak.

"Göreceğiz" dedim. Ne diyim?

Kabahat Bende...

Anneliğiyle eve girdiğimiz gün hâkimiyeti ele geçiren Hacer Ana herkesin sevgisini kazanırken, Ali'nin soğuk, bir o kadar surat asan tavırları, beni tedirgin ediyordu. Tabii kendimi sığıntıdan hallice hissetmem doğaldı. Gerçi kaç kere Sedat'a bizimkileri alıp eve geçeyim dedim ama yemediğim küfür, işitmediğim lakırdı kalmadı.

Sedat'ın "Beni bir akıllı bulmaz." diye başlayan konuşmasını Hacer Ana, "Otur oturduğun yerde oğlum." diye tamamlıyordu.

Bunun yanında Beykoz'daki evde geçen günler benim için tek kelimeyle ifade edilebilirdi. Mutluluk...

İlk defa kendimi bir yere ait hissediyordum. Selma ile yalnız kalıp ona dokunmamak için çaba sarf ettiğim dakikalar bile güzeldi. Nefesini hissedip dudaklarını seyretmek, ellerimin dolandığı sütün beyazı tenini gözlerimle hatim etmek, kollarımın sardığı bedeniyle binbir hülyaya dalmak hayatın anlamıydı. Tabii onun beni sevdiğini bilmek, kaçamak gülüşlerinde kaybolmak, Hacer Ana'ya yakalanan bakışlarıyla kızarışı ömre bedeldi. Yine böyle mutlu bir sabaha uyandım. Bir o kadar huzurla... Yatağın kenarına oturup o güzel kalçalarının karnıma değmesine izin verişi sabrımı ölçmek için değildi biliyorum. Sadece farkında değildi. Sırıtarak gözlerimi açıp "Günaydın!" dedim.

"Neden gülüyorsun?" dedi aynı mutlulukla.

"Hiç... nedeni yok" dedim ve onu belinden sarıp dudaklarıma doğru çektim. Selma'nın yutkunup dudaklarını aralaması beni benden alırken verdiğim sözü unutmam bir o kadar kolaydı. Lanet olsun ki onu tanıyordum. Sözümü çiğnersem hayatım boyunca Selma beni ağzına sakız edip çiğnerdi. Dudaklarına santim kala kendimi boynuna yönlendirip kokusunu içime çektim ve onu kendimden uzaklaştırdım. Selma hüsrana uğramış, şaşkın bakışlarıyla "Kah... kahvaltı hazır." diye kekeledi. Sinirlenmiş ama belli etmeyen halini ele veren bakışlarıydı. "Bir şey mi oldu?" dedim sırıtarak. "Yoo... ne olabilir ki." dedi ve sinirle kalkıp kapıyı vurup çıktı.

Ah bir bilseydi istese beni maymun yapıp, kapısında köle edebileceğini. Kadınlığının farkında değildi ve nasıl kullanacağını bilmiyordu. Öğrenmesi için dua mı etmeli yoksa bilmediğine şükür mü etmeliydim şu an için karar veremedim. Öğrense sabır çekecek, öğrenmese böyle kedi ciğer ilişkisinden hallice bekleyecektim. Ya sabırlara sığınıp dikişleri tekrar patlatmamak adına yavaşça yatağımdan kalkıp banyoda elimi yüzümü yıkadım.

Salona geldiğimde Selma mutfakla salondaki masa arasında mekik dokuyordu. Sedat sabah erken çıkmıştı ve masada Levent vardı.

Beni görünce ayağa fırlayıp, "Abi gel şöyle!" deyince Ali "Ulan Levent sen harbi yalakasın lan!" dedi gözlerini kısarak.

Durmuş, "Ali uşağum, sen yalaka olmadin da ne oldi? Madalya mi aldin?" diye sordu alayla.

"Valla bu bünye meselesi Laz oğlu. Levent'teki gibi ayakkabı köselesi değil."

Levent, "Ali, sana bu konu hakkında methiyeler dizerdim de sen Hacer Ana'ya dua et!" dediğinde Hacer Ana, "Başladınız yine. İki yaşındaki bebeler gibi. Uslu durun. Yiyin yemeğinizi." diye sertçe konuştuğunda Durmuş Dursun'a göz kırptı ve "Hadi biz kaçar."

dedi. Hacer Ana "Oğlum siz burada iş mi buldunuz? Nereye her sabah?" diye sordu.

"Ağzından bal damlıyor Hacer Sultan." dedi Durmuş ve ikisi birden annelerinin yanaklarından öpüp kaçtılar.

Hacer Ana kahvaltı sofrasından Selma'ya "Ben namaza durayım kızım." diyerek kalktı. Selma "Tamam ana, Allah kabul etsin" dedi ve boş çay bardaklarını alıp mutfağa geçti. Ali ve Levent'in Hacer Ana kalktığında yerlerinden bir kalkışları var görülmeye değerdi. "Allah kabul etsin." dedi Levent ve Ali mırıl mırıl, "Öğrenim gören yalakasın lan sen!" dediğini duydum. Hacer Ana "Hadi hayırlı işler!" dedi ve koridorun sonundaki banyoya gitti.

Ali bana bakıp mesafeli bir şekilde "Bir isteğin var mı?" diye sordu. "Eyvallah" dediğimde "Yürü lan yalaka!" diyerek Levent'i ittirdi. Levent, Ali'ye aldırmadan "Görüşürüz abi!" dedi ve uzaklaştılar.

Selma elinde çay bardaklarıyla geri geldiğinde boş masayı görünce şaşırdı ama bir şey demedi. Çay bardağımı önüme koyup bir tane şeker atıp karıştırdı ve "Bu gün daha iyisin." dedi sabahki sinirini belli eden bir edayla.

"İyileşmek istemiyorum,"

"Neden?"

"Sen bana bakıyorsun ya böyle."

"İyileşsen iyi edersin çünkü Hacer Ana sıkıldı. Dönmek istiyor."

"Babana üç ay dememiş miydi?"

"Dedi ama kadın sıkıldı. Yerini yurdunu özlüyor."

"Gitmeni istemiyorum." dediğimde Selma gözlerime bakarak "Ben de gitmek istemiyorum." dedi samimiyetle.

"Gitme o zaman."

"Gitmek zorundayım." dedi ve gözleri dolunca çareyi kaçmakta buldu. Bir daha ayrılık üzerine konuşmamak bize iyi geldi. Hep yanımda kalacağını düşünerek avundum.

***

Hacer Ana'nın sıkıldığı ve Trabzon'a dönmek isteği Selam'yla konuşmamızın ardından üç gün geçtikten sonra belli oldu. Gidecekleri belli olduğu akşam Selma gizlice odama geldi. Şaşkın kalbim deli gibi çarparken nasıl oldu bilmiyorum ama sözümü tuttum ve ona hiç dokunmadım, sadece sarılıp kokusuyla idare ettim. Tabii Selma kıpır kıpır beni kandırma heveslisiydi ama öyle acemiydi ki. Gerçi o acemiliği bile beni mahvedip soğuk duşlara girmemi sağlamıştı da neyse... Baktı bende tık yok, ayrılık acısıyla bozulan sinirleri yine gözyaşına döndü. Koynumda ağladı durdu. Ben çaresiz, o benden çaresiz geceyi sabah ettik. Bir o kadar suskun bir o kadar kelimesiz...

Öğlen bavulları hazır kapıdan çıkarken "Ana gitmeseydiniz iyiydi." dediğimde Hacer Ana, "Yine geliriz oğlum." diyerek beni avutmaya çalıştı. Hacer Ana arabaya bindiğinde, Durmuş ve Dursun Sedat'la vedalaşırken Selma gözünde yaşlar, kolları belime dolanmış ağlıyordu.

"Kendine çok dikkat et! İlaçlarını almayı unutma. Kontrole gittiğinde doktor ne dedi bilmek istiyorum. Bekir..."

"Efendim?"

"Beni unutma olur mu?"

"Unutmam Selmam, unutmam. Sonra sen beni bulur konuşarak öldürürsün. Sırf o yüzden unutmam zaten." dediğimde daha da hıçkırarak bana sarıldı ve ağlamaya başladı.

"Ağlama gün gelecek... hep güleceksin" dedim ve kulağına eğilip, "Hadi git ve seni sevdiğimi sakın unutma!" diyerek yanaklarını avuçlarıma alıp alnını öptüm. Selma gözümün içine baktı, gözyaşları oluk oluk akarken hızla arabaya bindi. Ardından bakarken yüzüm ifadesizdi ama içimde çığlık çığlığa bağıran Bekir vardı. Sonra mı? Ayrılığın getirisi suskunluk...

Tabii ayrılık acısına iyi geldiği söylenen en iyi ilaç rakı bellendiğinden akşamına bir sofra kuruldu. Levent ve Ali kafayı bulmuş,

Sedat bunların gazına gelmiş bana yüklendikçe yüklendiler.

"Ben seveceğim, kim tutar beni! Yakarım dünyayı. Bırakmam anasının babasının yanında abi!" diyen Levent'in ağzı burnu rakıdan yamulmuş, kelimeleri kayıyordu. Ali "Allah seni bir alsın yanına da kurtulayım ulan senden. Bu nedir ya!" diye isyan ederken Sedat, "Gönülden dersen belki ikinizi birden alır da ben kurtulurum lan Ali!" diye kahkahaya bastığında ben de gülüyordum. Ali sarhoş olduğundan gülüyordu ama bozulmuştu. "Şerefe abi!" dedi kahkahayla. Sedat rakı bardağını "Bahçıvan şerefe!" diye kaldırdı ve ben kadehimi uzattığımda "Dikle lan tertip yoksa senin içeceğin yok." dedi alay edercesine. Çaresiz kapattık gözümüzü diktik rakıyı tepemize. Rakı boğazımı dele dele mideme inerken ben sabah çekeceğim baş ağrısının tasasına düşmüştüm.

Ağzımdan çıkan "Ah ulan ah!" benzeri kelimeler dudaklarımda can bulurken masada oturan üç kişinin delirmişim gibi bana baktığını söylememe gerek yok.

Ali "Aha konuştu." dediğinde Levent, "Ölmek için güzel bir gün." dedi. Ali "Ulan Levent sen şair olmalıymışsın." diye sırıttı.

"Ya gerçekten Ali! Ne bok olacağıma bir karar veremedim." derken bunlar kendi aralarında muhabbete girmişlerdi.

O sırada Sedat "Bekir nasıl dayanıyorsun?" diye sorduğunda efkârı kara gözlerini esir almış gibi bir hal içerisindeydi. Cevabımı merak ederken, cevabın içinde kendini bulacakmış gibiydi.

"Neye?" diye sordum her zamanki geçiştirme senfonisini dinletircesine.

"O sana âşık, sen ona... o çaresiz, sen daha çaresiz. Bir o kadar yakınsın, bir o kadar uzak. Ben dayanamazdım. Beni sevdiğini bilseydim dayanamazdım." dedi ve bardaktan hıncını çıkarırcasına bardağı kafasına dikip yeniden doldurdu.

Levent ben bir şey söylemeden, "Abi duyan da seni âşık sanacak." dedi gülerek.

"Aşk..." dediğimde kadehim havada dört kolla birleşti.

"Bütün kadınlara!" dedi Ali...

"Ah Lalem, şerefine esmer bombam!" diyen Levent'le hayat durdu.

Sedat'ın ayağa kalkıp ensesine vurması ve "Kim ulan Lale?" diye yakasından tutup ayaklarını yerden kesmesi bir oldu.

Ali hiç istifini bozmadan "Al sana yılbaşı büyük ikramiyesi. Allah alsın seni yanma da kurtulalım lan Levent!" diye bezmişçe rakıyı kafasına dikti.

"Merak etme Ali. Göndereceğim ben onu cehennemin dibine! Kim ulan Lale? Sen bana söz vermedin mi ota boka âşık olmayacağım diye?"

"Abi yeminle ağzımdan öyle çıktı. Yoksa ben Lale, Jale tanımam."

"Jale kim lan?" diye soran Ali'ydi ve ben artık gülmeyi bırakmış, kahkaha atıyordum.

"Jale, Hale yok lan! Öldürteceksin beni hayvan herif. Abi tövbe kimse yok!" diyen Levent'i sallayarak sandalyesine bırakan Sedat "Tamam ulan. Nasıl olsa çıkar kokusu. Eğer bırak Jale'yi Hale'yi, dişi sinekle bile adın geçsin kökünden koparırım senin alet edavatı." dediğinde Levent ayılmıştı.

Ali, "Aha ismin hazır ulan Levent, alet gidince Lavanta Hanım deriz sana minnoşum." diye yanağından makas alıp kahkahayla güldü.

"Hadi gidin yatın lan. Başımı şişirdiniz. Saat dört oldu." dedi Sedat.

Gençler bunu bekliyorlarmış neredeyse halay çekerek yukarı çıkarlarken, ben elimdeki bardağı boşaltacak bir yer arıyordum.

Sedat "Hadi tertip iç!" deyince ya sabır çekerek bardağı ağzıma boşalttım. Gönlümün Selma için yanmasının yanına midemin rakıdan yanması eklenince değmesinler derdime...

Sonraki günler yalnızlık çöktü yüreğime ama Sedat evde olduğu zamanlar iş konuşulmaya başlandı. Yavaş yavaş bana detayları anlatıp işe dahil ederken, ne kadar adamı varsa onlara beni yetkili olarak tanıttı.

Bir akşam "Neden?" diye soruşuma Sedat'ın cevabı açık ve netti.

"Senin gibiler dünyaya gelmiyor artık. Sen benim gibisin. Senle beni toplasan ancak bir adam ederiz be tertip." dedi. Haklıydı ya da değildi. Yine de gururlanmıştım.

"Talat'tan alınacak hesabım var." dediğimde "Alırız. Her şey sırayla." dedi.

"Hesap benim hesabım!" dedim sinirle.

"Hele şu işleri bir toparlayalım. Talat'ın hesabını sen ödersin." dedi. Her şeye bir cevabı, her olaya bir çözümü vardı. *Allah sonumuzu hayır etsin* diye dua edesim geldi.

Selma, İstanbul'dan gittiğinden beri ruhum ezilir gibiydi. Yine öfkem kabarmıştı. Hırsım yine bir suçlu aradı ama bu sefer için için beni yakmaya başladı. Neden mi? Kimden neyin hırsını çıkarayım? Selma'ya kızdığımın katbekat fazlası ben suçluydum. O benim olsun isterken her şeyi elime yüzüme bulaştırmıştım. Şimdi onun isteklerine saygısızlık edemezdim, değil mi? Yine böyle bir akşamda geldi cinler tepeme. Sesini duymak için bastım telefonun tuşlarına. Telefon çaldı ama açan yok. Arar dedim sabrettim. Beklemek ne zor şey, bir bekleyene sormak lâzım. Benim artık kelimelerim bitti çünkü. Aradı... Yine ağlamıştı belli ki. Sakince, "Niye ağladın yine?" diye sordum. "Bekir... görücü gelecek." demesin mi? Gözlerimi kapattım ve "Ya sabır!" dedim sakin ama en manyak sesimle.

"Bana yine kızmayacaksın değil mi?" dedi cılız bir sesi tonuyla.

"Ne zaman gelecek?"

"İki gün sonra."

"Tamam, üzülme sen. Ararım seni. Sil gözyaşlarını. Kimse gelmeyecek merak etme." diyerek kısa kestim. Cinler tepemdeydi. Konuşsam bütün öfkemi Selma'dan çıkaracaktım. Ağzıma geleni sayacak, *Sen kaşındın! Bok vardı da döndün baba evine. Kalsaydın yanımda kim seni görebilirdi benim kollarımda?* diyesim geldi ama demedim.

Efsane Benzin Bidonu İle Geri Döndü...

Ohırsla oda üzerime üzerime geldi. Duramayıp çıktım salona. Baktım Sedat kurmuş çilingir sofrasını demleniyor. Gidip mutfaktan iki rakı bardağı alıp geldim. Oturdum masaya. Ne yapsaydım ki? Sedat bir şaşırdı. "Hayırdır?" dedi sırıtarak. "Hayır tabii! Benim şerle ne işim olur?" dedim aynı alayla.

"Anlat o zaman. Ben karar vereyim şerrine, hayrına,"

"Sedat, iki gün içinde Trabzon'a gidip gelmem lâzım."

"Neden?" dedi Sedat kaşları havada.

"İşim var" dedim. Ne diyim ki? Tabii Sedat bana iyi bir cevap verdi. "Artık işim var gibi bir cevap beni keser mi? Derdine ortak olmazsam nasıl deva olurum?"

"Sedat..." dedim ama Sedat "Anlat ulan yumruğu yemeden..." diye kükredi.

"Selma'ya görücü gelecekmiş..." dediğimde Sedat'ın yerinden bir kalkışı var ki sorma.

"Ne!"

"Bu ilk değil!" dedim bağırmasını engellemek için ama iyice delirdi.

"Nasıl yani? Ulan ne demek ilk değil!" diye kükrediğinde korumalar ellerinde silah salona dalmışlardı.

"Çıkın lan bir şey yok!" dedi ve sandalyesine oturup, "Anlat Be-

kir! Yine benim kafa kaynadı." dediğinde ben anlattım o içti. Ben konuştum o sinirlendi. Ben sinirlendim o küfür etti.

"Yani benim gidip babasına görünmem lâzım." diye noktayı koymak istedim ama nafile.

"Ulan sen harbi sabır taşısın."

"Niye?" dedim cevabı bile bile.

"Lan âşıksın diyeceğim zaten biliyorsun. Böyle ömür bitmez be Bekir."

"Bitmez." dedim iyice efkâra dalarak.

"Gidelim Selma'yı da, teyzeni de alalım gelelim. Bu nasıl bir aşk lan! Ben sana ne diyim? Ne zamana kadar bekleyeceksin?"

"Bir zamanı vardır diye umutlanıyorum. Yoksa ölüp giderim."

"Beklemekten geberme de!"

Sedat boşalan rakısını doldurdu. Herif resmen sünger gibi içiyordu ve ben de bir o kadar sevmiyordum bu içkiyi ama unutmak için içtim. Selma için içtim. Kendi kaderime içtim. Bizde içmek için sebep çok.

"Sabah çıkalım yola. Alalım birkaç adam dikilelim kapıya, konuşalım güzelce. Yeminle bak, Allahın emriyle isteriz."

"Biraz zaman geçsin. Ben gidip geleyim. Babası olacak şerefsiz anlasın ciddiyeti. Sonrasına bakarız."

Sedat "Yalnız olmaz!" dedi düşünceli bir tavırla.

"Burada bir dünya iş var. Senin gelmene gerek yok. Yalnız gitmem merak etme. Alırım yanıma birkaç kişi." dedim yoksa ikna olacak gibi durmuyordu.

Trabzon konusu kapandı derken "Talat'la olan hesabı hiç sormuyorsun?" dedi bana bakarak. Belli ki beni Trabzon'a göndermemek için bahaneler arıyor.

"Nesini sormalıyım?"

"Vallahi sendeki sabır dağları deler. Pes Laz oğlu, pes!"

"Her şeyin bir zamanı var diyen sen değil misin?"

"Sendeki suskunluk beni ortadan ikiye ayıracak bir gün."

"Maşallah sendeki cüsse bırak ikiyi beşe ayrılsa sorun olmaz."

"Lan sen kendine bak."

"Neyime bakacakmışım? Senden daha dayanıklı olduğum kesin."

"Halt etmişsin sen."

"Tamam canım bir şey demedim"

"Ulan kıvırma dansöz gibi. Kalk ulan! Bahçeye çıkacağız."

"Ne?" dedim salakça.

"Yürü lan, Allahın lazı seni!" diye beni koluma girip bir götürüşü vardı ki, şâhadet çekesim geldi. Velhasıl gecenin bilmem kaçında çıktık bahçeye. Nöbet tutanların meraklı ve bir o kadar tedirgin bakışları ikimizi bulurken çocuklardan biri geldi yanımıza. "Abi hayırdır? Bir isteğiniz mi var?" diye sordu.

Sedat "Yok koçum geç sen yerine!" dedi çocuğun sırtını sıvazlayarak ve "Hadi bakalım Bekir Efendi, kim daha atletik, kim dayanıklı görelim." dedi.

"Sedat, çocuk muyuz biz?"

"Soru şu Laz oğlu. Hangimiz daha dayanıklı?"

"Tamam sensin!"

"Yemezler." dedi ve ayakkabılarını çıkarmaya başladığında "Yani?" diye sordum. "Koşalım" dedi sırıtarak.

"Ben askerlik bittiğinden beri koşmuyorum."

"Fena mı işte başlangıç olur." dedi ve koşmaya başladı. "Ya sabır!" dedim ve arkasından ona yetiştim. Evin etrafında bilmem kaçıncı turu atarken ben ağzımla değil her bir yanımla soluyordum yalan yok. Ev dediysem üç yüz metre kare alana yayılmış villa yani. Dön dön bitmedi. Sedat halen hem konuşup hem koşabiliyordu ya... Ben ne diyim? İnat ettim. Kaç saat koştuk bilmiyorum ama bana asırlar gibi geldi. En sonunda evin arkasında, Sedat'ın beş adım arkasında yere yığılıp sırtımı gecenin nemiyle çiğ düşmüş çimlere verdiğimde "Sensin!" dedim demesine de Sedat turunu tamamlayıp

yanıma geldiğinde beni duymadığını "Söyle bakalım Laz oğlu kim dayanıklı?" diye sorduğunda anladım. Yeni yeni bana dönen nefesim başımı döndürmüş, yattığım yerden "Sensin Allahın öküzü!" diye kahkaha atarken tek istediğim buraya gömülmekti. Burada gömülüp dinlenebilir, huzura erebilirdim.

"Adam ol!" dedi ve kalkıp sanki hiç koşmamış gibi eve girdi. Ben mi? Toprağa yapışmış bedenimin on beş dakikaya ihtiyacı vardı.

Duş alıp salona girdiğimde Sedat telefon elinde salonun ortasında dört dönüyordu. Biraz önceki Sedat'tan eser yoktu. Esmer yüzü daha bir kasvetli ve karaydı. İlk defa onu bu kadar çaresiz gördüm. Olmadığım kadar meraklı şekilde söylediklerini dinlerken Sedat'ın neden bu kadar endişelendiğini anladığımı söyleyemem.

"Nejat Savcım gelin beni dinleyin. Ailenizle sizi şu olay durulana kadar misafir edelim. Lütfen kırmayın beni." diyen sesi adeta yalvarıyordu. Nejat ismi o an aklımda geçmişin gölgesinde kalan anılardan çıkıp can buldu. Askerde bu ismi Sedat'ın telefon konuşmalarından duymuştum. Onu derin devlet yapacak savcıydı Nejat. Sedat, "Tamam orada kalın ama kimin sizi tehdit ettirdiğini bir bulalım, sonra rahat rahat davanın üzerine yoğunlaşırsınız. Siz bir iki gün ara verin savcım. Ben de hemen yola çıkıyorum. Sizi orada korumasız bırakmayalım." dedi ve burnundan soluyarak karşı tarafın ne dediğini dinledi dinlemesine de sabırsızlıkla "Nejat Abi! Sen istesen de istemesen de geliyorum. Seni yalnız bırakacak değilim. Kim ne isterse düşünebilir. Hiçbir şey senin ve ailenin hayatından değerli değil!" diyen sesi kızgın bir o kadar üzgündü. Karşı taraf ne dediyse Sedat pes etti sanırım.

"Tamam Savcım. Gelince görüşürüz." dedi ve telefonu duvara fırlattığında telefon bin parçaya ayrılıp yere saçılırken ben kıpırdamıyordum.

Bir iki saniye sonra "Hayırdır?" dedim sakince. Salonun ortasında eli yüzünde dört dönerken panikten kelimeleri toparlayamadığı kesindi. Bana cevap vermeden büfenin çekmecesinden bir telefon alıp tuşlarına basarken, "Anlatacağım..." diyerek telefonu kulağına dayadı. "Alo Fırat, al yanına yirmi adam İzmir'de vereceğim adre-

se gidin. Kuş uçmayacak. İzmir Adliyesi Başsavcısı Nejat Hocalar, karısı Defne Hocalar, Kızı Duygu Hocalar... Yaz bu isimleri bir kenarına. Ölümüne korunacak. Ben de hemen yola çıkıyorum zaten!" dedi ve adresi verdikten sonra kapattı. Tam masaya doğru adım atmışken "Bekir, ben İzmir'e gidiyorum." dedi.

"Onu anladım."

"Nejat Savcı'yla gönül bağım var. Onu korumalıyım. Bir dava yüzünden tehdit ediliyor."

"Bundan fazlası var gibi geldi bana."

"Bekir bu..." derken cümlesi Ali'nin üç adamla birlikte salona girmesiyle kesildi.

"Abi Fırat aradı, ne iş?" diye sordu. Sedat, "Tamam Ali. Geliyorum." dedi ve bana dönüp "Konuşuruz tertip, bir an önce iyileşmene bak. Ben İzmir'e gidiyorum. Ne zaman döneceğim belli olmaz. Gereken talimatları telefonla Levent'e veririm. Burası sana emanet." dedi ve Ali'yi alarak çıkıp gitti. Resmen mal gibi kaldım. İzmir'deki olay neydi tam olarak bilmiyorum ama iyi günlerin beni beklemediğini o gün hissetmiştim.

Ertesi gün ne oldu ne bittiyse ben ben değildim. Akşamın sekizi olmuş, Levent tepemde bir çok şeyi hızlandırılmış kurs verir gibi bana anlatırken isyan ettim. "Dur Levent! Yeter! Boğdun beni. Anlattığın bunca şeyi bir günde kafam nasıl alsın?" dedim isyanla. Ayağa kalkıp, "Bu gece Trabzon'a gidiyorum. Bir gün kalıp geleceğim. Sonra bunlara bakarız." dedim. Levent yürüyen balık görmüş gibi "Abi sen ciddi misin? Bu kadar işin arasında..." dedi.

"Gitmem gerekiyor."

Levent memnuniyetsiz, merakını bastırırcasına "Anladım abi! Benim gelmemi ister misin? Hem Sedat Abi'ye ne diyeceğiz?" diye sordu.

"Onun haberi var. Bir şey demene gerek yok. Bir günlüğüne burayı idare edebilirsin herhalde."

"Ederim abi ama..." dedi.

"...ama ne?"

"Abi gitme be."

"Çıkar ağzındaki baklayı."

"Abi hiç iyi şeyler hissetmiyorum. Hepiniz dağıldınız. Yeminle geri dönmeyeceksiniz diye korkuyorum."

"Lan sen küçükken fazla Kadir İnanır filmi seyrettin galiba."

"Yok abi ya!"

"Hadi benim uçak iki saate kalkacak. Beni götür havaalanına sonra işine bak." dedim ve odama geçtim.

Levent bu camia için fazla duygusal bir çocuktu. Birkaç kere ona *Romantik Manda* diyen Ali'ye hak vermeye bile başlamıştım.

***

Gece uçağıyla, çocuklardan ikisini yanıma alarak Trabzon'a indiğimde beni Durmuş ve Dursun karşıladı.

"Ohoo... efsane elunde benzin bidoniylan geri döndü." dedi Dursun dalga geçerek. Tabii ensesine tokadı yedi. Ali'den görülmüş bir alışkanlıktı sanırım. Arabaya bindiğimizde ilk işlerden, Sedat'ın İzmir'e gittiğinden, benim mal gibi İstanbul'da kalışımdan konuşurken "Ula gelelum o zaman bir hayrımuz dokunur." dedi Durmuş. Bu fikir mantıklıydı ama sessiz kaldım. Konu sıradanlaşıp havanın suyun sonunda Diler'e geldi. Daha doğrusu ben sordum.

"Diler nasıl?"

"İyidir herhalde." dedi Dursun soğukça. "Kız sevdalanmış. Evlendi barklandı yeter artık. Bu yapuğınız saçmalık. Onu yalnız bırakmayın." dedim sinirlenerek.

"Boşver Bekir, biraz hazmedelim." dedi Durmuş ve konu kapandı. "Hacer Ana'nın geldiğimden haberi var mı?" diye sordum.

"Yok uşağum. Sürpriz yapalum deduk." dedi Durmuş.

"Durmuş, Zorlu Otel'e geçelim. Gece yarısı Hacer Ana'nın yü-

reğine inecek." dediğimde ses çıkarmadılar. Hay demez olaydım da çiftliğe gidip yatsaydık. Niye beni bulan rakı masasına oturtmaya çalışıyor bir anlasam... Gece rakının kollarında bitmek bilmedi.

Sabah gözlerimi susmak bilmeyen telefonun sesiyle araladım. Arayan Levent'ti ve sesi kötü geliyordu. "Ne oldu, Levent?" diyen sesimi tanıyana aşk olsun. "Ali Irak'a gitmiş abi! Haberi geldi. Ben abiyi aradım ama..."

"...ama ne?"

"Abiyi bir ara istersen abi."

"Levent..." dedim yerimde doğrulup yanımda duran su şişesine uzanırken.

"Söyle abi!"

"Her şey düzelecek, merak etme koçum"

Ses çıkarmadı ve telefonu kapattım. Yataktan çıkıp suyumu içtikten sonra Sedat'ı aradım. Ali'nin Irak'a neden gittiğini söylemeyi bırak "Bekir beni bir süre unut. Her şey sende. İşini bitir İstanbul'a dön. Oraya mukayyet ol." diyerek bir sürü işi üzerime yüklediğinde sudan çıkmış balık gibiydim.

"Tamam." diyerek kapattım. Sesi sinirli ve bitik geliyordu. Levent'e mi kızayım? Sedat'a mı üzüleyim? Küfür mü edeyim bilemedim. Kafa karışıklığında duşa girip çıktım ve Selma'yı aramak yerine mesaj çektim çünkü dershanede olmalıydı. İstese de cevap veremeyecekti.

Seninle aynı havayı solumak bile güzel. mesajıma, Çok değil üç dört saniye sonra *Geldin mi? Trabzonda mısın?* diye gelen mesajdan bile heyecanı belli oluyordu. Sırıtarak *Evet... Seni özledim.* yazarak gönderdiğimde yüzümde mutluluk vardı. Onca acıya, hasrete, onsuzluğa, kabul ediyorum ki Selma'nın çenesine rağmen mutluydum... Aşk delilikti. Kapana kısılmaktı. Sonu ucu başı belli olmayan bir yoldu ama güzeldi. Yani düştün bir deryaya çık çıkabilirsen Bekir Efendi!

Ben aşkı irdeleyen kuş kadar bilgisiz aklımla boğuşurken Selma

Görüşebiliriz. Otelde misin? diye yazınca gözlerime inanamadım. Telefonun tuşlarına nasıl bastım, Selma'yı nasıl aradım hatırlamıyorum. Telefon bir kere çaldıktan sonra Selma açtı. "Nerdesin?" diye sordum vakit kaybetmemek adına.

"Diler'in evindeyim. Gitmedim bugün dershaneye."

"Geliyorum seni almaya."

"Bekir... gelme ben gelirim. Görünme lütfen."

"Ben alırım seni."

"Lütfen söylediğime pişman etme."

"Tamam gel hadi..." diyerek kapattığımda içim içime sığmıyordu. Hızla giyinip odadan çıktım. Benim iki yan odada kalan bizim uşakların oda kapısını yumruklamaya başladım. Durmuş elinde silah kapıyı açtığında, "Ula n'oldi?" diye sordu sinirle.

"Selma geliyor beni unutun. İstanbul'da ancak görüşürüz." dedim neşeyle ve arkamı dönüp koridorda hızlı hızlı yürüdüm.

Durmuş'un "Ula akşam görücü gelmiy mi? Lan anca beraber kanca beraber. Yedide ha burada buluşuruz daa!" diye bağırmasına aldırmadım.

Neşe içimde dans ederken otelin lobisinde bir aşağı bir yukarı sabırsızca dönüp durdum. Tabii neşe Diler'le kapıdan giren Selma'yı görmemle yerini farklı duygulara bıraktı. Onu gördüm ya, o yeşil bakışları gözlerime dokundu ya bana yetti. Sarılsam mı sarılmasam mı ikilemi onun bedeninde can bulurken benim onu kollarıma almam bir oldu. Benimdi Selma.

Diler kıkırdarken "Abi hoş geldin!" dedi. "Hoş bulduk Kara Kız." dedim sırıtarak. Diler kara kuru, kendi halinde bir kızdı. Nasıl oldu da kocaya kaçtı aklım ermiyor. Selma bilirdi mutlaka ama sormaya gerek görmedim. Selma'nın ince narin parmaklarını, parmaklarıma kenetleyip "Hadi çıkıp yemek yiyelim. Aç mısınız?" diye sordum sevinçle. Her şey silinmiş, bütün dertler sanki bu otelin dışında kalmıştı. Hoş benim tek derdim Selma'ydı...

Birbirlerine bakan iki kız "Olabilir." dedikten sonra restorana çıktık. Garson bize masa gösterirken Diler "Ben bir ellerimi yıkayayım." diyerek yanımızdan ayrıldığında Selma "Diler gelmek istedi. Ben de hayır diyemedim." dedi gözüme bakarak.

"İyi ettin. O yabancı sayılmaz. Seni gördüm ya bana yeter." dedim alnından öperken. "Bekir..." dedi çakmak çakmak gözleri iyice açılmış gözlerime bakarak. Gözlerinde her duygu vardı, bu bana yeterdi.

"Efendim?"

"Akşam bir şey yapmayacaksın değil mi?"

"Bunun seninle ilgisi yok."

"Neyle ilgisi var? Bizim ahıldaki inekle mi?"

"İnek mi? O nereden çıktı?"

"Konuyu değiştirme!"

"Konuyu saptıran sensin."

"Ne alâkası var. Ben örnek verdim."

"İnekle kendini nasıl mukayese edersin?"

"Bak, konuyu saptırdın işte."

"Yooo!" dediğimde Selma sustu. Sonra gülmeye başladı.

"Bekir, lütfen gelme. Bırak görücüler gelip gitsin. Ben hayır diyeceğim zaten."

"Eğer gelmezsem lafımı yemiş olurum. Eğer gelmeyip lafımı yersem baban meydanı boş bulur. Eğer baban meydanı boş bulursa bir dahaki görücüye seni verir. Seni birine verirse ben de babanı öldürürüm. Ben babanı öldürürsem ne olur sence?"

"Düşünmek bile istemiyorum."

"O zaman konu kapandı." dedim sırıtarak. O sırada Diler yanımıza geldi. Yine gülen bir yüz, yine çok düşük bir çene. Benim karşılaştığım kadınlar sanırım hayatımda çeneleriyle insan öldürecek cinstendi. Diler de, Hacer Ana'nın kızı olduğunu belli ediyordu zaten. "Bekir Abi, ben diyorum ki sizin düğünü meydanda yapalım.

Ben orayı hep çok sevdim. Yeşillik falan ya fotoğraflarda iyi durur."

"Kız o ne öyle yeşilliğin üstünde. Ben istemem öyle." dedim gülerek.

Selma gözünü patlata patlata "Belki ben istiyorum. Niye tek başına karar veriyorsun?" diye bana çıkışmış tabii ki lafı yemiş, donup kalmıştım.

"Gerçekten ister misin?" diye sordum.

"Yani şey... ben..." dedi ve Selma. Koca çenesi buraya kadardı. Gözlerini kısarak "Ay nereden bileyim ister miyim? Hem sen bana daha evlenme bile teklif etmedin ki!" dedi.

"Pes! Gerçekten pes! Tebrik ederim, önünde eğilip şapka çıkarıyorum."

"Ne var?" dedi Selma meydan okurcasına.

"Ben zaten sadece herkese eziyet olsun diye senin peşinden koşuyorum. Yoksa asla evlilik gibi bir niyetim yok."

"Yok mu?" dedi Selma kaşı havada üzerime atlayıp beni parçalayacak gibi bakarken.

"Yok Selma. Evlilik de neymiş?" diye şaka yaptım ama hatun oturduğu yerden bana doğru eğilip "Bekir, yemin olsun nefesini keserim. Haa ne şekil olacağına sen karar ver. İster boyut değiştirirsin, ister dünyada kalırsın." dedi ve sustu.

Ses tonu zaten öyle manidardı ki *Beni bırakmayacak diye iyiye mi yorsam, can tehlikesiyle bir ömür geçer mi?* diye düşünsem mi bilemedim. Yiğitliği yerde bırakmaya gerek yoktu. Aynı onun gibi eğilip Diler'in duymaması için çaba gösterirken "Senden gelen her şeye varım. Yeter ki sen kes nefesimi." derken gözlerinin ta en içine baktım. Selma zaten ne söylediğimin farkına varmış, yüzü kıpkırmızıydı. Yalan yok. Teninde kaybolmak için ölebilir, tekrar o anı yaşamak için cehennemin dibinden geri dönebilirdim.

Yemek yememiz ve sohbet etmemiz iki saat kadar sürdü. Onları eve bırakmama bile izin vermediler. Tek avuntum Selma'yı az da olsa görebilmiş olmamdı. Çokça buruk, az da olsa mutlu, bir o kadar

yine içime oturan Selma'sız kalmayı yanıma alıp odaya çıktım. Kıyafetlerimle yatağa uzanmam ve ateşli duygularımı bastırmakla vakit geçirmek gerçekten acınasıydı. İnsan yalnız doğar yalnız ölürdü kabul ediyorum ama ben bundan sonra Selma'yla yaşlanıp onunla ölmek istiyordum. Bu isteğim belki de Allah'a fazla gelmişti. Çok mu şey istiyordum? Bilemiyorum ama ümit edecek, savaşacak, Allah'tan ümidi kesmeden yaradandan Selma'yı dileyecektim. Yüzümde anlamsız bir sırıtış Selma'yı düşünürken telefonum çaldı. Gördüğüm isimle küçümseyici bir ruh hali sardı içimi. Niye mi? İstanbul'a gittiğimden beri dayımla olan bağım ha vardı ha yoktu. Üç beş kere dayım arayıp "Vefasız..." diye sitem etmeye kalktı. Baktı ki olmadı, iş buyurmaya kalktı. Tutturamadı, ezik bir halde para istedi. Eyvallah dedik gönderdik. Yeter ki benden uzak, cehenneme yakın olsun.

Dördüncü çalışta "Hayırdır dayı?" diyerek açtığım telefon kulağımda halen uzanıyordum.

"Bekir nasılsın oğlum?" diye sorulan soruya gülesim geldi. Oğlum mu? Çocukluğumu mahvedip vicdanımı ömür boyu cehennemin dibinde yatıran dayım mı bana oğlum diyordu? Kedidir o kedi!

"Sesin soluğun çıkmıyor."

"İyidir dayı." dedim umursamazca.

"Aman iyi ol. Bak ne diyeceğim, geldiysen darılırım. Bir iki kişi seni burada gördüğünü söyleyince ben de bir arayayım dedim." derken tedirgin sesi beni rahatsız etmişti.

"Dayı kim var senin yanında?" diye bodoslama sorduğumda "Oh iyi iyi. Selâm söyle Talat'a!" dedi daha yüksek sesle ve olay çözüldü.

"İsmail yanında değil mi?" diye sordum sinirle.

"Aynen aynen. Hadi kal sağlıcakla." dedi dayım ve kapattı. Sinir tepemde su kaynatırken, "Çakal! Madem tırsıyorsun, bu boku niye yiyorsun! Ulan ben seni..." diye uzandığım yerden kalkıp çocuklara haber vermemle aşağı inmem bir oldu. Durmuş ve Dursun otelin girişinde beni bekliyorlardı.

"Hayırdır?" dedim sırıtarak. Dursun, "Ula bu eğlenceyi kaçıracağumuzi sağa duşunduren nedur?" diye elinde benzin bidonu sırıtan adamı seviyordum. Gelmeyin desem bile geleceklerdi. Boşuna yorulmamak adına itiraz etmedim. Benim çocuklara takip etmelerini söyleyerek Durmuş'un kullandığı arabayla yine bir isteme merasimini engellemek adına İsmail Efendi'nin evine doğru yola çıktık.

"Bu sefer farklı!" diyen sesim ölümcüldü.

Dursun, "Yoksa Selma'nun abisini mi istemeye geleceklermuş?" diye sorarken kendi yaptığı espriye kendi güldü.

"İsmail büyük ihtimal hazırlıklı olacak. Hoş onun hazırlığından ne olacak ama işte siz dikkat edin." dedim öfkeyle.

"Tamam ula, eni koni ne olabilir? En kötüsü dayak yeruk. Rahatlar geliruk."

"Dursun, ne rahatlaması ya!" dedim isyan edercesine. Selma'yı düşündükçe içimdeki karanlıklarım beni ele geçiriyordu, yüreğimde biriken bütün öfke koşmak için depar atmayı bekler halde pusudaydı. Derin bir nefes alıp kafamı arkaya yatırdım. "Off!" dedim derdimin çaresi olsun ister gibi. Trajikomiktir, yine bir Karadeniz ezgisi radyodan çığır çığır kulakları dolduruyor, benim de içimi yakıyordu.

Bu aşk hep mi ayrılık acısıyla beslenir arkadaş. En güzel aşk, vuslatı yaşatan mıdır? Az daha sık dişini Bekir şiir yazdıracak sana bu Selma! diyerek içimden de olsa kendimle dalga geçtim. İsmail'in evinin bulunduğu yokuştan çıkarken, "Durmuş, Dursun silah yok!" dedim.

"Ula noldi da silah yok diysun?"

"Büyük ihtimal burada birileri bize hoş geldin diyecektir. Kan dökülmeyecek." dedim kesin bir tavırla.

Durmuş, "Uşağum kurşun atmayun desan daha mantiklidur. Sonuçta silah çekmeden da kan dökülebilur, öyle değil mu?"

"Sen de haklısın" dedim. Bunlar için ne sabrım ne çenem yeter. Yokuştan çıktık. Ormanın başlangıcındaki yol kenarında evin karşı-

sında durduk. Güya görücüleri bekleyeceğiz. Ben sessiz, Durmuş ve Dursun'un gözü yolda on dakika bekledik beklemedik, evin kapısı açıldı. İsmail ve iki oğlu kapıya dikildi; yüzlerinde hain bir sırıtış vardı. Büyük olan Asım tedirginlikle gelip arabanın camına tıklattı.

"Bekir!" dedi yüzünde nereden geldiği belli olmayan bir öz güven vardı.

"Buyur Asım!" dedim sakince.

"Gel bu işten vazgeç. Çek git edebinle."

"Hangi işten Asım?" dedim alayla.

"Bu evden sana ancak kefenle kız çıkar Bekir!"

"Benim için farketmez. Sizi de Selma'nın yanına gömerim." dediğimde Asım'ın gecenin karanlığında yüzü gözü bembeyaz görünmüştü gözüme.

"Bekir, biraz olsun Selma'yı seviyorsan vazgeç. Zaten senin yüzünden adı çıktı Ateşli Selma'ya."

"Selma'yı öne sürmeyi bırak Asım! Sen biraz olsun kendini seviyorsan bu işte karşımda durma. Babanı ikna et. Selma'yı gelinliğiyle alıp gideyim."

"Babam ölür de onu sana vermez. Benden söylemesi..." dedi. Asım uzaklaşırken Durmuş "Daha fazla adam mı alsaydık. Hiç hoşuma gitmedi bu konuşma." dedikten bir iki dakika sonra beş araba konvoy halinde evin önünde durdu. Yalan değil ağzım açık seyrettim.

Dursun, "Lan bunlar görücülere koruma mı tutmuşlar? Yuh!" diye böğürürken her arabadan beşer kişi çıktı. Koruma tipli adamlar görücü gelenlerin etrafını sardığında ben çoktan arabadan çıkmıştım ve Dursun ve Durmuş arkamdaydı. İsmail sırıtıp, bir o kadar nispet yaparak arabadan inen iki kadın ve yaşlıca iki adama "Hoş geldiniz buyrun, içeri buyrun. Sefalar getirdiniz." diye evine buyur etti etmesine de ben kendimi kaybettim.

"İsmail!" diye haykırdım eve doğru yumruklarımı sıkmış yürür-

ken. İsmail içeri girmekte olan şaşkın insanları apar topar eve soktu ve hızla kapıyı kapattı.

"Lan şerefsiz herif! Bittin lan sen!" derken evin önüne dizilen koruma takımı hareketlendi. Durmuş, "Halen silah kullanmamakta ısrar ediyor muyuz?" dedi ciddiyetle.

Bizim çocuklar yanımızda yerini aldıklarında Dursun'a, "Beş kişiyiz. Herkese dört kişi düşüyor. Sence silaha gerek var mı?" diye sordum sırıtarak.

"Emin misin?" dedi Durmuş.

"Evet." dediğimde "Ya Allah!" diyerek öne atıldı Durmuş. Tabii bizim ondan neyimiz eksik. Bizim çocuklar birbirlerine bakıp "Hoppa! Osman, ilk yumruğu atan yemeği ısmarlar." diye kahkahayla adamların arasına daldıklarında ben de Allah ne verdiyse önüme gelene yumruk, tekme savurmaya başladım. Bana saldıranların, darbelerinden fırsat buldukça bizimkiler ne alemde bakmaya çalışıyordum. Dursun ve Durmuş ben görmeyeli dövüşmeyi daha bir öğrenmişti. Hamlamışım. Neden diye mantıklı bir soru beynimde can bulurken, *kaç aydır yan gel yat* cevabı gayet mantıklıydı. Sırtımın dikişleri alınmış, yara kapanmış olabilirdi ama halen beni zorluyordu. Tabii aldığım darbeler de cabası. Acaba silah kullansa mıydık? Yarım saat mi geçti geçmedi mi bilmiyorum ama bana asırlar gibi geldi. Üzerimdeki açık mavi gömlek artık terden sırılsıklam olmuş, yediğim darbelerden tenime yapışmıştı. En son, kursağına attığım tekmeyle yere yapışan adamla kendime geldim. Etrafımda adam kalmazken bizim çocuklardan birini kollarından tutmuş iki adam, onu yumruklarken enselerinde bitmem saniyeler sürdü.

Hakkıyla onları da hallettikten sonra, "Durmuş, Dursun iyi misiniz?" diye bağırdım. Durmuş, "Devam et sen Bekir! Bu pezevenge her şey müstehak!" diye bağırdığında ben evin kapısını bir tekmede açıp içeri girmiştim. Beni koridorda Asım ve Zeyd karşıladı. Bende kayış kopmuştu. Asım'ın yüzüne geçirdiğim bir yumrukla yere yapışırken Zeyd, "Bekir yavaş!" diyerek kollarıyla yüzünü korudu.

"Ne yavaşı lan!" diye onun gırtlağına yapışıp salona doğru sürükledim ve İsmail'in yanına vardığımda Zeyd'i yere fırlatıp onun yakasına yapıştım. "Ulan ben seni şimdi gebertmez miyim?" diye dişlerimi sıkarak sorarken, gözüm koltukta donmuş vaziyette oturan görücülere kaydı. Bütün hırsımla "Sizi çatır çatır yakmadan, çıkın gidin lan!" diye bağırdığımda adeta uçtular, gitmediler.

İsmail'i boğazından duvara yapıştırıp "Ben sana demedim mi lan bu eve görücü girmeyecek diye!" bağırdım.

"Ölürüm de Selma'yı sana vermem!"

Boğazını sıkan elimden dolayı ağzından kelimeler zor çıkıyor, bu bana inanılmaz haz veriyordu.

"Sen bilirsin, İsmail!" dedim. Gözüm dönmüş artık bende her şey birbirine girmişti. "Selma! Selma!" diye bağırdım birkaç kere. Üst katın merdivenlerinde bir kıpırtı oldu ve Selma, annesiyle birlikte aşağı indi. "Teyze hazırlanın! Gidiyoruz." diye bağırdığımda teyzem boğazı elimdeki İsmail'in suratına baktı ve yerinden kıpırdamadı. Selma, "Bekir yapma lütfen! Bırak babamı!" diye bağırdı.

"Bu iş iyilikle çözülmez, Selma! Bu gece buradan seni almadan çıkmam!"

"Varsın çözülmesin umurumda değil! Böyle olmaz Bekir! Bırak babamı!" diye isyan ettiğinde "Çözülmesin mi?" derken elim gevşemişti ve yine canım yanıyordu. Artık biliyordum ki bu dünyada benim canımı sadece Selma yakabilirdi.

Son bir güçle "Kızın evinde misafirdir İsmail! Bunu o kafana sok. Selma benim sana emanetimdir." diye ümüğüne yapışmışken içeri benim lazlar girdi. "Bekir, polis yolda" dedi Durmuş telâşla.

"Ne olmuş yoldaysa?" diye dişlerimin arasından konuşurken, gözlerim İsmail'deydi.

Durmuş, "Anam üzülür." dediğinde kapı aralığından gözü yaşlı bakan teyzemle göz göze geldik. İçim sızladı yalan değil. Ne kadersiz bir kadınmış...

"Tamam mı lan? Anladın mı? Bir daha bu eve Selma'yı istemeye biri gelirse sen içindeyken yakarım bu evi." diye haykırıp bıraktım boğazını. "Tamam" diyen İsmail'in sesi beni öldürecek kadar kin doluydu. Evden çıktığımızda arabaya binmek gerçekten trajikomikti. Yerde yediği dayağın etkisiyle inleyen, kalkamayan ya da kalkıp arabalara doğru giden yirmi kişinin arasından geçerken keyfim biraz olsun yerine geldi. Ellerimi birkaç gün kullanamayacaktım. Sızlıyordu ama iyiydim. Arabaya binmeden önce yüzü kandan görünmeyen "Abi otelde mi buluşalım?" diye soran Osman'a "Evin önündeki yeşilliği ateşe ver öyle gel Osman!" dediğimde Osman kahkaha atıyordu. Söylememle olayın gerçekleşmesi arasından bir dakika geçti. Osman mübarek kundakçı...

Biz arabayla evin önünden yokuş yoluna girerken İsmail'in panikle dışarı çıkıp oğullarıyla birlikte ateşi söndürmeye çalışması görülmeye değerdi. "Çakallarla dans..." dedi Durmuş alayla.

"Ula onlar kurt değil miydu?" diye soran Dursun'du. İşin enteresan tarafı yolda hiçbir polis arabasına rastlamadık. Zorlu Otel'in önünde durduğumuzda benim ancak kafam ayıldı. "Durmuş hani polis?" dedim merakla.

"Yok ula polis falan."

"Niye öyle söyledin o zaman?"

"Bekir atladığın bir şey var. İsmail ne olursa olsun Selma'nın babası." dediğinde konuşmama gerek yoktu. Kederle kafamı sallayıp odamın kapısına gelene kadar bir daha konuşmadık. Kapıyı açarken "Allahın lazları!" diye seslendim.

"Söyle da yorulduk." dedi Dursun.

"Sağ olun!" dedim ve cevap beklemeden odama girip kapıyı kapattım.

O Benim Her Şeyim...

Öyle yorulmuştum ki kolumu kaldırmaya halim yoktu. Darbe alan yerlerim sızım sızım sızlarken sırtımın ortasındaki ağrı rahat nefes almamı engelliyordu. Sürüne sürüne girdiğim duşta üzerimden akan suyu seyretmek gerçekten ironikti. Napıyordum ben? Niye Selma'yı söke söke almıyordum? Kendime miydi kastım? Bu kadar mı seviyordum onu? Yine kafamda onun sevgisini tartmaya başlamanın bir anlamı yoktu. Sevmese katlanmazdı bunca acıya, değil mi? Benden daha çoktu onun korkuları... Benim sanrılarımın yanında daha bir eziyetliydi hayatı. Benim ondan başka korkum, zaafım yokken onun annesi vardı. Düşün düşün bir yere varmaz kelimeler, kafamda dönerken suyun temizlediği bedenimden akan çamurlanmış kanı görmemek adına gözlerimi kapattığımda daha iyiydim. Çıkıp havlu belimde yatağa uzanmam ne ara oldu? Ne ara gözlerim kapanıp sabah oldu? Kapının vurulmasıyla elim silahı kavramış halde sesin geldiği yere nişan aldığımda kendime geldim. Güneş doğmuş, iş işten geçmişti ama bu Levent beni neden aramamıştı? Suçlulukla homur homur söylenmem tabii ki gerilen sinirlerime hiçbir fayda sağlamadı. Güya bir iki saat dinlenip İstanbul'a dönecektim. Kalkıp, "Ne var?" diye kükrediğimde duyduğum sesle kapıyı açtım.

"Uşağum, hadi da İstanbul'a gidiyruk! Uyan da!"

"Saat kaç?"

"Sekiz."

"Tamam, on dakikaya aşağıda buluşalım. Resepsiyona söyle uçak bileti ayarlasınlar. Bir de alanda uğraşmayalım." dedim ve ayılmak adına giyinmeden tekrar duşa girdim.

***

Öğleden sonra İstanbul'a vardığımızda Sedat'la konuşmaya çalışmak beni germişti. Neden mi konuşmaya çalıştım? Adamın ağzını bıçak açmıyor sorarsan cevap veriyordu da ondan. Hadi onu geçtim, Beykoz'da ki eve girmemle geldiğime lanet etmem bir oldu. Levent neredeyse beni kırmızı halı eşliğinde karşıladı. Keşke karşılamasaydı. Varmış bir çıkarı... Eve ayak basalı yarım saat oldu olmadı, "Abi!" diyerek taramalı tüfek gibi işlerden konuşmaya başladı. Durmuş ve Dursun mal mal bakıp mutfağın yolunu tutarken Dursun'un, "Nimet Abla sen hamsili pilav yapmayı bilir misin?" diye sorduğunu duyar gibi oldum. Saatler rüzgâr gibi geçmiş ben telefon elimde her arayanın sorusunu yanıtlamaya, her derdi olana çare olmaya çalışıyordum. Zordu yalan yok. Levent gözümün içine bakıyor, benim hâkim olmadığım konularda bana bilgi veriyordu. Bir ara Dursun "Ula yeter koniştiğun, gel da yemek ye!" dedi de anca öyle telefonu elimden bıraktım. Sessiz geçen yemek hiç kimsenin keyfinin yerinde olmadığının kanıtıydı.

Sonraki günlerde, bunu söyleyebileceğimi hiç düşünmezdim ama, Allah onları başımdan eksik etmesin. Dursun ve Durmuş ben ne dediysem ikiletmeden gidip halletiler ve geldiler. Yine bir iş için gecenin on ikisinde çıktıklarında ben başka bir iş için telefonda bağırıp duruyordum. İş, telefonla çözülecek gibi durmuyordu. Ya telefonun içine girip adamın boğazına yapışıp isteğimi kabul ettirecek ya da herifi öldürecektim. Telefonu yüzüne kapatıp sinirle "Gidiyoruz." diye bağırdığımda Levent, "Abi nereye gözünü seveyim? Sedat abi beni parçalar. Seni tehlikeye atmamam için sıkı sıkı tembih etti. Hem adamlara ne deriz? Bırak öldürsünler birbirlerini." dedi ama dinleyen kim?

Sabaha kadar süren iki tarafın kavgasında iki ölü bir yaralı vardı. Kim mi öldürdü? Sormaya gerek yok... Cihangir semti için senin benim davasını güden iki kabadayı karşıma getirildiğinde gün doğmak üzereydi. Benim sinirler sazın teline dönmüş, gerilmiş de gerilmiş. Biri bir şey dese vereceğim ağzına kurşunu. O raddedeyim yani. Eminim ki şu an benim yerimde Sedat olsaydı her şey daha kolay olurdu.

"Levent, sağlam birini bul. öldürülenlerin suçunu üstlensin. Kimi kimsesi varsa himaye edilsin. Bizim avukatlara haber ver ne gerekiyorsa yapsınlar."

"Tamam abi." dedi şaşkın ve bir o kadar sahiplenici bir sesle.

"Sen kimsin?" dedi siyah bıyıklarından dudakları görünmeyen adam.

"Size hesap soracak şahıs." dedim önümdeki sehpanın üzerindeki silahı çevirip dururken elimi çekip arkama yaslandım. Levent'in yutkunduğunu gördüğümde gülesim geldi de ortam müsait değildi.

Bir diğeri "Ne zamandan beri Sedat'tan başkası bize hesap sorar oldu?" diye sordu efelenerek.

"Tam da şu andan itibaren. Siz bırakın şimdi kimin hesap sorduğunu da ne zamandan beri Cihangir paylaşılamaz oldu onu bir anlatın."

"Bana bak lan, seni bozuk para gibi harcarım. Levent! Kim lan bu? Sedat nerede? Sıkmayın lan canımı benim!" diye böğürürken oturduğum yerden ne ara silaha uzanıp adamı dizinden vurdum sormayın. Hoş geldin Laz Bekir...

Adam acıyla yere yığılırken yanındaki adam buz kesmişti ve bırak kıpırdamayı kafasını sağa çevirip vurulan adama bakamıyordu. "Adım Bekir! Sedat'ın isteğiyle buradayım. Bir anlamda ben, Sedat'ım. Şimdi defolup mekanınıza gidecek, ben size neresi kimin diye haber göndermeden dışarı burnunuzu bile çıkarmayacaksınız. Yoksa gelir diğer kurşunları midenize indirir, sizi acıkmamak üzere doyururum."

"Ama abi..." dedi koca adam karşımda. "Konuşma lan! Daha bir yer, hiçbir mekan paylaştırılmadı. Kaldı ki İstanbul Sedat'ındır ve senin benim kavgasına gerek yok." diye kükredim ve adamların arkasında şoktan kıpırdamayan Levent'e "Levent, götür yerde yatan abini bir hastaneye, silahıyla oynamasın bir daha. Şeytan doldurur." dedim ve orayı peşimde yirmi adamla terk ettim.

Sabahın yedisinde Beykoz'daki evde volta atarken Sedat'tan hiçbir farkım yoktu. Kafam balondan hallice su dolu gibi uğulduyordu. Tek istediğim uyumaktı da uyumak için düşünmemem gerekiyordu. Düşündükçe kıskaca giriyor, çıkmaza düşüyordum. Ya tam anlamıyla bu işi sahiplenecek ya da şu an defolup gidecektim. Tabii ki sahiplendim. İlk olarak Sedat'a verdiğim akılları uygulamaya başladım. Madem ki Ali Irak'taydı, şirketin başına şimdilik Levent geçmeliydi. Böylelikle Ali geldiğinde zorluk çekmeyecekti. Ona kararımı söylediğimde Levent bembeyaz bir suratla "Abi sen rakı mı içtin?" diye sordu.

"Niye sordun?"

"Hani dokunuyor ya..."

"Levent, oyalama beni."

"Abi rakı değilse ne içtin? Hayır ne içtiysen beraber içelim. Ben koskoca holdingin başında ne bok yerim?"

"Bilmem... Ne yiyeceğine sen karar ver." dedim kararlıca. Tabii sesini çıkarmadı. Niye mi? İtiraz ederse benim kaçmamdan korktu.

O şirketle uğraşadursun ben İstanbul'da ne kadar it kopuk, alt üst, güçlü güçsüz, kısacası şerefsiz varsa onlarla ilgilendim. Tabii sözüm meclisten dışarı çünkü kendi çaplarında dürüst delikanlılar da vardı. Hepsini bir araya topladım. Günlerim onları tanımakla ve nasıl bir dağılım yapılabileceğini ayarlamakla geçti. Tabii karşı çıkıp eşekler cennetini boylayanlar, diklenenler, Sedat'ın kurmaya çalıştığı otoritesinden nasibini alanlar da oldu. Bunun başka bir boyutu Talat vardı. Bana kalsa onu çoktan ortadan kaldırırdım.

Sedat'a, *"Talat'ı halletmek lâzım"* dediğimde *"Tarabyalıya sözüm var. Daha çizmeyi aşmadı. Merak etme onun nefesini zamanı gelince sen keseceksin."* dediği an en uzun konuşmamızdı.

Ara sıra ondan haber alıyordum ama sesi kötü geliyordu. Tek dediği *"Bulamıyorum, Bekir! Adamlar kim? Bu işin arkasında kim var? Bulamıyorum!"*du.

Başka bir şey anlatmıyordu ben de sormuyordum.

İki Ay Sonra

Ben İstanbul'un altını üstünü tanımaya çalışırken, Sedat gelsin işlere el atsın diye bekler olmuştum. Bekledim ama gelmedi. O gelsin diye beklerken işler daha bir boka sardı. Sedat, İzmir'de tutuklanalı iki hafta olmuştu. Ne Ali, ne Levent ne de avukatlar onu öncesinde teslim olmaya ikna edemedi. Kuzu kuzu gidip devlete iyi niyetini gösterebilseydi belki bunlara gerek kalmayacaktı... Ben mi? Ne deseydim? Sözümün bittiği yerdeydim.

Levent'in, "Abi sen bir arasan da bir de sen söylesen." demesine gerek yoktu da işte...

Telefonda "Şu an kesseler buradan ayrılmam, Bekir! Şu iş bir çözülsün ömrümün sonuna kadar içeri girer paşalar gibi yatarım." dediğinde konu kapanmıştı. Belki yanında olsam derdi ne anlayıp onunla direnir, teslim olması için onu ikna edebilirdim ama buradaki işlerle uğraşmaktan bırak Sedat'ı, Selma'yı bile düşünemez olmuştum.

Derdimi birken beş yapan, gerim gerim gerilmiş bir Sedat'ı, hiç sesi çıkmayan Ali'yi ve tabii hayatımın merkezi Selma'yı düşünerek geceyi uykusuz geçirdim. Sabah altı gibi kalkıp evin etrafında beş altı tur koştuktan sonra ancak sakinleşebildim. Ben mutfakta Nimet Abla'nın okunmuş sularından içip sabah dualarını alırken Durmuş ve Dursun "Bekir, hayırlı sabahlar. Biz çıkıyoruz var mı bir şey?" diye sorarken gözlerimden sevgi akıyordu. Allah'tan Durmuş ve Dursun benimle her işe koşturup, o parlak zekâlarıyla çözüm üretiyorlardı

da biraz olsun nefes alabiliyordum. Nimet Abla'nın menzilinden çıkıp, "Eyvallah tek parça kalın yeter." dediğimde "Ula seviyi la bizi bu uşak. Görüşiruk Bekir, Sedat'a selâm söyle." diyerek kapıya yürüdüler. Arkalarından onlara bir şey olmasın diye dua okuduğum aramızda bir sır olarak kalabilir...

Gri takımımı giyip saçlarıma şekil verip aşağı indiğimde daha iyiydim. En nihayetinde bugün Sedat'ı içeride ziyaret edecektim. Avukatlara İstanbul'a getirildiği an beni ve Ali'yi görmek istediğini söylemiş, avukatlar izin almayı başaramayınca cezaevi müdürüyle illegal bir görüşme ayarlamışlardı ve o da ancak bugünü bulmuştu.

Levent benden telaşlı "Abi çıkıyoruz." dediğinde onu ikiletmedim. Kapıdan çıkarken bütün elemanların gözü üzerimdeydi. Sedat'a gittiğimi hepsi biliyor, sıkıntılı bakışlarla beni süzüyorlardı. Tabii beni tanımadıkları için ne diyeceklerini bilmiyorlardı. "Levent!" diye seslendim arabaya binmeden.

"Buyur abi!"

"Arkadaşların selâmlarını al Sedat'a iletelim." dedim yüksek sesle. Baktım hepsi yan yan yanıma yanaşıyor.

"Abi, Allah kurtarsın..."

"Abi'ye selâmlar, olmadı ben gireyim onun yerine abi."

"Bekir Abi, abimizin bir emri varsa başımızın üstüne." Yaklaşık on dakika "Abi hepimiz hayırlı haberlerini bekliyoruz..." diye biten bir sürü iyi dilek dinledim. Sedat adına gururluydum. Bu adam nasıl bir gönül bağı kurmuştu bunca insanla aklım ermiyordu. Helal olsun! Göğsüm kabarmış, Sedat adına gururlu bir şekilde arabaya bindiğimde Levent'in bozguna uğramış suratı hiç çekilmedi.

"Neyin var senin?" dedim sakince.

"Ya abi çıkamazsa? Ya içeride ona bir şey yaparlarsa?"

"Bu korkuların çok komik olduğunu söylememe gerek var mı? Senin bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmen lâzım. Sedat'a kolay kolay bir şey olmaz."

"Bu sefer başka Bekir Abi!"

"Niye?"

"Abiyi hiç böyle görmemiştim."

"Sen İzmir'den beri ne zaman gördün onu?"

"Görmedim..."

"Eee o zaman?"

"Abi cezaevinde iki gardiyanın belini kırmış."

"Biliyorum ne olmuş? Vardır bir sebebi."

"Abi gözünü seveyim, İzmir'de ne olay varsa abi resmen dağıldı. Yıllarca hapis görmüş adam duramıyor içerde."

"İzmir'de ne var bilmiyorum. Bugün öğrenmeyi planlıyorum. Gardiyanlara nolmuş belli oldu mu?"

"Göt korkusuna çatıdan düştük demişler. Olay kapanmış."

"Bir de onlarla uğraşmayalım. İyi bari.." dediğimde Bayrampaşa Cezaevi'ne doğru ilerliyorduk. İzmir olayı aklımı kurcalayıp duruyordu. *Ailesi* diyeceğim değildi. *Sevdiği* diyeceğim Sedat sevdiğini yanından ayıracak biri değildi. Vefa borcuydu büyük ihtimalle ama onu bu kadar etkilemesi hayra alamet değildi. Bayrampaşa Cezaevi'ne girmeden bütün silahları arabada bırakırken yanına bizim çocuklardan birini bırakmayı ihmal etmedik. Niye mi? Kazara biri arabayı çalar diye...

Ne yalan söyleyeyim, İstanbul'da cezaevine hiç girmemiştim. Zaten hepi topu bir kere altı ay gasptan yatmışlığım vardı. Suç işlemedim diye değil, yakalanmadan hallettiğimden. Altı ayı neden mi yattım? Bir şey yaptığımdan değil. Dayım, üstleneceksin bu olayı dedi de ondan. Eyvallah dedik üstlendik. Sicil mi? Yemişler sicili...

Cezaevi kapısında avukatla buluştuk. İçeri girince anladım ki ben hiç cezaevinde yatmamışım. Bayrampaşa'yla benim yattığım cezaevinin ilgisi yoktu. Benim yattığım cezaevi buranın yanında çocuk bahçesi kalırdı. Burası basında çıkan onca haberin kaynağı olmayı hak edecek kadar büyüktü. Anlayacağınız başlı başına bir şehirdi. İki görevli bizi direk merdivenlere yönlendirirken gergin halleri gö-

zümden kaçmadı. Belli ki yasadışı bir işin içinde olmanın verdiği rahatsızlık yüzlerine yayılmıştı. Belki de bizden korkmuşlardı. Bu görüşme yasal olmamakla birlikte burada olmamız onlara ne kadar güven veriyordu cevap vermeye gerek yok. Biz girdiğimiz odada Sedat'ı görmeyi beklerken, "Üzerinizde silah ya da kesici bir alet varsa alabilir miyim?" dedi görevli saygıyla. Bu sırada Levent'ten beklenmeyen bir performans geldi.

"Ne silahı lan! Buraya silahla girecek kadar salağa mı benziyoruz?" diye çıkıştığında görevli yutkunarak "Peki." dedi. Ne desin? Kontrol bitip odadan hızla çıktığımızda bizi uzunca bir koridordan iki kat yukarı çıkardılar. Önümüze gelen deri düğmelerle kaplanmış kapı açılıp içeri girdiğimizde bizi karşılayan müdür saygıyla "Şöyle buyurun. Hoş geldiniz. Sedat Bey'i arkadaşlar almaya gittiler. Ne içersiniz?" diye nefes almadan soruları sıralarken ortamın gerginliğinden kimsenin konuşacak hali yoktu.

Müdürün sorusu yanıtsız kalmıştı. Levent ayakta kalırken ben ağır adımlarla müdürün karşısındaki deri koltuğa yayıldım.

Avukat üzerindeki ölü toprağını atıp "Müdür Bey, sizinle konuştuğumuz iki husus vardı. Bunlar hakkında bir karar verebildiniz mi? Sedat Bey cevabınızın olumlu olacağını söylediğinde açıkçası çok sevindik." diye konuya girdi.

Müdürün boğazındaki kravatı çekiştirerek gevşetmesi, yanında dikilen gardiyana bakıp "Çık dışarı!" diye emir vermesiyle çıkmasını beklediği o anlar, gözü bana kaydı.

Avukat, "Rahat olabilirsiniz. Sedat Bey'in ortağı Bekir Bey." diye güven verdi. *Ne ortağı ya?* diye isyan edesim geldi.

Müdür kendinden emin olmayan bir sesle "Bunu nasıl yaparız? Olumsuz en ufak bir olayda ben biterim. Hem geri döneceğine nasıl emin olabilirsiniz? Sonuçta Sedat Bey başına buyruk yaşayan biri." diye yusuflarken Avukat salon ağzıyla ikna çabalarına girişti.

"Müdür Bey, takdir edersiniz ki Sedat Bey'in işleri bekletebileceği işler değiller. Biz gerektiğinde onu buradan alacak size bildirdiğimiz gün

ve saat sonunda geri getireceğiz. Zaten iki aylık bir cezası var. Unutmayın ki Sedat Bey bunun için size bir hayli bonkör davranacağını iletiyor."

Müdür "Başına bir şey gelir, geri dönmez, işler ters giderse bunu nasıl açıklarım?" diye çıkmazlara düşüp yerinden kalktığında olaya dahil olma zamanıydı.

"Müdür!" diye tıslıdım sinirlenerek. Adam nefesini aldı ama veremeden bana bakıp yerinde dondu. "Senin ağzından çıkanları kulağın duyuyor mu? Sen Sedat'ı kiminle karıştırıyorsun? O bir söz verdiyse tutar. Geleceğim dediyse gelir. Ha Allah'ın işi başına bir şey gelir de gelemezse yani ölürse cesedini getirir kapına bırakırım. İntihar etti. Eşek tepti dersin. Açıklaman hazır. Sen istesen de istemesen de Sedat istedi mi burada durmaz. O zaman gerisini sen düşün." dediğimde kapı açıldı ve içeri Sedat girdi.

Bu anı bekler gibi "Müdür, bu akşam çıkabilecek miyim?" diye sordu ama müdür olduğu yerde küçücük kaldı.

Sedat kapının ağzından neredeyse uçarak müdürün yanına geldiğinde yakasına yapışması ve adamı çuval gibi sallamaya başlaması bir oldu. "Konuşsana lan! Desene çıkarsın diye!" haykırırken müdür nefes alamıyordu. Hızla yanına gidip "Sedat!" diye bağırdığımda ancak kendine gelip müdürü bırakması bir oldu. Avukata ve müdüre "Çıkın!" diye bağırdığında ben bile şaşkındım. Elinde bir dosya vardı. Ya ben yanılıyordum ya da eli gerçekten titriyordu. Sedat'ı hiç böyle dağılmış, dilim varmıyor ama çaresiz görmemiştim.

"Ali nerede?" diye bir kükreyişi var ki kanım dondu.

Levent "Yol... yolda abi." dedi ama ağzından zorla çıktı kelimeler.

Sehpanın üzerindeki dergileri gazeteleri alıp bir yere koyması ve dosyayı açarken koltuğa oturması bir oldu.

"Bu dosyanın içindekiler size yardımcı olacak kadar bilgi veriyor. Konunun az çok ne olduğunu buradan anlarsınız. İzmir Başsavcısı Nejat Hocalar" diyerek bir fotoğraf gösterdi. Kırklarını bitirmiş yüzü gözü temiz bir adamcağıza benziyordu.

"Haldun şu an Nejat Savcımla birlikte. Sizi oraya gittiğinizde karşılayacak." Sedat bir kâğıdın altından elleri titreyerek bir fotoğraf çıkardı.

"Duygu..." dedi yutkunarak. Gözlerinin dolduğuna yemin edebilirim.

"Duygu Hocalar. Nejat Hocalar'ın kızı, bir hafta önce kaçırıldı." dediğinde yerinden kalkıp fotoğrafı bana uzattı uzatmasına da olduğu yerde deli gibi dönmeye başladı. Saçlarını çekiştiriyor, kuduz köpekler gibi gözlerinden ateş çıkıyordu. Ağzından çıkan mırıltı halinde kelimeler hızlandığında ne söylediğini ancak anlayabildim. Devamlı "Benim buradan çıkmam lâzım. Onu bulmalıyım." diye tekrarlıyordu. Şaşkınlığımı bir kenara bırakıp elimdeki fotoğrafa baktığımda karşımda Hacer Ana'nın kara kuru kızı Diler'e benzer, içinin güzelliği yüzüne vurmuş bir kız gördüm. Gözlerinin içi gülen, düz saçlı, kirpikleri kaşlarına değen kahverengi gözlü kız neden bedenimi ürpertmişti hiçbir fikrim yok. Yerimden kalkıp Sedat'ın kolunu tuttuğumda gözleri bir çocuğun çaresizliğiyle bana baktı ve "Bekir! Onu bulmalıyım. Bul onu Bekir! Yalvarırım bul onu... O... o... daha on yedi yaşında! Benim çıkmam lâzım! Onu bulmam lâzım." diye sayıklarken içeri bodoslama giren Ali'nin yüzündeki ifade anlatılamazdı.

"Tamam Sedat! Sakinleş buluruz. Sen hele bir anlat şu olayı." diyebildim.

Ali "Abi!..." dedi ama gerisi yoktu.

Sedat, "Ali..." dedi medet umar gibi.

"Geldim abi!" dedi Ali ve Sedat'la sarıldılar. Birbirlerinden ayrılırken Ali, "Hayırdır abi? Durum nedir?" diye sordu ciddiyetle. Sedat bana anlattıklarını üzerine basa basa bir kere daha anlattı ve son olarak "Sizden başka güvenebileceğim kimse yok. Bu kız kim diye sorarsanız? Buna bir cevabım da yok. O... o benim her şeyim. Ona bir şey olmamalı..." dediğinde boğazım düğüm düğüm mideme yumruk yemiş gibiydim.

Ali, "Buluruz abi biz, sen kafanı yorma. Bekir Abi var. Onca adamımız var. Herkes bir yerlere dağılır. Her taşın altına bakarız. Sen bizden haber bekle. Yarın sana iyi haberlerini veririz inşallah." dediğinde Sedat biraz sakinleşti.

Aklımı huzursuz edip, fenalık getiren *ya kızı bulamazsak?* sorusunu düşünmek bile istemedim. Aklına gelen başına gelirmiş...

Duygu...

Dört gündür ne uyumuş ne doğru dürüst yemek yemiştik. İzmir kazan biz kepçe altını üstüne getirmiş, her yere bakmış ama Duygu denilen kızı bulamamıştık. Ne ağır abiler kalmıştı sorgulanmayan ne de üst sınıf kodamanlar. Bilgi alabileceğimiz kim var kim yok herkesi bir şekilde ayaklandırmıştık ama Duygu yer yarılmıştı da içine girmişti. Ali o sinirle kaç kişinin ağzını yüzünü dağıtmıştı artık sayamaz olmuştum. Hiç ayarı yoktu veledin.

***

Beşinci günün akşamı Haldun bize Nejat Savcı'yla gizli bir görüşme ayarladı. Adam perişan ve sağlıklı düşünemez haldeydi. Duygu'yu kaçıran İdris denilen adamı tanımaya çalışmak benim için mantıklıydı da adamı tanımak bir işe yaramıyordu; çünkü adam ortada yoktu.

"Savcı Bey, neden sizi değil de kızınızı kaçırdılar?" diye sordu Ali.

"İntikam... Başka bir nedeni yok. İdris'in her şeyini elinden aldım."

"Sizden kızınıza karşı bir şey istemediler değil mi?" diye soran bendim.

"Hayır. Her gün bana Duygu'nun çığlıklarını dinletiyorlar." dedi ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Bu nasıl bir acıydı? Koskoca adam çaresizdi. Nefes alamadım. Bir süre sessizce savcının sakinleşmesini bekledik. Belki normal biri olsak savcıya *Allah'tan umut kesilmez!* diye telkinlerde bulunurduk ama normal değildik. Ali belli ki

feleğin çemberini otuz kere dolanmış, şimdi tersine dönüp duruyordu. Ben mi? Yorum yok. Cehennem diye bir yer varsa kralı bendim o kadar yani... Biz bu adamı nasıl avutalım? Acınası hayatımızda bizim avuntuya ihtiyacımız vardı.

Ali sessizliği bozarak "İdris bunu planlamış gibi görünüyor. Kendini öyle bir saklamış ki sanki yaşamıyor. Büyük ihtimal yurtdışında." dediğinde Nejat "Ben her şeyden vazgeçtim. Sadece kızımı istiyorum." diye inledi.

"Savcım dosyayı inceledik. Siz yıllardır bu herifi araştırıyormuşsunuz. İzmir'de bakmadığımız yer kalmadı. Sizce nereye ya da hangi şehire bakmalıyız? Kızınızı yurtdışına çıkarmış olabilirler mi?"

"Öldürecek kızımı. Gözümün nurunu öldürecek. Her yerde olabilir..."

"Savcım, lütfen biraz sağlam durun. Bulacağız kızınızı ama bize yardım etmelisiniz."

"Bilmiyorum... bilmiyorum... ben zaten sizden önce her yeri araştırdım. Bakmadığım yer kalmadı. Herhangi bir şehirde olabilir. Belki... belki öldürmüştür bile. O hayvanın elinden kimse canlı kurtulamaz." dediğinde tekrar ağlamaya başlarken başını masaya gömüp kollarının arasına aldığında içim ezildi.

Ali "Abi kalkalım. Burada boşuna vakit kaybediyoruz." dedi ama onun da beti benzi atmıştı. Haldun, Nejat Savcı'nın yanında kalırken biz kör kuyuda iğne aramaya döndük.

Ali "Bu iş boka sardı." dedi arabanın direksiyonuna yumruğunu geçirirken. Haklıydı. Diyecek bir şey bulamadım.

Benden ses çıkmayınca Ali "Bu kızı biz bulamıyorsak kimse bulamaz." diye kendi kendine konuşurcasına yorum yapmaya başladı.

"İdris denen adamı öncesinde tanımıyorsunuz değil mi?" diye sordum.

"Birebir tanımıyoruz. Ortak tanıdıklar var. Bu zamana kadar hiç iş yapmadık. Zaten adamın kamuflajı sağlammış ama savcı harbiden iyi iş çıkarmış. Adamın donuna kadar almış."

"O da kızını aldı."

"Şerefsiz!" diye hırsla kükredi Ali.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Kemeraltında bir yer var. Bu delikanlı geçinen külhanbeylerinin takıldığı bir mekan. Oraya gidip havayı koklayalım diyorum." dedi demesine de arabayı kenara çekti.

"Noldu?" diyerek Ali'ye baktığımda "Kızın... çığlıklarını dinlesek diyorum." dedi ve sustu.

"Niye ki?" dedim memnuniyetsizce.

"Belki arka fonda bir şey duyarız. Ne bilim otoban sesi, ağaç hışırtısı, yağmur sesi..."

"Dinle o zaman niye bana söylüyorsun?"

"Ben dinledim. Bir de sen dinlesen..."

"Nedir seni rahatsız eden?"

"Ben dinledim dinleyeli uyumuyorum. Bir şey bulamadım." diye itiraf ettiğinde yalan yok dinlemek istemedim. Güya biz eli kanlı İstanbul'un astığı astık, kestiği kestikleriydik.

"Şimdi mi?" dedim ağzımda acı bir tat varmış gibi. Ali bir şey söylemeden cebinden küçük bir alet çıkardı ve düğmesine bastı. Basmaz olaydı. İlk küçük bir çocuğun sesini andıran ağlama ve hıçkırık sesleri geldi. Sonra hayvansı erkek gülüşmeleri. Sonra kısılmış, bağırmaya dermanı kalmayan çığlıklar yükseldi. "Kapat şunu!" diye bağırdığımı Ali'nin hızla arabanın dışına çıkıp elindeki aleti ayaklarının altında ezmeye başladığında fark ettim. Ellerimin acısını ise arabanın deri koltuğundan gelen yırtık sesleriyle anladım. *Lanet olsun!* İçimden geçen iki kelimeydi. Nefes alamadım bir iki saniye. Ali arabaya girdiğinde konuşacak bir şey yoktu. Bir dal sigara da bana uzattı. Çakmağın ateşinin beni yakmasını diledim o an... Niye bilmiyorum.

O sırada telefonum çalmaya başladı. "Lanet olsun!" diye isyanım bu sefer sesli olarak can buldu. Ali'yle göz göze geldiğimizde

ekranda Sedat'ı gördüğü an kelimelere gerek yoktu. Ben metanetle telefona cevap verdim...

Umutsuz, acınası, haykırış dolu bir konuşmaydı. Sedat'ın çıkmaza düşmüş hali Ali ve beni Duygu'nun çığlıklarından sonra iyice kıskacına almış bitirirken günlük yaptığımız onları yirmileri bulan görüşmeler artık işkenceye dönmüştü. Sedat, "Bekir..." diyerek susuyor ben "Arıyoruz." diyerek kapatıyordum. Ali, "Bulacağız abi." diye inancını kaybetmeden umut veriyor. Sedat, "Bulun Ali, bulun!" diyerek sabırlı olmaya çalışıyordu.

Cehennemi aratmayan uykusuz, bir o kadar sinir bozucu on günün üzerine Sedat'ın hapishanedeki hali işleri daha da zora soktu. Ne gardiyan dinliyor ne kural tanıyordu. Sükûnetini kaybetmiş, delirmiş gibi bir hali vardı. Sedat'ı gizli gizli salıvermeye razı gelmeyen ödlek cezaevi müdürü Sedat'la baş edemeyeceğini anlayınca onun F Tipi Tekirdağ Cezaevi'ne naklini yaptırdığında bağlantımız kesildi. Avukatlar her yolu denerken zaman ilerliyor, çember daralıyordu. İzmir'den sonra çevre illere de bütün adamları göndermiş Duygu'yu aratırken, biz de İdris'in peşindeydik.

Uyumak için mola verdiğimiz gecelerde Duygu rüyalarıma giriyor "Kurtar beni baba!" diye avaz avaz çığlıkları beni ele geçiriyordu. Nefes nefese ter içinde haykırarak "Geldim babam!" diye uyanışımın nedeni neydi hiçbir fikrim yoktu ama bu kızı bulmalıydık. Tek gerçek buydu...

Yine Duygu'nun çığlıkları kulaklarımda gözlerimi açtığım bir gece çoktan yataktan kalkmış, gördüğüm kâbusu geçiştirmek adına derin derin nefesler alıyordum. Uyanmış olmama rağmen kulaklarımda halen devam eden çığlıklarıyla kafamı duvarlara vurmayı hedeflediğim bir gerçekti. Yatağın terimle sırılsıklam olmuş çarşafına aldırmadan tekrar uzandım. Bulmalıydık Duygu'yu... Sanki onu bulursak her şey yoluna girecek, hayat huzurla devam edecekti. Sanki o kız Sedat'ı baştan yaratacak bizi huzura erdirecekti. Ve sonu hep huzurdu nedense...

Zaten kızı bulamazsak Sedat'a ne olurdu hiçbir fikrim yok. Sedat

için Duygu nefes gibiydi artık bunu biliyordum. Her şey bir yana nefes almak ne demek biliyordum. Selma benim aldığım nefesimdi... Sedat için kendim için Duygu'yu bulmamız şarttı. Kalkıp yüzüme su çarpıp temiz havayı solumak adına pencereyi açtığımda derin bir nefes aldım. Gözlerimi kapatıp çocukluğumdan kalma analığımın öğrettiği anlamını bilmediğim duaları tek tek sıralamam bana göre Tanrı'ya riyakârlıktı ama kendim için dua etmiyordum ki...

Kapı tıklatıldığında silahı alıp kapının yanına geçmem bir oldu.

"Kim o?" dedim sert bir sesle.

"Benim Ali." dedi. Kapıyı açtığımda Ali'nin de uyuyamadığı her halinden belliydi.

"Hayırdır?"

"Uyku tutmadı." dedi demesine de elinde otuz beşlik rakı vardı.

"Yok artık." dedim isyan edercesine.

"Valla zorla iç diyen yok!" dedi Ali sertçe.

"Ya sabır!" dedim ve üzerime tişörtü geçirip silahı göz önünden kaldırdım. Ali rakıyı bardağına koyup yanına yoğurt açtığında gözlerimi devirip bardağa rakı doldurmada gecikmedim. Yareni olmadan rakı içilmezdi ki...

Bahçıvan Şerefe! diye kalkan kadehlerimiz bizim kadar öksüzdü...

Sabahı da sabah ederek önümüzde İzmir çevresini gösteren haritadan hangi adam nereye bakıyor konuşup durduk...

Bir Ay Sonra...

İki aydır sonuç vermeyen aramalara son vermesek bile umut yerini kimsenin dillendiremediği gerçeğin sessizliğine bırakmıştı. Neden mi? Bir hafta önce Savcı Nejat kızının çığlıklarını dinlettikleri telefonların kesildiğini söylediğinde üzerimize ölü toprağı serpildi. Tabii bunu Sedat'a söyleyemedik.

Levent, Sedat'ın hapishaneden çıkacağı günü bildirip çıkış işlemlerinin bittiğini söylediğinde Ali'yle göz göze gelip sessiz kaldık.

Tabii bir iki saat sonra isyanla "Lanet olsun! Bu kız kim? Delireceğim! Tamam ben de bulmak yardım etmek istiyorum ama yok! Kız yer yarıldı içine girdi sanki!" diye isyanı itirafa döndü. "Ulan kaybolan annemi aramadım lan ben bu kadar! Bırak aramayı bu kadar bulmayı istemedim. Yeter lan! Aklım almıyor bu işi," dedi ve gözümün içine bakıp bir şeyler söylememi bekledi. Ben sessiz kaldım ama Ali balataları yakıp "Bir şey desene! Bu kadar mı tepkisizsin! Taş olsam çatlarım senin karşında!" diye patladı. Annemi aramadım dediği hikayesini merak ettim ama sormadım. Ben kimseye bir şey sormazdım ki...

Derin bir nefes alıp "Ali, kızın kim olduğunun ne önemi var? Sedat için değerli olduğu belli. Ayrıca kavga etmek istiyorsan başka kapıya! Deli danalar gibi dönüp duruyorsun, bir işe yaradı mı bari? Bırak her şeyi kenara Sedat'a önemli olanı yani telefonların kesildiğini söylemedik."

"Sorun da orada zaten. Abi kızın öldüğünü duyarsa..." diye cümlesini bitirmeden "Öldüğü daha belli değil." dedim kendi söylediğime kendim inanmayarak.

"Ne belli değil Allahını seversen? Şerefsizlerin elinde öldü kız! O acıya dayanamadı garibim." derken saçlarını çekiştiriyordu.

Sinirle "Sedat'ın yanında da böyle konuş tamam mı? İyice aklını kaybetsin." diyerek ayağa kalktım. Ali'den "Sanki şimdi çok yerinde!" diye aldığım karşılık doğruydu. Ali çaresizce sustu. Tıpkı benim gibi...

En sonunda beklenen gün geldi çattı. Sedat hapisten çıkıyordu. Sinirler iyice laçkalaşmış artık zaman akmaz olmuştu. Ne kadar tanırsak tanıyalım Duygu olayından sonra bambaşka bir adam olan Sedat'ı kimse tanıyamıyordu. Umutlarımız tükenmişti ve artık Duygu'ya canlı ulaşamayacağımızın farkındaydık. Tabi kimse bunu dillendirmiyordu. Ben dahil herkes Sedat'ın yüzüne nasıl bakacaktık hiçbir fikrim yoktu.

Ali, "Abi gelmeden şehirdışını bir daha mı kolaçan etsek?" diye sordu umutsuzca.

"Olur." dedim isteksizliğimi belli ederek.

Gün boyu ve gecesi kuduz köpekler gibi dolaş, mekan bas, adam döv elin boş olarak gecenin dördünde kederinden rakıda boğul. Artık o içemediğim rakı boğazımdan su gibi kayıyordu.

"Sedat'ı cezaevi çıkışında kim karşılayacak?" diye sorarken elimde çatal tabağımdaki salatalığı kovalıyordum.

"Kimse gelmesin. Aramaya devam edin demiş." dedi Ali kederle.

"Ali bir şekilde Sedat'a söylemeli..."

"Biliyorum da abiye bunu kim söyleyecek?"

"Sen ya da ben..." dediğimde Ali yerinden kalkıp yumruklayacak bir yerler arıyor, bir yandan küfür ediyordu.

"Abi kız ölsün, ölmesin onları bulalım. Ebelerini sikip götlerinde kazıkla cehenneme gönderelim." diye böğürdü ve en sonunda duvara yumruğu geçirdi. Eli kırılmıştı sanırım ama hayvanın umurunda değildi.

"Bulalım. Ali bulalım." diye verdiğim cevap gayet gönüldendi. Sorsalar, *Duygu'yu bulmak mı? Selma ile evlenmek mi? Duygu'yu bulmak!* diye cevaplarım. Niye mi? Ağlayan varken, gülmek haram olmalı insan olana...

Hiç uyumadan kahvaltıyı rakıyla yapıp havalimanına gittiğimizde dişlerim sıkmaktan birbirine kenetlenmişti. Saat dokuza geliyordu ve kendimi bu kadar kastığımı hatırlamıyorum. Haldun'u havalimanında gördüğümüzde "Ulan senin burada ne işin var? Nejat Savcı'yı yalnız mı bıraktın?" diye sordu Ali.

Haldun bana hitaben "Abi, adam aldığı ilaçlarla bütün gün ceset gibi yatıyor. Abi benim için gelsin demiş." dedi panikle.

"İyi o zaman." diyen Ali'ydi. Sıkıntılı bir yarım saat bizi bekliyordu. Herkes gerim gerim gerildi. Ben son iki aydır sık arayamadığım Selma'yı aramak adına yanlarından uzaklaştım. Keyifsizliğimin sesime yansımaması için uğraşlarım boşunaydı.

"İyi misin?" diye sordu son bir aydır sorduğu gibi.

"İyiyim. Sen nasılsın? Var mı bir yaramazlık?"

"Yok... yok ama sende bir şey var. Sesin..." dedi ve sustu.

"Ne olmuş sesime? Selma söyle ne söyleyeceksen."

"Bekir bak belki de artık beni aramamalısın."

"O niye?"

"Bence sen sıkıldın. Yani artık beni..."

"Selma kafandan bir şeyler uydurup durma!" dedim ama demez olaydım.

"Ne demek kafandan uydurma? Neremden uydurayım?" diye bağırarak yüzüme aniden esen rüzgârından buz tuttum. Nefes almadan devam etti.

"Ben uyduruyorum öyle mi? Kaç ay oldu İzmir'desin. Beni istemeye geldiler, oralı bile olmadın. Sesin isteksiz, soru soruyorum cevap vermiyorsun!" diye hıçkırarak ağladığında bana gelenler geldi.

"Lafını bil. Ne demek oralı bile olmadın. Görücü eve girebildi mi?"

"Hayır ama..."

"Dursun ve Durmuş elinde bidon bekledi mi?"

"Evet ama..."

"Orada aşık kaprisleri yapacağına azıcık bana hak vermeyi, her şeyi geç, şükrektemeyi dene!"

"Aşık kaprisi mi? Bekir sen iyi misin, ne saçmalıyorsun? Ne diye şükür edecek mişim? Ben... kapatıyorum." dedi ve suratıma telefonu kapattı.

Haklıydı. Ne diyebilirdim ki? Bütün hırsımı yine istemeden ondan çıkarmıştım. Bir iki saniye saçlarımı çekiştirip Selma'yı tekrar aradım ve konuşmasına izin vermeden "Özür dilerim. Burası karışık Selma. Katlanamadığım, canımı yakan bir sürü olay oldu. Lütfen bana kızma. Gerçekten söylediklerimin..." dedim ama Selma bitirmeme izin vermeden "Bekir neler oluyor? Seni tanırım. Sesin çaresiz ve ben çok korkuyorum. Ne var İzmir'de? Çık gel! Bırak ne varsa..." dedi sesi titreyerek.

"Gelemem... az kaldı. Her şey düzelecek. Seni sevdiğimi unutma."

"Kendine çok dikkat et. Orada olan her neyse fazla üzülme. Sen her zaman elinden geleni yaparsın." dedi ve sessizce kapattık. Haklıydı. Elimden geleni yapardım ama hep mi savaşmam gerekecekti? Bir şey de şu hayatta armut piş ağzıma düş olmadı ya ona yanarım. Kader... Ne vardı Selma pişip ağzıma düşseydi...

Ağır adımlarla Ali'nin olduğu yere geri döndüm. Hepsi ayakta oraya buraya yürüyor, kaçınılmaz sonu yani Sedat'ı bekliyordu. Sedat yolcu çıkısında göründüğünde gözlerime inanamadım. Gören gözlerim, tanıdığı Sedat'ı ararken abartıyor olabilirdim ama sanırım yirmi kilo kadar vermişti. Küçülmüş, ölmeden mezara girmiş bir hali vardı. Gözlerinin altı saçından siyah, teninin rengi kara sarıydı. Saç sakal birbirine girmişti. Öfke ve hüznü aynı anda barındıran bakışlarını görmek bile canımı yaktı. Öyle korkutucuydu ki yolda görsem yolumu değiştirir arkama bakmadan uzaklaşırdım. Yanımıza vardığında biz nefes alamadan gözlerinin içine bakarken o bakar kör misali kısık ve sinirli bir sesle "Gidelim." dediğinde kimse *hoşgeldin* bile diyemedi. Arabalara geçip sessizce savcının evine gittiğimizde bize kapıyı taş çatlasın on sekizli yaşlarında bir çocuk açtı. Ali'yle akran gibiydi ama cılızdı işte.

Sedat "Kimsin lan sen?" diye kükrediğinde çocuk "Soner... adım Soner, Duygu'nun kuzeniyim." dedi korkarak.

"Savcım nerede?" diye sordu ama çocuk *gık* dese öldürecekti sanki. Gerçi biz *gık* desek bizi de öldürecekti ya...

"Nejat Enişte'm çıktı." dedi çocuk ve o sırada savcının karısı çocuğun arkasında belirdi. Adının Defne olduğunu bildiğim Duygu'nun annesi haykırarak "Duygu için aradılar! Sen gel, kızını verelim dediler. Öldürecekler onu da! Kızımı aldılar Sedat! Onu da alacaklar elimden." diye ağlayarak Sedat'a sarıldı.

Sedat kelimeleri toparlayamadan Haldun "Verici... verici taktım arabaya! Nereye gidiyorsa izleyebiliriz!" diye bağırdı. Herkes yeniden doğmuş, havada uçuşan ruhlarımız bedenlerimize geri dönmüş

gibi canlanmıştık. Ali'yle göz göze geldiğimizde Sedat'a son olanlardan bahsetmeyi sessiz bir anlaşmayla rafa kaldırdık. İnşallah Duygu bizim tahminlerimizin aksine yaşıyor olsun da anlatmaya gerek kalmasın diye için için dua etmeye başladım.

Yirmi kişi arabalara doluşmadan önce, "Kaç saat oldu gideli?" diye sormayı akıl eden Ali oldu.

"Bir saatten fazla oldu." dedi Soner denilen çocuk. Tam gaz izleme cihazının gösterdiği yere, İzmir'in dışındaki Menderes Barajı'na gidiyorduk.

Ali panikle "Abi oraya yüz kere baktık. Civardaki her taşın altını kaldırdık. Camilere bile baktım abi." diye isyan etti.

"Yavaş Ali! " diye gözüne bakarak uyardım çünkü Sedat sayıklıyordu.

"Dayan Duygu sakın ölme... beni bırakıp gidemezsin...Yaşıyor... o yaşıyor." diye hastalıklı bir şekilde mırıldanan benim tanıdığım Sedat olamazdı. İçimden çok kullanmadığım *inşallah*ları onun diline dua olmuş *yaşıyor* kelimesinin arkasına sığdırdım.

***

Bir saatlik yol kırk beş dakika sürdü sürmedi biz çorak arazide ilerlemeye başlamıştık. Gümüldür'ü geçip göletin olduğu araziye saptığımızda "Burası Menderes Ataköy göleti abi." dedi Haldun ve heyecanla cihaza bakıp devam etti. "Ali, ağaçlık alandan sola sap!" dediğinde ağaçlık alan sağımızda gölet solumuzda ilerledik bir süre. En nihayetinde karşımızda kalan aralıklı terk edilmiş köy evleri görünür oldu.

Haldun, "Abi geldik. Şurdan sağa döndüğüzde büyük ihtimal araba karşımıza çıkar." dediğinde Ali arabayı durdurdu ve "Abi siz arabayla sokağa girmeden önce bana on dakika verin. Ben birkaç kişi arkadan gireyim. Burası dağlık arazi. Pezevenkleri kaçırmayalım" dediğinde Sedat ve ben çoktan arabadan inmiştik.

"Haldun sen geç direksiyona önden ilerle. Benden işaret bekle sonra arabayla dal nereye girdiysek. Bizden olmayan herkesi indirin. Bir kişi kalsın ne olur ne olmaz." dediği an kimseden ses çıkmadı. Köy büyük ihtimal gölet inşaatı yüzünden tahliye edilmiş ya da taşınmıştı. Biz bir evin önünde kendimizi evin kerpiç duvarına saklarken Ali kendini göstermeden döneceğimiz sokağa kafayı uzattı ve "Abi araba burda. Burası bir süt çiftliği. Tek kat üzerine, en fazla bahçe hariç üç yüz metre kare. Büyük bir yer... dağılalım içeride buluşuruz." dedi.

Ben "Arka tarafta dağılalım." dediğimde onlara mantıklı gelmiş olmalı ki yolun diğer tarafından çiftliğin arkasına doğru koşmaya başladık. Çiftliğin arkasına geldiğimizde Sedat üzerindeki ceketin eteklerini kaldırıp beline uzandı. İki silah çıkardığında göz göze geldik. *Tamam* anlamında başını salladığında Ali sağa, ben sola doğru koşarken Sedat bodoslama çitlerden atlayıp ölüm sessizliğiyle çiftliğin arka kapısına ulaştı. Kapıdan girdi mi girmedi mi göremedim. Binanın yan tarafındaki camlar filmle kaplanmıştı ve bu yüzden içerisi net görünmüyordu. Yer yer kırılan camlardan sızan ağır kokuyla yüzüm buruştu. Karanlığın loşluğu, içerinin pisliğiyle hiçbir tahminde bulunamaz haldeydim. Kokulara karşı fazla duyarlı olan ben ve yaşadığım stresle iyice gerilmiş olan midemin bulantısını göz ardı etmeye çalışıyordum. Süt çocuğu gibi hissetmemle kendime sinir olmam bir oldu. Bu düşünceler beynimi minik karıncalarla doldururken ben içeri girecek bir cam arıyordum. Şansım yaver gitmiş, yokladığım büyükçe cam açık çıktı.

Yukarı doğru açılan pencereyi kaldırdığımda çıkardığı ses etrafa yayıldığında içeride bir koşuşturmaca oldu. Tabii benim ağzımın içinde küfür sallamamla eş zamanlı olarak kalın sesli biri "Sadık, Ahmet... dışarda birileri var!" diye haykırdı. Bir iki saniye durum değerlendirmesi yapmam ve kendimi pencereden bilinmezliğe bırakmam bir oldu. Düştüğüm sert zeminde hareketsiz kalmamam gerektiğinin bilincindeydim. Elimde silah hedef belirlemeye çalışmam üzerime

açılan yaylım ateşini engellemedi. Bir kişiyi devirip diğerini dizinden vurmamın sebebi Ali ve Sedat'tı çünkü onların birini canlı bırakacağını sanmıyordum. Biri canlı kalmalı, Duygu burada değilse ve yaşıyorsa bize yerini söylemeliydi. Adam yerde inlerken oraya buraya koşturan adamları görmemle kocaman saç bir levhanın arkasına kendimi atmam bir oldu. Bir iki saniye nefesimi düzenleyip belimdeki diğer silahı sol elime yerleştirdim. Tam çıkacakken silah sesleri çoğaldı ve uzaktan "Bekir!" diye bağıran Ali'nin sesini duyduğuma bu kadar sevinemezdim. Mecburen "Ali burdayım!" diye bağırdım. Tabii yerimi belli edip kurşunların yağmur olup bana doğru akması gecikmedi. Kurşunlar duracak gibi değildi ama Ali'nin borozanı andıran sesiyle küfür etmesine gülesim geldi. "Orospu çocukları! Sizi piçin dölleri! Sikeceğim lan hepinizi! Bu bok çukuruna gömücem lan sizi!" diye bağırıyordu. Gaza gelmeyen, küfür etmeyen ben de "Ya Allah!" diyerek havaya kalktım. İki elim silahlı, parmaklarım tetikte gördüğümü indirmeye başladım.

Etrafı anlamsız bir toz bulutu kaplamış, göz gözü görmezken çatışma ne kadar sürdü bilmiyorum ama sol bacağımın iç baldırı ve omzumdan iki kurşun sıyrığı bedenimdeki adrenalin karşısında hiç yokmuş gibiydi. Ben bir kolonun arkasına geçip "Ali nerdesin lan?" diye bağırdığımda çok yakından sesi geldi. "Buradayım abi! Kuzey tarafı benim. Sen güneye doğru geç! Burası temizlendi gibi." diye bağırdığında bu herifin askerde komando olacağı belli olmuştu. Şimdi bunu niye düşündüysem...

Ben güneye doğru hızla ilerlerken yerde yatan birkaç yaralı adamla karşılaştım. Ali kuzeye doğru gittiğine göre, Sedat buradan geçmiş olmalıydı. O sırada dışarıdan gelen fren seslerini duyunca daha bir rahattım. Tabii o kulaklarımı sağır eden bilmem kaç şiddetinde depremi andıran gürültüye kadar... Sonrası bende yoktu. Niye mi? Şaşkınlıktan...

Sedat, Haldun'a arabayla dal demişti ya! Haldun gerçekten süt çiftliğinin beton yapısına aldırmadan aksiyon filmlerini aratmayacak şe-

kilde arabayla birlikte içeri girdi. İlk şoku atlatıp gözümü kamaştıran araba farını bir kenara bıraktım. Toz bulutuna aldırmadan Duygu'yu ya da savcıyı bulmak adına ilerlemeye devam ettim. Büyükçe demir kapı önüme çıktığında ilk başta girip girmemek arasında tereddüt ettim ama şeytan dürttü sanırım. Kapıyı tekmeyle açtığımda aklım lanet okuyup gördüğüm manzarayı reddetmeye çalışıyordu. Nejat Savcı'nın ayaklarından tavana asılmış cansız bedeni sallanıp dururken bedeninden oluk oluk kan akıyordu. Burnum soluyordu solumasına da ciğerlerim nefes almıyordu. Dişlerim çeneme geçmek istercesine kasılırken etrafa göz attığımda buradaki yaşanmışlığın uzun süredir varolduğunu anlamam kısa sürdü. Masadaki içki bardakları, iskambiller.... Dağılmış, kırılmış bira şişeleri ve bir köşede içilip yarım bırakılmış puro ve sigara izmariti... Puro kokusu etrafın pisliğiyle havaya öyle bir koku yaymıştı ki şu an dizlerimin üzerine çöküp midem ağzımdan çıkana kadar kusmak istiyordum.

O sırada Sedat'ın sesini duyar gibi oldum. Hızla solumda kalan kapısı olmayan yere girdiğimde ağır kokuyu takip ettim. Uzun beyaz koridorda fayansların artık yosun tutmuş balçığa dönmüş hali seyrettiğim korku filmlerini aratmayacak nitelikteydi. Yerde kanayan birinin sürüklendiğini belli eden izleri takip ederken aklımda *Lütfen Allahım, lütfen bu Duygu olmasın!* diye dualar ettim. Ben tanımadığım biri için ne çok dua eder olmuştum. Silahın birini belime takıp, diğerini hazır tutarken önüme birinin çıkma ihtimaline karşı temkinliydim.

"Sedat!" diye bağırdım ama cevap alamadım. Yürümeye devam ederken Sedat'ın acı dolu, "Hayır! Allahım hayır!" diye yürekleri dağlayan haykırışını duymam ve kendimi koridorun sonunda bulunan odaya yönlendirmem bir oldu. Kanım çekilmiş bedenim buz kesmişti. Büyük ihtimalle Duygu'nun cesediyle karşılaşmıştı. Onu nasıl teselli edecektim bilmiyordum. Lanet olsun, şu an benim teselliye ihtiyacım vardı. Bir iki saniye gözlerimi kapatıp bekledim. Yürümekle kalmak arasında kalan insani tarafım baskın çıktı. Az

çok karşılaşacağım manzaranın farkındaydım. Derin bir nefes alıp kendimi hazırlayayım derken öğürmem bir oldu. Sesli bir şekilde "Allahım sen büyüksün! Güç ver..." dedim ve adeta kapıdan kendimi içeri ittim.

Bu manzaraya ömrüm boyunca hazır olamayacağımı anlamam saniyelerimi aldı. Silah tutan elim belki de ilk defa o ağır demir parçasını taşımıyordu. Sedat yerde çırılçıplak yatan Duygu'nun yanında diz çökmüş, ona uzanmaya çalışıyor ama dokunamıyordu.

"Yetişemedim... " dediğinde adeta yerime çivilendim. Ben bugüne kadar her acıyı gördüm, işittim dedim ya...yalan söylemişim. Sedat ona uzanmak istiyor, tutacak yer bulamıyor ve inleyerek ağlıyordu. "Duygum!" diye inlerken, ben ömrüm boyunca benimle yaşayacak olan, benliğime kazınan bu görüntüyle felce uğramıştım. Yutkunmak, nefes almak, kıpırdamak, yaşayan bedenime bir o kadar tezat ruhum kaybolmuş, bütün yetilerimi kaybetmiştim.

Sedat "Özür dilerim... yetişemedim" diye inlediğinde hıçkırığını duyduğum an kaçıp gitmek istedim. Ona acısını yaşaması için birkaç saniye vermeliydim. Verdim de...

"Duygum, affet beni yetişemedim..." dedi ve elini ona uzattı ama dokunamadı. O ara Duygu'nun gözlerini gördüm. Gözleri açıktı, yaşıyordu yaşamasına ama ölüden farksızdı. Bedeninin her tarafı yanık ve ne olduğunu anlayamadığım yaralarla doluydu. Aklım gitmiş, kelimeler beynimde sessizliğe gömülmüştü. Düşünemez haldeydim.

Duygu'nun bakışları tuhaf bir şekilde acıdan arınmış, Sedat'ın gözleriyle kesişmiş gözlerinden yaşlar akıyordu. O sırada arkamda bir kıpırtı hissettiğimde aniden dönmem ve Ali'yle burun buruna gelmem bir oldu. Ali elinden silahı düşürürken dizlerinin üzerine çöktü mü, düştü mü bilmiyorum. Dudaklarından dökülen, "Abi..." kelimesi söylemek isteyip de kuramadığı cümlelerden daha manidardı. İşte o an toparlandım sanırım.

"Kalk Ali!" dedim sesimi duymaya çalışarak. Çünkü içimde talan olmuş Bekir'in ayağa kalkması gerekiyordu.

"Kızı saracak bir şey bul çabuk!" dedim sesimin titremesine aldırmadan.

"O yaşıyor mu?" dedi Ali şaşırmışçasına. İşte o zaman Duygu'yu ve bizi hayata bağlayan kelimeye tutundum.

"Yaşıyor." dedim umutla. Umuda rağmen Sedat'ın yanına gitmem o kadar zor oldu ki arkama bakmadan kaçmak istiyordum.

"Sedat..." dedim ilk önce. O ara Duygu'nun gözleri beni buldu. Korkuyu gördüm ilk önce, sonra bedeni kasılarak titremeye başladı.

"Sedat!" diyerek azıcık da olsa sesimi yükselttim. Tabii beni duyamayacak kadar kedere boğulmuştu.

"Sedat, o yaşıyor ve hastaneye gitmeli. Hadi onu hastaneye götürelim." diye nefes almadan aklıma gelen en mantıklı cümleleri kurdum ama nafile. Sedat hayattan kopmuş, gözünden yaşlar akarken "Duygum!" dedi inleyerek.

Arkasından omzuna uzanıp onu kendine getirmek için gücümün yettiği kadar sıktım. Gözlerim yerde yatan Duygu'ya bakmayı reddediyor, ağlamak istiyordum.

İçten içe *Allahım sen acılarına çare ol!* diye duamı gönderirken isyan edercesine omzunu sıktığım sırada Duygu'dan korku ve acıyla karışık bir inilti yükseldi. Sedat, dayak yemiş gözü yaşlı çocuklar gibi kafasını kaldırıp bana baktığında "Yaşat onu!" diye tekrarladım. Daha bu sahneye ne kadar dayanabilirdim bilmiyordum. Aklımı kaçırabilirdim. Sedat dizlerinin üzerinden ayağa kalktığında dilimdeki dualar şüküre dönüyordu. Ali elinde bir örtüyle geri geldi. "Ali çabuk!" dedim. Sedat ilk başta Duygu'yu kucağına alamadı. Onu neresinden tutacağını bilemediği titreyen ellerinden belliydi.

"Lanet olsun!" dedi hıçkırakak.

"Hadi Sedat!" diye ona güç vermeye çalışırken aslında dermanım yoktu. Sonunda kendinde o gücü buldu, uzandı ve onu kollarına aldı.

Duygu'nun gözleri kapanıp kendini kaybettiğinde ben onu kendine getirmek istercesine bir istek duydum. Kuş kadar kalmış beden

inlemeye başladığında ağzımdan çıkan kelimeler günlerce gördüğüm kâbusların yansımasıydı. Duysun duymasın, elim titreyerek Sedat'ın kucağındaki kızın saçına dokundum ve "Tamam babam! İyisin... iyi olacaksın... biz de sen iyi olunca iyi olacağız. Korkma babam!" dedim gözümden akan yaşla...

Duygu o anda gözünü açtı ve boş bakışları Ali'yi buldu. Ali dişlerini sıkarak sırıtmaya çalıştı. Çalıştı çünkü kan ağladığını ben görebiliyordum ama yaptı yine yapacağını ve hepimize umut olan cümleyi kurdu. "Kız sen ne çirkin şeysin öyle..."

***

Sedat'ın kucağındaki Duygu hastaneye gidiş yolunda bir süre acıyla inleyip sonra bilincini kaybettiğinde Sedat "Bekir gözleri kapandı." diye haykırınca yüreğime ne oturduysa kalkmak bilmedi. Yalan söylemek ilk defa bu kadar zordu. "O iyi olacak! Bas gaza Ali!" dedim sakinliğimi zar zor koruyarak. Hastaneye acil servis kapısından giriş yaptığımızda acilde Duygu'yu gören herkes gözlerine inanamadı. Sedat bir doktorun yakasına yapışıp "Yaşat onu!" diye avaz avaz bağırırken Ali başka bir doktora olanları anlatıyordu. Ben mi? Telefon elimde İstanbul'u arıyordum. Telefon açılır açılmaz "Levent bir şey sorma. Hani şu senin bahsettiğin Tarabyalının her bokuna koşan doktoru varmış, onu hemen İzmir Devler Hastanesi'ne getir!" dedim telaşla.

"Abi hemen mi?"

"Levent, sana bir saatin var desem?"

"Abi helikopter kiralıyorum. Siz iyisiniz değil mi?" diye sordu. "Bizde bir şey yok." dedim. Tam kapattım o sırada hastane koridorundaki arbedenin farkına vardım. Sedat ipinden kopmuşçasına "Beni nasıl içeri almazlar Ali! Korkuyordur Duygu! Yanına girmeliyim ben!" diye avaz avazdı.

Ali, elinden geldiğince "Abi tamam bak o iyi olacak. Doktorların yanında güvende!" diye sakinleştirmeye çalışıyordu da Sedat onu bı-

rakmayan Ali'yi duvara yapıştırıp kapıya yöneldiğinde önüne nasıl geçtim bilmiyorum.

"Sedat kendine gel!" diye bağırdım bütün gücümle.

"Bekir çekil!" diye haykırdı. Gözü dönmüştü ve ben bir iki saniye sonra onun tarafından öldürülecektim.

"Bırak doktorlar işlerini yapsın!"

"Yanımda yapsınlar."

"Senden korkularından yapamazlar."

"Bekir çekil!"

"Çekilmem, çünkü Duygu'nun yaşamasını istiyorum." dediğimde Sedat gözüme baktı ve üç adım gerileyip duvara sırtını verip sürte sürte aşağı doğru kayıp yere çöktü. Ali soluna geçti, ben de sağına.

"İyi olacak..." dedi Ali.

"İyi olacaksın..." dedim ben de Sedat'a.

Ali "Ve hepimiz iyi olacağız" dedi ve sustuk.

Bekleyeli iki saat geçti geçmedi telefonum çaldı. Sedat'ın yanından uzaklaşıp Haldun'un telefonunu cevapladım "Haldun, ne durumdasınız?"

"Abi burada toplam kırk kişi varmış. Vaktin varsa detaylı bilgi vermek istiyorum."

"Konuş!" dedim ne anlatacağını merak ederek.

"Abi bu şerefsizler on iki kişi içerde sabit kalırken diğerleri değişimli nöbet tutmuşlar. Hani bana birini canlı bırakın dedin ya ben de bizim çocukları sıkı sıkı tembih ettim. Hepsi içeri girdiğimizde tuttuğunu öldürmeden kapıp gelmiş. İçerdeki on iki kişi sağ yani. Napalım gömelim mi? diye soracaktım da..." diye motor gibi devam ederken onu dinleyecek halim yoktu. Araya girip "Haldun, şimdi bunun için mi aradın beni?" diye sordum.

"Yok abi, ben bu şerefsizlerden birini öttürdüm. Bunlar savcının üzerinde eğlenmek için işkence yaparken adamı kazara öldürmüş. İdris pezevengini sordum. *Daha savcının öldüğünden haberi yok* dediler."

"Yani?" dedim çünkü jetonum hemen düşmemişti.

"Abi şimdi biz halen bu İdris'i aramıyor muyuz?"

"Arıyoruz."

Haldun "Gözünü seveyim gel buraya öyle konuşalım. Senin kafa sulanmış. Yüz yüze anlatayım." dedi isyanla. Haklıydı herif. Kafam sulanmış gibi uğulduyordu ama "Anlat lan doğru dürüst!" diye azarlamayı ihmal etmedim.

"Abi şimdi bu İdris'in savcının öldüğünden haberi yoksa mekanı bastığımızdan da haberi yoktur."

"Eeee?"

"Abi içimi şişirdin."

"Seni gelip gerçekten şişirmemi ister misin Haldun?"

"Pardon abi! Olay şu: Şimdi ben bütün bu puştların telefonları topladım. Bu şerefsiz elbet birini arayacak ve ben onun adamıymış gibi her şey yolundaymış gibi konuşacağım. Ya gelecek bu şerefsiz ya da bir şekilde yerini buluruz diye düşünüyorum." dediğinde gözüm parladı.

"Aferin lan! Hatırlat, seni gördüğümde öpeceğim. Sakın o herifleri öldürme. Akşama kalmaz Ali'yi gönderiyorum." dedim ve cevabı beklemeden telefonu kapadım. Sedat ve Ali'nin yanına gittiğimde Duygu'dan bir ses çıkmadığını kulağıma fısıldayan Ali'ydi. Sedat başı önünde bırak nefes almayı kıpırdamıyordu bile. Ali seke seke gidip ona kahve aldı, içmedi. Su verdi, içmedi. Abi yemek dedi, yemedi. Artık ben Ali'nin ısrarına, "Ali yeter!" dedim sinirlenerek ve "Levent'i bir ara bakalım doktor yola çıkmış mı?" diye sordum kafamızı dağıtmak için.

"Doktor?" dedi Ali merakla.

"Evet doktor." dediğimde Sedat da kafasını kaldırıp Ali gibi merakla bana baktı.

"Sözümüzün geçeceği, bize bizim dilimizde konuşacak biri olsun dedim. Burası devlet hastanesi, prosedürü çok olur. Bize yardım et-

mek isteyen insanların canlarını sıkmaya gerek yok." dedim bilerek, çünkü Duygu'ya bir şey olursa Sedat burayı başlarına yıkardı.

Ali, "Tamam." dedi ve topallaya topallaya koridorda yürümeye başladığında istemsizce yerimden kalktım.

"Sedat geliyorum iki dakikaya." diyerek Ali'nin peşine takıldım. Tam acil servis kapısından çıkacakken "Ali!" diye seslendim. Arkasını döndüğünde ona yetişmiş kolundan yakalamıştım. "Gel bakalım aslanım." diyerek sağ taraftaki acil muayene odasına sokup "Hemşire hanım!" diye seslendiğimde birisinin bize bakması çok gecikmedi. "Hayırdır?" dedi Ali aptalca bana bakarak.

Hemşireye "Bacağına bakmanızı rica etsem? Prosedürleri ben hallederim." diye kibarca sordum. Sağolsun hemşire beni kırmadı. Ali aval aval suratıma bakarken "Ali iyi olacak ki Bekir iyi olsun! Ben iyi olacağım ki Ali iyi olsun. Sedat iyi olacak ki Ali iyi olsun. Hepimiz iyi olacağız ki yıkılmayalım." dediğimde Ali ilk ne dediğimi anlamadı. Sonra hemşire araya girdi ve Ali'ye "Beyefendi, pantolonunuzu çıkarabilir misiniz?" diye sordu. Ali kızı baştan aşağı çapkın baygın bir bakışla süzerek "Zevkle..." dedi. Serseriydi bu çocuk ama ne hikmetse benim sevgimi kazanmıştı işte. Hemşire kızarıp kıkırdamaya başlarken ben çıktım. Bacağı temizlenip dikiş atılması yarım saati buldu. Tabii hemşire yanında odadan çıkarken Ali'nin hemşireye, "İstanbul'a gitmeden önce mutlaka görüşeceğiz güzelim." dediğini duydum. *Uçanı kaçanı* dedikleri bu olsa gerek.

Sonrasında ben Ali'ye Haldun'un söylediklerini anlattım. Tabii omzumdaki ve ayağımdaki sıyrıklar dikilirken...

Ali "Helal lan Haldun'a. Seviyorum lan ben bu Haldun'u. Tamam o iş bende... Sen abinin yanında kal!" dedi ya yutkundum.

"Sen kalsan?" dedim gözlerine kabul etmesi için adeta yalvararak bakarken.

"Niye?"

"Ben... yani sen daha yakınsın."

"Yok valla ben bu kadarını kaldıramam. O zaman ikimiz de kalalım."

"Ulan o zaman İdris ne olacak?" diye resmen bağırdım.

"O zaman sen kalacaksın burada." dedi kaşını havaya kaldıra kaldıra.

"Tamam." dedim çaresizce. Ne diyim? Sırıttı çakal! Ben de güldüm. Ne yapayım?

Ali hastaneden çıkarken ikimizin de içinde Sedat'a olan mahçubiyetimizi kapatabilme şansı doğduğu için bir umut belirmişti. İdris'e ulaşabilme ihtimali bırak Ali'yi şu an ölüyü bile diriltirdi. O kadar canlandık.

"Dikkatli ol ve sakın ben yanında yokken İdris'i öldürme!" diye tembihledim.

"Sen ve Sedat'la birlikte zevkini çıkara çıkara alacağım o şerefsizin canını." dediğinde Ali'nin bakışları tüylerimi ürpertti.

Can Çıkmayınca Allah'tan Umut Kesilmezmiş...

Beş saat olmuştu ama biz halen bekliyorduk. Sedat ne zaman isyan edip ayaklansa omzundan tutup "Sabır!" dedim gözlerine bakıp... Altıncı saatin sonunda doktor ufukta göründüğünde adamın yüzü bembeyazdı.

"Geçmiş olsun" dedi derin bir nefesle.

"Yaşıyor değil mi?" diye sordu Sedat can simidine sarılır gibi.

"Evet, yaşıyor. Buraya gelişinden itibaren size hastanın durumunu anlatmak istiyorum. Ellerindeki sinirlerde ve damarlarda ciddi boyutta ezilme ve kopma var. Ameliyat edilmesi gerekiyor. İlk amacımız hastamızın iyileştikten sonra ellerini eskisi gibi kullanabilmesi. Ameliyata el cerrahı ve mikrocerrahi uzmanımız girecek. Ellerin iyileşme hızına göre tedavi akışı değiştirilebilir. Bedenindeki yanıklar kalıcı olacağa benziyor ama sevindirici olan birkaç yer dışında çok derin değil. Karın kısmındaki kesikler elimizden geldiğince dikildi ve hasta tercih ettiği zaman estetikle düzeltilebilecek boyutta. Bedenden kopan kısımlar bizi zorladı ama kalça kısmından aldığımız deriyle yaralar kapatıldı. Küçük yaraları şu an için ellemedik. Asıl konuya gelirsek..." dediğinde artık dayanamadım. İsyan edercesine "Asıl konu mu?" dedim sinirle çünkü yine nefes alamıyordum. Sedat taş kesilmişti ve yine sessizliğinde vicdanıyla boğuşuyordu.

"Hastamız ciddi anlamda mikrop kapmış. İç organlara yayılmamasını ümit ediyoruz. Tahliller yapıldı fakat mikrobun ne olduğunu henüz bilmiyoruz. Buraya getirildiğinde böbrekleri iflas etmek üzereydi. Şu an izin verdiğiniz takdirde tedavisine başlayacağız. Yalnız bu tedavi sonucunda hastanın kısır kalma ihtimali yüzde doksan dokuz."

"Anlamadım?" dedi Sedat dünyaya döner gibi.

"Çocuk sahibi olamayacak."

Sedat "Başlarım çocuğuna! Olmayıversin çoçuğu! O yaşasın yeter!" diye kükrediğinde doktor korkudan bir adım geri gitti. Ben "Doktor Bey başka bir yolu yok mu?" diye sordum istemsizce.

"Ya böbrekleri kaybederiz... Ya da..." diye devam ederken Sedat "Böbreklerini kaybetmeyecek. Tedaviye başlayın!" dedi kesin bir tavırla. Doktor tedirginlikle devam etti. "Peki, gerekli evrakları imzalamak için ikinci kata inersiniz. Şu an hastamızı acılarından dolayı uyutma kararı aldık. Son olarak yanık tedavimize başladık..." diyerek devam ederken Sedat "Bu yanıkları nasıl yapmış olabilirler?" diye sordu. "Yanıklar demir para büyüklüğünde, üzerinde küllere rastladık ama ne olduğunu anlayamadık." dedi doktor üzgün bir halde. Kanım çekilmişti. Gözümün önüne süt çiftliğindeki öbek halinde sigara ve purolar geldi. Başım döndüğünde gözlerimi kapatmış, sırtımı duvara vermiştim. "Puro..." dedim. Genzim o kokuyu tekrar almış gibi yanmaya başlamış, nefes almayı reddediyordu. Sedat'la göz göze geldiğimizde isteğini gözünden anlamak için konuşmasına gerek yoktu. Kelimeler kifayetsiz, intikam kokusu puro kokusunu bastırır gibiydi. Benden gözlerini kaçırıp sessizliğe gömülürken gözlerinden yaşlar süzüldü.

Doktor bana hitaben "Çok üzgünüm ama size bu soruyu sormak zorundayım. Siz nesi oluyorsunuz? Hastane raporlarını yazmak durumundayım ve hastane polisi olaya müdahale edecektir." dediğinde kendime geldim.

"Sorun yok. Olay zaten poliste." dedim.

Doktor, "Tekrar çok geçmiş olsun!" dedi ve tam gidecekken Sedat, doktorun koluna yapışıp "Onu görmek istiyorum." diye sayıkladı.

Doktor "Yoğun bakımda ve..." diye başlarken araya girmem gerektiğini biliyordum. "Bir iki saniye de olsa bunu bizden esirgemeyin... lütfen..." dedim gözlerine bakarak.

"Tamam. Bir yarım saat sonra olabilir. İlk Duygu Hanım'ı yoğun bakıma alalım."

Sedat umuduna tutunup "Yaşayacak değil mi?" diye sordu acıyla.

"Şu an için bir şey söylemek çok zor. Ümidimiz yüksek. Tekrar geçmiş olsun!" dedi. Doktor yanımızdan ayrıldığında Sedat'ın taş kesilmiş haline çaresizce bakıp "Hadi tertip... Gidip Duygu'yu görelim ama ilk önce biraz su, kahve falan içelim." dedim duygusuz görünerek.

"Yetişemedim Bekir." diye yere çöktü Sedat isyan eden bir kabullenişle. Derin bir nefes aldım ve "Bulamadım. Bulamadık. Hepimiz suçluyuz." Dedim, çünkü Sedat'ın şu an kendini, birilerini suçlamaya ihtiyacı vardı... Tabii İdris'i buluncaya kadar...

Sedat kafeteryaya gitmeyi istemedi ama ona getirdiğim alın şekerli kahveyi içmeyi başardı. Yoğun bakımın önünde kapı açıldığında hemşire "Duygu Hocalar'ın yakınları siz misiniz?" diye sordu. Sedat ayağa fırlayıp "Evet!" dedi heyecanla. Elleri titriyordu. Sesi ürkekti ve bu Sedat'a hiç yakışmıyordu.

Hemşire "İçeri alalım sizi" dediğinde ben oraya girebileceğimi hiç düşünmemiştim. Sedat uçarak içeri girdiğinde ben girmekle girmemek arasında kaldım. Ama Sedat'ı yalnız bırakmak istemedim. Ameliyat önlüğü, kafama bone ve ağzıma maske takıldıktan sonra hazırdım. Ben ki soğukkanlılığımdan ödün vermeyen Bekir elim ayağım buz gibiydi. Duygu'nun o tuvaletteki hali gözlerimin önünden gitmiyordu da şimdiki halini görmek istediğimden de emin değildim. Hemşire beni yönlendirirken yan yana sıralanmış bir çok yatakta yatan gerek baygın gerek gözleri açık hastaları gördükçe yüzüme çarpan hayatın gerçeğiyle yüzleşiyordum. İki biletti hayat... Bir geliş bir gidiş. Gerisi boş!

Yataklar arasında ilerleyen Sedat'ı görmem ve ayaklarıma hız vermem bir oldu. Duygu'ya kayan gözlerime engel olamadım tabii. Elimden gelse hiç bakmaz, onu yok sayar, içimde biriken acıyı görmezden gelmek için elimden geleni yapardım. Yatakta yanıkları hariç sargılar içinde mumyayı andıran kızın hali içler acısıydı. Ben onun yerinde olsam *Kafama sıkın kurtarın beni!* diye isyan eder, acılarımı dindirmelerini isterdim. Hoş inlemesi dışında onun sesini duymamıştım. Belki kendinde değildi. Belki o da sessizliğinin altında *Öldürün beni!* diye isyan ediyordu. *Allahım kapındayım yine! Kendim için değil Duygu için! Daha fazla acı çektirme ona!* diye içten içe dualar gönderdim gökyüzüne. Yüzünün rengine bakıp onun ölmüş olabileceğini söyleyebilirdim. Sedat sessiz, ben çaresiz öylece durduk. Hiçbir şey yoktu söylenecek. Ne bir kelime... ne bir cümle. Hemşire beş altı dakika sonra gelip "Çıkmanız gerekiyor." diye uyardığında Sedat'ın omzuna elimi koyup "Yaşıyor..." dedim teselli bulması için.

"Yaşayacak değil mi?" dedi umut dilenircesine.

"Sedat, o güçlü bir kız. Onca şeye katlanmış, şu an acı çekmiyor. Uyuyor. Bitti artık. Geç oldu ama onu kurtardık. Şimdi intikam zamanı!" dedim. Sedat işte o zaman kafasını kaldırıp günlerden sonra gerçek anlamda bana baktı.

"Hadi çıkalım." dedim.

Sedat, Duygu'ya doğru eğilip "Ömrüm... rahat uyu ben burdayım." dedi ve çıktık.

Merak içimi kemirirken artık dayanamadım "Sedat..." dedim. "Kim bu kız? Sevdiğin mi?"

"O sevdiğim olamayacak kadar değerli be Bekir. O benim kirli elimi tutamayacak kadar değerli... O benim olamayacak kadar değerli... O tertemiz. Kirlenmemiş. O benim her şeyim. O benim yaşama sebebim." dedi ve sustu. Ben de sustum.

Birkaç dakika söylediklerini hazmetmeye çalıştım ve ardından hayata devam etmek adına "Hadi gidip yemek yiyelim ve iş konuşalım." dedim.

"Olmaz. Ayrılamam ben buradan."

"Ayrılırsın!" dedim sertçe ve koridorun sonunda bekleyen bizim çocuklara el ettim. Yanımıza geldiklerinde "Kuş uçmayacak!" dedim aynı sertlikte. "Tamam abi." dedi ikisi birden. "Yarım saate geliriz zaten." dedim Sedat'a güven verircesine çünkü artık silkelenmeli ve olaylara el atmalıydı.

Sedat ses etmeden benimle yürümeye başladığında "Ali, İdris'in peşinde." dedim.

"Nasıl? Hani piyasada yoktu?" dediğinde Haldun ne dediyse ona bir bir anlattım. Sedat öfkesinden yere göğe sığmaz olduğunda kelimeler boğazına tıkılı olsa da hayata dönüyordu. Ona kan pompalar gibi "Duygu'yu bu hale getirenlerin hepsi yaşıyor." Dediğimde, dehşetle "Hepsini gebertin!" diye dişlerinin arasından tıslarken, gözleri öfke saçıyordu.

"Zamanı var." dedim merak uyandıran bir tonda. Sedat canlanıyordu ve ben de amacıma ulaşıyordum.

"Anlatsana Bekir!" diye sinirlendi. "Haldun onlardan birini öttürmüş. Toplam kırk kişilermiş. On ikisi içerde diğerleri dışarda bekliyormuş. İçeride kim varsa canlı bırakmış bizimkiler. Yalan yok ben birini indirdim sandım ama ölmemiş."

"Iskaladın yani?" dedi dalga geçercesine.

"Eyvallah..." dedim sırıtarak ve devam ettim. "İdris'i bulana kadar Nejat Savcı'nın öldüğünü saklamalıyız." dediğimde Sedat konuyu anlamıştı.

Gözleri plan yaparcasına uzaklara bakarken "Duygu'nun burada olduğu öğrenilmemeli." diyerek hızla telefonunu çıkardı. Eski Sedat'ın sesini duyduğumda daha iyiydim.

Sedat "Levent bana Yusuf Hanlı'nın telefonu bul!" dedi ve dinlemeye başladı. Levent ne dedi duyamadım. Sedat "Tamam" dedi ve kapattığında "Doktor İzmir'e inmiş. Ali'yle buraya geliyormuş." dedi.

"Gelsin bir de o baksın bakalım. Söyleyeceklerine göre özel has-

taneye aldırırız belki." dedim. Sedat derin derin gözlerime bakarak "Sağ ol, Bekir..." dedi. Bence günah çıkarmanın en uygun zamanıydı. "Sağ ol ne demek? Senden af dilemeliyim. Sözümü tutamadım. Duygu'yu zamanında bulamadım." dedim acıyla.

"Doğru, bulamadık." dedi kederle.Yarım saat geçmedi, Ali yanında kırklı yaşlarında tıknaz bedenli Doktor Serdar'la hastaneye geldi.

"Abi durumu nasıl?" diyen Ali meraktan ölmek üzereydi.

"Yoğun bakımda, uyutuyorlar." dedim Sedat'a bırakmadan. Doktor Serdar'a elimi uzatıp "Hoş geldin!" dedim. Tabii Sedat benim kadar sabırlı değildi.

"Serdar artık her şey senin kontrolünde. Ne dersen o olacak." dedi direk.

Doktor Serdar'ın sıkıntılı hali yüzüne yansımış "İlgilenen doktorla konuşup hastayı gördükten sonra size bilgi veririm." dedi ve uzaklaştı. Adamın buraya gönülsüz geldiği her halinden belliydi.

"Abi ben çıkıyorum." dedi Ali bana bakarak. Gözlerinde *nereye gittiğimi anla* diyen ifadesi karşısında "Sedat'ın haberi var." dedim demesine de Sedat zaten kükreyecek yer arıyordu. "Ulan ne zamandan beri benden habersiz iş çevirir oldunuz?" diye bir bağırdı ki sormayın. "Abi ne alâkası var?" dedi Ali ama Sedat'ın solundan iki adım uzaklaştı.

"Sedat neden Ali'yle gitmiyorsun?" dedim. Bu biraz olsun elektriğini alır üzüntüsünü yatıştırmasına yardımcı olurdu.

"Yok abi ne işi var?" dedi Ali sinirle.

"Ulan ne demek ne işi var?" diye Sedat yine kükrediğinde Ali "Ama abi yeter ya! Şamar oğlanına döndüm. Levent'ten farkım kalmadı." dedi ve bizi bırakıp koridordan hışımla çıkışa yürüdü. İçim niye umut doluydu bilmiyorum. Normale mi dönüyorduk onu da bilmiyorum.

Sedat"Ben burdayım. İdris olayı sizde!" dedi ve yoğunbakım ünitesinin kapısına doğru yola çıktı. Ben mi? Ayrı kutuplara giden Se-

dat ve Ali'yle uğraşamayacak kadar kafam şişmişti. Selma'yla sabah konuşmama rağmen sesini duymak istedim. Tuvalete gidip bir kere daha aradım nazlı yarimi...

Ayrılık uzadıkça beklentiler silikleşiyor, paylaşım olmayınca konuşacak pek bir şey olmuyordu. Tabii buna benim ruh halim eklenince daha bir çıkmaza düşüyordu konuşmalarımız. Sesini duymak istiyordum fakat konuşmak istemiyordum. Nasıl olacaksa?

"Bekir iyisin değil mi?" diye sordu tekrar temkinlice.

"İyiyim dedim ya."

"İyi o zaman."

"Sen?"

"Ben de iyiyim. Senin için endişeliyim."

"Beni düşünme sen. Okulunu, derslerini düşün. Okulda bir sorun falan olunca beni arayacaksın. Söz verdin."

"Tamam." dedi Selma.

"İyi... ararım ben yine."

"Olur. İyi bak kendine." dedi ve kapattık. Soğukça konuşmak bana iyi gelmemişti. İzmir meselesi kapanana kadar onu aramasam iyi olacaktı.

Sedat'ın yanına döndüğümde onu yine aynı pozisyonda duvar dibine çökmüş halde bulmam beni hiç şaşırtmadı. Ben de aynı şekilde yanına çöküp sessizce beklemeye başladım.

"Sen git. Burada beklemene gerek yok." dedi on on beş dakika sonra.

"Niye?"

"Ne niye?"

"Niye gerek yokmuş beklememe?"

"Ulan Ali'yle takıla takıla senin de akıl gitti. Git düş İdris'in peşine! Ya da dön İstanbul'a hiç olmadı git Selma'yı kaçır." dedi bir sinirli bir şekilde.

"Olmaz. Burada kalmalıyım." dedim sırıtmayla ciddiyet arasında.

Bu sefer "Niye?" diye soran Sedat'tı.

"O içeride yatan senin *değerlim* dediğin Duygu'nun iyi olduğunu öğrenmeye belki de senden çok ihtiyacım var da ondan." dediğimde Sedat "İyi olacak değil mi?" diye sordu hüzünle. Ben cevap vermeden telefonu çaldı. Ekrana bakıp hızla açtı ve "Yusuf!?" dedi ilk önce ve sonra dinledi. "Evet sabah erken saatlerde çıktım. Yardımın gerek." dediğinde koridorun sessizliğinden mi yoksa Sedat'ın telefonunun ayarlarından mı karşı tarafın dediklerini harfi harfine duyuyordum.

Yusuf "Sedat elimden ne gelirse yapmaya hazırım. Sorun ne?" diye sordu.

"İzmir Devlet Hastanesi'ne bakan polislerin bir olayı birkaç gün gözden kaçırmasını istiyorum. Olay zaten polislik. Zanlılar yakalandı yakalanacak. Sadece zamana ihtiyacım var. Tabii sorun zanlıları benim yakalamamda."

"Daha iyisini yapacağım. Sana İzmir Şubeden komiser arkadaşımı yönlendireceğim. Benim kadar güvenebilirsin ona. O her şekilde sana yardım edecektir."

"Eyvallah."

"Komiser Ozan Turan. Kapatır kapatmaz arayıp numaranı vereceğim."

"Tamam, sağ ol Yusuf!" dedi Sedat. Karşı taraftan "Senin bizim için yaptıklarının yanında lafı bile olmaz. Ne zaman ne şekilde olursa olsun yanındayım. Ne bedel ödemem gerekirse gereksin yanındayım." diyerek kapattığında ben yine Sedat'ı sorguluyordum. Nasıl bir adamdı? Nasıl bir gönlü vardı? Kaç kişiye hayrı dokunmuştu? Sanırım cevaplar zamanla aklımda yer bulacaktı.

"Sanırım iş çözüldü." dedim direk.

"Evet." dedi ya gerisi teferruat. Yusuf'un bahsettiği Komiser Ozan sağ olsun bir saatin içinde aramakla kalmadı gelip işin prosedür kısmını halledip gitti. Şimdilik Duygu bu hastanede yatmı-

yordu ve getirilmemiş gibi görünecekti ki bu bazı davalarda tanığı korumak amaçlı yok gibi göstermek yasadışı bir olgu değilmiş; onu da yeni öğrendik. Yani bu tanık koruma gibi bir şeye döndü.

Doktor Serdar koridorun başında yanında Duygu'yla ilgilenen doktorla göründüğünde ikimiz birden ayaklandık.

"Söyle Serdar!" dedi Sedat buz gibi bir sesle.

"Doktor Fikret'in bu ana kadar yaptığı bütün tedavileri destekliyorum."

"Yani?"

"Duygu Hanım'ın kanında çıkan iltihabın ne olduğu belli oldu. Hantavirüs adı verilen kemiricigillerden bulaşan bir virüs. Genelde çiftçilerde, yani toprakla uğraşanlarda görülen bir virüs. Yüksek ateş, kanama ve böbrek yetmezliği ile kendini belli ediyor. Şükür ki Duygu Hanım tedaviye olumlu cevap verir durumda."

"Yani ölüm riski kalmadı. Öyle mi?" diye soran bendim.

"Bunu söylemek için erken."

"Ne demek erken?" diye kükreyen Sedat'tı.

"Sedat bey, hiç bir doktor hastasının yaşama garantisini veremez." dediğinde hak vermek gerekti. Serdar tedirgin bir şekilde "Tedaviye cevap vermesi demek yüzde yüz sonuç alacağız anlamına gelmiyor ama umutluyuz." dedi ya araya girme ihtiyacı hissettim.

"O iyi olacak. Sakinleş biraz!" dedim Sedat'ın omzunu sıkarak. "Devam et!" dedim doktora. Serdar "Eğer virüs tedavimiz olumlu giderse benim fazladan şunu yapalım diyeceğim bir şey yok. İlgi ve alâka bakımından Fikret Bey'le uygun gördüğümüz özel bir hastaneye geçme konusunda hem fikiriz. Bizce olabilir, kararı siz vereceksiniz çünkü burada imkânlar belli. Tabii buranın tam teşekküllü bir hastene olduğunu gözardı edemeyiz. Dilerseniz burada özel bir odada Duygu Hanım ağırlanabilir. İkinci konu da şu: Duygu Hanım'ın ellerine uygulanacak ameliyatları yapacak olan el cerrahını ve mikrocerrahi uzmanı seçimini izin verirseniz ben yapmak isterim.

Ameliyat için burası gayet uygun. Virüs tedavi sürecinde ameliyatların yapılmasında bir sakınca görmüyorum. Hatta Duygu Hanım uyutulurken ameliyat edilmesinin daha iyi olacağı kanaatindeyim." diye bir solukta konuşurken ben tıbbi terimlerle konuşmadığı için neredeyse Doktor Serdar'ı tebrik edecek durumdaydım. Eğer Sedat söylenilenden bir şey anlamasaydı gırtlağına yapışacak haldeydi.

Sedat yüzü bana dönerek "Ne diyorsun?" diye sordu.

"Ben... ben..." dedim ve bir iki saniye Serdar'ın söylediklerini düşündüm.

"Uyutulurken ameliyat edilmesi iyi bence. Doktor seçimlerinde Serdar'a güveniyorum. Özel hastane mevzunu sonraya bırakmak en iyisi." dedim demesine de dediğim hiçbir şeyden emin değildim. Sedat gözüme bakarak "Tamam." dedi. Serdar "O zaman ben el ameliyatları için çağıracağımız doktorlara haber vereyim." dedi ve yanındaki doktorla uzaklaştı.

Sedat'la bakışıp "O iyi olacak." dedim. Sedat da "O iyi olacak biz de iyi olacağız." dediğinde bunun kelimelere dökülmüş öylesine bir cümle olmadığını biliyordum.

Zaman Her Şeyin İlacıdır...

Nejat Savcı'nın cenazesi yedinci günün sonunda yani bugün, gizlilik içerisinde kaldırılmıştı ama biz cenazeye gidememiştik. Komiser Ozan bize beklenilenden daha büyük iyilikler yaparken cenazeyi gizlilikle kaldırmak onun fikriydi. Davayı üstlenip gerekli izinleri alması günler sürer diye beklerken saatlerle sınırlı kaldı.

Yedi gündür hastane köşelerinde Duygu'dan iyi haberler bekliyorduk. Yorgunluğu ve sinir bozukluğunu bırak, çay içip hastane tostu yemekten kusacak durumdaydık.

Sedat'a "Gel dışarı çıkıp bir şeyler yiyelim artık." dedim.

"Hayır."

"Çocuklar paket getirsin. İçimiz sulanır biraz. Çorbaya ne dersin?"

"Hayır."

"Ne yiyeceğiz o zaman?" diye isyan ettiğimde "Tost." dedi. O an bön bön suratına baktım. *Yahu yedi gündür ne yiyorduk? Tost!* diye gürleyecektim de zor sustum.

"Olur." dedim aval aval bakarak. Onu burada bırakıp, gidip yemek yiyeyim desem boğazımdan geçmezdi. Gel de isyan etme! Çocuklara aldırmaktansa gidip tostları benim yaptırmam biraz olsun bana nefes aldıracaktı. Yani bana kafeteryanın yolları görünmüştü. Aslında bu durumum Ali'nin suçuydu. Diş biliyordum Ali'ye yalan değil. Uyanıktı çakal. İdris'in peşindeyim diye bana hastaneyi

kitledi. Bir de vicdan yaptırdı. "Sen abiyi yalnız bırakma!" diye içli içli konuştu. Sonra arazi! Tamam seviyordum keratayı ama kendi kendime sırıttığım şu an tam bir sinir buhranıydı. Yeri gelecek Ali'yi inim inim inletecektim. Aklım bir köşesine yazdı bunu.

Her şey gelip geçiyordu ama Duygu'nun ailesi olayı daha içinden çıkılmaz bir hale sürükledi. Olay acı bir aile dramı haline gelirken elim kolum bağlıydı. Niye mi? Kızlarının yaşadığına sevinsinler diye Komiser Ozan'la gizlice haber gönderdik. Göndermez olaydık. Bütün ailenin Duygu'ya sırt çevirişi gerçekten acınasıydı. Ne kimse aradı ne bir Allah'ın kulu geldi. Sedat'a kalsa topunu gebertirdi. "Bütün ailesini öldürünce Duygu'ya ne diyeceksin?" diye sorduğumda bir cevap bulamadığı için duruldu. Herkesi geçtim, Duygu'nun annesi bile hastaneye gelmedi. Biz Duygu'yu ararken üzüntüsünden kahrolan kadın taş kesilmişti birden...

En nihayetinde Komiser Ozan, Duygu'nun dayısının, Sedat'ın telefon numarasını aldığını haber verdi. Umutlandık. Aradığında olanlar oldu. Adam ne dediyse Sedat ondan beklenilmeyecek bir sakinlikte "Gel koçum. Sen gel hele bir konuşalım seninle. Duygu zaten seni görecek durumda değil. Boş ver sen Duygu'yu görmek istemediğini. Gel bir hele!" dedi. O adamın yerinde olmak istemezdim doğrusu. Kapattığında elinde sıktığı cep telefonundan çatır çatır sesler geldiğini duydum.

"Sedat sakin ol!" dedim ama bırak cevap vermeyi, beni duymadı bile. Tabii ben de bizim hastaneyi ablukaya almış çocukları tembihleyip Duygu'nun dayısından Sedat'ı uzak tutma kararı aldım. Ne yapayım?

Öğleden sonra beklenildiği gibi çocuklar dayıyı kapıda durdurup bana yönlendirdiler. Ne gerek var şimdi Duygu'nun dayısının leşiyle uğraşmaya. Sedat'ı yoğun bakım ünitesinde bırakıp aşağı indiğimde adam sanki pikniğe gelmiş gibi bir edayla yüzüme bakıp "Merhabalar siz kimsiniz?" diye sordu. Tamam soru normaldi de adamın hal ve tavrı bir laçkaydı. Acaba adamı Sedat'ın eline bıraksa mıydım? sorusu anlık da olsa aklımdan geçmedi değil. Ka-

şımın kalktığını hissettiğimde "Senin yerine hastane köşelerinde Duygu'dan iyi haber almak için bekleyen biriyim. Adımın bir önemi var mı?" diye olabildiğince kibar bir dille sordum. Adam bırak bozulmayı oralı bile olmadı. Bir de üzerine azar yedim...

"Size bekle diyen mi oldu kardeşim! Beklemeseydiniz. Duygu bizim için babasıyla öldü. Ailesinin bu durumlara düşmesi onun suçu. Annesini, babasını dinleseydi böyle mi olurdu? Annesi yataklara düştü. Onu görmek bile istemiyor. *Benim kızım öldü* diyor." dediğinde benim gözlerim kararda. Güya Sedat'ın kavga etmesini önleyecektim. Kolum ne ara arkaya doğru gerildi de havaya kalktı, ne ara parmaklarım bir perde gibi açıldı, ne ara adamın yüzüne avucumun içiyle Osmanlı tokadı yapıştırdım, adam ne ara asfaltı öptü hiç bilmiyorum.

Tek hatırladığım onu yakasından tutup yerden alırken "Bir daha karşıma geçip gevrek gevrek konuşursan senin bütün sülaleni Nejat'ın yanına gömerim! Şimdi siktir git! Bir daha gelirsen adabınla gel! Duygu'nun annesine selamımı ilet. Bekir taziyelerini bildirmeye gelecekmiş demeyi sakın unutma!" diyerek konuşmasını bekledim. Biraz önceki yamuk ağzından gık çıkmadı. "Anladın mı lan?" diye bağırdığımda "An... ladım," diyebildi. Dayı müsveddesini tekrar ittirerek yere fırlattığımda kalkıp koşarak uzaklaşması bir oldu.

Sakinleşene kadar aşağıda kalmam gerekti. Bir ara aklımdan herifin peşinden gidip bütün aileyi *Duygu'ya iyi davranacaksınız!* diye tehdit etmek geldiyse de vazgeçtim. Belki ilk üzüntünün getirisiydi bu olanlar...

***

On gün sonra Duygu'nun annesi *kızım* diye gelip başucunda ağlayacak diye düşünmem boşuna çıktı. On gün geçti, üstüne beş gün daha geçti. Ne geldi ne bir kere olsun kızını arayıp sordu.

Ali hastaneye sık sık gelip bizi kolaçan ediyor, *nasıl gidiyor?* sorusuna *zamanı var* deyip nereye gidiyorsa gidiyordu. Bir akşam isyan edip "Ulan anlatsana doğru dürüst!'" diye çıkıştığımda "Abiye şim-

dilik anlatmak yok ama." dedi küçük çocuk edasıyla.

"Niye?"

"Duygu'ya işkence yapan İdris'in adamları elimizde ya..."

"Evet?"

"Bu İdris hiç aramadı değil mi?"

"Aramadı. Büyük ihtimalle her şeyi öğrendi."

"Yani..." dedi Ali gülerek.

"Eeee?" dedim sinirle.

"Şimdi ben bu adamların hepsinin telefon konuşmalarını inceledim. Hepsinin yedi sülalesini tanıyorum. Abartmıyorum çocuklarının okullarını bile sayarım. Sadece biri her gün aynı saatte aynı numarayla konuşmuş. Numara tam biz Duygu'yu bulduktan iki gün sonra kapanmış."

"İdris!" dedim sinirle.

"Evet."

"Ne işkence yaptıysam konuşmadı. Pezevenk elimde kalacaktı."

"Eeee?"

"Ben de onu düzme bir kurmacayla oradan kaçırdım. Bu arada Levent burada abi." dedi Ali. "Sedat üçümüzü üst üste vuracak." dedim bezmişçesine.

"Levent olayda güya İdris'in adamı rolünde. Dört gündür adamla aptal aptal oradan oraya dolanıyor. Bir nevi güvenini kazanıyor."

"Yani diyorsun ki bu adam bizi İdris'e götürür."

"İnşallah."

"İnşallah Ali, inşallah!" dedim. Ne diyim? Ali yine İdris'in peşine düşerken ben hastane koridorlarına geri çıktım.

Olumsuzlukların içinde iyi şeyler de olmuyor değildi. Duygu iyileşiyor, doktorlar iyi haberler veriyordu. Bunun yanında Hacer Ana almış yanına Selma'yı ve Diler'i Karadeniz turu yapacağım diye çıkmış yola. Duydum ya Selma yanında, hal hatır sormak istediğimde İstanbul'a iki günlüğüne uğrarız dedi ya bana bir kan, can geldi. Tabii İzmir'de olduğumu Selma bilse de Hacer Ana'ya ben İzmir'deyim

diyemedim. Dur bakalım gün doğmadan neler doğar diyerek içimi ferah tuttum. Hacer Ana'yla konuştuktan sonra Selma'yı aradım ama açmadı. Sırıtmam yüzüme yayılmış, yoğun bakım ünitesinin önünde bekleyen Sedat'ın yanına vardığımda onu Serdar'la konuşurken buldum. Yanlarına yanaşıp dinlemeye başladım.

"Sedat Bey izniniz olursa Duygu Hanım'ı bugün uyandıracağız."

"Bunun için neden benden izin istiyorsunuz ki?"

"Uyandığında ağrıları ne durumda olur bilmiyoruz. Sonuçta birkaç şansızlığı birlikte yaşıyor."

"Gerekirse tekrar uyutulabilir mi?"

"Tabii ki."

"Elleri ve şu farelerden kaptığı virüs ne durumda?"

"Ameliyatları olumlu geçti. Büyük ihtimalle parmak kaslarında hiçbir hasar kalmayacak ama uyandığı andan itibaren büyük bir zaman diliminde hiçbir işini kendi yapamayacak. Virüs tedavisinin bugün son günüydü. Böbrekler düzgün çalışıp vücudun mikrobu atması gerçekten bizim için sevindirici bir haber. Yalnız..." dedi ve sustu Serdar.

Tabii Sedat'a gelenler saniyeler içinde geldi. "Yalnız ne?!" diye kükredi.

"Yapılan tedavi sonucu doğurganlığını yitirdiğini tekrar belirtmek isterim. Uyandığında psikolojik destekle birlikte söyleyebiliriz."

"Bilmesine gerek yok. O daha çok küçük. İlerde gerekirse ben söylerim." dedi Sedat sertçe.

"Peki, karar sizin."

"Ne zaman uyanır?" diye sordu Sedat.

"Özel odaya geçirdikten bir iki saat sonra uyanmış olur. Dilerseniz psikoloğumuz uyandığında yanınızda olabilir." dedi.

"Olur." dedi Sedat ve bizim için hiç geçmeyecek zaman başladı. Sedat iki saat boyunca odasının önünde volta atıp arada sırada içeri girip doktor ve hemşireyi kontrol etti.

Sedat koridorda telefonla konuşurken Duygu'nun odasından

çığlıklar yükseldiğinde yalan yok elim belimdeki silaha gitti. İmdat! Bırakın beni! Anne! Baba! Kurtarın beni! Babaaaa! diye iç parçalayan çığlıklarını yıllar geçse de aklımdan silemeyeceğim bir gerçek. Neden içimden Ali'ye küfür etmek geçtiğini çok iyi biliyorum. O kalsaydı şu an burada o olacak, ben ise bu içimi parçalayan bu çığlıkları duymuyor olacaktım.

Sedat'la göz göze gelip odaya koşmamız bir oldu. Sedat'ın ardından odaya girdiğimde Serdar'ın "Duygu Hanım benim adım Serdar. Doktorunuzum. Korkmayın!" diyerek elleri arkasında bir tavır sergilemesi gerçekten profesyonelceydi.

Psikolog "Sakin olun. Güvendesiniz." dediyse bile Duygu'nun çığlıkları durmadı.

Sedat "Duygu!" diye seslendiğinde Duygu'yla göz göze gelmesi ve çığlıklarının son bulması bir oldu. Çığlıkları Sedat'ı görmesiyle acı dolu hıçkırıklara döndü, Sedat ağır adımlarla ona yaklaşmaya başladı. Ben kapının ağzında, boğazımda bir yumru, yatakta acılar içinde küçücük kalmış, korku dolu gözlerle bize bakan kıza kitlenmiş durumdaydım. Yine içimden sessiz bir dua gönderdim. *Allahım sen ona yardım et!*

Sedat yaklaştıkça hıçkırıkları artan Duygu'nun ayak ucuna geldiğinde durup "Beni hatırladın mı? Hani bana ağlama demiştin, hatırladın mı? Ben... ben seni asla incitmem. Yalvarırım benden korkma. Her şey geçti Duygu... Sen iyisin. Daha iyi olman için sana yardım etmeme izin ver... Lütfen" dedi ondan bu zamana kadar duymadığım bir ses tonuyla.

Sedat'ın ağlamaklı sesi merhametin dışında öyle bir şey barındırıyordu ki çözülemezdi. Benim diyen koruma içgüdüsü, benim diyen sevgi bu şekilde güven veremezdi. Duygu'nun hıçkırıkları durmaksızın akarken "El... ellerim acıyor." dedi inleyerek.

Sedat sessiz bir kartal misali Serdar'a döndüğünde bir şey söylemesine gerek yoktu. Serdar profesyonelliği elinden bırakmadan "Elleriniz ameliyat edildi. Gayet iyi durumdalar. Hemen size bir ağrı

kesici verelim." dedi. Hemşireye işaret etmesiyle açık olan damar yolundan iğne yapılması saniyeler sürdü. Duygu yatağın yanına yaklaşan psikolog yüzünden tedirgin olurken Sedat koruma iç güdüsüyle bir panteri anımsatıyordu. Psikolog "Duygu, benim adım Azmi. Sana söylemek istediğim bir şey var ve sen izin verirsen söylemek istiyorum. Konuşabilir miyiz?" diye sordu. Duygu korku dolu gözlerle ilk önce Sedat'a baktı. İzin isteyen ya da *ona güvenebilir miyim?* diye soran bir hali vardı. Sedat, Duygu'ya "Söyleyebilir mi?" diye sorduğunda *evet* anlamında başını salladı sanırım. Ya da sallamadı. O kadar korkuyordu ki titriyordu. İçimden yanına gidip *korkma!* diyerek başını okşamak geçti.

Azmi denilen psikolog gayet iç rahatlatıcı bir sesle "Siz bizden korktunuz ya biz de size bir şey olacak diye sizden çok korktuk. Şu an sizin iyi olmanızı bekleyen sevdiklerinizi hatırlamanızı rica ediyorum. Ancak onları hatırlayınca içinizdeki kötü anıları yeneceksiniz. Ben ara ara sizi ziyaret etmek isterim. Tabii bunu siz de isterseniz." dediği an Duygu, "Babam! Babam öldü. Benim yüzümden öldü." diye haykırarak yatakta sinir krizi geçirmeye başladığında olayı yeni idrak etmeye başladığını ben bile anlamıştım.

Serdar, hemşireye "Uyutalım!" diye emir verdiğinde damar yolundan hemşirenin yaptığı ikinci bir iğneyle Duygu ağlaya ağlaya uykuya daldı.

Sedat'a da bir iğne yapılabilir miydi? Çünkü ilk defa onu zapt edemiyordum. O hışımla odadan çıktığında "Sen kal burada. Ben gidip Duygu'nun annesini getireceğim. Ona ihtiyacı var" dedi.

"Sedat! Dur biraz!" diye önüne geçtiğimde gözleri yaşlıydı ve ben ne diyeceğimi unuttum.

"Ne?" dedi isyanla.

"Tamam..." dedim ilk nefes almak için. Sonra "Tamam, git ama Duygu'yu unutma, ona göre davran." dedim ve yolundan çekildim.

Sedat hızla uzaklaşırken ben öfkeme yenilip koridorda şok vaziyette duran psikoloğun yanında soluğu aldım. "Aptal herif..." dedim ama adam bir nefeste "Babasının öldüğü bana söylenmedi. Rapor-

larda sadece işkenceye maruz kaldığı var..." diye devam ederken ben kendime geldim. Psikoloğun ne suçu var? "Tamam bundan sonra size gerek yok!" dedim ve odaya geri girdim. Doktor Serdar beti benzi atmış bir şekilde Duygu'nun dosyasına bakıyordu.

"Ezberleyemedin mi halen?" dedim öfkeli bir şekilde.

"Bekir Bey..."

"Psikoloğu unut. Sen beden sağlığına odaklan. Bir dahaki uyanmasında ağrısı olmasın yeter." dedim. Serdar kafasını sallayarak dışarı çıkarken Duygu iğnenin etkisiyle derin bir uykuya dalmıştı. Gözlerinde halen akan yaşları duruyordu. Yanındaki sandalyeye oturduğumda kırk yıl yaşlanmış gibi kendimi yorgun, bir o kadar çökmüş hissediyordum. Yastığına yayılmış kahverengi saçlarına gitti parmaklarım.

"Keşke..." dedim ilk boğazıma takılan yumruyu hiçe sayarak. Keşkeler içimde sıraya girmiş zincirlerini koparamazken "Özür dilerim, yetişemedim babam!" dedim ve acı dolu günlerin getirisi yaşlar gözlerimden dökülürken ben yataktaki kıza ağlıyordum. Ne kadar süre saçlarını okşayarak ona salak saçma şeyler anlattım bilmiyorum. Ne söylediğim konusunda hiçbir fikrim yok. Kapının açılması ve içeri Ali'nin girmesiyle havanın kararmış olduğunu fark ettim.

"Abi?" dedi panikle.

"Sedat hastane dışında. Girsene." dedim toparlanarak. Belim ağrımış, suç işlemişçesine kendimi yakalanmış hissediyordum.

Ali gözü biraz bende biraz Duygu'da odaya girdiğinde "Bu kız gördüğüm resminden bile güzel." dedi hüzünlü ama kısık bir sesle.

"Evet, güzel ve bir o kadar kadersiz."

"Bundan sonra kaderini biz yazarız be abi! Kadere bırakmayız onu." dedi Ali elleri yumruk olmuş bir sinirle.

"O ne isterse o oluruz. Sen kardeşi olursun, ben abisi olurum."

"Hop hop... bu ağırlığınla senden abi falan olmaz söyleyeyim. Ben abi olurum."

"Peki Ali, benden ne olur?"

"Senden baba olur, baba!" dedi sırıtarak.

"Duygu isterse babası da olurum abisi de... yeter ki o iyi olsun."

"Oh be!" dedi Ali ve rahatlayarak sandalyeye çöktü.

"Ne oldu, niye bu rahatlama?"

"Bir tek ben böyle düşünüyorum sanıyordum."

"Nasıl?"

Ali sanki çişini altına kaçırdığını söyleyecek gibi "Yani...yani... şimdi ben yani biz Duygu'yu fazla tanımıyoruz değil mi?"

"Evet..."

"Yani ben tamam... onu bulmak istiyordum ilk... Yani tamam itiraf edeyim. Sedat için istiyordum."

"Ali lafı dolandırmadan anlatsana."

"Hani onu o tuvaletin yerinde gördüm ya! O andan itibaren sanki her şey değişti. Aklım bana oyun oynar gibi *Duygu iyi mi? Elleri düzelecek mi? Tekrar hayata tutunabilecek mi? Şerefsiz ailesini öğrenince ne yapacak?* sorularıyla dolu. O İdris'i bulup... İçim bir garip yani. Onun için elimden ne gelirse yapmak istiyorum. O iyi olunca sanki ben de iyi olacağım. Her şey iyi olacak gibi. Sanki... sanki ona âşık gibiyim ama değilim biliyorum. Sanki benden, kanımdan biri gibi. Yıllardır onu korumuşuz da bir hatada elimizden uçmuş gibi. Ben tarif edemiyor, açıklayamıyorum."

Bu çocuk gerçekten delikanlı, bir o kadar temizdi.

"Aşk değil Ali... merhamet bu..."

Ali "Bunun merhametle ilgisi yok" dedi isyanla.

"Neyle ilgisi var?"

"Pişmanlık... Onu kurtaramadık ya! Sonra onu o tuvalette öyle gördük ya o yüzden sanırım."

"İster merhamet, ister vicdan, ister pişmanlık olsun. Bunu zaman gösterir."

"Umarım iyileşir." dedi Ali. Bir müddet Duygu'yu seyrettik. Sonra sessizce çıktık odadan.

***

Bir iki saat sonunda Sedat gittiğinden daha kötü bir halde geri geldi. Sormak istemiyordum ve sormadım. Tabii Ali durur mu? Durmaz...

"Eee Abi?"

"Sen beni bırak. İdris'ten haber ver!" dediğinde Ali benimle göz göze geldi.

"Az kaldı." dedi Ali ve Sedat beklediğimiz gibi ona bağırmadı. Ali'yle şaşkınlık içinde birbirimize baktık. Ali fırsattan istifade baktı ki Sedat bağırmadı, ufak ufak sıvıştı.

Bir on beş dakika geçti geçmedi Serdar gelip "Duygu Hanım'ın uyanmasına yarım saat kadar var. Bildirmek istedim. Bundan sonra çok büyük bir septomla karşılaşmazsak uyutmak istemiyoruz. Sizin düşüncelerinizi almak isterim." dedi ve yine topu bize attı.

Sedat yorgun gözlerle bana baktı. İçimden *Sedat'ı bir on gün kadar uyutmak lazım* cümlesi geçtiğinde olabilirliğini düşünmüyor değildim. Uyuturdum da uyanınca bana ne yapardı hiçbir fikrim yoktu.

"Doktor ne derse o." dedim mantık çerçevesinde.

Sedat "Tamam, duruma göre bakarız. Odada ben ve Bekir'den başka kimseyi istemiyorum. Ne olur ne olmaz siz kapıda beklersiniz. Kalabalık etmeye gerek yok." dedi ve Duygu'nun odasına girdi.

Doktor Serdar, "Allah yardımcımız olsun!" dedi mırıltıyla ve benim duyduğumu anlayınca korkuyla bana baktı. Ben "Amin!" diyerek ona destek verdiğimde derin bir nefes aldı.

Odaya girdiğimde Sedat pencerenin önünde sırtı bana dönük dikilmiş kıpırdamadan duruyordu. Gözlerim ilk başta Duygu'ya takıldı. Çektiklerini düşünüp omuzundaki açıkta kalan kabuk bağlamış yanık izini gördükçe aklım parçalara ayırılacak gibi oluyordu.

"Ali'ye ses çıkarmadın?"

"Öyle ya da böyle İdris'i bulacaktır. Ali'ye güveniyorum."

"Bulamazsa?"

"O zaman sen bulursun." dediğinde bunun üzerine söyleyecek bir lafım yoktu. Acaba Sedat omuzlarıma nasıl bir yük bindirdiğinin farkında mıydı? sorusuna cevabımda yoktu.

"Eyvallah!" dedim. Yarım saat geçti geçmedi Duygu'nun ağlamaklı inlemeleri odaya yayıldı. Sedat panikle başucundaki sandalyeye oturup dokunabildiği saçlarını okşamaya başladı. "Burdayım Duygum..." dedi en derin acı dolu umut barındıran sesiyle. Ben Duygu korkmasın diye yatağından uzak, kapının önündeki sandalyeye oturmuştum ve diken üstündeydim.

"Ben çıkabilirim." dedim fısıltıyla.

"Sana alışmalı!" dedi Sedat gözleri dolu dolu. Bunu sorgulamak için doğru bir zaman değildi. Zaten Sedat'ın aklında ne varsa *eyvallah* diyeceğim kesindi.

Hıçkırıklarla da olsa Duygu ilk seferine nazaran daha iyi uyandı. Tedirgin gözleri Sedat'ın sözleriyle sakinleşirken, bana olan kaçamak bakışlarına gülümseyerek cevap vermekten başka bir şey yapmadım.

Sedat, "Geçti... bitti... korkma!" dedi usulca.

"Ba... bam öldü." dedi Duygu yüreğinden kopan acıyla.

"Benim suçum. Onu da seni de kurtaramadım Duygu. Yapamadım. Ne seni ne babanı kurtarabildim. Olmadı... hepsi benim suçum." dedi Sedat günah çıkarırcasına.

Duygu yorum yapmazken gözlerindan akan yaşları iniltilerine karışıyordu. Ellerini kaldırmak istedi bir ara. Sedat "Söyle Duygu, bana söyle. Ben elin olayım. Ne istersen bana söyle!" dedi çaresizce ama cevapsızdı Duygu...

"Bir şey istersen söylemen yeterli." dedi en sonunda. Ne desin? Ne yapsın? Nasıl hareket etsin? Onunkisi çaresiz bir bilinmezlikti. Hayır, aklımda bir şey olsa ben diyeceğim şöyle söyle, böyle yap diye ama nafile...

Duygu "Su... su... içebilir miyim?" diye sorduğunda Sedat "Sen ayranı seversin, içmek ister misin? Çay da olur. Doktor artık ağız yoluyla beslenebileceğini söyledi." diye konuştu umutla. Duygu'nun

ürkek bakışlarıyla "Ayran mı?" dedi merhametle.

Duygu başını *hayır* diye mi salladı yoksa *evet* diye mi salladı bilmiyorum. Salladı ya "Ben alır gelirim." dedim heyecanla. Yalan değil *yaşasın!* diye bağırasım geldi. Ayağa nasıl kalktım. Nasıl dışarı çıktım bir ben bir de Allah bilir. Dışarı çıkışım ve çocuklara "Bana ayran bulun!" diye seslenmem tam bir rüzgâr geçidiydi. Elimde ayran odaya girdiğimde Sedat daha bir rahatlamış görünüyordu. Suskun, bir o kadar derinden birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı. Kendimi fazlalık gibi hissettiğimde, "Ayran..." dedim elimi salak salak havaya kaldırarak. Sonra yatağın yanına yürüdüm. Tabii benim yaklaşıp Duygu'nun gerginliğini anlamamla ağzımdan çıkan "Korkma babam... sana benden zarar gelmez." çıktığında *yer yarılsa da içine girsem* diye düşünmem ne kadar doğruydu. Salaklığımla ben başbaşaydım onu biliyorum.

Sedat ona ayranı içirirken ben ara sıra odaya girip çıktım. Duygu'nun gözlerinden sızan gözyaşları, gözleri acısına yenilip kapanana kadar devam etti.

O uyuyunca Serdar'ı çağırdık. Usulca kontrol etti. "Gayet iyi." dediğinde rahat bir nefes aldık. Sedat, uyanır da korkar diye yatağın başından bir saniye ayrılmadı. O içeride ben kapıda bekledim. Ara sıra girip kontrol ettim. Her girdiğimde Sedat'ı, Duygu'yu seyrederken buldum. Artık hastanede saatler geçmiyordu, zaman durmuş gibiydi.

Sedat "Odada kal tertip. Kapat ışığı huzur bulalım." dediğinde ışığı kapatttım. Kapının sağındaki sandalyeye çöküp kafamı duvara dayadım. Karanlık yorgunluğumla bir olduğunda gözlerim kapandı. Uykusuzluk alışkanlık olmuş. On dakika içimin geçmesi yetiyordu da her yanım günlerdir dik durmaktan ağrıyordu.

Saat kaçtı bilmiyorum ama gecenin sessizliğini yırtan çığlıklarla yerimden fırladığımda yine elim belimdeki silahtaydı. Duygu'nun çığlıkları odayı doldururken zapt edilmesi güç çırpınışları içler acısıydı. Elleriyle Sedat'a vururken görmemek adına gözlerimi kapatmak istedim. Sedat ne söylediyle sakinleştiremedi onu.

"Duygum ellerin... canın yanacak. Dur yalvarırım dur..." dedi çabalayarak. Yaralarına rağmen ona sarılırken bir o kadar çaresizdi ama Duygu sakinleşemedi. Duygu'nun elllerine bir şey olacak diye Sedat ellerini tutmak zorunda kaldı. Sedat ellerini tuttuğunda Duygu daha da bağırmaya başladı.

"Bırakın beni! Öldürün artık yeter! Baba! Kurtar beni!" diye haykırırken birdenbire burnundan boşalan kanla yerime mıhlandım. Sedat o ara "Bekir yardım et!" diye medet umduğunda ben ilk defa ne yapacağımı birkaç saniye düşündüm. Sonra Duygu'nun ellerini tuttum. Canı yanmasın ellerine bir şey olmasın diye ölüp ölüp dirildim. O sırada içeri hızla hemşire girdi. Sedat, Duygu'nun yüzünü ellerinin arasına alırken hemşire ışığı açtı.

"Duygu, benim Sedat! Gözüme bak beni tanı! Benim Sedat!" dedi gözlerini gözlerine sabitlerken. Duygu istemsizce titrerken yavaş yavaş çırpınışları son buldu. Burun kanaması yavaşladı. Onca kan bu kızın neresinden çıkmıştı? Ne siz sorun ne ben söyleyeyim. Duygu durulmuştu ama titremesi depremleri andırıyordu. Sakinleşmeye başladığında ben ellerini bırakıp iki adım geri çekildim. İçeri giren doktorları görünce Duygu, Sedat'ın kucağına daha bir sokuldu. Doktorlar Duygu'ya doğru geldiğinde Duygu tekrar bağırmaya başladı. Sedat, "Çıkın!" dedi usulca. Doktorlar Duygu'nun sakin kalması adına söyleneni hemen yapmışlardı.

Sedat "Geçti Duygum. Hepsi geçti. Sen iyi olacaksın... o zaman ben iyi olacağım." diye yavaş yavaş saatlerce mırıldandı. Ta ki hemşirenin Duygu'nun serumuna yaptığı sakinleştirici etkisini gösterene kadar...

Sabahı sabah ettik. Ne ışığı kapattık. Ne de Sedat, Duygu'yu kucağından bıraktı.

Duygu sabah saat yedi gibi gözlerini açtığında yatakta oturur vaziyette, kafası duvara dayalı Sedat'ın kucağındaydı. Açılan gözleri ilk beni buldu. Gözleri gözlerimle kesişti. Sonra kaçırdı gözlerini ve sarılı ellerine baktı bir süre. Ardından Sedat'a kaydı gözleri. Usulca

yaşlar dökülmeye başladı gözlerinden; sessiz bir o kadar derinden... Görmezden gelmek en iyisiydi gözyaşlarını.

"Günaydın!" dedim usulca. Cevap vermedi.

"Adım Bekir. Gerçi Sedat söylemiştir." dedim cevap vermesini beklemeden. Başını salladı ürkek ve bir kadar korkakça.

"Ayranı çok sevdiğini duydum. Tekrar içmek ister misin?" diye sordum gülümseyerek. Yavaşça yerimden kalktım ve ayranın olduğu konsola ilerledim.

"Ben de simitle ayranı çok severim. İstersen gider simit de alır gelirim. Siz İzmir'de gevrek diyorsunuz değil mi?" diye sordum sormasına da ne saçmalıyordum hiçbir fikrim yoktu. Duygu, Sedat'ın kucağında, temkinli bir o kadar kıpırdamadan, gözleriyle benim ona saldırıp saldırmayacağımı izliyordu. Bunu hissedebiliyordum. Hiç beklemediğim anda "Ka... ran... karanlık..." dedi Duygu. Aval aval baktım suratına. Sonra "Karanlık?" dedim yavaşça. O sırada Sedat ceset misali kıpırdamadan gözlerini açtı. Göz göze geldik ama hiç belli etmedik.

"Karanlık olsun istemiyorum." dedi Duygu. Bu onun bizimle ilk iletişimiydi.

"Olmaz o zaman." dedim gülerek ve devam ettim. "Ben senin için her yeri aydınlatırım. Hatta buraya yüzlük ampul alır gelirim. Güneş gibi parlar, ne dersin? Hiç kapatmayız ışıkları." dedim ve güneş ışığına aldırmadan hızla odanın lambasını yaktım.

"Anlaştık mı?" dedim Duygu'ya güven vermek isteyerek. Başını olumlu bir halde salladığında gözlerinde ilk defa pırıltılar vardı. Sedat milim milim onu korkutmadan kıpırdandığında Duygu kucağında gerildi ama korkmadı. Tabii Duygu'yu sakinleştirmek bana düştü.

"Tertip günaydın. Valla biz de ne zaman uyanacaksın diye Duygu'yla dedikodunu yapıyorduk." dedim sırıtarak. Konuşmada çığır açıyordum resmen.

Sedat "Bilseydim gözümü açmaz, numara yapar sizi dinlerdim." dedi ve Duygu'nun saçlarına götürdüğü burnuyla kokusunu derin

derin soludu.

O andı benim Sedat'ın aşkını anladığım vakit... Sevdiğini koklardı insan çünkü. Benliği insanın sevdiğinin kokusuyla tamamlanırdı. Kokusunu içine çekip ruhuna karıştırdığında ferahlardı âşık olan. Duygu, Sedat'ın kaderiydi ama sonu nereye varırdı bir fikrim yoktu...

"Duygum, hadi sen rahatça uzan. Her yanın ağrımıştır." dedi Sedat. Duygu'yla göz göze geldiklerinde Duygu *hayır* anlamında başını salladığında Sedat'la ikimiz şaşkındık.

Bir Hafta Sonra

Duygu'yu özel hastaneye aldırışımızın üzerinden bir hafta geçti. Hastane değiştereceğimiz o gün Duygu, Sedat'ın kucağında odadan çıkmamak için çığlık çığlığaydı.

Sedat, "Duygum kapat gözlerini. Güven bana!" dediğinde tir tir titriyordu. Nakil olduğumuz hastane neredeyse bizim adamlarla sarılmış Ali manyağı odayı çocuk yuvasına çevirmişti. Gözlerinden yaşlar süzülen Duygu bile odayı gördüğünde şaşırdı. Ali odaya kendi boyunda bir oyuncak ayı bile koydurmuştu.

"Bu ne?" diye sordum; tabii şeytan azapta gerek.

"Oyuncak." dedi Ali başına gelecekleri anlamış gibi.

"Sen vardın Ali. Bir ayı yetiyor da artıyor bile." dediğimde Sedat bile kahkahalarla güldü. Duygu kaşları havada, Sedat'ın kucağında onun gülüşünü seyretti.

Günler geçtikçe Duygu bize alıştı. Başkalarına olduğu gibi ürkek değildi yanımızda. Ali ara ara gelip ona takılıp "Çirkin" diyip giderken Sedat neredeyse Duygu ile yapışık yaşıyordu. Geceler Duygu için zor geçiyordu. Sinir krizleri azalsa da bitmiş değildi. Burun kanamalarının sebebi bulunamıyor, bu da bizi geriyordu.

Bir sabah Sedat, Duygu'nun elini yüzünü yıkarken ben kahvaltı için dışarı çıktığımda koridordan hızla bana doğru gelen Ali'yle göz göze geldim.

"Hayırdır sabah sabah?" dedim elindeki pakedi göstererek.

"Abi..." dedi.

"Ne?"

"Pasta aldım Duygu'ya. Belki sever. Verirsin."

"Sabah sabah?" dedim sırıtarak.

"Abi öğlen ver sen de. Hadi ben kaçar." dedi pastayı bana uzatarak.

"Yok öyle kaçmak. Kendin ver pastanı. Ben gidip kahvaltılık bir şeyler alacağım. Hep beraber kahvaltı ederiz öyle gidersin. Git masayı hazırla. Geliyorum." dediğimde bön bön suratıma baktı. Keyfim Ali'nin haliyle yerine gelmişti. Pasta almış ince herif.

Çocuklar sağ olsunlar ben aşağı indiğimde koca bir tepsiyi kafeteryanın önünde elime tutuşturarak "Sedat Abi iyice zayıfladı. Biz de bunu hazırladık abi. Sabah akşam tost içiniz kurudu." dediler. Bugün kabul günüydü anlaşılan.

"Eyvallah," dedim ve tepsiyi alıp yukarı çıktığında oda kapısının önünde Ali'yle karşılaştım.

"Noldu?" dedim merakla.

"Seni bekledim abi. Şimdi ters bir şey söyler kızın yanında." dedi kedi misali. Gülmemek için kendimi zor tuttum haliyle.

Ali kapıyı açtı ve ben tepsi elimde içeri girdiğimde Duygu yatağında yoktu. Tabii Sedat'ın tuvaletten gelen sesiyle içimiz burkuldu sonrasında.

"Benden utanma, Duygum! Hadi bak gözlerimi kapattım. Yap tuvaletini."

Ali "Abi ben kaçar." dedi hüzünlenerek.

"Kaçamazsın! Alışacaksın. Sedat bir yerde yorulacak ya da işi çıkacak."

"Ne yani, ben mi çişe tutacağım kızı?"

"Gerekirse sen! Gerekirse ben! Başka kimsesi var mı Ali? Bırakalım senin benim gibi öksüz mü kalsın?" dediğimde kapı açıldı ve Sedat'ın kucağında Duygu gözünde yaşlarla göründü. Ali duygu-

larını en az benim kadar saklayabilen yapısıyla "Vay uyuyan çirkin uyanmış!" dedi sırıtarak.

Sedat, Ali'ye sinirle bakarken "Duygu bak Ali gelmiş. Siz onunla resmen tanışmadınız değil mi? Boyuna posuna bakma. Zekâ yaşı seninle bir." dediğimde Sedat, Duygu'yla göz göze gelerek gülümsedi.

"Hatırlıyorum." dedi Duygu ürkekçe.

"Ali'yi mi?" diye sordu Sedat hayretle. Duygu gözünden yaşlar akarken evet anlamında başını salladı. Sedat onu usulca yatağa yatırıp yamacına oturdu.

"Seni bulduğumuz anı hatırlıyor musun?" diye sordu sorduğuna pişman olacak bir edayla. Duygu kafasıyla onayladığında biz üç koca adam nefes bile almıyorduk.

Ali suçlu suçlu "Ama çok aradık seni." dedi mahçubiyetle. Duygu "Neden?" diye sordu ilk defa. Ne diyeceğimi bilemedim. Sedat sessiz... imdadımıza Ali yetişti. "Bana senin gibi bir kardeş lazımdı. Bunlar benimle alay edip ciddiye almıyorlar." dedi sırıtarak ve ortam birden canlandı. Bir iki saniye gülüştükten sonra "Hadi kahvaltı edelim." dedim ama nasıl edeceğimizi bilmiyordum. Ali bugünün adamı seçilebilirdi.

"Yatakta edelim." dedi ve tepsiyi tuttuğu gibi Sedat'ın eline tutuşturdu. Duygu'nun yemek masasının boyunu kısaltıp yatağın etrafına oturduğumuzda Duygu korksun mu? Korkmasın mı? Bunun karar aşamasındaydı. Sedat küçük ekmeğe reçel sürüp, "Çilek reçeli. Seversin sen." dedi Duygu'nun ağzına uzatarak. Duygu utana sıkıla açtı ağzını. Ali umursamaz gibi bebek patiği ekmekleri ağzına sokuştururken eline aldığı zeytini "Hadi uçak geliyor." diye Duygu'nun ağzına doğru uzattığında yine donduk hep beraber. Duygu ağzını açacak mı açmayacak mı diye beklerken saniyeler seneler gibi geçti ama ağzını açtığında hepimiz bulutların üzerindeydik.

Duygu sessiz kalarak bizi çözmeye çalışırken Ali neredeyse bütün gün bizimle kaldı. Sedat telefonla koridorda dolaşırken Ali bir ara kayboldu. Geri geldiğinde elinde bir poşetle, yaramazlık yapmış gibi Duygu'nun başına dikilerek "Sana tarak aldım. Saçlarını tarayalım

mı? Bıyıkların da çıkmış, sanırım jilet olmazdı. Onlar için şu ağda bantlarını verdi satıcı kız." dediğinde ben kendimi odanın dışına zor attım. Sedat tam içeri girecekken kolundan tuttum.

"Noldu?" diye sorduğunda "Kız kıza görüşüyor senin Ali ve Duygu!" dedim gülerek.

"Anlamadım?" dedi Sedat aval aval bakarak.

"Anlarsın." dediğimde biz on on beş dakikanın sonunda memnun bir ifadeyle odadan çıkan Ali'nin suratına meraklı tazeler gibi bakıyorduk. Ali "Buyrun Beyler!" dedi sırıtarak. İçeri girdiğimizde Duygu'nun gözleri parlıyordu. Dudağının üzeri kızarmış, uzun saçları taranıp toplanmış, hatta örülmüştü. Odanın içine çiçek kokusunu andıran temiz bir koku yayılmıştı. Sedat'ın ömrüne ömür katılmış gibi gülümsedi ve "Daha güzel olmuş benim canom!" dedi. Duygu tebessümle gözlerini kaçırıp Ali'ye baktı teşekkür edercesine. Ali en son pastayı çıkarıp üzerine mumlar yerleştirdi. Sonra "Hadi bakalım. Mumları kim üfleyecek?" diye sordu.

"Ali mum ne alâka?" dedim.

"Duygu'nun yeniden doğuşuna..."

İstanbul... Selma'yla İstanbul...

İzmir'e geleli üç ayı geçen zaman diliminde, ne yerde ne gökteydim. Hastane köşelerinde birinin iyi olmasını dualar ederek bekleyeceğimi söyleseler bu Selma'dan başkası olamaz derdim. Ne yerdeydik ne gökte. Duygu benim için kimdi? Ne ifade ediyordu bilmiyorum ama Ali'ninde benimle aynı çıkmazlarda olduğunu bilmek içimi rahatlatıyordu. Duygu sormadan hayatımıza girmiş artık neremize kendini yerleştirdiyse ona karşı suçlu, savunmacı, baba, abi, kardeş, anne gibi hisseder olmuştuk. Tabii o iyileşti biz hayata döndük ve yorgunluğumuzu tükenmişliğimizi anladık. Ne çok korkup, ne çok endişelip, vicdanımızı sızlatmışız. Bunu yeni yeni anlıyorduk. Gerilmişliğimizi onun çektiklerine rağmen yaşıyor olmasıyla avuttuk.

Bizim için hayata dönüş ilk önce Duygu'nun iyiye giden sağlığıyla oldu. Sonra özel hastaneye geçişimizde kendini belli etti. Sırtımız yatak görüp, özel odanın banyosunda rahat rahat duş aldık. Nihayet her gün kıyafet değiştirebildik. Yıkanmak, uyumak, temiz kıyafetler giymenin detayda belli etmese bile insan hayatında büyük yeri varmış. Onu da anlamış olduk.

Serdar'a iki oda ayarla dediğimde "Bekir Bey hastalar için olan odaları..." diye yapacağı açıklama "Ben de hastayım. Belim ağrıyor ve midemde sinirden delinme var. Hissedebiliyorum. Beni Duygu

iyileşene kadar ultrasona mı sokarsın ya da röntgene mi? Sen karar ver. O hastanede iki oda ayarla Serdar!" diye kesin konuştum. Tabii ki iki oda ayarlandı. Fena da olmadı...

Duygu'nun bana ve Ali'ye alışmasıyla Sedat hissettirmese de rahat bir nefes aldı. Ara sıra onu dinlendirmek için yan odaya geçip uzanmaya ikna etmek artık daha kolaydı.. Her şey bir yana en azından artık her öğünde tost yemiyorduk. Duygu daha iyiydi. İyileşiyordu ve Sedat normal beslenmeyi kabul eder olmuştu. Duygu iyileşti, o da iyileşti. Duygu'ya can geldi, o da canlandı.

Tabii Duygu için zor günler bitmedi. En ufak bir bağırış, en ufak bir gerginlik onun sinir krizlerini tetikleyebiliyordu. Her krizde burun kanamasını durdurmak ayrı bir sorundu ve sebebi bulunamıyordu. Ali bu krizlere dayanamıyor, gözleri dolu dolu yumruklayacak yer bulamıyordu. İdris'in gelmişine geçmişine küfürü basıyordu.

Sedat, pamuklara sarıp gözlerinde kaybolduğu Duygu'nun yirmi dört saat her şeyiyle ilgilenmeye çalışıyordu. Yemeğini saati saatine yediriyor, sabah özenle yüzünü yıkamasına yardım edip dişlerini fırçalıyor, tuvalete gidip kapıda beklerken salak saçma konuşup Duygu'nun utanmasını önlemeye çalışıyordu. Yani sabırlı bir adam olup çıkmıştı. Ya da hep öyleydi de ben bilmiyordum. Duygu'nun yanında aslan mı kedi mi çözemiyorduk. Onun gözlerine baktığında kediden farksızdı. Ekseninden çıkar çıkmaz bir aslana dönüyordu. Hastaneye uğramayan Ali, Duygu'dan yüz bulunca her sabah uğrar oldu. Duygu sessiz, gözlerini kaçıran halen ürkekliğini koruyan haliyle içimizi parçalamaya devam ediyordu ama ilk hali gibi bizden korkmuyordu.

Ali her sabah onun saçlarını tarıyor, birlikte Duygu'nun yüzüne krem sürüyorlar, ona o kadınlara özgü bakımları yaparken ne anlatıyorsa Duygu onu ilgiyle dinliyor ama yorum yapmıyordu. Duygu bir sabah Ali'nin kulağına fısıldayarak bir şey söylediğinde Ali "Ah, ben bunu nasıl unuttum. Hemen gidip alırım." diyerek hastane odasından

çıkıp çok geçmeden elinde siyah bir poşetle geri geldi. Sonra çıkmaza düşmüş gibi Duygu'ya "Şimdi ne olacak?" diye sordu. Duygu kıpkırmızı kesilmiş halde Ali'nin yüzüne bakarken, Sedat dayanamayıp "Lan n'oluyor?" diye patladı. Meraktan nasıl kendini kaybettiyse sesi yüksek çıktı. Duygu korkuyla sıçradığında gözlerinden yaşlar akıyordu. Sedat, "Ulan Ali! Ulan Ali!" diyerek Duygu'nun yanına oturdu ve "Korkma Duygum. Özür dilerim. Bağırmak istemedim. Hep bu Ali'nin suçu." dedi ona sarılarak. Duygu sarılı elleriyle Sedat'a sarıldı ve "Ali'nin suçu yok. Benim suçum." diyerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Biz yine donduk çünkü Duygu, Sedat'a sarılmakla kalmamış ona göre çok uzun bir cümle kurmuştu.

Sedat, "Onun suçudur gülüm. Senin ne suçun olacak?" diye sordu sakince.

"Yok, onun suçu yok. Ben ondan ped istedim. Ben... ben hastalandım. Hemşireye söyleyebilirdim aslında. Benim suçum..." diyerek iyice ağlamaya başladığında Sedat kafasını duvarlara vuracaktı, bundan eminim. Gözlerini kapatıp kendine lanet okuduğunu hissedebiliyordum.

Ali "Ağlama Duygu. Sen bana söyle, ne istersen alıp gelirim. Kız, koca iste koca bulurum valla! Yeter ki ağlama" dedi ya Sedat "Höst lan!" diye kükrerken Duygu, Sedat'ın kucağında minicik kaldı. Ne bilsin Ali Sedat'ın aşkını. Tabii devreye ben girdim.

"Yahu yeter. Korkudan ölecek kız! Yeminle görmemişin oğlu olmuş tutmuş şeyini koparmış havasına girdiniz. Yeter ya! Rahat bırakın kızı!" diyerek Duygu'yu Sedat'ın kucağından aldığım gibi dışarı çıkarmadan önce "Ali ver poşeti!" dedim. Ali afallamışçasına poşeti Duygu'nun kucağına koydu ve odadan çıktık.

"İyi ettim seni iki delinin elinden kurtardım değil mi?" diye sordum gülerek.

Duygu tedirgince bana baktığında sarılı ellerini boynuma dolamış gözleri dolu doluydu. Onu rahatlatmak adına "Şimdi sana

yardım edebilecek bir hemşire bulalım olur mu? Merak etme seni hiç yalnız bırakmayacağım." dedim sırıtarak. Duygu *tamam* anlamında başını salladığında biz kat hemşiresinin önünde duruyorduk. Ben derdimizi açıkça anlattım. Hemşire gayet sıcakkanlı bir şekilde, "Memnuniyetle küçük hanıma yardım ederim." diyerek bizimle tuvalete kadar eşlik etti.

"Pardon Bekir Bey, neden hastamız kucağınızda? Bildiğim kadarıyla Duygu Hanım yürüyebiliyor." dediğinde Duygu'yla ben birbirimize bakıyorduk. Ben de bunu kullandım tabii. "Duygu, sen niye benim kucağımdasın babam!" dedim gülerek.

Duygu gülümsediğinde bana can geldi. Tam gülmedi sadece dudakları kıvrıldı ama olsun. Hemşireye dönüp, "O benim sultanım. Ben onun cengaveriyim. Onu kötülüklerden korumak boynumun borcu." dedim sesimi gayet samimi bir şekle sokarak.

Duygu söylediklerimin gerçek olup olmadığını anlamak için gözlerimin içine baktı ve doğru olup olmadığını anlamaya çalıştı. Zamanla inanacak, bize güvenecekti. O, hayata dönene kadar yanında olacaktık. Artık biliyordum...

Sabah Duygu'nun ped krizi çözülüp kahvaltımızı ettikten sonra Ali rutin ziyaretini yapmış, Duygu'yu gülümsetmeyi başarmıştı. Ali'yi yolcu ederken telefonum çaldığında bir iki saniye nefes alamadım. *Yine görücü mü gelecek?* diye düşünürken açtım telefonunu.

"Selma?" dedim. Duygu dahil hepsi donup bana baktıklarında anladım sesimin paniğini.

"Günaydın."

"Hayırdır bu saatte?" diye sordum çünkü telefonum alışık değildi Selma tarafından aranmaya. O genelde mesaj atardı. Kelimelerini benimle paylaşmayı benim aramama saklardı. Kapris desem değil. Taktik desem değil. Zorda kalmadan, ben aramadan aramazdı işte. Mesajlarında ne bir sitem ne bir istek olurdu. Zamansız içinden geldiği gibiydi. Bazen gecenin bir vakti, bazen sabahın bir körü, bazen

olmadık anlarda içimi ısıtırdı mesajları...

İyisin? Kendini öp benim için... Yine bu sabah o kadar güzel mi bakıyor gözlerin? Özleniyorsun... Kendine iyi bak... Benim için iyi bak kendine... Seni bekleyen biri olduğunu unutma...

Belki de hiç fırsat vermedim onun beni aramasına. Sabah kaçta kalkar, evden kaçta çıkar, kaçta ders zili çalar, okuldan kaçta çıkar? Her şeyi bir kenara bırak, okulla, öğrencilikle yakından uzaktan alâkası olmayan ben üniversiteler hakkında iktisat yapacak duruma gelmiştim. Selma'yı günde kaç kere aradığımı saymaya hiç çalışmadım.

Selma'nın, "Rahatsız ettiysem kapatabilirim." demesiyle düşüncelerimden sıyrıldım ve kendimi hastane odasının dışına attım.

"Selma saçmalama, sadece endişelendim."

"Endişelenecek bir şey yok. Biz yarın İstanbul'a geçiyoruz. Haber vereyim dedim çünkü Hacer Ana seni görmek istediği için geliyor."

"Sen özlemedin mi?" diye sordum gülümseyerek.

"Fırsatım olmadı." dedi Selma ruhsuzca.

"Selma, benim kapatmam gerekiyor. Seni ararım." dedim bilerek. Selma'dan bir iki saniye ses gelmedi. Gülüyordum da sessizce. Bir görse ağzımın kulaklarımda olduğunu, beni süpürgesiyle öldürürdü. "Ta... tamam" dedi kekeleyerek.

"Sana İstanbul'a gelip gelemeyeceğimi bildiririm." dedim ve kapattım. *Fırsatım olmadı*yı ben sana gösteririm. Odaya girdiğimde Ali daha gitmemişti. "Sen daha gitmedin mi?" diye sordum doğal olarak.

"Yok, merak ettim seni." dediğinde bütün gözlerin benim üzerimde oluşu normal değildi.

"Ne?" diye sordum merakla.

Sedat hepsinin yerine "Selma aradı ya lan delirtmesene beni. Ne olmuş? Yine mi görücü?" diye çıkıştı dişlerinin arasında.

"Abi, Selma beni hep arar. Niye bu kadar tepki verdiniz ki?"

"Bu saatte aramaz." dedi Ali bilmiş bilmiş.

"Kaçta arayacağını biliyorsun yani?" dedim sırıtarak ama Sedat, "Ulan Bekir bu Ali'nin yanında kalma abim sen. Ona benzemeye başladın." dedi sinirle. Duygu yatağında, korku filmi izlerken tırnaklarını yiyen küçük çocuklara benziyordu.

"Abi sen tıslama istersen. Duygu korkuyor." dedi Ali sırıtarak.

"Off... tamam. Selma yarın İstanbul'a geliyormuş. Bir şey yok yani." dedim bezmişçe ve yine dondular.

"Ne?" dedim sinirle.

Sedat "Ulan gitsene o zaman burada ne yapıyorsun?" dedi bağırmayla normal konuşma arasında.

"Sizi burada yalnız bırakmak olmaz. Hem Duygu'yu nasıl bırakayım sizinle? İki gün görmese özler beni." dedim Duygu'ya göz kırparak.

Ali, Duygu'ya döndü ve "Sensiz değil bensiz yapamaz o, değil mi?" diye sordu onay istercesine. Duygu yüzünü sarılı ellerine doğru eğdi ve bakışlarını bizden uzak tuttu. "Ali, halt etmişsin sen. Bak gördün mü? Bensiz yapamıyor işte!" dedim gevrek gevrek ve karar çıktı. Gidiyordum.

Duygu'yu bırakacağım için suçluluk duyarken Sedat'ın, "Git Bekir, biz iyiyiz. Duygu iyi. Sen de iyi olmalısın." demesinin üzerine heyecan yayıldı benliğime. Özlemiştim Selma'yı... Duygu'nun yanına yanaşıp "İstanbul'dan ne getireyim gelirken?" diye sordum. Gözlerime bakıp sessiz kaldı. Tabii artık cevap vermeden yanından gitmeyeceğimi biliyordu. "Bekliyorum" dedim gülümseyerek.

"Ben... bir şey istemiyorum." dedi Duygu.

"Profiterol getireyim mi sana? Sever misin?" diye sordum ama cevap yok.

"Cevap vermeni bekliyorum Duygu."

"Çok severim. Babam her İstanbul'a gidişinde İnci'den alır gelirdi." dedi Duygu gözyaşlarıyla.

"İnci'nin yeri nerede?" diye sordum. Maksat onu konuşturmak. Sedat ve Ali sessizce bizi dinliyordu.

"İstiklal Caddesi'nde." dedi. Duygu konuştu diye neredeyse öleceğiz o kadar.

"Tamam, üç kilo kadar sana yeter sanırım?" dedim gülerek.

"Çok olur." dedi Duygu konuşmamak adına verdiği kısa cevapla.

"Dört kilo mu dedin?"

"Çok dedim."

"Tamam, beş kilo alır gelirim." diye sırıtırken Duygu gülümsedi. Bu sefer gerçekten gülümsedi...

***

Bir yanım yaralı kuş gibi boynunu bükmüş, gitme der gibi bana bakan Duygu'nun yanında kaldı. Çok tuhaftı içim. Allah biliyor ya, yine duaları Duygu için sıraya koymuş okuyup okuyup üflemiştim. Yani haminnelerden farkım kalmamıştı. Abartmıyorum, bir tülbent eksikti kafamda. Arabaya bindiğimde, direksiyona geçmek, araba kullanmak, altımda kayan asfaltı hissetmek o kadar iyi geldi ki sormayın. Adeta zihnim aydınlandı. Yani hastane havasından, Duygu'nun yarattığı melankoliden kurtuldukça, uzaklaşmamın iyi fikir olduğunu anladım. Sedat gitmeden beş dakika önce "Git etrafı kolaçan et. Levent işleri kıvırıyor mu bir bak dediğinde İşler otomatik pilotta, Levent burada diyemedim. Nasıl diyeyim ki? Her şeyi boşver de halen neden üçümüz birden İzmir'de kalıyorduk anlamış değildim. Ali, İdris'in peşindeydi. Sedat Duygu'ya bakıyordu.

"Ben niye buradaydım peki? Döneyim." dedim.

Sedat "Kalmalısın, Duygu seni tanısın." dedi.

"Eyvallah!" dedim.

Şimdi yarime gidiyordum. Onun hasret kaldığım yüzünü görecek, bakışlarında kaybolacak, kokusunu derin derin soluyacaktım. Yine özlemimi gözlerinde söndürüp, tenine hasret dakikalar başla-

yacak ama bıkmadan bekleyecektim. Selma içten içe bana kırgındı biliyordum. Tabii uzak oluşumuz Selma'nın kendi içinde endişeye kapılmasına sebep oluyordu. Bakalım süprizimi beğenecek miydi? Yoldayken Hacer Ana'yı aradım.

"Anam!" dedim mutlulukla.

"Oğlum, yoldayız."

"Uçağa bineydin iyiydi be anam."

"Konya altı saat oğlum. Ne uçağı? Uçak şeytan işi şeytan."

"Peki ana senden bir ricam olacak. Selma'ya Bekir'i göremeyeceğiz, işi çıkmış der misin?" diye sorduğumda ilk birkaç saniye sessizlik, arkasından kıkırtı yükseldi.

"Peki oğlum, kısmet. Sen kovala işlerini başka zamana görüşürüz." diye benim oyuna alet oldu.

"Bir tanesin anam."

"Biz geçeriz Beykoz'a ama seni görseydik iyiydi."

"Anam büyüksün!" dedim içtenlikle. Keyfim yerine geldi ya açtım dinlediğimden bu yana içime yer etmiş bizim oraların ezgisini. Başladım hem yol almaya hem dinlemeye.

Çalma kemençem dertli zaten yüreğim yara
Böyle ayrılık olmaz hepmi bu bahtım kara
Civranun Yalısı'na vardır küçük bir liman
Gelmeyelim göz göze ağlarım dayanamam

Üç beş saatlik yol bana asır gibi gelirken acele edecek bir şey yoktu. Selma'lardan önce İstanbul'a varacak olmam bir şey ifade etmeyecek, Selma'ya süpriz yapmak adına gece yarısından önce eve hemen gitmeyecektim. Gitmeden önce Beykoz'u arayıp Nimet Abla'ya Hacer Ana ve kızların geleceklerini, hazırlık yapmasını ve Selma'ya benim odamı vermesini tembihledim. Telefonu kapattığımda

yüzüme yayılan sırıtma artık kahkahaya dönmüştü. Dudaklarımdan dökülen pek bilmediğim şarkının sözleri yeterdi.

"*Yaşlansaydık sevduğum senin ile diz dize...*"

***

İstanbul'a vardım ama varmaz olaydım. Sedat, Levent'e *bir bak* dedi ya ağız ucuyla, *Allah beni alsa da kurtulsam* diye isyan edebilirdim. Saat öğlen bir gibi paravan olarak açılmış Şişli'deki oto galeriye gittim. Saat altı olmuş, Hacer Ana'lar gelmiş ben başımda dikilen Kaan'ın bana yokluğumuzda olanları anlatmasını dinleyip, çıkan olaylara, aşılamayan sorunlara çözüm bulmaya çalışıyordum. Saat yedi gibi çocukların getirdiği döner ekmeği ısırmaya başladığımda daha iyiydim.

Kaan bombayı sona saklamış, "Abi..." dedi arkasını getirmeden.

"Söyle Kaan, dinliyorum."

"Talat dönmüş."

"Yaaa!" dedim ama bir kan can geldi bana o an görmeniz lazım.

"Hiçbir şey olmamış gibi mekanı açmış, yerleşmiş kaldığı yerden devam ediyormuş."

"İyi olmuş."

"Abi nesi iyi olmuş? Sana yaptıkları dilden dile dolanıyor. Hesabını dürelim gitsin. Sen he dersen ben hallederim abi."

"Yavaş Kaan yavaş! O daha çok ölüm korkusuyla soluyacak. Bakalım kısmet ne zamana." dedim derin düşüncelerimde bana yaptıklarının intikamı için yanan yüreğimi soğutmaya çalışarak.

Saat gecenin on biri olmuşken Hacer Ana beni arıyordu.

"Anam, hayırdır bir şey mi oldu?" dedim endişeyle.

"Yok oğlum, ben yatıyorum. Gel artık sen de. Selma'nın üzüntüsü sel olup aktı bütün gün. Odasına çekildi. Üzme kızı."

"Tamam anam geliyorum. Görüşürüz yarın sabaha!" dedim ve

kapattığımda ayaktaydım. Kaan bön bön suratıma bakarak, "Hadi size iyi geceler. Dikkat edin." dedim ve hızla Beykoz'a gittim.

Kapıdan hırsız edasında girip, ses yapmasınlar diye ayakkabılarımı çıkarıp aşağıda bulunan benim odaya geçtim. Kapının önünde derin bir nefes alıp heyecanımı bastırdım. Saat on ikiyi geçmişti ve büyük ihtimal Selma uyumuştu. Kapıyı açıp içeri girdiğimde haklı çıktım. Selma çekmiş kafasına kadar üzerindeki örtüyü, uyuyordu. Yatağın kıyısına oturdum yavaşça. Yüzü bir o kadar huzurlu derin derin soluyordu. Aralanmış dolgun dudaklarını görünce boğazımın kuruması ve yutkunmam aynı anda oldu. Yutkunmamın niyesi belli... Şimdi dudaklarına uzansam, tadını alsam, ağzının içine süzülsem. Bir of çeksem bütün dağlar yıkılırdı yemin ederim.

Kendime küfürler ederek kalkıp aynı yavaşlıkta banyoya girdim. Lanetim verdiğim sözeydi. Dönerdim... Dönmeliydim... Allah kahretsin dönemezdim. Gerçi öyle bir ödül vardı ki sonunda, cehenneme bile giderdim ama sonrası kötüydü. Selma'nın çenesi benim diyen cehennemin iki katıydı. Duşu uzatmadım. Havlu belimde kapıyı açmamla hortlak misali Selma'yı burnumun dibinde görmem bir oldu. Ürktüm yalan değil.

"Hani Mario var; bilgisayar oyunu bilir misin?" diye sordu kolları göğüslerinin altında birleşmiş burnundan soluyarak.

"Evet. Niye sordun?" dedim aptalca.

"Ya yemin ederim beni Mario'ya çevirdin. Seninle level atlamadan bir sonraki aşamaya geçemiyoruz." dedi burnundan soluyarak. Beni havlumdan tutup çekiştire çekiştire yatağa götürürken şaşkındım. Hatun, bir erkek edasıyla beni sırtüstü yatağa yatırıp üzerime bindiğinde kendime geldim mi? Hayır.

"Selma?" diyebildim sadece.

"Kapat çeneni, Bekir! Bunun senin isteyip istemediğinle ilgisi yok. Ben seni özledim. Nokta. Bu gece benimsin."

"Selma!" diye çıkışıp tam kalkacakken işaret parmağını göğsümde hissettim. Gayet ciddi bir şekilde parmağını böğrüme bastıra bastıra "Sakın Bekir! Sakın sabrımı zorlama. İnan bana çok kötü şeyler olur. Kendimi sana verir, üzerine bir de hamile kalırım o zaman görürsün." dediğinde ben şoklardaydım.

"Gerçekten yapar mısın?" diye sorduğumda ne kendime verdiğim söz kaldı geriye ne de Selma'nın çenesi. Dudaklarına uzanıp onu kendime çektiğimde Selma benimle bir oldu. Ağzına süzülen dilim benden kopmak istercesine onu özümserken Selma'yı üzerindeki gecelikten kurtarmam hangi ara oldu hatırlamıyorum. Küloduna giden elimi Selma eliyle durdururken "Çok istiyorum." dedim nefes nefese. "Olmaz!" dediğinde sırtüstü kendimi yatağa atmam bir oldu. Selma yarım kalmış benden daha beter "Bekir ya!" dedi sinirle.

İlk sinirle "Kızım bu da can ama! Yeter valla. Düğümlenip kalacağım. Ne veriyorsun ne vermiyorsun. Karar ver artık. Bana da günah!" dedim ve elini alıp erkekliğime götürdüğümde Selma ateşe değmiş gibi elini çekti. Yüzünün gözünün şekli değişti o kadar yani. Güldüm kahkahayla. Ne yapayım? Kader yazmış yazıyı...

"Ya sen nasıl bir adamsın. Ayıp bu yaptığın!" dedi yüzü kıpkırmızı kesilmiş halde; utandığı öyle belliydi ki...

"Niye ayıpmış?" dedim kaşımı kaldırıp soğumaya çalışırken.

"Ben...ben bilmiyorum ayıp işte."

"Selma beni sona getirip vermeyerek mi intikam alacaksın?"

"Ama ben sana söyledim yapalım diye. Sen kabul etmedin."

"Hayır, sen bana telinle duvağınla gelmek istediğini söyledin. Ben de sana hak verip sana dokunmayacağımı söyledim. Niye beni zorla yatağa atıyorsun o zaman?"

"Ama ben özledim senin koynunda olmayı."

"Oha be Selma! Harbiden oha! Karar versen çok hoş olacak."

Hatun baktı benle başedemiyor, burnunu havaya kaldırıp "Ya

sen niye benimle böyle kötü kötü konuşuyorsun ki?" diye çemkirdiğinde "Anla artık benim hamurum odun seninkisi çene!" dedim ve onu hızla altıma aldım. "Hani özlemeye fırsatın olmamıştı?" dedim sırıtarak.

"Özlemim hiç geçmiyor ki fırsatım olsun." diyerek beni ensemden tutup dudaklarına çektiğinde ona direnmeyi bırak, kölesi haline geldiğim bir gerçekti.

Dudakları dudaklarımda dolanırken ondan beklemediğim şekilde belimdeki havluyu alıp külodunu çıkarması beni şaşkına çevirmişti. Gözlerine bakıp ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışırken "Sen ne istersen..." dedi nefes nefese. Araf yine benliğimi ele geçirmiş, erkekliğim Selma'yla bütünleşmek için yanmaya başlamıştı. Onun kıyısında işkencelerin en güzelini çekiyordum. Lanet olsun beynimde var olan akılcı vicdanıma. "Kıyamam sana ben..." dedim derin bir nefesle. Tenini tenime sürtüp dolgunluklarını hissedip kana kana içtim aşkın şarabını erkekliğimi avuturcasına. Kulağına, "Senin kalbinde bulduğum değer yeter bana. Zaten benimsin. Seni ölene kadar beklerim." diyerek öpülmekten kızarmış dudaklarını tekrar hissetmek harikaydı. Vuslat kapısında anahtar elimde dolandım durdum.

Kursağımızda kalan hazlarla Selma'nın teni tenimde saçları kollarıma yayılmış göğsümde yatıyordu.

"İzmir'deki işleri halledebildin mi?"

"Sayılır."

"Sanırım artık Sedat'la kalacaksın."

"Bilmiyorum."

"Çok açıklayıcı oldu."

"Bazı şeyleri ben bile bilmezken senin sorularına cevap veremiyor olmama alınma."

"Alınmıyorum, sadece düzgün bir hayatın olsun istiyorum."

"Bunu daha önce konuşmuştuk. Bana dersen ki senin hayatın bana ağır geliyor. Anlarım. Yoluna çıkmam bir daha." dedim kahramanca. Tabii nasıl yoluna çıkmayacaktım bilmiyorum. Mecnun olup çöllere düşebilirdim itiraf ediyorum. Ben kendi ikilemimde boğulurken Selma bir hışımla, üzerime çıktığında bu sefer sinirden kıpkırmızıydı.

"Ben... ben sen ne olursan ol yanındayım. Düzgün bir hayaun olmasını kendim için değil senin için istiyorum. Bunu halen anlayamıyorsan asıl ben çıkmam bir daha yoluna." diye bağırdı. Beline sarılmam ve kalkmasına izin vermememem bir oldu tabii.

"Sen zaten benim yoluma çıkamazsın." dediğimde yüzü ellerimin arasındaydı. Dudaklarına yaklaşıp onu dudaklarıma hapsetmeden önce "Sen benim ömrüme yazılmışsın. Yol ne demek?" dedim ve usul usul onu kışkırtarak öpmeye başladım. İntikam zamanıydı. Neyin intikamı mı? Hep ben yanıp yanıp kendi kendime kavrulacak değildim... Aşksa düştüğüm yangın, birlikte yanmalıydık değil mi?

***

Hacer Ana eli öpülecek kadındı vesselam. Selma ile benim için günü cennete çevirmeden önce "Sen benim oğlumsun. Selma benim kızım. Sen Selma'ya, Selma sana emanet. Biz Diler'le İstanbul'u gezeceğiz. Siz hasret giderin." dedi.

Bunun üzerine ben de bizim Kaan'a, Hacer Ana ve Diler nereye istiyorlarsa götürüp, ne isterlerse yapmalarını tembihledim.

Hacer Ana bağırsa da, "Ana valla ya onlarla gezersin ya gitmez, bizimle evde oturursunuz olur biter." dedim sertçe.

"Allahım ikiydiler üç oldular başıma!" diye söylene söylene arabaya bindi.

Kaan'a "Dikkat et anama!" dediğimde bizim arabesk takımı koro halinde "Anan, anamızdır abi!" diye böğürüp alay etmeyi ihmal etmediler. Diler'in muzip bakışlarla Selma ile bana el sallaması ger-

çekten utanç vericiydi. Bu kadın kısmının gazabından koru biz ezik erkekler takımını Allahım...

Evin kapısını kapattığımda sırtımı kapıya yaslamış, ne yapacağını bilmez haliyle karşımda duran Selma'ya baktım. İlk defa saat sorunu olmadan gizlice buluşmadan onunla rahat rahat bir gün geçirecektim. Rüya gibiydi. Tek açıklayıcı cümle bu olsa gerek.

"Eee... ne yapmak istersin?" diye sordum. Selma "Bilmem..." dedi gözlerini kaçırarak. Gülümseyerek onu kollarıma alıp "Vardır aklında bir şey." dedim. Tanıyordum onu.

"Ben... ben seninle el ele özgürce sokaklarda yürümek istiyorum." dediğinde gözlerime bakmıyordu.

"Bu mu yani?" dedim kahkaha atarak.

"Ne olması gerekiyordu?" dedi saldırgan sesiyle.

"Ne bileyim bütün gün yatakta kalırız. Beni ikna etmeye uğraşırsın diye düşünmüştüm." dedim alayla.

"Seni ikna etmek benim için çocuk oyuncağı da...." dedi ve ne söylediğinin farkına varıp, "Ben... ben şu kahvaltıyı toplayayım." dedi telaşla. Bileğinden yakaladığım gibi onu kollarıma almam bir oldu. "....da ne?" dedim.

"Bekir ya!" dedi Selma ama onu sertçe kendime bastırıp "Etkini inkâr etmiyorum ama sende başka bir şey var." dedim dudaklarına kilitlenen bakışlarımla.

"Ne olabilir? Yok bir şey. Düşünmeden söylediğim bir cümleydi."

"Söyle yoksa söyletene kadar uğraşırım."

"Ben... ben gerçekten bir şey yok. Sadece her kızın endişesi benimkisi."

"Neymiş o her kızın endişesi?"

"Korkuyorum hepsi bu." dediğinde ben ne demek istediğini anlamamıştım.

"Neden korkuyorsun?" dedim haliyle.

"Bekir, bu konuyu kapatabilir miyiz?"

"Hangi konuyu konuştuğumuzu bir anlasam kapatırız. Hadi söyle şunu doğru dürüst. Neden korkuyorsun?"

"İlla söyleteceksin değil mi?" dedi son bir çabayla.

"Evet, söyleyene kadar benimle el ele yürüyemeyeceksin gibi duruyor."

"Off! Hay benim düşük çeneme..." dedi isyan edercesine.

"Valla hay senin çenene Selma" dedim ben de alayla.

"Bekir, dalga geçme bak bozuluyorum."

"Tamam söyle hadi."

"Ya ben... ben işte ilkten korkuyorum. Hani ilk kez..."

"Oha!" lafı çıktı ağzımdan.

"Bekir kabalaşmasana!" diye kollarımdan çıktığında ben de onu tutmak için bir çaba göstermedim.

Şaşkınlıkla "Hâlâ mı korkuyorsun? Yapmadığımız bir tek..." dedim ve susup kelimeleri toparladım.

"Beni istediğini anlayabiliyorum." dedim kestirmeden.

"Ben... ben istiyorum ama bir şey yapmayacağım biliyorum. Sana güveniyorum. Sanırım bu yüzden rahatım." dediğinde onu yine kollarıma almıştım. Öyle savunmasız bir haldeydi ki ona sarılmadan duramadım.

"Ha yapacak olsam güvenmeyeceksin yani?" dedim ellerimi kalçalarına kaydırıp avuçlarımda hissederken.

"Dalga geçme. Nasıl olduğu konusunda hiçbir fikrim yok ve konuşmak istemiyorum. Ben... ben gerçekten panik oluyorum düşününce..." dediğinde "Yok artık!" dememle şok olmam aynı andaydı. Aslında gururlanmalıydım ama Selma ciddiydi galiba.

"Kabalaşmasana!"

"Tamam, bu konuyu kapatalım, bence abartıyorsun." dedim. Ne diyim?

"Bence de kapatalım." Dedi.

El ele diz dize yürüyebilmek için onu Salacak Sahili'ne götürdüm. Martılara ekmek atıp, boğaz havası aldık. Birlikte bütün gün özgürce dolaştık. Gözlerimle sevdim onu. Elimdeki minik avucundaki sıcaklığı sindi ruhuma. Ömrümde geçirdiğim en güzel günler, hep Selma'ylaydı. Benimle kalmalı, ruhumu tamamlamalıydı. Dilimin ucuna gelen kelimeleri çok zor yuttum. *Benimle kal, dönme geri* demek istedim ama sustum.

Bir iki kere Hacer Ana'yı arayıp iyi olup olmadığını öğrendim. Selma tuvalete gittiğinde Sedat'ı aradım.

"Duygu nasıl?" birinci sorumdu.

"Dün akşam zor geçti. Annesini sorup durdu."

"Ona söylemelisin."

"Biliyorum ama nasıl söylemeliyim hiçbir fikrim yok."

"Gerçeği söylemek her zaman işe yarar."

"Gel de bunu bana anlat!" dedi Sedat kederle.

"Annesinin psikolojik tedavi gördüğünü söyleyerek başlayabilirsin."

"Bütün ailesini nasıl açıklarım?"

"Üzgün olduklarını ve sağlıklı düşünemediklerini söyle."

"Hepsini tehdit etmek en akıllıca şey olacaktı da, iş işten geçti."

"Sedat, böylesi daha iyi oldu. Üzülecek ama Duygu doğruları bilecek. Ayaklarının üzerine bastığında en azından ailesini tanımış olacak."

"Sen naptın?" diye sordu Sedat, işin içinden çıkamadığında konuyu değiştirirdi.

"Burada her şey yolunda. Hacer Ana'lar gidince hemen gelirim."

"Gel Bekir gel! Duygu'nun bize ihtiyacı var."

"Ali gelip gidiyor değil mi?"

"İki gündür yok hayta. İyiyim abi deyip gelmiyor. Duygu sormasa bile her sabah kapı açıldığında gözleri kapıda. Alıştırdı ayı kendini." dedi Sedat ve ben yorumsuz kaldım. Sedat, Ali ve Levent'in yaptıklarını duyunca bizi kıtır kıtır kesecekti.

"Tamam, gelince görüşürüz." dedim ve kapattığımda Selma gelmiş karşıma oturmuştu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu ilgiyle.

"Hayır. Her şey yolunda!" dedim gülümseyerek.

"İzmir'de ne varsa bana anlatmayacaksın değil mi?"

"Kelimesi kelimesine sana içimi dökmek beni öyle rahatladırdı ki ama anlatamam. Bu beni ilgilendiren bir konu değil."

"Seni etkilediği belli. O yüzden merak ediyorum."

"Biliyorum, ama dedim ya benimle ilgili değil."

Selma ile konuyu kapatırken Duygu'nun yüzü aklımda belirdi. Onu, Selma'ya anlatmayı, çektiği acıları sözde de olsa paylaşmayı istedim ama sustum...

Biz, özgür saatlerin bittiğini düşünürken Hacer Ana arayıp Yalova termaline geçeceğini ve bu gece orada kalacağını söylediğinde Selma ile göz göze bakıyorduk. Selma sanki kırk yıllık evliymişiz gibi "Hadi eve gidelim. Beni koynunda uyut!" dediğinde bayram mı etsem yoksa karalar bağlayıp kendime mi üzülsem bilemedim. Yanıp yanıp sönme vaktiydi ama Selma'nın her anı ödül gibiydi.

Eve vardığımızda Selma ile onun seçtiği komedi tarzı bir film seyrettik. O, filmi seyretti, ben de onu. O, filme güldü, ben de onun gülüşünde kayboldum. En sonunda onu kucaklayıp yatağa götürdüm. Ne çok isterdim onu kendi evimizdeki yatağımıza taşımayı...

Kana kan...

Her güzel şeyin sonu vardır derler. Selma'nın nefesini duya duya uyandığım en güzel sabahı yaşarken Ali'den gelen telefonla başka bir boyuta geçtim.

"Ali?"

"İdris elimde..."

"Yani?"

"İstersen sensiz biletini keserim." dediğinde gitmem gerektiğini biliyordum.

"Geliyorum. Yarın selâsını okuturuz." dedim.

Midemden gelen intikamın acı suyu, Duygu'yu bulduğumuz tuvaletin kokusuyla birleşmiş burnuma dolduğunda hazırdım.

"Eyvallah. O zaman sen geldiğinde Sedat'a söylerim." dedi ve kapattık. Kapattığımda dirseklerim dizlerime dayanmış, parmaklarım kafamın derisini ovalamakla meşguldü. Aklımda ne mi vardı? O adamı parçalara ayırmak...

Selma'nın sesiyle geldim kendime. "Sorun yok. Gitmen gerekiyorsa..." dediğinde ona doğru döndüm.

"Özür dilerim."

"Özür dileyecek bir şey yok. Burada kalırsan aklın orada olacak."

"İnan bana gitmezsem İzmir benim için hiç kapanmayacak bir yara olarak kalacak." dedim samimiyetle.

"Kendine dikkat et lütfen!" dedi. Sırtımdan bana sarıldığında daha güçlüydüm.

İzmir'e uçakla gitmek en mantıklısıydı. Selma'dan ayrılmam bu sefer zor oldu. Onunla bir gün daha yalnız, huzurla geçirebilecekken ben bu fırsatı elimin tersiyle itiyordum. Ne için? İdris'i ölürken görmek için... Verdiğim cevap yanlıştı biliyordum. Duygu içindi. Biraz da kendim için. Neden mi? Kendimi iyilik adına kandırmaya gerek yoktu. Bunun iyilikle ilgisi yoktu. Bu hayvani bir tatmindi. O adam ölecek ve ben huzura erecektim. Ne haddime düştüyse, kısa bir zamanda kendim için olmasa bile yüzsüzlüğü ele alarak ne çok dua etmiştim. Cehenneme gidecektim bu kesindi ama bu yüzsüzlükle en afilli yerini garantilemiştim. Duygu iyi olsun da gerisi boş...

***

İzmir Havalimanı'nda beni Levent karşıladı. Bir iki saniye yüzüne bakakaldım ve gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Levent, koçum yakışmış."

"Abi gözünü seveyim açma konuyu."

"Senin gözünü büyük ihtimal Sedat sevmiş. Boş ver sen benimkini." dedim çünkü sol gözüne kan oturmuş, etrafına siyah ayakkabı boyasıyla sıva yapılmış gibiydi.

"Valla yumruğu niye yedim bilmiyorum ama gururum kırıldı."

Ünlü sorularımdan biri olan "Niye ki?" iş başındaydı.

"Abi ağar yaptı niye olacak. Zaten habersiz burada olduğum için kızacaktı biliyorduk ama *elinin hamuruyla ne bokuna bu işe bulaştın* dedi ya herkese madara oldum." dedi Levent. O kadar üzgündü ki acıdım haline.

"Levent..." dedim rahatlatıcı bir edayla. Hem yürüyor hem konuşuyorduk.

"Buyur abi!"

"Sen okuyorsun, değil mi?"

"Evet abi."

"Sedat okutuyor seni."

"On yedimde tanıdım ben abiyi."

"Hatrı sayılır iyilikleri var sana?" dedim onaylamasını istercesine.

"Doğru hakkını ödeyemem."

"Anladığım kadarıyla okumanı çok istiyor."

"Anama söz verdi, bu oğlunu ben okutacağım diye."

"Ohoo birde söz verdi ha! Ben olsam iki gözünü birden morartmıştım."

"Abi niye ya?"

"Ulan niyesi mi var? Bir nevi anana oğlun bana emanet demiş. Kaldı ki senin şu an okulda olman gerekmiyor mu?"

"Tatil abi!"

"Git ders çalış o zaman." dedim sırıtarak.

"Off abi of! Hadi gidip adamı öldürelim de siz Sedat Abi'yle bir rahatlayın." dediğinde kendimi ilk defa iyi hissettim yalan yok.

"Levent, sen ders çalış. Aklını böyle şeylerle bunaltma."

"Abi sana benim hikâyemi anlatsam dinler misin?"

"Ne hikâyesi?"

"Abiyle tanışmamızı."

"Niye şimdi anlatmak istedin ki?"

"Belki o zaman bana durup durup git ders çalış falan demezsin."

"Anlattığında daha çok ders çalış derim."

"Of ya, of!" dedi Levent küsmüş çocuklar gibi.

"Ağlama, anlat hadi merak ettim."

"Anam okuma yazma bilmez. Köylüyüz biz. Babam, anam bana hamile kaldığında ister kız olsun ister erkek *benim evladım okuyacak* diyerek bağını bahçesini, baba yadigarı tarlasını satıp İstanbul'a gelmiş. Şansı yaver gitmiş ve belediyede işe girmiş. Hani şu yollardaki

ağaçların bakımını yapan, lale diken işçiler varya, fosforlu yelekleri var. Çalışırken araba çarpmasın diye giyiyorlar ya hani. Bir nevi şehir marabası olmuş... Nereden aklına yer ettiyse tek hayali beni özel okulda okutmakmış. Yememiş içmemiş, para biriktirmeye başlamış ama ne biriktirdiği yetmiş beni özel okulda okutmak için, ne de babam bu hayalinden vazgeçmiş. O hayal kurup beni özel okulda okutmak için çabalarken, benim akıl fikir mahallede top oynamakta, işim gücüm fulbol... Ders çalışmak hak getire...

Anlayacağın babamın beni binbir heyecanla soktuğu hiçbir kolejin bursunu da kazanamadım. Gel zaman git zaman lise bire başladım başlayacağım babam halen beni özelde okutma sevdalısı, bir okul bulmuş. Okul yeni açılacakmış falan filan. Babam gitmiş müdür denilen şahısla oturmuş konuşmuş. Her ne hikmetse indirim yapılmış, dört yıllık masrafın tamamını yani ömrü boyunca biriktirdiği bütün parayı okula vermiş. Kaydımı yaptırdığını zannedip eve gelmiş.

Babam o yazı çok mutlu geçirdi. *Benim oğlum kolejlerde okuyacak. 'Babası gibi olmayacak, büyük adam olacak.'* diyerek başımı okşadı durdu. Tabii benim başımda kavak yelleri... Okulun başlamasına on beş gün kala *'Gidip formaları bir görelim. Ne gerekiyorsa alalım.'* dedi babam. Anam ve babamla okulun olduğu yere gittik. Girdik içeri. Bizi bir güvenlik karşıladı.

'Okul müdürüyle görüşecektik.' dedi babam.

'Ne okulu, Beyefendi? Burası Niksar şirketlerinden birine ait bölge bayii' dediği an babam oracığa yığıldı. Anam ne olduğunu anlamaz, babamın derdinde. Babamı hastaneye kaldırdık. Kalp spazmı geçirmiş. Doktor kriz geçirebilir dikkat edin dedi. O günden sonra babam sessizliğe gömüldü. Yaşamaktan ziyade sadece nefes alıyordu. Çalışıyor desek, sadece işe gidiyor, geliyordu. Ben ne dediysem, ne yaptıysam olmadı. Gözünün önünde sular seller gibi ders çalıştıysam kâr etmedi. Yani Einstein olsam da nafileydi. Babamın hayatla bağı koptu. Tabii benim de okumakla...

Okulu bırakmam lise birin ortalarında oldu. Babam gözümün içine baktı ve hiçbir şey demedi. Girdim birinin yanına üç kuruşa başladım çalışmaya. Kendi paramı kazanıyordum ya güçlüydüm aklımca.

Bir gün gece anamla babamın yolunu gözlerken kapı çaldı. İçeri Ali girdi. Benimle aynı yaşlarda, ama bende o zamanlar böyle boy yok. Ali pehlivan ama yüzünde sivilceler var. Ali *'Anam iyi geceler. Hadi hazırlanın!'* dedi direk. Tabii ben ayaklanıp *'Sen kimsin? Ne demek hazırlanın?'* diye diklendim doğal olarak.

Ali sanki ben yokmuşum gibi *'Anam korkulacak bir şey yok. Beybabanın biraz kalbi teklemiş ama şimdi iyi. Sizi hastaneye götürmeye geldim.'* dediğinde anam ayakkabılarını giymiş kapıda hazırdı. Tabii ben de. Hayatımı bırak, televizyonda zor gördüğüm bir arabayla gittik hastaneye. Arabayı aratmayacak lükslükteki hastaneye girdiğimizde ben de anam da şaşkındık. Babam özel odasında uzanmış yatağa boylu boyunca yatıyordu. Neler olduğuna anlam veremiyordum." diyen Levent öyle derin derin anlatıyordu ki iyice meraklandım.

"Ne alâka şimdi babanla Sedat onu anlamadım. Baban mı Sedat'ı bulmuş? Onun yanında mı kalp krizi geçirmiş?"

"Abi sen de az sabırlı ol, anlatıyorum. Babam kendisini kandıran üç kâğıtçı adamı bulmuş. Gitmiş ondan parasını istemiş ama adam ona bırak parasını vermeyi bir de üzerine dayak atıp salmış sokağa. Babam o kaldırımda yine kalp spazmıyla kıvranıp dururken bir araba durmuş önünde. İçinden iri yarı iki adam çıkmış. Babamı almış hastaneye getirmiş. Babam iriyarı adamların az çok anlamış ne olduklarını. Uzun lafın kısası babam kalp ameliyatı olduğunda bütün masrafları abi halletti. Babam iyileşti, sonra bir baktım ben özel okula yerleştim. Kışları eve özel öğretmenler falan geliyordu. Lise sona giderken yazın İngiltere'ye İngilizcemi geliştirmek için gönderildim.

Hoş babamla annemin yaşantısında değişiklik olmadı. Babam emekli olana kadar memur kaldı. Bir gün isyan ettim. *'Okumuyo-*

rum!' dediğimde babam *'Sen bilirsin. Al bu telefonu ara. Sana iş verirler.'* dedi. Gittim merakımdan. İlk iki gün hoşuma da gitti ama sonra abi dedikleri Sedat çıkageldi. Sorgusuz sualsiz beni bir temiz dövdü. Sonra okumazsam neler olacağını gösterdi. Şimdi okuyorum ve bırakmaya niyetim yok."

"Peki niye okuyorsan bizim yanımızda dolanıyorsun?"

"Vefa olabilir belki de. İnan cevabını bilmiyorum. Sanırım Sedat Abi'yi, seni, hatta Ali'yi bile seviyorum ve ne olursa olsun bana ihtiyacınız var."

"Nasıl yani?"

"İnsan yeri geliyor yaslanacağı bir omuz arıyor. Ben de omuz olmaya çalışıyorum."

"Gayet iyi oluyorsun..." dedim ensesinden sıkıştırarak. Utanmasam yine ağlayacaktım da zor anda yuttum sulanan gözlerimdeki dışa vuran duyguları...

***

Duygu'yu bulduğumuz süt çiftliğine vardığımızda etrafa yayılan bizim çocuklarla selamlaşıp içeri girdiğimde, günlerce ciğerlerimde dolanan tanıdık koku burnuma dolduğunda yine midem ayaklanmıştı. Duygu'nun yanında olmak istedim. Başını okşamak acılarına ortak olmak için şu an her şeyi yerle bir edebilirdim. Tabii aklımdaki her şey Sedat'ı kana bulanmış beyaz gömleğiyle görmemle silindi. Gömleğinin kolları kıvrılmıştı, bileklerinden ellerine doğru sızan kanın ona ait olmadığını biliyordum. Kaç kişiliği vardı? Daha doğrusu, böylesine yerine göre davranmayı nasıl başarıyordu hiçbir fikrim yoktu. O bünyede merhamet vardı, biliyordum. İnsanlık sonuna kadardı. Sevgisi vardı canlılara karşı. Gece yarısı sokak hayvanlarını beslemek için İstanbul'u dolaştığını bilirim. Şuan bana bakan ama görmeyen bakışlarındaki canavar iliklerime kadar korku salıyordu. Levent gördüğü manzaraya katlanamadı. Sesinden bel-

liydi "Ben... dışardayım." diyerek kaçtığında Sedat'ın bize dönmesi bir oldu.

"Bekir!" dedi hırs dolu vahşi bir sesle.

"Tertip, bensiz başlamışsınız." dedim gülmeye çalışarak. Ben adam dövmüş, kemik kırmıştım kabul ama birine hiç işkence etmemiştim.

"Gel Bekir gel! Bu şerefsiz hepimize yeter." dediğinde ben etrafa bakıyordum ama görünürde ne İdris vardı ne de Duygu'ya işkence çektiren on iki şerefsiz.

"Neredeler?" diye sorduğumda sol kapıdan çıkan Ali'nin mavi tişörtü, Sedat'ın beyaz gömleğini aratmıyordu.

"İdris içerde." dedi Ali büyük bir zevkle ama belli ki gözü dönmüştü intikamın zevkiyle.

"Ötekiler eşekler cennetinde herhalde?" diye kurduğum cümle bir soruydu.

"Yok onları bizim İzmir depomuza götürdük." dedi Ali sırıtarak.

"Niye ki?" diye sorduğumda Sedat "Ulan Bekir bu soruyu senden başkası böyle güzel soramaz valla!" diyerek kahkaha attığında keyfinin yerinde olduğu belli oluyordu.

"Oh, siz bensiz parti yapın. Bir de üzerine dalga geçin." dedim ve üzerimdeki cekedi çıkarıp bir süre koyacak temiz bir yer aradım. Tabii yoktu.

Ali ve Sedat halime gülerken "İdris'le beni tanıştırmayacak mısınız?" diye sormamla göz göze bakışıp kahkahalarına devam ettiler...

İstanbul...

Sekiz Ay Sonra

Duygu'yu İzmir'de annesinin evine bırakalı altı ay olmuştu. Sedat, Duygu'ya ne dediyse dinletemedi.

"Nasıl bırakırım seni?"

"...."

"Gel İstanbul'a gidelim Duygum. Nefes ol bize. Bak Ali'yle Bekir de çok istiyor."

"...."

"Burada yapamazsın artık. Üzecekler seni ve ben..." dediğinde saatler geçmiş ama onu ikna edememişti.

Duygu, "Annemi bırakamam." diyerek noktayı koydu. Sedat çaresiz, Duygu'nun annesiyle konuşmaya çalıştı ama nafile. Ne dediyse, kadın karşımızda taş kesildi. Aklını kaybetmiş gibiydi. Öncesinde gördüğüm o Duygu'nun bakışlarına, esmer tenine sahip kadın sönüp gitmiş, yerine boş bakışlı, yaşamaya hevesi olmayan, söylediği kelimeler anlaşılmayan bir kadın gelmişti.

Sedat en son "Ben alır giderim Duygu'yu." dedi.

Annesi, "Duygu yaşamıyor ki... babasıyla öldü." dediğinde kelimelere gerek yoktu. Tabii Sedat'ın, Duygu'yu zorla götürmeye gönlü razı gelmedi. Biz de zorla gelsin istemedik. Ali ve ben daya-

namadık. Duygu'yu annesinin evine bırakma işini Sedat'a yükledik. Ne oldu ne bitti bilmiyorum ama Sedat'ı iki hafta kadar görmedik. Ali "İyiymiş, Duygu'nun kapısında bekliyormuş." dediğinde bana gelenler gelmişti.

"Bu böyle olmaz! Yürü Ali!" dedim ve soluğu İzmir'de Duygu'nun evinin önünde aldık. Sedat daha bir perişan ve daha bir bedbahttı. Kafasını, sırtını yasladığı koltuğa dayamış arabanın içinde gözleri kapalı duruyordu. Camı tıklattığımda silaha sarılması bir oldu.

"Bekir?" dedi ve arkamda duran Ali'yi gördüğünde "Ali?" diyerek hızla arabadan çıktı. "N'oluyor? Bir olay mı var?" dedi ve direk Ali'ye dönüp "Ulan ne bok yedin yine?" diye kükredi.

Ali "Hoppala!" dedi bana dönerek.

"Abi buraya ben gelmek istedim." dediğimde Sedat sakinleşti.

"Hayırdır?"

"Bizim şerle ne işimiz olur?" dediğimde gülüyordum. Sedat'ı fazla zorlamaya gerek yoktu. Yorgun olduğu her halinden bellliydi.

"Sedat, bu böyle olmaz." dedim sakince.

"Ne böyle olmaz?"

"Ne zamana kadar burada Duygu'yu bekleyeceksin?"

"Onun iyi olduğunu görene kadar."

"Sedat..." dedim ama gerisini getiremedim.

Ali, "O zaman... o zaman dönüşümlü kalalım." dedi çaresizliği farklı bir boyuta taşıyarak.

"Onu korumak, iyi olup olmadığını bilmek adına burada biri kalabilir, ara ara gelirsin, ama sana İstanbul'da ihtiyacımız var. Ali kalsın desek ona da şirkette ihtiyaç var. Ben kalırım olmazsa." dedim. Ne diyim? Çözümse çözüm...

"Bekir bizi ne kadar desteklediğini görmüyor muyum sanıyorsun?"

"İyi de böyle olmaz."

"Bence Haldun burada bir ekiple bu işi halledebilir. Sana her gün fotoğraf çeker. Ne bileyim rapor atar, resim atar." dedi Ali.

"Ali'yle aynı fikirdeyim." dedim destek verircesine.

"Ben... ben onu bırakamam. Hem gerekmedikçe dışarı çıkmıyor. Sanki annesiyle birlikte o evin içine diri diri kendini gömdü."

"Abi istediğinde gelirsin. Daha acıları taze ve annesi hayatına devam edecek gibi durmuyor. Duygu'yu istesin istemesin götürecektik." dedi Ali.

"Bunları konuşmanın şu an bir faydası yok. Ne diyorsun, Sedat?"

"Başka çarem var mı?"

"O güvende olacak." dedim güven verircesine.

Duygu onca işkenceye rağmen hayatta ve güvendeydi ama iyi değildi. Sedat kahroluyordu ama eli kolu bağlıydı. Duygu'nun içler acısı halini Haldun'dan öğreniyorduk. Haldun tam olarak takibe geçtiğinin bir hafta sonrasında beni aradı.

"Abi evden dışarı çıkmıyorlar. Ne olup bitiyor bilmiyorum. İznin olursa eve böcek ve kamera yerleştirmek istiyorum." diye sorduğu soru çok mantıklıydı çünkü annesi ve Duygu dışarıdaki hayattan kendilerini soyutlamışlardı. Sedat'a bunu söylemem iki günümü aldı. Tabii söyledikten bir iki saat sonra Sedat İzmir'de Duygu'nun evinin önündeydi. Bir iki gün Sedat Duygu'nun kapısında sabahladı ve evin içine dinleyici böcek yerleştirmeye izin verdi. Kameraya izin vermedi. İyi ki vermedi çünkü hayattan kopup yirmi dört saat onları seyredeceğini kendi de biliyordu.

Duygu'nun evini dinlemek hem iyi oldu hem kötü. Annesinin kendi kendine yürek parçalayan konuşmaları, bazen çığlıklarla dolu ağlamaları duyuluyordu. Bazen günlerce çıt çıkmıyor, bazen İngilizce şarkılar yükseliyordu. Genelde eve sessizlik hâkim oluyordu.

Duygu her sabah, cevap alamadığı annesine "Günaydın!" diyordu. Günün geri kalanında odasından dışarı çıkmıyordu.

Her gece "İyi geceler!" diyerek tekrar odasına çekiliyordu. Dayısı her pazar onlara yiyecek bir şey getiriyor, Duygu odasından hiç çıkmıyordu.

Duygu gerektiği zaman sokağın aşağısındaki bakkala gidiyor birkaç şeyler alıp geri gidiyordu. Yüzü daha bir gülmez olmuş, gözünün feri sönmüş, saçı başı dağınık halde uykuda gibi dolaşır olmuştu. Aynaya bakmadığı Haldun'un gönderdiği fotoğraflardan belliydi.

Sedat'a "Git onu gör!" diye gaz verdim tam tabirle. Aldığım cevapla kelimeler bitti. "Dayanamam bu sefer zorla alır gelirim. Sence alıp gelmeli miyim?"

"Hayır" dedim. Ne diyim?

Bu konuşmanın ardından bir hafta geçti geçmedi, Haldun gecenin üçünde arayıp, "Abi iki gündür müzik sesinden başka bir hareket yok. Eve gireyim mi?" dediğinde bunu Sedat'a söylemekten başka çarem yoktu. Söylediğimde Sedat soluğu İzmir'de aldı ve sabahına bizi çağırdı.

Duygu'nun annesi intihar etmişti. Duygu zavallım... girmiş ölü anasının koynuna ölmeyi beklerken Sedat bulmuş onu.

Bir kere daha bittik... Bir kere daha vicdanımızda kaybolduk... Duygu hepimizin yarası halini aldı... Merhamet birikti yüreklerimizde. Bastırdığımız insanlığımız bizi ele geçirdi o hayatımıza girdiğinde.

***

Duygu'nun annesinin cenazesi bizim açımızdan daha bir stresli geçti. Sedat'ı Duygu'nun onu dışlayan ailesine karşı zor sakinleştirirken, Duygu'ya annesinin cenazesine gitme diyemedik. Cenaze defnedilirken bütün aile fertleri ile sessiz bir savaş içinde olmamızı dile getirmeme gerek yok. Benim zekası bol Ali, akıllılık etmiş dört beş araba adam getirmişti. Amaç bizden korkulmasını sağlayarak Duygu'ya laf edilmesini önlemekti. Önledi sayılır...

Duygu ondan beklendiği gibi başını önüne eğmek yerine bütün akrabalarının tek tek yüzüne baktı. Hepsini hafızasına kazır gibiydi. Sessizdi. Ta ki Sedat dayısının gırtlağına yapışana kadar. Her şey

Duygu'nun gözyaşlarıyla annesinin mezarına diz çökmesiyle kaşla göz arasında oldu. Dayısı "Senin yüzünden öldüler!" diye bağırdığında Sedat da bunu bekliyormuş. Adamın gırtlağına yapışıp havaya kaldırması bir oldu.

"Ne diyorsun lan sen?" diye kükrerken bütün aile şoktaydı. Adam bırak cevap vermeyi nefes alamıyordu. Sedat gözü dönmüş "Onların yanına gitmek ister misin?" diye sorduğunda Duygu'nun dayısının ayakları yerden on santim havalanmış, gerçekten hakkın rahmetine kavuşacak bir hali vardı. Gözleri pörtlemiş, yüzü morarmış, kuş gibi çırpınıyordu.

Akrabalardan çığlık çığlığa "İmdat! Katiller! Adam öldürüyorlar! Bırak onu hayvan herif!" diye her kafadan ses çıkarken Ali ve Ben, Duygu'yu ortamıza almıştık. Meğerse hiç gerek yokmuş. Duygu "Yeter!" diye bir bağırdı ki sorma. O ses o bünyeden nasıl yükseldi hiç bir fikrim yok. Ali ile şoktaydık. Sadece biz mi... Herkes...

Ailesine "Defolun! Hepiniz defolun! Yoksa hepinizi onların yanına gönderirim." diye tehditi şaşkınlık vericiydi. "Evet! Onları ben öldürdüm. Ben! Şimdi defolun ve bir daha bu mezarlığa gelmeyin!" dediğinde herkes yan yan uzaklaştı. Duygu gözünde yaş Sedat'a döndü. Yıkıldı yıkılacak "Dayımı bırakabilir misin?" dedi. Sedat şaşkın bir şekilde dayısını yere fırlattığında Duygu, dayısına "Seni vicdanınla başbaşa bırakıyorum." dedi ve arkasını dönüp yürümeye başladı. İlk Ali koştu peşinden. Duygu'nun koluna girdi. Şok olmuş Sedat'a "Hadi Diyarlı, gidip onu bizimle gelmeye ikna edelim." dedim.

Sedat'la, onlara yetiştiğimizde Ali sessizce Duygu'nun ağlamasını dinliyordu.

"Ali niye ağlattın lan kızı?" diye sordum yumuşayarak.

Duygu ve Ali aptalca bana baktılar tabii.

Ali "Abi bişi demedim ki Duygu'ya nereye gittiğimizi sordum."

"Nereye gidiyormuşuz" dedi Sedat.

Ali "Cevap vermedi bu çirkin." dediği anda ensesine tokadı yedi.

Sedat "Sensin lan çirkin!" diye kükredi. O sırada ben Duygu'nun koluna girip fısıldayarak "Bu Sedat ve Ali'den kaçalım mı?" diye sordum.

Duygu gözyaşlarıyla "Hayır." dedi.

"O zaman nereye gidiyoruz?"

"Bilmiyorum. Gidecek bir yerim yok. Kimsem yok. Evim var ama... Ben..." dediğinde Sedat ve Ali dondu.

İçim katılırken "Hımm. Sedat biz nereye gideceğimizi bilmiyoruz." dedim Duygu'yu duymazlığa gelmiş gibi yaparak.

Sedat kendini toparlayarak "İstanbul'a gideriz." dedi temkinlice.

Ali, "İyi fikir. Duygu sen de gelirsin bizimle. Bizim de kimsemiz yok." dediğinde Duygu Sedat'ın gözlerine baktı.

"Başka çarem var mı?" diye hıçkırdı.

Sedat yine kıyamadı canına "Var Duygum. Sen ne istersen. Burada kalmak istersen bir düzen kurarız sana. İstersen biz de kalırız seninle. Sen söyle, nasıl mutlu olacaksan öyle yapalım."

"Ben... ben bilmiyorum"

"Bence ilk bir gidelim İstanbul'a. Dönmek istersen geri geliriz." dedim. Ne diyim? Duygu tamam anlamında kafasını salladı ya bizim için cenaze birden bayrama döndü.

Sedat "Duygum eve uğramak zorunda mısın?" diye sordu.

"Benim yanımda hiç eşyam yok ki."

"Gerek yok. Ben sana ne gerekiyorsa alırım." dediğinde Ali direksiyonda biz İstanbul yolundaydık.

***

İlk günler karmaşık geçiyordu. Duygu, Beykoz'daki eve geldiğinden beri elimiz ayağımız birbirine girmişti. Nimet Abla'nın köyüne gitmesi üzerine tuz biber oldu. Ev işleri, yemek derken kimse evden dışarı çıkmak istemiyor, üçümüz Duygu'yu mutlu etmek için ne yapacağımızı şaşırıyorduk. Duygu sessiz kalıyordu ama bir o kadar da

gözlemciydi. Ne yaparsak yapalım yüzünü güldüremiyorduk. Gerçi yaşadıklarından sonra akıl hastanesine kapatılmadığı için hem o hem de onu hayatımıza sokan bizler şanslıydık.

Bir akşam eve geldiğimde Sedat bahçeye çıkmış elinde sigara turlayıp duruyordu. Evin yan duvarında duran küçük kamyondan indirilen koca şeyin ne olduğunu tam anlayamadım. Sedat'ın gemileri batmış hali içimi sıktı. Koca şeyi kamyondan indirmeye çalışan işçilere "Kolay gelsin!" dedikten sonra "Hayırdır?"

"Eve jenaratör taktırıyorum."

"Niye?"

"Elektrik kesintisi için."

"İyi de..."

"Elektrik kesildiğinde Duygu banyodaydı. Kriz geçirdi. Sakinleşmesi çok zor oldu." dediğinde içimin sıkıntısı ruhuma yayıldı.

"Geçecek!" dedim demesine de inandırıcı olduğum söylenemezdi.

Sedat'ı bahçede bırakıp içeri girdiğimde ayaklarım beni Duygu'nun odasına götürdü. Kapı her zamanki gibi aralıktı. Duygu içindeki canavarlarla ne kapıları kapattırıyor ne karanlıkta kalabiliyordu.

Ali'nin, Duygu için pembeye boyatıp içini oyuncak doldurduğu odaya süzüldüm. Duygu'nun gözleri kapalıydı. Biriken gözyaşları kirpiklerinde toplanmış dururken yatağın kenarına usulca oturdum. Neyin cezasını çekip, neyin sefasını sürüyorduk? Neyin sınamasıydı Duygu? İçimize işlemesinin sebebi neydi? Tek bildiğim o iyi olsun istiyorduk...

Bir süre sessizce onu seyrettim. Gözlerini açsın, gülen bakışları içimi ferahlatsın istedim. Dileğim oldu sayılır. Gözlerini açtı ama bakışları korkak bir o kadar hüzün doluydu.

"Günaydın prenses," dediğimde cevap vermedi. Gözleri Sedat'ı arıyordu biliyordum.

"Sedat bahçede, elekrrik kesilmesin diye jenaratör taktırıyor. Hoş

ben olsam banyoya pencere açtırırdım ya neyse." dedim alaycı bir tavırla. Duygu yattığı yerde doğrulup sırtını yatağın başlığına dayadı.

"Ama gece?" dedi benim kurduğum tuzağa düşüp.

"Bak ya! Sedat yine bir sıfır önde desene." dedim gülerek ve gözlerine baktım. Yaşam ışığı yoktu gözyaşı birikmiş gözlerinde.

"Duygu..." dedim sabırla cevap vermesini bekleyerk. Gözlerime bakıp konuşmamı bekledi. Bu sefer cevap versin diye zorlamadım.

"Niye buradasın sence?" diye sorduğumda yine yanıt alamadım.

"Hadi bana cevap ver seninle sohbet edemedik uzun zamandır."

"Ben... ben niye burada olduğumu bilmiyorum." dedi gözlerinden yaşlar akarak.

"Benim sana neden burada olduğunu söylememi ister misin?" diye sorduğumda bir çocuk gibi kafasını salladı.

"Buradasın çünkü biz seni çok seviyoruz."

"Neden ama?"

"Çünkü senin mutlu olduğunu görmeye ihtiyacımız var."

"Ben... sizin bir şeyiniz değilim ki." dedi Duygu içini çeke çeke ağlarken.

"Birini sevmek için onun akrabası olman gerekmez."

"Korkuyorum. Annemi, babamı çok özlüyorum. Ben...kendimi çok yalnız hissediyorum. Yaşamak istemiyorum." dediğinde titreyen kollarıyla boynuma atladığında gözlerim kapanmış, kelimelerimin ona yeterli gelmesi için yine dua eder haldeydim.

"Ben de özlüyorum hiç görmediğim annemi. Ben de özlüyorum başımı okşayan babamı ama başka avuntular buluyorum kendime. Sen girdin hayatıma. Sedat var. Bizim deli oğlan Ali var. Sonra... sonra Selma var. Çemberi genişletirsem Levent ve etrafımızda ki dostlarımız var."

"Selma?" dedi Duygu ve yüzümü görebilmek adına benden uzaklaşıp gözyaşlarını elleriyle sildi. Başladım ona hikâyemi en başından anlatmaya. Tabii incelterek...

"O girdiğinde hayatıma yaşayacak bir nedenim oldu." diyerek bitirdim hikâyemi.

"Ben... bu kadar acıya katlanamazdım." dedi kendi çektiklerini hafife alan bir edayla.

"Sana bir sır vereyim mi? Sen Ali'yi benim üzerime koy. Sonra üzerine bir de Sedat'ı koy. Hepimizden daha güçlüsün. İnan bana, bizim sana daha çok ihtiyacımız var."

"Bir gün gitmek zorunda kalacağım."

"Ayaklarının üzerinde durup *ben hazırım* dediğinde istersen gideceksin. Gitmek istemezsen hayatının sonuna kadar Ali'nin kardeşi, benim hiç olmayan dert ortağım, Sedat'ın Duygusu olarak kalabilirsin. Bu sana kalmış. Zamanın bize getireceklerinden korkarak yaşayamayız. Biz bu ana bakalım. Mesela şu an ne yapmak istiyorsun?"

"Hiçbir şey..."

"O zaman bırak senin adına çabalayan bize kendini. Bana, Ali'ye, en çok da Sedat'a fırsat ver. Olanları değiştiremeyiz. Anneni babanı geri getiremeyiz ama bundan sonraki hayatın için sana yardım edebiliriz."

"Niye bana bu kadar iyilik yapıyorsunuz çözemiyorum."

"Çözmeye çalışma çünkü biz sana iyilik yapmıyoruz, Duygu. Biz kendi kefaretimizi seninle ödüyoruz. Kimsesiz büyümenin, ezilmişliğimizin yüzümüze vurulmuşluğu oldun ve birinin daha bizim gibi hayat tarafından ezilmesini istemiyoruz. Seni kimsesiz bırakmayıp, hak ettiğin değeri verdiğimizde biz tamamlanmış olacağız."

"Teşekkür ederim." dedi Duygu bir kere daha hıçkırıklara boğularak.

"Ağlama babacım! Artık ağlama. Sen gül, biz gülelim. Sen mutlu ol, biz huzura erelim. Hadi elini yüzünü yıkayıp aşağı bahçeye inip Sedat'ı sinir edelim. Ne dersin?" dediğimde Duygu gülümsedi.

"Onu çok üzüyorum."

"İnan bana bir gülüşün için dünyayı yakar." dedim ve ayağa kal-

kıp "Seni aşağıda bekliyorum. Gelirken sana profiterol getirdim." dedim gülümseyerek.

"İnci Pastanesi'nden mi?"

"Evet hadi... Ali gelmeden yiyelim, yoksa bize kalmaz." diyerek kapıdan çıktığımda Sedat'la karşılaştım. Sessizce aşağı indiğimizde "Sanırım duydun?" dedim sakince.

"Seninle konuşuyor."

"Evet."

"Ben niye ona ulaşamıyorum sence?"

"Seninle banyo yapıyor, sensiz uyuyamıyor, gözleri uyanınca seni arıyor. İnan bana konuşmaması daha iyi."

"Bir gün karanlığa düşersem daha güzel günler olabileceğini bana hatırlat olur mu?" dediğinde kapıdan Ali girdi. İyi ki de girmiş. Bu cümlenin üzerine ne diyebilirdim ki? Ali'nin ferfecir okuyan gözleriyle Duygu'yu arayıp, "Nerede bizim prenses?" diye sorması bir oldu.

"Yukarıda. Hadi onu da al gel. Yemek için bir şeyler düşünelim" dedim.

"Abi, tavuk yaptırırız." dedi Ali merdivenin başında.

"Lan her gün tavuk mu yaptıracaksın? Bu böyle olmaz. Bir kadın gelsin yemek için." dedim çünkü içimiz dışımız tavuk olmuştu.

Ali, "Abi bizim Eva çok güzel yemek yapıyor." dediğinde Sedat hangi ara Ali'nin ensesine şaplağı geçirdi göremedim.

Sedat ağzını açmadan "Tabii boş zamanlarında Duygu'yla Laleli'de takılırlar! Tövbe tövbe!" dedim alayla ve Sedat bombayı patlattı.

"Bir süre işlerle siz ilgilenin, ben Duygu'yla takılırım. Yemek konusunu çözerim bir şekilde." dediğinde Ali ile göz göze gelip gülmeye başladık.

Yol belliydi. Duygu, Sedat'ın kaderiydi...

Su Yolunu Bulur...

Altı, yedi ay daha geçti. Yani zaman su gibi akıp geçiyordu. Duygu iyiydi ve hayata dönüyor gibiydi. Sabah bizi dualarla uğurluyor, gece eve döndüğümüzde şükürlerle karşılıyordu. En vahim halde olan ise Ali'ydi. Bana ve Sedat'a mesafesini farklı yönlerden koruyan Duygu, Ali'de sınır tanımıyordu. Bütün annelik, ablalık yaşayamadığı her ne varsa Ali'nin üzerinde uyguluyor, kendini rahatlatıyordu. *Zavallı Ali, ya da şanslı Ali* demek arasında gidip geliyordum diyebilirim.

Sabahları bizi gören savaşa uğurlanıyoruz sanırdı. Levent kazara sabah bizi almaya geldiyse ritüele yakalanıyor, o da nasibini alıyordu. Duygu, Ali'nin ağzına pekmez kaşığını daldırıp çıkarıyor, Sedat'a, "Sırtını sıcak tut bak yine belin ağrır." diye tembihliyor bana "Sen bu iki deliye mukayyet ol!" diyerek gaz veriyordu. Hepimiz emme basma tulumba gibi ona *tamam* diyerek evden çıktığımızda mutluyduk.

Ali sabahları Duygu'nun köy pekmezi dolusu yemek kaşığını ağzına almadan kaçtığı günün gecesi onun için cehenneme dönüyordu. Duygu suratını astığında Ali'ye etmediğimiz kalmıyordu. Ali isyanla "Allah alsın beni yanına belki kurtulurum." diye ağıt yakarken Duygu "Tövbe de! Tövbe de! Ben sensiz naparım?" diyen dolu dolu gözlerle ağlayacak diye hepimiz panik oluyorduk. Uzun lafın kısası

Duygu'yla istediğimiz papazı bulmuştuk. İçimizdeki merhametin, gönlümüzdeki vicdanın, kimseye belli etmediğimiz sevgisizliğimizin yansımasıydı Duygu.

Keşke Selmam da burada olaydı diye geçiyordu aklımdan. Kabullenmiştim yokluğunu... Sabır arkadaşım, Duygu avuntum olmuştu. Hiçbir şey dolduramazdı benliğimdeki eksik kalan yanını, ama Selma'nın dediği çok doğruydu. Onsuz da sevebiliyordum onu... O olsun olmasın sevebiliyor, aşkımı öyle de böyle de yaşıyordum...

Neye alışmıyordu ki insan? Ölen alışmasaydı yattığı yere gelmez miydi geri?

Duygu halen yaralıydı. Kanıyordu yaraları... Belki nefes aldığı her an kanayacaktı ama daha kabuk tutmamıştı. Gözleri gülerken hüzünlüydü. Evden dışarı çıkmayı reddeden hali zaten bize iç dünyasını yansıtıyordu. Sedat artık işlere dönmüş, Duygu en azından gündüzleri evde yalnız kalabiliyordu. Gerçi evin dışı koruma doluydu ve her anı Sedat'a haber veriliyordu ama zaten verilecek bir haber yoktu. Duygu'yu koruyup kollayıp mutlu olması için uğraşırken içindeki fırtınaları zamana bırakmıştık.

Sedat, Duygu'yla haşır neşir olduğundan işe daha az konsantre olmasına rağmen her yerde ismi yetiyordu. İstese dünyayı yönetirdi de istemiyordu, yapacak bir şey yok. Adamın varı yoğu Duygu... Ali şirketin başına geçip işleri öğrenmeye başlamıştı. Ben Sedat'ın açığını kapatıyordum. Şehir adilce Sedat'ın ilerlediği yolda yönetilmeye başlanmış açtığımız araba galerisi paravan olarak iş görüyordu. Bize bağlı bütün adamları, işleri oradan yürütüyorduk. Her şey yerli yerine oturmuş, benim gitme vaktim yaklaşmıştı. İstanbul'da bir yanım hep eksikti. Bu beni tetikliyor, aklım Trabzon'un bana iyi geleceğini söyleyip duruyordu. Tabii bunda Selma'nın etkisi büyüktü. Şimdi o yanımda olsa kendimi ne eksik ne de fazla hissederdim. Tam olurdum sanki ama *Ha şu iş bitsin, ha Ali şu işin üstesinden gelsin. Dur şuna da yardım edeyim. Sedat'a ayıp olur.* diyerek gitmeyi ister bilerek, ister gönlümdeki kararsızlıkla erteliyordum. Yine böyle

bir sabahta Duygu'nun dualarıyla Ali'yle kahkahalar içinde Tuzla'ya doğru yola çıktık.

"Abi gece uyumadı sanırım. Açılışa gelemeyecek." dedi Ali gergin bir ses tonuyla.

"Akşam yemekte geleceğini söyledi. Yetişir o." dedim ve "Hadi bakalım şu gemiyi kazasız belasız denize indirip Meksika'ya gönderdin mi bu işi kıvırdın demektir Ali Efendi." dedim keyifle.

"Yok ya ne kıvırması. Kazalı kelepir küçük bir gemiydi. Ucuza kapattım. Malları onu bunu taşıttıracağız diye elalemin gemilerine yok yere dünyanın parasını veriyorduk. Bunu tamir ettirdik. Bizim çocuklardan içine yerleştirdik. Getirsin götürsünler işte!" dedi mütevazi bir şekilde. Tabii anlattıkları hiç mütevazi şeyler değildi de, Ali bunun farkında değildi. Bu işe yıllarını vermiş adamların yapamayacağını yapmıştı.

"Geminin ismi gerçekten çok güzel!" dedim sırıtarak.

"Keşke Duygu görebilseydi." dedi Ali.

"Sedat'ın haberi yok sanırım."

"İnşallah denize indirilirken gelir de görür." dedi Ali sırıtarak.

Tuzla'ya geldiğimizde bizim kiraladığımız Ada Gemicilik'e ait platforma doğru yürürken bizim çocukların yanımıza gelmesi bir oldu. Elimize tutturdukları baretleri kafamıza geçirirken etrafımızda beliren gazetecilerle gerildim yalan değil. Ali gayet kibar bir dille "Hoş geldiniz. Bu mutlu günde sizi de aramızda görmek sevindirici." diyerek olaya girdiğinde ağzım bir karış açık kaldı. Basın danışmanlarının yönlendirilmesiyle gazeteciler geminin olduğu yere önden ilerlerken "Hoş geldiniz Ali Bey. Bugün sizi daha iyi gördüm." dedi önünü ilikleyen biri. Ali onu tanıyordu büyük ihtimal. Bana dönüp "Seyfi Bey sizi Bekir Bey'le tanıştırmak isterim. Kendisi ortağımız olur. Seyfi Bey benim en büyük yardımcım. Akıl hocam." dediğinde Ali'nin öğretmeni belli olmuştu. Adam eli yüzü düzgün

dürüst haliyle benden tam puan almıştı. İnsan tanıyacak kadar çemberden geçtik yani...

"Merhabalar Seyfi Bey!"

Seyfi denilen güvenilir adam "Hoş geldiniz Bekir Bey!" dedi saygıyla.

"Seyfi Bey olmasa bu işlerin altından kalkamazdım. Kendisine çok şey borçluyuz." dedi Ali minnettarlıkla.

Seyfi Bey, "Yol göstermek meziyet değildir. Gösterilen yolda sizin gibi ilerlemek önemli olan. Yani başarı sizin Ali Bey." dediğinde Ali'nin sırtını sıvazlamak istedim ama yapmadım. Ali gururla "Ne durumdayız? Son haberler nedir?" diye sordu. Sanki yirmili yaşlarının başında değil ellili yaşlarını bitirir hali gerçekten gurur vericiydi. Zehirdi bu Ali, zehir... Tabii Sedat'ın haklı olarak günde üç posta attığı azarı hak etmiyor değildi. Türk Kazonova... Ne zaman ortadan kaybolsa bir hatunun kollarında bulunuyordu.

Sedat, "Ulan Ali! Ulan Ali!" demekten usanmıyordu ama Ali'nin de çapkınlıktan usanacağı yoktu.

Bir gece bana "Abi hadi gel bu gece beraber aşkı bulup dibini görelim." dediğinde "Sana kolay gelsin." demiştim gülerek. Tabii içki dilini çözmüş Ali'nin patavatsızlığı üzerindeydi.

"Gücenme de senin alet edavatta bir sorun mu var? Bak çekinme en ünlü doktorları buluruz. Abimsin." dedi gayet samimi ama içkiden kaymış bir tavırla.

"Ali, alet edavatı senin üzerinde kullanmamı ister misin?" diye sorduğumda başka bir şey demeden uzaklaşmıştı. Sedat'ın dediği gibi *beni akıllısı bulmaz.*

Seyfi Bey'in ve diğer şirket çalışanlarının yönlendirmesiyle Ali'nin küçük dediği devasa geminin yanına geldiğimizde, demin *Ağzım açık kaldı demiştim ya!* bu kez resmen dibim düştü. Geminin ucunu görsem sonunu göremezdim. Ada Gemicilik çalışanları

son hazırlıkları yapıyordu. Açılışta sembolik olarak kurdele kesilecek sonrasında suya indirilecekti. Ben yaşadığım şokla geminin boyunu enini tahmin etmeye çalışırken Ali'nin derdi başkaydı.

"Abi nerede kaldı?" dedi sıkıntıyla.

"Dur ben ararım." dedim ve telefona sarıldım.

Daha ben alo demeden "Arka tarafınızdayım. Görünmemem daha iyi." diyen Sedat'tı.

"Tamam." dedim ve Ali'nin kulağına eğildiğimde Ali soluna dönmüş Sedat'ı görmeye çalışıyordu. Ben de onun gibi Sedat'ı görmeye çalıştığımda siyah gözlükleri gözünde her zamanki ihtişamıyla bize baktığını gördüm.

Ali küçük bir çocuk edasıyla "Ama açılışı ona yaptıracaktım." dedi.

"Böylesi daha iyi." dedim. Ali mahzunlaşıp sessiz kalırken Seyfi Bey dikkatini başka yöne çekti.

"Ali Bey hazırsak artık küçük gemimizi suya indirelim." dediğinde Ali "Tamam o zaman. Bekir Bey açılışı yapacak." dediği an bön bön Ali'nin suratına bakıyordum.

Mırıldanarak "Sen kafayı yedin galiba!" diye tısladım.

"Yoo... Sen de bu ailenin bir parçasısın." dedi Ali ve biz bıraktık açılışı kendi derdimize düştük. "Beni istemediğini düşünüyordum." dedim dürüstçe.

"İstemiyor olmam senin bizim için yaptıklarını değiştirmiyor."

"Vay!" dediğimde Seyfi Bey boğazını temizleyerek "Bekir Bey sizi şöyle alalım." dedi tedirgin bir sesle. Gazetecilerin elindeki fotoğraf makinelerinin flaşları gözümü yakıyordu.

Ali, "Buyrun Bekir Bey!" dedi pis bir sırıtışla. Elimde makasla kendimi aptal gibi hissediyordum. Sonrası mı? Onca insanın alkışlarını örten, gemi sireninin kulak tırmalayan sesiyle kurdeleye uzanıp kestim. Rayların üzerinden kayan kocaman demir yığınının suya inmesi, kopan alkışlar ve o ara gözümde parlayan kırmızı, tanıdık bir ışık süzmesi...

Kırmızı ışığı takip eden gözlerim konfeti yağmurunda hedefini bulduğunda ışığın bittiği yeri görmemle kanım dondu. Işık iki yüz metre açıklıkta duran tekneleri kaldırıp kondurmakta kullanılan vincin tepesinden geliyordu ve benim üç dört metre arkamda duran Ali'yi hedef almıştı. Nefesim yettiği kadar "Ali!" diye bağırışım o hengamede duyulmadı. Tebrikleri kabul eden Ali'ye nasıl ulaştım bilmiyorum, tek bildiğim ışıkla onun arasına girdiğim ve böbreğimle ciğerlerim arasında hissettiğim nefesimi ciğerlerimden ayıran acıydı... Dizlerimin üzerine çöktüğümde ağzıma dolan tadı biliyordum. Ali'nin kollarına yığılırken korku dolu gözleri gözlerimle buluştu.

"Bekir!" diye haykırdı ne olduğunu anladığında.

"Adam vinçte..." diyebildim sanırım. Sonrası bir sis perdesinin arkasından izleyerek geçti. Ayaklarım yerden kesilirken aklım beni terk ediyordu. Acaba bu sefer mi dünyaya, vuslata eremeden Selma'ma elvada diyordum? Takdir yüce Allah'ın...

***

Beyaz bir bulutun üzerinde uzanmıştım. Kesin hakkın rahmetine kavuşmuştum ama benim maviliğin huzurunu içime yansıtan, cennet diyebileceğim gökyüzünde ne işim vardı? Kazanların kaynadığı, acı çığlıkların duyulduğu, sıcağın bağrımı deldiği cehennemin dibinde olmam gerekmiyor muydu? Kesin kafa kâğıtları karışmış, başkasının hakkını alıp cennetin kapısına gelmiştim de babamın burada ne işi vardı?

Yattığım yerden babamı görmemle hızla kalkmam ve özlem dolu bir sesle "Baba!" diyerek ona sarılmam bir oldu. Üzerinde beyazın hangi tonu olduğunu bilmediğim parlayan kıyafeti, kumral dalgalı saçları ve ona has burnuyla bana gülümsedi ve "Oğlum..." dedi içtenlikle.

Sıkı sıkı sarıldım ona. Nefesini kesene, nefesim kesilene kadar sarıldım. Bu rüyaysa hiç bitmesin, ben hiç uyanmayayım istedim.

Babam "Oğlum dur! Öldüreceksin beni" dediğinde sesindeki alay tıpkı ben çocukken onun sevgi dolu sesinin aynısıydı.

"Baba" dedim yine özlemle.

"Bekir, ne işin var senin burada?" diye sordu.

"Valla yanlışlıkla cennete geldim sanırım." dedim kaderime razı olarak. Babam gülümseyince içime güneş doğdu doğmasına da cennette olmadığımızı onun gülüşünden anladım. Cevabı bilmek istemesem de "Neredeyiz?" sorusu dudaklarımdan dökülmüştü bile.

"Sen nerede olmak istiyorsan oradayız."

"Anlamadım?"

"Bekir, söyle bana ölmek istiyor musun?"

"Kim ölmek ister ki?" dedim şaşkınlıkla.

"Karar senin. Ya seni sevenlerin yanına döneceksin ya benimle annenlerin yanına geleceksin."

"Sevenlerim yok baba! Beni kimse senin kadar sevmedi. Yoruldum baba, çok yoruldum. Savaşmaktan, hayata direnmekten, sevgisizlikten çok yoruldum."

"Sevenlerine haksızlık ediyorsun. Sence seni seven kimse yok mu?"

"Selma var ama... o da bir o kadar uzak. Başka kimsem yok..."

"Ya Duygu..."

"O yaralı."

"Ya Sedat ve Ali?"

"Ben... onlar..."

"Onlar senin sevenlerin. Fark etmedin mi? Onlar ailen, Bekir..."

"Ben dönmek istemiyorum," dedim çünkü içimdeki tamamlanmışlık öyle yoğundu ki.

"Burada kalmak istiyorum," dedim isyan edercesine.

"Bu onlara haksızlık olmaz mı?"

"Umurumda değil. Ben..."

"Ya sonrasının iyi olacağını bilseydin?"

"İyi mi? Baba hayatımda tek iyi şey Selma ve ben ona bile hasretim. Hiçbir şeyin iyi olacağı yok. Oradan oraya savrulup duracağım. Ben yoruldum diyorum."

"Ben seni böyle büyütmedim. Git ve yaşa! Savaş ve zamanı geldiğinde yanımıza gel ama şimdi değil. Hayatından vazgeçme. Ben olsam vazgeçmezdim." diyerek yok olurken onunla gitmek için çırpınıyordum. Çırpınışlarım bedenimde acıya dönmüş, aklım hayatla ölüm arasında sıkışıp kalmıştı. Yaşıyorsam babam burada ne arıyordu? Öldüysem bu acı neyin nesiydi?

Tam o sırada tanıdık, bir o kadar da duymak istemediğim ağlama sesi kulaklarıma doldu.

"O iyi mi? Yalvarırım söyle, Ali!"

"İyi, lütfen ağlama. Kasılmaları var sadece. Omuriliğindeki zedelenmeden sonra doktor bunların olacağını söylemişti."

"Kaç ay oldu uyanmadı ama."

"Uyanacak, uyanmalı. Uyanmazsa ağzını yüzünü dağıtırım. Beni bu borçla bırakıp hiçbir yere gidemez."

"Ali'm deme öyle ya."

"Tamam şaka yaptım çirkin, korkma hemen" dedi Ali. Duygu'nun ağlamaklı sesiydi kulağıma dolan ama Ali'ye niye Ali'm demişti? Bıraktım ölümü falan Ali ile Duygu arasında bir şey mi var sorusunun tasasına düştüm. *Allahım sen Sedat'a sabır ver!* diye yine yukarı bir dua gönderdim ve aniden gözlerimi açmamla başım dönüp, midemin bulanması bir oldu. Bulanık görünen iri şeyin Ali olduğunu tahmin ettim tabii. Yanında ufak tefek kalan sırtı bana dönük Duygu netleştiğinde Ali şaşırmış bir halde "Bekir..." dedi.

Duygu, "Evet, Bekir diyorum. Ne zaman uyanacak diyorum? Bize net bir bilgi vermiyorlar. Acaba Sedat'a uyup başka bir doktor mu getirtsek?"

Ali, "Uyandı." dedi hayretle ve Duygu hızla bana döndüğünde onu görmemle niye kendimi daha iyi hissettim bilmiyorum. Bu

Duygu efsunlu gibi işlemişti aklımıza. Ali öyle bir bakıyordu ki... Sanki boynuma sarılacak gibiydi.

"Şükürler olsun!" dedi Ali büyük bir rahatlamayla.

"Bekir, uyandın." dedi Duygu. Üzerime atlayıp bir sarılışı vardı ki o an acıdan inlememle gülmem bir oldu.

"Yaşasın! Uyandı! Ali'm bak ben sana demiştim. Sedat'a haber ver o da sevinsin. Bekir gözünü açtı. Çok iyi olduğunu söyle!" dedi ve durdu.

Dehşete kapılmış gibi bana dönüp, "İyisin değil mi?" diye sordu yüzü beyaza çalarken.

Ali, "Duygu bir sussaydın nefes alıp almadığını öğrenebilirdik." dedi kahkahayla ve duvarda bir düğmeye bastı.

"Bekir, iyi misin? Cevap versene!" diye cırladı Duygu.

"İyiyim." dediğimde sesimi kaybetmiş gibiydim.

O sırada içeri Doktor Serdar ve bir hemşire girdi. Serdar'ın mutlu yüzü gözlerine yansımıştı. "Nihayet, tekrar merhaba Bekir Bey! Dünyaya hoş geldiniz." dediğinde Duygu ve Ali gülüyordu.

"Hayırdır?" dedim yorgun çıkan sesime aldırmadan. Cevap Duygu'dan geldi.

"Kaç kere kalbin durdu artık ben sayamadım. Dünyaya hoşgeldin demesi normal yani." diyerek kıkırdadı. Karşımda gülen kız kabuk değiştirmiş gibiydi. Neşeli, dışa dönük, bir o kadar yaşadıklarını unutmuş gibiydi. Sanki yıllar geçmiş, Duygu olanları unutmuştu.

Birden jeton düşmüş gibi "Ben ne kadardır uyuyorum?" diye sordum ama nefesimi tuttum, yalan yok. İnşallah Duygu *Yıllar* oldu, Selma evlendi, biz de Ali'yle evlendik. falan demez diye dua etmeyi unutmadım. Ben ne çok dua eder olmuştum?

Duygu panikle "Uzun zaman oldu. Yemin ederim ben ümidi kesmiştim ama Ali'm uyanacak dedi başka bir şey demedi." dediğinde yutkundum.

"Kaç yıldır uyuyorum?"

"Yıl mı?" diyen Ali'ydi ve benim sabır sınırlarım aşılmıştı.

"Ulan söylesenize ne kadar zaman geçti!" diye bağırıvermişim.

"Abi ne yılı? İki ay oldu olmadı."

"Sadece iki ay ha!" dedim onaylamasını ister gibi Duygu'ya bakarak.

"Evet iki ay." dedi Duygu ve biraz olsun rahatladım.

Duygu ve Ali birbirine bakarken halen merakım tam olarak giderilmemişti.

"Sizde ne var ne yok?"

"Valla kendi adıma konuşayım. Yeter artık hastane köşelerinde tüneklediğim. Yeminle bir dahakine ben yatacağım. Olmadı kendi kendimi vururum. Paşalar gibi yatarım. İçim şişti valla. Duygu'yu bekle! Bekir'i bekle! Yeter ya! Bu da can!" diye nefes almadan konuşan Ali'ye benim boş, Duygu'nun şaşkın bakışları bir cevaptı.

Duygu "Ali'm sen bir hava al. Burası sıktı seni." dedi gülümseyerek sırtını sıvazlarken.

Ali "İlaç kokusu kafa yapıyor bende. Gidip size yiyecek bir şeyler alayım. Abi yolda zaten." dedi ve sırıtarak çıktı. Duygu gülümseyerek yanıma geldi ve yatağın ucuna ilişti.

"Beni keklediğini sanıyor devem." dedi bilmiş bilmiş.

"Duygu..."

"Efendim?" dedi gülümsemeyle.

"Farklı görünüyorsun. Sanki sihirli değnekle kafana vurmuşlar."

"Yok o öyle değil" dedi kıkırdayarak.

"Ne peki?"

"Ben Yamuk Prenses'im. Sedat öfkeli, Ali neşeli, Sen bilgin... Ayrıca Sizler develerimsiniz."

"Onlar cüce değil miydi?"

"Dikkatini çekeyim ben de Pamuk değil Yamuk Prenses'im." dediğinde kahkahalarla gülüyorduk.

"İyisin." dedim ümitle. İyiyim demesini gönülden istiyordum.

"İyiyim... iyiyiz... Biz hep iyi oluruz." diyerek boynuma sarıldığında ağlıyordu. Sonrası zaten çorap söküğü gibi geldi.

"Lütfen bir daha ölme olur mu? Çok korktum ben. Sedat ölüp ölüp dirildi. Ali başından bir gün ayrılmadı. Lütfen bir daha bize bunları yaşatma!" dedi ağlarken.

"Ağlama nolur. İçim kıyılıyor sen ağladığında." dediğimde çıkarmış peçeteyi burnunu siliyordu. Tabii terane Duygu'nun sümükleriyle bitmedi. Sedat bir geldi pir geldi. Uyandığıma uyanacağıma pişman oldum desem yeridir. İlk önce sanki ben hiç uyanmamışım gibi Duygu'nun alnına öpücük koyup "Canom kahvaltı yapun mı?" diye sordu.

"Ali almaya gitti." dedi Duygu bir kedi misali.

Sedat, Ali'yi göremeyince hışımla telefon açtı ve "Gel lan buraya!" diye kükredi. Ali elinde poşetler kapıdan girer girmez Sedat "Gel Ali gel!" dedi ve elinden poşetleri alıp masanın üzerine boşaltmaya başladı.

Hepimiz bir merakla onu seyrederken "Ali söyle bakalım Bekir Abin nereye gidecekmiş?" diye sordu en manyak sesiyle.

Ali "Trabzon'a dönecekmiş." dedi bu soru nereden çıktı der gibi.

"Niye Ali?"

"Abi ben ne bileyim. O gün vurulmadan önce söyledi. Tam konuşmadık." dedi Ali aptala dönmüş halde bir Sedat'a bir bana bakarken.

"Ali, Bekir Abine söyle bir daha bırak Trabzon'a gitmeyi, kıçı arşa değecek olsa hiç bir yere gidemez. Bundan sonra sen benim solum. Bekir benim sağım. Siz birbirinizin nesi olacaksınız, onu zaman gösterecek" dedi ve Duygu'ya doğru döndü.

"Duygum bu senin develerine gözdağı vermek lazım. Unutursam hatırlat. Şimdi hadi gel kahvaltı edelim. Açlık bana yaramıyor." derken Ali gevrek gevrek gülerken, *ya sabır* çekesim geldiyse de sus-

tum. Bu yarı felçli halimle dayak yemeye gerek yoktu. Gerçi işin aslı Sedat'ın konuşması, Ali'nin yüzündeki kabul görme, Duygu'nun benim için gözyaşı dökmesi hoşuma gitmişti. İster rüya olsun ister gerçek, babamın dediği bir şey bana gerçekleri göstermişti. Onlar benim ailemdi...

Tabii günler benim uyanmamla avunacakları yerine kim yanıma gelse bir posta bana kayma yarışına girmeleriyle ayrı bir boyuta geçti. Farkettirmiyordum ama onlar bana sitem ettikçe şımarıyordum orası ayrı. En iyi giydirme Ali'ninkiydi. Hastane yatağının yanındaki sandalyeye çöktüğünde odada kimse yoktu. Az çok Ali'yi tanıdığımdan bir şey söyleyeceğini tahmin etmiştim. Tabii bu kadarını beklemiyordum.

"Abi..." dedi ve sustu.

"Yine naptın Ali? Hadi doğrulup oturmama yardım et!" dedim gülerek. Ali yatağın düğmesine basıp beni yatar oturur pozisyona getirirken "Aşk olsun illa bir şey mi yapmam gerekiyor?" dedi.

"Sen ne zaman *abi* desen kendimi bir olayın içinde buluyorum." dedim alaycı bir tavırla.

"Abi... bi sussan da, lafımı tamamlayabilsem."

"Tamam, sustum söyle."

"Off... şimdi az çok beni tanıdın, değil mi?"

"Tanıdım." dedim sırıtarak. Akça pakça, öksüzlüğün vurduğu, yetimliğin çelme taktığı, sevgi arayan, bizim benzerimiz uçuk kaçık Ali'ydi işte...

"Abi gülme! Ciddi bir şey söyleyeceğim."

"Tamam oğlum söyle!" dedim bezgin bir şekle bürünerek.

"Ben geceler boyu düşündüm. Hem de çok düşündüm..." diye lafa girdi ama gerisi yoktu. Gel de sus. Susamadım tabii.

"Neyi düşündün?"

"Off"

"Ali..."

"Sıkıştırma abi. Her gün böyle konuşmalar yapmıyorum."

"Ali, şimdi biri gelecek o konuşmayı hiç yapamayacaksın. Ben de meraktan Duygu'ya soracağım. O da tıkır tıkır anlatacak."

"Anlatır valla. Sana her şeyi anlatır o çirkin." dedi ve derin bir soluğu burun deliklerinden ciğerlerine gönderip "Neden atladın benim kör kurşunun önüne? Şu an belki de eşekler cennetini boylamıştım ya da senin yerinde benim yatıyordum. Neden Abi? Ben... bunun nedenini bulamadım. Duygu'ya sordum o da cevabın sende olduğunu söyledi." diye taramalı tüfek gibi konuştuğunda ilk ne diyeceğimi bilemedim.

"Bilmem ki... o an bunun doğru olduğunu düşündüm sanırım." diye geçiştirdim.

Ali sanırım hüsrana uğradı."Yani şimdi olsa atlamazdın?"

"Atlardım Ali. On kere daha atlardım çünkü sen buna değersin." dediğimde Ali ikinci bir ters köşe yaşıyordu. Kelimelerini bulamadığı öyle belliydi ki. Çareyi sessizce yerinden kalkıp gelip bana sarılmakta buldu.

"Eyvallah!" dedi ve gözlerime bakamadan çekip gitti. Sevgiyi bilmiyorduk belliydi de bu Ali hiç mi sevilmemişti? Hiç mi güvenmemişti? Öksüzdük, yetimdik ama Ali bu kadar mı derinden yaşıyordu kimsesizliği, ona şaşırıyordum. Şimdi anlıyordum Duygu'nun Ali'm demesini, onu bir anne edasıyla neden sahiplendiğini.

Ali bu konuşmanın üzerine bir iki gün gelmedi. Bir sabah çocuk gibi tutmuş Duygu'nun elini, almış eline poğaçaları gelmiş. Yine deli, yine bıçkın Ali havalarında ama gözleri eskisi gibi soğuk bakmıyor, daha bir minnet, daha bir kabul var gözlerinde. *Bu bakış için bin kere daha ölünürdü* ile cümlemi tamamlamak isterim.

Çakma kahvaltımızı edip Duygu günlük bakımımı bir hemşire edasıyla yaptıktan sonra gözlerime bakarak "Selma aradı sen uyurken..." dedi cevap beklercesine.

"Sen mi konuştun?"

"Yok... uygun olmaz diye konuşmadım. Sedat konuştu hep."

"Konuşsaydın." dediğimde kaşları havada şaşkınca bana baktı.

"Düşünemedim ne bileyim. Konuştunuz mu hiç? Çok ağlamış. Sedat öyle söyledi. Bir ara onu alıp getirmeyi bile düşündü ama ben olmaz dedim."

"İyi demişsin."

"Eee? Konuştunuz mu?"

"Konuştuk." dedim Duygu'nun merakını kursağında bırakarak.

"Eee?" dediğinde gülmeye başladım.

Tabii Ali kahkahalarla gülerken "Meraklı çirkin!" diye ona sarıldığında Sedat içeri girmiş, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Allah muhabbetinizi arttırsın. Bekir Bey günaydın!" dedi mutlu bir sesle. Duygu, Ali'den kopup Sedat'ın kollarında yerini aldığında başka bir sarıldığını anlamamak için kör olmak lazımdı. Tabii kendi hislerinden bihaberdi orası ayrı. Duygu cevabını alamadan Sedat'ın elini tutarak kafeteryaya inmeden önce "Bekir, iyileşince lunaparka gidelim mi?" diye sordu gülümseyerek.

"Gidelim." dedim sırıtarak.

Sedat "Siz kafayı yediniz." dediğinde odadan çıkmışlardı.

Ben yüzümdeki gülümsemeyle gözyaşları dinmeyen Selma'yı aradım. Kelimeleri içimi ısıtırken ağlaması beni kedere boğuyordu. Çaresizliğini şükürlere sığdırıyor sesimden ultrason çeker gibi iyi olduğumu öğrenmeye çalışıyordu.

"İyiyim. Ağlama artık. Geldi geçti."

"Çok şükür geçti. Allah'ıma binlerce şükür."

"Selma özledim seni."

"Ben de seni özledim ama gelemiyorum."

"Olsun. Ayaklanayım ben gelirim."

Selma "Bu sabrın beni öldürecek." dediğinde sırıtarak "İyi o zaman sabrım taşsın ,seni kaçırıp muradıma ereyim olur mu?" diye sordum gülerek.

"Olmaz ama... ama ben çok özledim seni. Seni kaybettim sandım!" diye ağlaması hıçkırıklara döndüğünde yanımda olsa saçlarını koklaya koklaya onu teselli etmesi ne güzel olurdu diye düşünmeden edemedim.

Ailem dediğim insanların içinde Hacer Ana ve oğulları da vardı. Gözlerimi açtığım ilk saatlerde onların eksikliğini duydum yalan yok. Sonrasında Durmuş ve Dursun'un gelip gittiğini anlamam yeterli gelmedi. Hacer Ana'nın neden gelemediğini telefonda öğrendim.

"Hacer Ana nasıl? O beni bu halde yalnız koymazdı."

Dursun "Ara kendin sor Bekir!" dedi üzgün bir şekilde.

"Hayırdır?"

"Anam Diler'le uğraşıyor uşağım."

"Nesi var?"

"Diler hamileydi. Malum yaşı küçük. Bebek altı aylıkken karnında ölmüş. Az daha Diler de ölüyormuş." dediğinde diyecek tek şey "Geçmiş olsun"du. Koyun can derdinde, kasap et derdinde... O an çok utandım.

Bana Çocukluğumu Ver...

Hastaneden çıkışım bayram havasında gerçekleşti. Evde geçirdiğim iyileşme döneminde Sedat Duygu'nun yalnız olmadığını bilerek işlere yöneldi. Duygu elinde kaşıkla *bu sana faydalı, bu kan yapar, bunu içmelisin* diye önümde arkamda dolaşırken bazı günler bizim için terapi gibiydi. Aramızda konuşulmayan hiçbir şey kalmadı. Ona kendimi ve Selma'yı anlattım. Tabii merakı giderilmiş oldu.

"Allah tez elden sizi birbirinize kavuştursun." diye canı gönülden dua etti. O bana işkence günleri hariç çocukluğunu, geçirdiği mutluluk dolu aile yaşamını, babasını, annesini, onların aşklarını anlattı. Ona özenmedim desem yalan olur.

"Seni kendine böylesine âşık eden Selma'yı merak ettim." dediğinde sırıtarak "Ben de merak ettim. Bir gidip geleyim ben." dememe üzüntüsünü belli etmemeye çalıştı ama ona Selma'yı anlatmak tezgâh altındaki özlemimi iyice tetiklemişti.

Doktor kontrollerimden iyi haberleri almış, ben devamlı Trabzon'a gidip geleyim kafasında evin içinde dolanıp dururken sessizliğe gömülmüş halim herkesin dikkatini çekiyordu. Yalan yok, Selma'nın özlemi canıma tak etmişti. Bir sabah camın önünde gönlüm uçup Selma'nın hayaliyle avunurken Sedat'ın kükremesiyle kendime geldim.

"Ulan kısmetini bekleyen yaşı geçmiş kızlara döndün. Kalk Bekir! Gidelim sevdiğini bir kere daha isteyelim. Vermeyen bedelini öder." dedi sinirle. Ben bön bön bakarken Ali merdivenin başında şaşkın bir şekilde Sedat'a bakıyordu.

"Gerek yok!" dedim çünkü biliyordum ki Selma'nın babası dünyayı önüne sersem bana kızını vermezdi.

"Ne demek gerek yok? Ben haber gönderdim bile. *Buyursunlar gelsinler* demiş İsmail." dedi Sedat gamzelerini göstere göstere.

Ali "Bu şenlik kaçmaz!" dedi sırıtarak.

"Sen Duygu'yla kalacaksın."

Ali "Abi o da gelsin. Hacer Ana'yı tanışmış olur." dedi heyecanla.

Sedat "Duygu yolculuğu kaldıracak kadar iyi değil." dediğinde Duygu "O zaman ilk önce lunaparka gidelim." dedi hediye pakedinden çıkmış gibi. Sedat bana baktı ben Ali'ye.

"Eh hadi madem gidelim" dedi Ali.

"Ay... yaşasın!" dedi Duygu ellerini çırparak. Sedat, şoför koltuğuna geçtiğinde bizim çocuklar tam arabaya binip bizi takip edecekken "Siz kalın!" dedi.

Koskoca Sado ile sağ ve sol kolunun lunaparka gittiğinin bilinmesini istemediğine eminim. Yola çıktık çıkmasına da on dakikanın sonunda "Ulan ben nerede lunapark var bilmiyorum ki." diye isyan ettiğinde herkes bir an sessizliğe gömüldü.

Ali "Abi Tepebaşı tarafında lunapark vardı." dedi heyecanla.

"Nerede lan?"

"Tozkoparan yokuşunda. Sen Tarlabaşı'ndan aşağı Şişhane'ye sallan!" dediğinde yerimiz belli olmuştu.

Duygu "Ali'm sen nereden biliyorsun orayı?" diye sordu safça. Ali'nin yüzü karabulutlarla kaplandı ve mırıltı halindeki sesi içimizi yaktı.

"Babam beni oraya götürürdü." dedi utangaç bir edayla.

Biz yetimler takımı, üç adam bir Duygu lunaparkın kapısında durduğumuzda tek sırıtan kimdi diye merak etmeye gerek yok.

Duygu "Hadi!" dedi heyacanla.

Sedat, "Ben beklerim sizi." dedi donuk, ama ne yapacağını bilmez bir sesle.

Ali "Duygu, çarpışan arabalara binelim mi?" diye kıkırdak bir sesle çocuklaştığında ben sırıtıyordum.

Sedat "Ulan ne çarpışması! Yok ona binmeyin! Şu atlara binin bak onlar tehlikesiz duruyor." dedi panik olup.

Ali "Abi o atlar dediğin atlıkarınca, ki onlara da çocuklar biniyor." diye bilmiş bilmiş cevap verdi.

Sedat "Sorun yok o zaman Ali, zekâ yaşın onlara binmene uygun." dediğinde Duygu benim elimden turmuş gözümün içine bakıp "Hadi Bekir!" dediğinde gel de gitme.

"Hadi!" dedim bütün duvarlarımı lunaparkın kapısında bırakarak. Avucumdaki elini sıkı sıkı tuttum.

Sedat'a bakıp "Hadi tertip gidip lunaparkın altını üstüne getirelim." dediğimde Duygu'yla balerin denilen koca etekli dönen şeye doğru ilerliyorduk.

Bizi gören elli yaşlarındaki çalışan "Lunapark kapalı gençler." dediğinde Sedat "Açarız izninle amca." dedi ve adamı kenara çekip cebinden para çıkarıp amcanın eline sıkıştırdı. Biz sırıtık yüzlerle şeker bekleyen çocuklar gibiydik. Yaşlı amca şaşkınlıkla önce bir elindeki paralara baktı. Sonra cebinden bir koçan bilet çıkarıp baktı ve geri koydu.

"Bilete gerek yok. Neye isterseniz binin. Lunapark açıldı." diyerek güldü.

Duygu "Sedat, ben buna binmek istiyorum." dediğinde "Zararsız görünüyor." dedi.

Garibim hiç mi görmedin topaç gibi dönen koca kadını? Duygu, Sedat'a bakarak "Sen de benimle bin!" dedi gözlerini masum bir kedi edasıyla kırpıştırarak. Sedat kıyabilir mi ona?

Çaresizce "Sen iste yeter ki Canom" dedi ve biz dört manyak bindik balerine. Ben, Sedat ve Duygu'nun önünde, Ali arkalarında...

"Ye huuu! O ye! Dön baba! Dön baba!" diye bağırıyordu. Bir ara Sedat, Ali'yi yumrukladı sanırım ama Duygu'dan vetoyu yedi. Sedat mı? Balerin dönmeye başlayıp, hızlandıkça Duygu'ya bir şey olacak diye ödü patlamıştır eminim. Ben mi? Duygu'nun mutluluğunda mutluydum. Sedat'ın göğsüne kuş gibi sığınmış elleri havada "Ali'm bak ellerimi bıraktım." diye bağırırken Sedat'ın Duygu'nun beline yapışmış, onu koruyan hali görülmeye değerdi. Parayı veren düdüğü çalar diye boşuna dememişler. Normalinde on dakika süren balerin yarım saat döndü durdu.

Ali balerinin üzerinde "Votka vişne! Votka vişne!" diye böğürdü durdu.

Sedat, "Ulan Ali! Senin de votkanın da!" diye ara ara kükrese de, Duygu'nun gülüşünde kayboldu. İndiğimizde kimse bir iki dakika düzgün adım atamadı. Duygu hariç... Çarpışan arabalarda Duygu'ya çarp çarpabilirsen.

Sedat "Vurmayın lan sıkarım kafanıza!" dedikçe biz tren misali Duygu önde Sedat onun arkasında dolandık durduk. Duygu "Ya Sedat! Ellemesene çarpışıcaz biz." dediyse de baktık Duygu'yla uğraşamayacağız bu sefer Ali'yle, Sedat'a tosladık durduk.

Sedat, "Ulan Ali... senin de getireceğin lunaparkın da! Gel lan buraya! Bu çarpışan arabayı nerene sokacağım bir gör!" diye kükrerken altında küçücük kalan oyuncağı sırtlayıp Ali'nin peşine düşeceğinden korktum.

Duygu gülmekten bir ara kenara park edip bizi seyretti durdu. Ben mi? Hayatımda hiç bu kadar çok güleceğimizi, Sedat'ın bu kadar gamzelerini göstereceğini, Ali'nin bu kadar çocuklaşacağını bir daha göremeyecektim biliyorum. Bugün cennetten bize armağan, Duygu'nun bizlere hediyesiydi.

Duygu ne kadar yalvardıysa da Sedat'ı zincire binmek için ikna edemedi. Ne kendi bindi ne Duygu'yu bindirdi.

Ali "İyi o zaman. Siz durun ben bir binip geleyim." dedi nispet yaparcasına.

Sedat, "Ali, binersen yeminle, bu aletin motoru yanana kadar seni orada döndürür dururum." diye tehdit ettiğinde bilmiş bilmiş "Abi yanmaz motoru bunun." dedi demesine de "İyi ya hiç inmezsin." diyen Sedat'la Ali susmak zorunda kaldı.

Duygu kendi derdinde "Ya Sedat binelim ya..." diye aradan kaynak yapması hiç bir işe yaramadı.

"Olmaz Duygum! O zincir koparsa valla Haliç'e uçarsın."

"Yok artık!" dedi Duygu...

"Abi sen kendini aştın." dedi Ali...

"Sedat haklı." diyen bendim de Duygu'nun bir bakışı vardı ki *Sen de mi Brütüs?* der gibi.

Ali "Biz buna Trabzonlu Satıcı ya da Dönek Laz diyoruz" diye Duygu'ya yaranmaya çalıştığı an ensesine tokadı Sedat'tan yedi.

Duygu, "Vurma çocuğa Sedat! Aşk olsun Bekir!" dedi sitemle.

"Tamam canım, binelim o zaman, tutarız zincirleri." diye kıvıran yine bendim.

"Ulan Laz kafalı! Fazla döndün oyuncaklarda. Lafının arkasında dur!" diye kükreyen Sedat'ı kimse ikna edemedi.

"Canom gel bak buna binelim!" diye Duygu'yu atlıkarıncanın önüne götürdüğünde Duygu'nun yüzündeki hain sırıtışın ne olduğunu anlamasaydım iyiydi.

"Tamam." dedi ve çantasından fotoğraf makinesini çıkarıp "Biletçi amca!" diye seslendi. Adam sanki yer yarıldı toprağın içinden fırlar gibi "Buyur kızım!" dedi.

Duygu "Bizim atlıkarıncaya binerken fotoğrafımızı çekebilir misin?" diye sorduğunda bizim suratlar felce uğramışçasına dondu.

Ali "Beni atlıkarınca tutar." dedi yan yan uzaklaşırken.

"Ben sığmam o küçücük şeye." diye bahane üreten bendim. Sedat mı? Çıt yoktu onda. Kesin fotoğrafları nasıl imha edeceğini düşünüyordu. Sonuç mu?

"Deh aslanım!" diye atı mahmuzlayan Ali'ydi.

"Ho! Ho! Çekilin yoldan Vahşi Batı'dan geliyorlar!" diye şarkı söyleyen bendim.

Duygu atın üzerinde tutunmuş direğe hangimize bakacağını şaşırmıştı. Gülüşleri kahkahaya dönmüş, Sedat'ın atını çekiştirip "Ay ezildi at!" diye alay ederken "Canom üzülme. Bir şey olmaz Arap Atı bu..." diye havaya giren Sedat'tı.

En son dönme dolaba bindik. En tepede durunca Sedat "Bismillah!" diye panik yapıp Duygu'yu korumaya aldığında bizim lunapark kurdu Ali "Yok bir şey abi. Bu klasik tepede durma pozisyonu! Manzara seyrettiriyorlar." dedi.

Sedat "Ulan senin de... lunaparkın da!" diye gülmeye başladığında Duygu fotoğraf makinesi elinde fotoğrafımızı çekip duruyordu. O fotoğrafların birinin yanlış ellere geçme ihtimalini bile düşünmek istemedim. Bırak İstanbul'u, Türkiye'yi terk etmek yetmezdi.

Zincir hariç her şeye binildi edildi derken lunaparkın çıkışında yumruk makinesinin önünde üçümüz birden durduğumuzda Duygu "Kazanan akşam yemeğini hazırlar." dedi kıkırdayarak.

"Oha!" dedi Ali.

"Kaybeden ne yemek yapacak?" diye soran bendim.

"Hımm. Yoğurtlu makarna olabilir ama hiç yardım almayacak." dedi Duygu. Biz konuşurken Sedat cekedini çıkarmış kollarını kıvırıyordu.

Ali, "Benim hazırlamayacağım kesin." diye yerinde ısınmaya başlamış, ellerini silkelerken ben "Ben makarna yapmayı bilmiyorum ki." diye yenilgiyi kabullendiğimde Duygu "Ben tarif ederim." diyerek elindeki pamuk şekerini koparıp ağzına attı.

Ali, Duygu'nun elindeki pamuk şekere saldırıp bir parça kopardığında o paylaşımcı, merhametli bizden hayatını esirgemeyen Duygu bir anda yok oldu.

"Bıraksana şekerimi ya!" diye çemkirdiğinde tam bir çocuktu.

"Ne var biraz versen! Hepsi karnını ağrıtır." diyen Ali pamuk

şekere daha bir saldırdı.

"Git al kendine! Sedat şu deveme bir şey de ama ya! Koparmasana!"

"Ali! Bırak şu yapış yapış şeyi! Duygum karnın ağrıyacak. Ben sana profiterol alırım yeme artık!"

"Ay Ali'min mi karnı ağrısın?"

"Onun işkembesini düşünme sen!" diyen Sedat ne desin artık?

Duygu "Hadi, benim karnım acıktı. Yemeği kim yapacak merak ediyorum. Yumruklayın şu şeyi de gidelim." dediğinde ilk sıra tabii ki Ali'nindi.

Ali gerindi ve zıplayarak havada yumruğunu uçarcasına bir geçirdi ki yeminle gurur duydum. İbre yedi yüze kadar yükseldi. *Rekor* diye ciyaklayarak dokuz yüz ellide durdu.

Ali "Yumruk görün! Makine bile *rekor* diye bağırıyor. Duygu makarnayı sarmısaklı yoğurtlu yapsınlar söyle develerine!" diye havaya girdi.

Duygu sırıtarak "Olur Ali'm!" dediğinde Sedat yerinden bile kıpırdamadan kaşla göz arasında yumruğunu makinenin sallanan deri kaplı armut şekline geçirdiğinde makine gökyüzüne havalanacak sandım. Ben çoktan makarna yapmanın derdine düşmüş "Tamam ben yaparım!" diyerek kabullenişi yaşarken ibrenin yükselişi *Rüzgâr Gibi Geçti* filmini aratmayacak kıvamda oldu ve dokuz yüz ellide durdu. Sedat ve Ali bön bön birbirine bakarken Duygu kahkahalarla gülüyor, pamuk şekeri ile kaplı eline yüzüne ve pembe renkteki dişlerine aldırmıyordu.

Sedat "Bu ne lan!" dedi öfkeyle.

"Abi yanlışlık var! Ben senden daha hızlı yumruk attım."

"Ali, seni bir yumruklarım. Yumruk atmak nasıl olur üç gün sonra uyanınca anlarsın."

Duygu şekere bulanmış parmaklarını ağzına götürerek "Tamam kavga etmeyin. Bekir'de sıra." dediğinde Ali ve Sedat gözlerini kıs-

mış bana bakıyordu. Kendimi hafife alıyordum çünkü rakiplerim kuvvetliydi.

Duygu "Göreyim seni!" diyerek sırtımı sıvazladığımda makarnayı benim yapmayacağıma dair içimde umut belirdi. Derin bir nefesle iki adım geri attım ve bütün gücümle soluma abandım. Hızlı başarılı bir yumruktu. Allah'tan birine çok zamandır böyle bir yumruk sallamıyordum. İbre yine dokuz yüz ellide durduğunda Sedat "Amca!" diye sinirle bağırdı. Amca bekliyormuş gibi yoktan kendini var ettiğinde Sedat "Amca bu makine bozuk." dedi. Adam cebinden çıkardığı gözlüğünü taktı ve gözünü kısa kısa "Sınır bu evladım. Şimdiye kadar çıkan olmadı. Bozuk değil!" dedi kendinden emin bir sesle.

"Of! Yine makarnayı yapmak bana kaldı." diye tasasına düşen Duygu'yu duyunca kahkahalara boğulmamız bir oldu. Onlarla birlikteyken *İyiydim... İyiydik... Biz hep iyi olacaktık.*

Aşktan Kimse Ölmüyor...

Lunapark macerasının akşamı Ali ve Duygu'yu önce birbirlerine sonra Allah'a emanet ederek ne ara hazırlanmış, ne ara arabaya binmiş, ne ara yola çıkmıştık hiçbir fikrim yoktu. Ben havalimanına gitmesi gereken yolları görmeyi beklerken, biz ters istikamete doğru yol almaya başladık.

"Arabayla mı gidiyoruz?" diye sordum.

Sedat gamzeleri yine ön plana çıkarıp "Trabzon'a gitmeden önce küçük bir işimiz var. Gerçi Ali bana çok kızacak ama..." dedi ve sustu. Küçük işin ne olduğunu İstanbul dışında, gerektikçe kullandığımız depoya geldiğimizde iyice merak eder olmuştum. Haliyle dayanamadım.

"Talat mı?" diye sordum.

"Zamanı var" dedi Sedat ciddileşerek.

"Eeee?"

"Bekir lan sen askerde kessen kanın akmaz, kimseyi merak etmezdin. Ne oldu şimdi? Öteki dünyaya yaptığın sık ziyaretler huyunu mu değiştirdi?"

"Trabzon'a diye çıktık. Geldiğimiz yer çok manidar." dedim alay edercesine.

"Vay... sevdiğine kavuşmak için sabırsızlık diz boyu ha?" dedi Sedat gülümseyerek.

"Tabii senin Ömrün yanında..." dediğimde gözüme öyle bir baktı ki ben Sedat'ı böyle şoka girmiş görmedim. Ağzımın ortasına yumruk beklerken "Haklısın, Ömrüm o benim." dedi ya Duygu ve onun için en güzel dualar geçti aklımdan. Allah onları bir yastıkta kocatsın.

Depo girişine park ettiğimizde bizim çocuklardan ikisi yanımızda belirdi.

Sadık "Hoş geldin abi. Kefeni yırttığını görmek güzel." dedi elime sarılıp tokalaşırken.

"Eyvallah!"

Eyüp "Abi bir dahakine gözünü seveyim seni düzgün biri vursun. İçerdeki amca gibi olmasın. Dövünce tadı çıkmıyor." dediğinde ben Sedat'a bakıyordum.

"Eyüp, Sadık hadi gidip bir büyük bulup gelin. Yanına nevale almayı da unutmayın."

"Tamam abi!" diyerek yanımızdan uzaklaşırken "N'oluyor?" dedim merakla.

"Ay bebişim sen ne meraklı taze kesildin başıma." diyen Sedat'ı ve benim ağzım beş karış açıktı. Duygu'yla fazla haşır neşir olmuştu belli ki.

"Korkmaya başladım." dedim alayla ve deponun kapısından girdim. Kendimi kan revan içinde bir manzaraya hazırlarken, kırk yıl düşünsem karşıma çıkmayacak sahneyle karşılaştım. Karşımdaki adamı bir yerden tanıyordum da nereden diye düşünmem iki üç saniyemi aldı. Koltukta oturmuş, eli çenesinde, gazetedeki bulmacayı çözmeye çalışan adam Talat'ın parada anlaşamadığı, Sedat'ı öldürtmek istediği kiralık katildi. Farklıydı. Gözleri daha yumuşak bakarken o dipçik gibi adamdan eser yoktu. Bildiğin babacan, kuyruğunu kıstırmış ama nerede olduğunu bilmeyen bir tavrı vardı. Evindeymiş gibi bir edayla, bacak bacak üzerine atmış burnunun ucunda gözlükleriyle elindeki bulmacayı ölüm kalım meselesi haline getirmiş gibiydi.

O sırada yanımızda Levent belirdi. "Abim hoş geldin. İyi gördüm seni." diyerek boynuma atladığında kendimi çocukları olan bir baba gibi hissetmem normal miydi? Sorgulamaya gerek yok.

"Sağ ol Levent."

"Senin alzeheimer kiralık katili gördün mü?"

"Anlamadım?" dedim ki gerçekten anlamamıştım. Kiralık katil olduğunu biliyordum ama hepsi o kadardı.

Sedat "Anlat lan Levent. Madem yumurtladın!" diye kükrediğinde sandalyenin üzerinde gazete elinde oturan adamı işaret ederek "Abi şimdi sen vuruldun ya... Vurulduğun sırada Ali'ye vincin içinden ateş edildiğini söyledin ya... Sen hastaneye yola çıkarken biz vincin etrafını sarmıştık bile. Tabii beklemediğimiz bir manzarayla karşılaştık"

"Neyle?"

"Bu Celil Efendi elinde silahı nereye gideceğini bilmez bir haldeydi. İlk önce numara yapıyor sandık. Adam *Oğlum, neresi burası? Neredeyim ben? Cihan nerede?* gibi abuk sabuk konuşup durdu. Şaşkınlığı bir tarafa bırakıp adamı paketleyip buraya aldık. Konuşturmak için bunu bir temiz ıslattık. Anlayacağın sorguladık, *Kim tuttu seni?* diye sorduk ama adam bırak cevap vermeyi adını bile bilmiyor. Bir bebek misali hiçbir şeyden habersiz. Doktor Serdar'ı çağırdık. Teşhisi gecikmedi. Elimizde seni vuran alzeheimer hastası Celil Amca var." dediğinde ne diyeyim bilemedim.

"Ne yani şimdi hiçbir şey hatırlamıyor mu?"

"Bazen oğlu Cihan'a seslenip duruyor. Serdar hastalığın çabuk ilerleyen cinsinden olduğunu söyledi."

Sedat'a dönüp "Yani?" dedim bezmişçe.

"Büyük ihtimalle Celil'i tutan Talat'tı."

"Eee?"

"Talat'ın defteri zamanı gelince dürülecek ama Celil'e ne yapacağımıza sen karar vereceksin. Adam kiralık katil ama çok sevilen bir

katil. Fakir fukara babası. Araştırdık, kimseden kötü bir şey duymadık."

"Ben halen bir şey anlamadım." dediğimde Sedat kükreyerek "Ulan bu amca senin böbreğinle sırtın arasında ikinci bir deliğe yol açmadı mı?"

"Açtı mı?"

"Lan delirtme beni. Adam uçanı kaçanı vuracak kadar keskin nişancı. O kadar mesafeden Celil'den başka seni kimse vuramazdı."

"Sedat, kızacaksın ama ben halen ne anlatmaya çalıştığını anlamadım."

"Sen harbi Laz kafalısın ha! Karar senin. Ya Celil Amca'yı gömüp buradan çıkacağız ya da onu bir hastaneye yatırıp öyle kurtulacağız."

"Acaba Celil Amca'yı öldürsek iyilik etmiş olur muyuz?" diyen Levent'ti.

"Oğlunu bulun, o karar versin. Bakacak durumu yoksa yardım edelim. Celil'i öldürsek ne olur öldürmesek ne olur. Allah zaten başına bir hastalık vermiş." diyerek dışarı çıktığımda hayatın bana daha neler getireceğini düşünüyordum.

Sedat arkamda belirip "Hadi gidip sevdiğini sana isteyelim." dedi ve arabaya bindik.

Uçuş saati sabahın erken saatlarindeydi. Havalimanında beklerken başlayan iş hakkındaki konuşmalar uçakta da devam etti. Ne Duygu, ne Selma, ne de içimizde yaşattığımız küçük çocukların hayalleri ön plandaydı. Sadece iş...

Sedat, "Büyüdük, hem de tahmin edemeyeceğimiz kadar ve bu güç beni korkutuyor." dedi.

"Vay koskoca Sado korkuyor ha!"

"Ne zaman Duygu'yu tanıdım, o zaman korku nedir öğrendim be Bekir." diye en baba itiraf Sedat'ın ağzından duyulurken dingin kalmak en akıllıcasıydı.

"Korkunun ecele faydası yok." dedim normal bir tavırla.

"Arka planda kalmak akıllıcaydı ama Ali'yi yem etmiş gibi hissediyorum."

"Ali halinden gayet memnun. Zaten fazla dikkat çekmiyor."

"Şimdilik fark edilmiyor ama ondaki şeytan tüyüyle birkaç yıla kadar yıldız gibi parlayacağından şüphem yok."

"Onu o zaman düşünürüz." dedim kahkaha atarak.

"Düşünürüz dedin?" diye bana baktı anlamlı anlamlı.

"Evet dedim."

"Yani bizimlesin?"

"Konu kapandı sanıyordum." dediğimde gülümseyerek elimizdeki soda şişelerini tokuşturuyorduk.

Bir kere daha yeşili yeşil, yağmuru yağmur, ömrümü, sevdiğimi saklayan şehir Trabzon'daydık. Ne ölmemişlik, ne vurulmuşluk umurumda değildi. Bir tek Selma... Otele geçerken Durmuş ve Dursun'un bizi otelin kapısında karşılamaları bir oldu.

Sedat, "Ula biz sizi havalimani kapısunda bekliyduk" dedi laz şivesiyle.

İtiraf etmeliyim ona gitmedi lazlık.

"Sus ula! Ha buraya zor saldi anam."

Sedat "Bekir şu kızı bir isteyelim. Hacer Ana'yı da ziyaret ederiz." dedi ve otelin restoranında hazırlanan kahvaltı masasına geçtik. İş konuşulmaya devam ediyordu ama benim aklım Selma'daydı. Tabii sorulan sorulara boş bakan gözlerim ve yanlış cevaplar veren dilimle iş konusu bırakılıp, bana kaydı.

Sedat "Ula Durmuş, bu Bekir ha burada bir başka bakiyor, değil mu?" diye sorduğunda "Ben da fark ettum uşağum. Âşık olmiş hamsi gibi." diyen Dursun'u "Aşk kokuyor Trabzon. Aşk!" diyen Durmuş takip etti. Tabii bana yanlarından kaçmak için bahaneyi vermiş oldular.

"Hadi ben kaçar." diye ayaklandım.

"Nereye?" diye soran Sedat'ı cevaplayan "Büyük ihtimal üniversitenin kapısına..." diyen Durmuş'tu. Yalan yok sırıtıyordum. Selma'yı arayıp cevap alamamam beni daha bir heyecanlandırırken üniversitenin bulunduğu yere doğru yola çıkmıştım bile. Aklıma iki gün önce Selma'yla yaptığımız konuşma geldi.

Ağlaya ağlaya, "Görücü gelecek." dedi.

"Bezdim yemin ederim." demiştim. Tabii Selma'dan ses soluk kesildi.

"Bekir sen kendinde misin?"

"Evet."

"Ne dediğinin farkında mısın?"

"Evet. Niye sordun?"

"Hiç... ben... şaşırdım."

"Niye şaşırıyorsun ki? Maşallah Trabzon'da senden başka isteyecek kız yok anasını satayım. Gelen giden sana talip oluyor." dedim sahte bir tavırla.

Selma "Ben kapatıyorum. Sen kendine geldiğinde tekrar konuşuruz. Ha görücüleri sen kafana takma. Ben ister evet derim ister hayır derim, olur biter." dedi ve çat diye suratıma kapattı. Gülmemek için zor durduğum doğruydu. Hoşuma gidiyordu Selma'nın bu güçlü, dirayetli bir o kadar dik duruşu.

***

Üniversitenin kapısına geldiğimde Selma'nın cebini çaldırdım ama açmadı. İkinciyi aramaya niyetlendiğimde gözlerim etrafı seyrederken onu gördüm. Rüzgârda savrulan sarıya kaçan kumral saçları, hüzünlü yüzüyle, yanında iki kız arkadaşıyla yürüyordu. Kızlarla öpüşüp ayrıldı, durağa doğru yürürken elinde tuttuğu telefona uzun uzun baktı ve çantasına koydu. Arabadan inip yürüdüğü taraftaki yola geçtim. Ellerimi cebime sokup beni görmesi için beklemeye başladım. Bana beş adım kala Selma ile gözlerimiz buluştu. Sırıtmam yüzüme yayılırken onu ne çok özlediğim gerçeği içimi kap-

lıyordu. Selma beni gördüğüne inanamamış, adeta olduğu yere yapışmıştı. Ben olduğuma kanaat getirdiğinde adımları yavaşlayıp önümde durdu ve o güzel yüzünü yüzüme kadar kaldırdı.

"Bezdiğini sanıyordum?" dedi kırgınca.

"Bezdim."

"Niye burdasın?"

"Seviyorum."

"Sevme! Beceremiyorsun."

"Daha sevgimi görmedin."

"Doğru. Bu fragmandı değil mi?"

"Unutmamışsın." dedim sırıtarak. Selma hiç gülmedi.

"Gitmeliyim. Hazırlanmam gerek."

"Abinler seni almıyorlar mı artık?"

"Hayır."

"Görücülerin kaçta geleceği belli mi?"

"Bak Bekir, evi yakayım deme çok kızarım."

"Niye, fena mı olur? Teyzemi de alıp İstanbul'a gideriz."

"Of Bekir ya, of!" dedi Selma ve yanımdan geçip uzaklaşırken "Yarın ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Okula geleceğim."

"İyi, bir gün gitmeyiverirsin."

"Buna sen mi karar veriyorsun?"

"Evet, beğenemedin mi?"

"Valla dışını beğendim yalan yok ama için fos çıktı!" dediğinde sinirle yürümeye başladı. Arabaya atlayıp kaldırımda yürüyen Selma'nın yanında ilerlerken "Hadi bin de seni bırakayım." dedim mutlulukla.

"Giderim ben."

"Hadi. Özledim seni. Bırak da biraz göreyim."

"Yok sen beni özleme."

"Niye ki?"

"Motor su kaynatıyor senin."

"Selma benim arabadan inmemi ister misin?" dedim kararlı bir sesle.

"İn... banane!" dedi ve daha bir hızlı yürümeye başladı. Durağı geçip o saçlarını hoplata hoplata arabanın giremeyeceği park alanına girdiğinde ne ara arabadan indim sormaya gerek yok çünkü onu yakalayıp sırtıma atmam bir oldu. Tabii cadılığı görev edinmiş Selma'nın bağırışlarına Trabzon'un kahraman evlatlarından birkaç kişi yetişti.

"Birader hayırdır gündüz vakti?" diyen...

"Hop n'oluyor? Bırak kızı." diyen...

O kadar ki "İmdat adam kaçırıyorlar!" diye bağıran pazar çantası elinde bir teyze bile vardı. Selma'yı arabanın yanında sırtımdan indirip "Kendisi yavuklum olur. Kaçırmıyorum. Gönlünü alıyorum." diye yaptığım açıklamaya Selma "Ay Bekir yavuklu ne Allah aşkına! Sevgilim de bari! Bir karizması olur." dediğinde etraftakiler gülsün mü şaşırsın mı bilemedi. Herkes uzaklaşırken "Bin arabaya Selma. Ben sana karizmayı göstereceğim." diye çıkıştığımda Selma kuzu kuzu arabaya bindi.

"Tamam ya ne meraklısın beni eve bırakmaya! İyi bırak! Hatta bize gel. Bir çayımızı içersin, görücüleri beraber karşılarız."

"Selma, seni görmediğim günlerde o upuzun olan dilin daha bir uzamış olabilir mi?" diye sorduğum soru "Bekir, seni görmediğim günlerde daha bir kütükleşmiş olabilir misin?" sorusuyla cevaplandı.

"Selma..."

"Buyrun Kütük Bey!"

"Sen o kütüğe âşıksın, biliyorsun değil mi?"

"Maalesef ama Allah'ın izniyle bu gece kısmetime *evet* diyerek bu aşktan kurtulmayı planlıyorum."

"Evlen bence. Sen de kurtul ben de!"

"Sen bensiz yapamazsın. Evet dersem üzülmeyecek misin?" diye sordu ama yüzü bembeyaz olmuştu.

"Kafamın içinde bu akıl, göğsümün solunda bu yürek varken sensiz de yaşarım. Sen tasalanma da... da'sı var be güzelim! Bensiz... sen naparsın ben onu düşünür dururum. Adın çıkmış Ateşli Selma'ya... Gerçi ateşinle yanarken bir düşün istersen kuruyup gitme de dalında." dedim alayla.

Bir dakika kadar yıllar gelen bir sessizlikten sonra gözleri dolu dolu "Beni... eve bırak!" tan başka bir şey söylemedi. İçim kıpır kıpır, dilim zoraki bir suskunlukta İsmail Efendi'nin evinin yakınlarına geldiğimde "Beni burada indir!" dedi Selma.

Sinirden bedeni zangır zangır titriyordu.Tabii oyunu buraya kadar getirdik. Ölmek var dönmek yok.

"Hadi iyi haberlerini bekliyorum. Ben Zorlu Otel'de olurum. Aradığında açmazsam uyumuşumdur. Mesaj atarsın." dediğimde Selma son bir hayretle yüzüme baktı ve hiçbir şey söylemeden indi. Kesin şoktaydı.

Saat altı gibi otele döndüğümde Sedat'ı aradım.

"Hayırdır?" dedi alayla.

"Geç dalganı geç. Çekinme!" dedim.

"Lan ne dalga geçecekmişim. Senden çekinen Ali gibi olsun. Restoranda buluşalım. Yemek yer çıkarız."

"Duygu'yu aradın mı?"

"Aradım. Ali'yle bilgisayarda oyun oynuyorlarmış. Her şey yolunda."

"Seni sorup duruyormuş." dedim manalı manalı çünkü on dakika önce Duygu'yla konuşmuştum. Sesini duymak bana iyi gelmişti.

Sedat "Bana da seni sordu." dediğinde bu adamla laf yarışına girmemeye özen göstermeyi aklımın bir kenarına yazdım. Uğraşamam yeminle çünkü adam hem mafya, hem manyak, hem âşıktı.

"Pes Sedat Bey, hemen iniyorum." dedim ve kapattım.

Restorana indiğimde Sedat'ın yanında Dursun ve Durmuş'u gördüğümde bir iki saniye odama dönmekle dönmemek arasında bocaladım durdum. Bütün gece beni dalgaya alıp, saatlerini kahkahalarla geçirecekleri kesindi.

Onlardan önce "Sizin eviniz, sizi bekleyen bir ananız yok mu? Ne işiniz var bu saatte burada? dedim.

"Ooo isteme rekoru kıracak olan damat adayımız teşrif etti." diyen Sedat'tı.

"Diyarlı, dokunma aday adayına. Bakalım akşam hayır cevabını alınca ne olacak?"

"Alacak yine bidonu eline, Roma'yı da yakacak Trabzonu da." dedi Dursun gevrek gevrek gülerek.

Sedat, "Ben isteyeceğim de vermeyecekler ha? Ulan ben o İsmail'i naparım lan!" diye kükredi kendinden emin bir sesle.

"Valla İsmail ölse vermez o kızı." dedi Durmuş.

"Ölür o zaman." dedi Sedat ve benim araya girme vaktimin geldiği belli oldu.

"Sedat..." dedim derin bir nefes alıp.

"Söyle damat."

"Hır gür olmasın. Selma ile teyzeme günah."

"Ulan bu dünyada günah yok bilmez misin? Günah öteki dünyada."

"Sedat, gözünü seveyim. İyilikle olsun." dedim çaresizce.

"Söz! Allahın emriyle isteyeceğim." dedi Sedat sakince.

Tabii Durmuş "Ya vermezlerse?" diye sorduğunda ortamı bir sessizlik kapladı.

Dursun, "Peygamberin kavliyle silahla vuracak. Ne olacak?" dedi sırıtarak.

Sedat oralı olmadı "Verecekler." dedi kesin bir şekilde.

"İnşallah!" dedi Durmuş.

İçimdeki kötü his İsmail'in kapısına geldiğimizde daha da büyüdü. Dursun'un elindeki çelengi andıran çiçek ve iki mahalleye dağıtsan yetecek kadar çikolata ile ağlanacak halime güler durumdaydım. Sedat'la birlikte ağır adımlarla köy evinin tahta basamaklarını çıktık ve son kez göz göze gelip kapının önünde durduk. Arkasında kalmış kendimi daha bir yetim hissetmiştim. Öz anamı geçtim de keşke analığım burada olsaydı diye aklımdan geçirdim yalan yok. Duygu karmaşasında, yanımdaki Dursun'un sinir bozucu gülüşü yüzünden ağzının ortasına yumruğu geçirme isteğimi bastırmak bir hayli zordu.

"Noldi Damat?" dedi alayla.

"Lan ne gülüyorsun puşt!" dedim sinirle.

"Aşk olsun hiç yakişiyor mi? Senun gibi anli şanli git gel havani al damada." diye daha bir gülmeye başladığında Sedat'ın "Cıvımayın lan!" diye kükremesiyle kapının açılması bir oldu. İsmail Efendi beni görmeden önce Sedat'ı göz alıcı bir gözle süzüp memnun bakışlarla "Hoş geldiniz. Buy..." dedi kaldı. Araba farına dönen gözleri beni sonrasında Durmuş ve Dursun'u bulduğunda gülümseyen suratı hızlandırılmış şekilde asıldı. Anlayacağınız İsmail mutluluğun resmini bir iki saniyede kâbusun resmiyle değiştirdi.

Diyemediği *buyrunu* Sedat tamamlamış gibi ayağını eşikten içeri attığında İsmail "Eğer bu Bekir'e..." dedi öfkeyle ve Sedat ceketini yana kaydırıp silahını gösterdiğinde İsmail Efendi sustu susmasına da Durmuş ve Dursun'un kıkırtısı gerçekten sinir bozucuydu. İyi ki Sedat'a güzellikle demiştik. Zorla isteyeceği kızı düşünmek bile istemiyorum.

Sedat, "Bekir yanımızda olduğuna göre kızını bana isteyecek halimiz yok." dedi en manyak ama sakin sesiyle. İkisi birden nasıl oluyorsa oldu işte.

İsmail sustu susmasına da salona geçtiğimizde ne bize oturun dedi ne başka bir şey. Ayakta öylece dikildi. Sedat yüzsüzlüğü ga-

yet ele almış üçlü koltuğa oturup ellerini sırt kolçağına dayarken "Eviniz biraz küçük gibi. Olmadı büyütürüz. Yıkar, size şöyle üç katlı betonarme bir ev yaparız." dediğinde ben dahil odadaki herkes şaşkınlıkla Sedat'a bakıyorduk.

İsmail, "Bizim evimiz böyle iyi." dedi ama sesi cılız çıktı.

"Valla bu eve bırak bir bidon benzini kibrit çaksan yanar gider. Bekir, boşuna benzine para vermişsin. Ama beton öyle mi? Yak yakabilirsen."

Sedat ne yapmaya çalışıyordu belli değildi ama İsmail'in hayatının şokunu yaşadığı belliydi. "Ne işle meşgulsünüz İsmail Efendi?" diye sorarken bacak bacak üzerine atıp ceketini açıp koltuk altındaki silahını bir kere daha göstermeyi ihmal etmedi. Sanki kız istemeye gelen İsmail'di.

"Küçük bir bakkalım var."

Durmuş, "Küçük mü?" diye sordu alayla.

"Bize yetiyor." dedi İsmail sinirle.

"Duyduğuma göre küçük bir marketin varmış." dedi Sedat.

"Evet." dedi İsmail sıkıntıyla.

"Akrabalığı pekiştirirsek size on kasiyerli bin metrekarelik bir alan açarız. Dursun uşağım var mı öyle bir arazi?" diyerek İsmail'den çektiği gözleri Dursun'u buldu.

"Abi buraya olmasa bile öyle bir market merkeze açılabilir. Arazi sorun değil. Hallederiz." dedi. İsmail tıpkı benim gibi aptala döndü. Kız istemeye değil de iş anlaşması yapmaya gelinmiş bir hava hâkim olan odaya Selma'nın iki abisinin girmesiyle dikkatler dağıldı.

Büyük abisi "Baba?" dedi beni görüp şaşkınlığını saklamadan.

İsmail'in rengi atıp "Oturun." dediğinde dayağımı yemiş birileri olarak benden uzağa geçmeleri gerçekten manidardı.

Sedat, "Lafı uzatmayacağım. Allahın emri Peygamberin kavliyle kardeşim Bekir'e kızın Selma'yı isterim. Ya bugün verirsin ya on yıl sonra. Buna sen karar ver. Bugün evet dersen seni paraya boğar, iki

oğlunun geleceğini garantilemene yardım ederim. Ama dersen ki benim verecek kızım yok. Selma bugün ya da yarın elbet Bekir'le evlenecek. O zaman senin zararına olur. İnadı bırak, ayağına gelen kısmeti tepme."

"Ben kızımı para için satmam." dedi İsmail kendi de inanamayarak.

Bu sefer araya giren Dursun'du. "Yeme bizi İsmail, şurada hepimiz birbirimizi tanıyoruz. Burma bileziklere Selma'yı Recai'ye verdiğini ne çabuk unuttun?"

Sedat, "İster kızını satar gibi yap, ister istemem yan cebime koy de... benim teklifim belli. Arazi senin üzerine olur, üzerine hipermarketi kondurmak ve içinin satılacak mallarını doldurmak benden. Bu evi konağa çevirip sana bol sıfırlı bir çek de yazarım. Karar senin." diye teklifini sıraladığında bırak İsmail ve oğullarını, benim bile *Yok artık!* diye bağırasım geldi.

Masada oturan küçük abi Zeyd yerinde huzursuzca kıpırdandı ve yalakalığını gösterircesine, "Ver gitsin baba. Zaten adı çıktı kızın." dedi onayladığını belli edercesine. Ben tam oldu bu iş diye düşünüp içimde bayram ilan edecekken İsmail'in söylediği "Benim Bekir'e verecek kızım yok. Ne şimdi ne on yıl sonra..." demesiyle bayram şarkıları, cenaze merasimine geçiş yaptı. Öyle hırslı görünüyordu ki onca para umurunda değildi. Yani İsmail'den beklenilmeyeni yaptı diyebiliriz.

O sırada bizim geldiğimizden habersiz Selma ağlamaktan kızarmış gözleriyle elinde tepsi kahvelerle belirdi. Yüzümüze bakmadan babasının muhatap aldığı Sedat'ın karşısında durdu. Tam kahveyi uzattığında Sedat'ı gördüğü an tepsi elinde bir adım geri çekilmesi bir oldu.

"Sedat Abi!" dediğinde olay koptu. Selma'nın beni görmesi şaşkınlığı atamadan babasının ayağa kalkıp, "Sen nereden tanıyorsun bu adamı?" diye üzerine yürümesi bir oldu. Sedat hangi ara babasının elini havada yakalayıp Selma'yı bana doğru itti, hangi ara İsma-

il'i oğullarıyla üst üste vurdu sormaya gerek yok. Durmuş ve Dursun yerinden kıpırdamazken, ellerinde kahveleri höpürdetip durmaları zaten başka bir olaydı.

Dursun, "Ha bu evi seveyrum da!" dedi.

"Durmuş, "Uy... gitti çene kemiği!" diyerek keyiflerine keyif katarken Selma gözü yaşlı, "Yapmayın! Durun! Bekir bir şeyler yap!" diye bağırdı durdu. Sonuç mu? Alışageldik bir sondu. Yine İsmail ve oğulları yerde pestil kıvamında uzanırken bu sefer başrol Sedat'ındı. Sanki üç adamı birbirine vurmamış gibi "Veriyor musun kızını?" diye sordu.

İsmail, "Ölsem vermem!" dedi inlemeyle. Sedat, Selma'ya döndü ve "Selma gel götürelim seni. Bu işin yolu ne köye çıkar ne kasabaya." dediğinde "Olmaz abi." demesiyle Sedat tekrar İsmail'e döndü.

"Bak İsmail, bu kızı bir daha buraya istemeye biri gelirse üşenmem gelir seni ve oğullarını ilk önce becertir sonra öldürürüm! Bu sözümü tutup tutmayacağımı kaynına sor. O sana anlatır!" dedi ve olay sonlandı.

Vuslat da hangi bahara kaldı bilmiyorum. O gece eve dönmek yerine otelde kurulan rakı masasındaydık. Sanırım en çok içen bendim çünkü üçüncü kadehten sonrasını hatırlamıyorum. Ertesi gün mü ne oldu? Durmuş ve Dursun'un benimle dalga geçmesini beklerken gıkları çıkmadı. Öğlene doğru ben ayılmaya çalışırken Sedat, Hacer Ana'ya gidip gelmişti bile. Burada olduğumu akşam olanları anlatmadığını biliyordum. Dursun ve Durmuş hiçbir şey olmamış, gece yaşanmamışçasına bizi İstanbul uçağına bindirirken "İstanbul'da görüşürüz Bekir." dediler.

***

Uçakta hayaller başka bahara kalmış, kara kara düşünürken "Trabzon kafalı! Ne düşünüyorsun Karadeniz'de gemilerin batmış gibi." diye gamzelerini göstere göstere gülen Sedat'tı.

"Hiç valla tertip. Ne düşüneyim?" dedim klasik bir şekilde.

Sedat, "Düşünme, üzülme de. Elbet bir yolunu buluruz. Biraz zaman geçsin." dedi.

İlk önce isyan etmek geldi içimden. *Kaç zaman daha bu yaralı kalple yaşanılabilir?* diye düşündüm. Ne Selma'nın inadı, ne ona olan özlem vardı içimde. Aşktan kimse ölmüyordu. Aklıma niyeyse Ali geldi. Onun gibi olmayı istedim yalan değil. Gamsız, aşksız, bir o kadar alaylı. Sırıtmaya başladım.

Sedat, "N'oldu?" diye gülerek sordu.

"Ali'nin askere gitmesi gerek. Yaşı geldi." dediğimde ilk ne dediğimi algılamadı. Anladığında kahkahalarla gülmeye başladı.

"N'oldu da bu kadar keyiflendin?" diye soran bendim.

"Askerlik meselesini Ali'ye söylemeyi sana bırakıyorum."

"Niye ki?"

"Ona kalsa bedelli çıkana kadar gitmez."

"Gitmesin o zaman." dedim.

"Bilmez misin? Askere gitmeyen er, erkek olmaz."

"Tamam ben zevkle askerlik meselesini Ali'ye söylerim." dediğimde kahkahalarla gülen bendim.

Cihan'da Aşk...

Ali askere gideli neredeyse üç ay olacaktı. Duygu onu uğurlarken çok ağladı. Gözyaşları oluk oluk aktı. Sedat bir ara Ali'yi askere göndermemeyi bile düşündü de iş işten geçmişti. Sedat, Duygu'yu avuturken Levent yalancı bir ağlamakla "Ali ben sensiz ne yaparım?" diye kahkahalarla güldüğünde Ali'nin bütün kan beynine sıçramıştı.

"Aç da götüne gül lan!" diye bağırdı sinirle ama Levent bulmuş fırsatını kaçırır mı?

"Sakın üzülme kanka. Darılırım. İstanbul'a seni unutturmamak için elimden geleni yapacağım. Sarı, kızıl, kahve, esmer hiç fark etmez. Hepsinin hakkını vereceğim evvelallah!" diye zevkin dibine vurmuş kahkaha atarken Ali ensesini tutup Levent'in canını okuyacakken Duygu ağlayarak geldi ve Ali'nin boynuna yapıştı.

"Üzülme Ali'm, her fırsatta geliriz."

"Ağlama Duygu. Bizi bu hale getirenler, askere git diye tutturanlar ağlasın." diyen Ali'ye doğal olarak tepki Sedat'tan geldi.

"Ulan ne ağlayacağım. Aslanlar gibi gidip geleceksin. Askerden kaçılır mı?"

"Ne kaçması abi ya! Bedelliyi bekleyecektik."

Duygu, "Sedat, Ali'mi göndermeyecektin ya!" diyerek yine ağlamaya başladığında Ali'ye sarıldı. Sedat iki arada bir derede kalmıştı.

Kulağıma "Göndermesek mi?" diye mırıldandığında "Sen bilirsin ama bu deveyi Duygu'nun gözyaşlarına kıyamayıp askere göndermezsen ikisinin parmağında oyuncak olursun haberin olsun." dediğimi hatırladıkça gülüyorum. Velhasıl Ali askere gitti. Duygu üç gün ağladı. Sonra sessizliğe büründü.

Sedat'ın, "Ulan ölmedi ya bu çocuk! Üzülme Duygum gider görürüz." diye kükremesiyle kendine geldi. Tabii Ali'yi ziyarete acemiliğini yaptığı Suruç'a kaç kere gittiğimizi sormaya gerek yok. Sedat bir ara orada bir otelde on günlük rezervasyon yaptırdığını söylediğinde Duygu ağzı kulaklarında dolandı durdu. Ali'nin on gün boyunca alınan izinle her akşam yanımızda olduğunu söylememe gerekte yok sanırım.

Duygu, Ali komando olduğunda daha bir ağladı. Tabii askerlik yaptığı yer belli olsa da dağlarda geçen askerliğiyle onu ziyaret edebilme şansı kalmadı. Zaman insanı her şeye alıştırıyor. Duygu da alıştı ama *Ali'm de Ali'm* diye dolanıp, o dönene kadar adını ağzından hiç düşürmedi.

***

Ali'yi askere uğurladıktan sonra bir fırsatını bulup Trabzon'a Selma'yı görmeye gittim. Gitmez olaydım. Gittiğimde otelin restoranında küçük abisi Zeyd'le burun buruna geldik.

Hani ben hep Selma yüzünden bu ilişki ilerlemiyor diyorum ya! Abisine yakalandık ya! En güvendiğim Hacer Ana sarsılan itibarı ile bizden elini ayağını çektiğinde işler iyice zora girdi. Hacer Ana beni çocuk gibi "Yaptığın salaklıklar bini aştı. Ben artık karışmam." diye azarlarken Selma babasının dayağına karşı "Kaçar giderim!" diyerek kurtuldu. Yakalandığımız gün "Dönme!" diye çok yalvardım Selma'ya ama dinletemedim. İnat etti bir kere. "Huzurla, telli duvaklı çıkacağım baba evinden." diye söylenip durdu. Bazen onu anlıyor, bazen devrelerim yanıyor yalan yok. İsyan edilecek o kadar şey vardı ya en iyi anlatan cümle *bok yedik âşık olduk olmalıydı*. Maymuna dönüp,

kukla misali dolanıp duruyoruz. Sonuç mu? Olay kapanana kadar görüşmeme kararı aldık. Sonrası mı? Görüşememek, özlem, aşk ve tabii ne olursa olsun Selma'nın inadı bizi yıpratmaya başladı. Sabır konusunda mütevazılık göstermeyeceğim çünkü işi yokuşa sürüp o şerefsiz babasının gönlünü yapmaya çalışan ben değildim. Selma'yı anlamaya çalışıyordum ama pek becerebildiğim söylenemezdi. İşler güçler beni biraz kendi iç dünyamdan uzak tutarken Selma ile telefon konuşmalarımız zaman geçtikçe içinden çıkılmaz bir hal aldı.

"Bu neyin kaprisi anlamıyorum ki. Görüşmeyelim dedin. Tamam dedim. Abime sakın bir şey yapma dedin. Ona da tamam dedim. Yıllardır tutturdun bir tel duvak peşinde sürüm sürüm sürünüyorum gıkım çıkmıyor. Gelene tamam gidene tamam. Söyle Selma ne yapayım ben daha?" diye isyanımı anlasın diye nefes almadan konuştum da... Hey! Hey! Kime söylüyorum?

Selma'yı suçlamaktan vazgeçeli uzun zaman olmuştu. Onu uzaktan sevmeye bile alışmıştım ama Selma'nın, çektikleri için bana kapris yapması ayrı bir teraneydi. İçten içe kırılıyordum. Onun bana sitemlerine katlanamıyordum ama onu sevmekten hiç bıkmıyordum.

"Bekir!" dedi sinirlenerek.

"Dinliyorum Selma."

"Bana dinliyorum demen hiç inandırıcı gelmiyor. Kaldı ki yıllardır beni dinleseydin bu durumlara düşmezdik."

"Yani diyorsun ki bu durumumuzun suçlusu sensin."

"Aynen öyle!" dedi Selma, suçluyu yakalamış bir ilmiği boynuna geçirmesi kalmıştı.

"Pes diyorum!"

"Tabii işin içinden çıkamadın ya pes edersin olay kapanır."

"Kapanmaz, korkma. Sen maşallah zeytinyağı kıvamında olduğun sürece giren çıkan hep bana."

"Tabii canım mağdur olan hep sensin zaten. Bütün Trabzon'da Ateşli Bekir diye seni çağırıyorlar değil mi?"

"Bu mu derdin şimdi? Her şey bitti elalem ne diyor onu mu dert ediyorsun?"

"Yok canım ne dert etmesi? Sadece örnek verdim."

"Selma sen hemşire değil, avukat olmalıymışsın. Suçluyu ipten alırsın yeminle."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum da Bekir..." dedi ve sustu.

"Dinliyorum." dedim bezgince. *Yine ne yumurtlayacak acaba?* diye düşünmekten ürkmedim değil.

"Ben seni özledim..." diye gelen itirafla ikimizin de yelkenler suya indi. Benim yelkenler zaten neredeydi ki? Yüzümdeki tebessüm özleme yenilirken Selma'nın yaz günü aniden bastıran yağmur gibi akan gözyaşları dinene kadar bir yarım saat geçti.

"Daha iyisin ya? Geleyim istersen." dedim ümitle.

"İstemiyorum."

"Beni özlediğini sanıyordum."

"Gelme. Daha zor oluyor ayrılması."

"Ama..." diye ikna yoluna gidecektim ki Selma "...Aması yok. Bir süre görüşmeme kararı aldık. Buna uyalım." dedi iç çekerek. Bana kalsa her fırsatta yanına uçar giderdim. Hoş bana kalsa onu alır kaçırır, şimdiye evlenir hiç uyumadan senelerce onu seyrederdim.

Yani uzun lafın kısası o gün bu gün Selma ile görüşmeyeli altı ay oldu. İlk zamanlar çok zordu. Onu uzaktan birkaç kez görmek için üniversitenin önüne gittim. Bu bana daha bir acı verince vazgeçtim. Her şeye tamam dedim. İçimde söndürdüm yangınları, dindirdim yakıp geçen fırtınaları...

Düşüncelere dalıp, dünü, yarını, Selma'yı, yaşanılan zamanı düşünürken kapıdan giren Levent'le göz göze geldim. Yüzünde bir şey isteyecek halini takınmış, kasabın kedisi gibi yanıma yanaştı.

"Abi." dedi ilk önce. Abi dediği an Ali'yi özlediğimi hissettim. Kim bilir hangi dağda, tozun toprağın içinde cebelleşip duruyordu. İnşallah sapasağlam evine dönerdi. Bütün Mehmetçikler gibi...

"Söyle!" dedim kaşımın birini hafif havaya kaldırıp.

"Abi şu Celil Amca var ya..."

"Hani sırtımda delik açan."

"Evet abi tam kendisi."

"Nolmuş?"

"Abi ona bir şey olmamış. Oğlu bizim yaşlarda. Baba mesleğiyle piyasaya girmiş."

"Yani?"

"Çocuk bir numaraya oynuyor. Osman diye bir arkadaşıyla çalışıyormuş. Şimdiden Türkiye'nin aranan kiralık katillerinden olmuşlar. Dış ülkelerden iş alıyormuş, o kadar yani"

"Yani?" dedim sabırla.

"Çenebazlardan duyduğum kadarıyla Talat peşindeymiş."

"Levent bu anlattıkların bizi niye ilgilendiriyor?"

"Abi Talat Celil'i niye tuttu?"

"Niye?"

"Senin ya da bizim için fark eder mi? Birimizi indirecek."

"Levo sana Ali'nin gitmesi hiç mi hiç yaramadı. Kuruntu hikâyeleri yazmaya pek bir heveslisin."

"Abi bence enseleyelim bu Cihan ve Osman'ı."

"Komik olma Levent. Bizi öldürme riskinizi göze alamayız. O yüzden sizi yakaladık mı diyeceğiz?"

"Sen de haklısın abi." dedi Levent ve kuyruğunu kıstıra kıstıra galeriden çıkıp gitti. Tabii onun haklı olduğunu üç beş gün sonra, aldığım bir telefonla öğrendim. Talat, Cihan'ı tutmuştu tutmasına da benim için mi? Kimin için bilmiyorduk. Bir türlü öğrenemedim. Ali askerde olduğuna göre Sedat ve ben listenin başında yer alırken Levent için korkmuyor değildim. Gerçi bizimle olan herkes için korkuyordum orası ayrı.

Celil Amca sırtıma deliği açtığında, oğluna ne beni vurduğun-

dan ne mesleğinden bahsetmeme kararı aldık. Gençti. Levent'in yaşlarındaydı. İstemedim çocuğun hayallerinin üzerine yıkılmasını. Ya bilmiyorsa? Ya babasından utanırsa? Ya babasının üzerine kurduğu hayat başına yıkılırsa? Ya babasının kanlı ellerini bir daha öpmezse? Sorularına cevap olmak istemedim. Şimdi hata ettiğimi anlıyordum ya neyse. Başladım araştırmaya ama Cihan yaşına göre gerçekten profesyonel çalışan, arkasında iz bırakmayan bir kiralık katildi. Osman'ın onun arkasını toplayan bilgisayar kurdu olduğunu, onu tam enseleyeceğim sırada bindiğim asansörde kalmamla anlamış olmam iki günümü aldı. Nasıl mı? Osman denilen bacaksız interpolde Kırmızı adında aranan en ünlü hackerlardan biriymiş. Anlayacağınız istese Türkiye'de hayatı durdurur o kadar yani.

Günler geçtikçe panikleyen aklım biraz adice de olsa çözümü buldu. Cihan'a babasından ulaşacaktım. Levent'e Celil Amca'yı tekrar misafir etmesini söylediğimde yerini bulması bir hafta kadar sürdü. Celil Amca'nın kafa yine gidip geliyormuş ama mülayim hali Levent'e kolaylık sağlamış. Gel gör ki bizim börek yürekli Levent efkârlanmış.

"Abi ilk defa birini kaldırmak ağrıma gitti."

"Sus Levent. Sus! Yarama tuz basma."

"Abi haklı sebeplerin var."

"Evet göt korkusu diye bir sebep var."

"Kendine haksızlık ediyorsun abi. Sen olsan hedefte Celil Amca'ya bulaşmayacağını biliyorum."

"Kim var hedefte bilmiyoruz ama."

"Ha sen ha ben abi."

"O da doğru. Neyse olan oldu."

Levent, Celil Amca'yı misafir ededursun bir hafta oldu ses yok. İki hafta oldu ses yok. Bir sabah karga bokunu yemeden Levent'in telefonuna gözümü açtım.

"Abi depoya gelmen lazım."

"Noldu yine?"

"Abi sen gel. Bizim çocuklar isyan çıkardı."

"Ne!" diye yataktan bir fırlayışım var ki sormayın. İsyan demek bütün otoritenin sarsılması demekti, ki bu bizim camiada en önemli şeydi. Bu zamana kadar bizimle olan bir kişinin bile gık dediğini duymazken bu neydi? Öğrenmeliydim. Kafamda deli sorular, olmadığım kadar gerilmiştim çünkü bizimle birlikte olan insanlar iş, para ya da çıkar için değil, gönül bağıyla yanımızda durur, yürekleriyle bizimle kalırlardı. Arabaya binerken giyindim o kadar yani.

Deponun önünde acı bir frenle durduğumda ben karşıma dikilecek otuz kırk kişi beklerken hiç kimseyi göremeyince daha da panik oldum. Hızla depo kapısından içeri girdiğimde gördüğüm manzara gerçekten ağzımı bir karış açık bıraktı. Bizim çocuklar bulduklarını her yere oturmuş, televizyonda heyecanlı bir filmi seyreder gibi ayakta elleri arkada birleşmiş, konuşmakta olan Celil Amca'yı pür dikkat dinlerken Levent elinde çay tepsisi servis yapıyordu.

Celil Amca, "Her şeyin özü matematik. Adam dövmek, öldürmek, yürümek, nefes almak bile matematik hesabıdır. Unutmayın ilk önce kafayı geliştireceksiniz. Kas gücü sonra." dediğinde bizim Hamza "Adam dövmenin matematikle ne ilgisi var Celil Amca?" diye gülerken Celil Amca hiç istifini bozmadan "Kalk ayağa!" diye kükrediğinde Hamza'nın ayağa kalkması bir iki saniye sürdü. Celil Amca etrafta gözünü gezdirdi ve bizim götür getir işlerine bakan, Hamza'nın bacak boyuna ancak yetişen Mızır Mahmut'a "Sen gel buraya!" diye seslendi.

Mızır Mahmut ilk "Ben mi?" diye korkuyla sorsa da pire gibi hareketleriyle Celil ve Hamza'nın yanında bitti.

Celil Amca, Mızır Mahmut'un kulağına bir iki dakika bir şeyler söyledi ve "Hamza, bütün gücünle Mızır Mahmut'a saldır. Onu öldürmeye çalış!" diye emir verdi.

Hamza, "Amca *sen kafayı mı yedin?* Bizim Mahmut'u niye öldüreyim? Bir sıkımlık canı var zaten." dedi hayretle.

"Kimin kimi öldüreceği belli olmaz evlat. Sen saldır!" dediğinde Mızır Mahmut, "Allahım sen beni koru!" diye dualar okuyup kendine üflediğinde herkes gülüyordu. Mızır Mahmut öyle korkmuştu ki Hamza üzerine yürümeye başladığında Celil Amca ona ne dediyse direk atağa geçti. Yumruğunu karşısındaki iriyarı adamın dalağıyla midesi arasında bir yere vurduğunda Hamza'nın nefesinin kesildiğini anlamam uzun sürmedi. Mahmut ve Hamza şaşkın, Celil Amca "Hamleni bitir!" diye bağırdığında Mahmut, Hamza'nın arkasına dolandı ve beliyle kuyruk sokumu arasındaki bir yere iki kere tekmelediğinde Hamza'nın yere yığılması bir oldu. Herkes şaşkın Mızır Mahmut daha bir şaşkın dizlerinin üzerinde Hamza'nın yanında "Hamza, iyi misin? Levent, su getirin. Şaka yapıyor di mi? Valla hızlı vurmadım." diyerek ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. O sırada Celil Amca halen ders anlatırcasına devam etti.

"Doğru açıyla, hesaplanarak vurulan her darbe herkesi yere yıkar. Bilgili olmak, matematik öğrenmek herkes için önem teşkil eder. Akıl en önemli güçtür." dedi ve sanki biraz önce konuşan dağ gibi adam o değilmiş gibi sandalyesine oturup gazetesini eline aldı. O sırada Hamza kendine gelmiş, Mızır Mahmut ona sarılıyordu.

"Hamza, sana bir şey oldu diye çok korktum."

"Olmaz bana bir şey!" dedi Hamza ama suratı turşu satıyordu. Koskoca Hamza, minicik Mahmut'a madara olmuştu.

Levent'i telefonundan çaldırıp kimseye görünmeden dışarı çıkmam en doğrusuydu çünkü neler olduğunu hâlâ anlamış değildim. Levent yanıma geldiğinde, "Abi hoş geldin!" dedi. Celil Amca'dan etkilenmiş olduğu her halinden belliydi.

"Neler oluyor?" diye sormamla Levent "Abi Celil Amca müthiş. Bizim çocuklar onun dibinden ayrılmıyor. Kimse onun burada tutulmasından memnun değil."

"Ömür boyu burada tutmayacağız zaten."

"İyi de abi ne kadar daha burada kalacağı belli değil ki. İznin olursa onu bizim eve götüreyim."

"Sen kafayı yedin herhalde. Aileni nasıl riske atarız?"

"Ben götürmesem bile çocuklardan biri evine götürse olmaz mı?"

"Ha sen, ha başka biri ne fark eder?" diye sorduğumda aklıma gelen çözüme Sedat delirecekti. Hoş, bu olayın tamamını öğrendiğinde canımı okuyacaktı ya neyse.

"Bir çözüm bulacağım. Benden haber bekle." diyerek oradan ayrıldığımda bir gece yemekte Sedat, "Üç gün yokum." dediğinde onu alıp eve getirdim.

Biliyorum tam bir manyaklıktı ama öyle baba gibiydi ki... Sanırım Duygu'nun da Celil Amca'yı tanımasını, babacan tavırlı bu adamla biraz olsun zaman geçirmesini istedim.

Duygu ilk önce her yabancıya olduğu gibi uzak davrandı Celil Amca'ya. Ne zaman ki Celil Amca'nın, alzeheimer olduğunu öğrendi gerçek Duygu o zaman kendini gösterdi. Her şeyi bir kenara bırakıp onunla ilgilenmeye başladı. Yalan yok üçüncü günün sonunda Cihan, babasını bulsun istemiyordum. Hep bizimle kalabilir ona biz bakabilirdik. İtiraf ediyorum, yaşlılara kıyamıyordum. Anneydi hepsi... Hepsi babaydı. Eksik olan her şeydi bizim için...

Dördüncü günün sonunda öğlen eve geldiğimde beklenen misafirleri bizim çocukların arasında salonun ortasında dikilirken buldum. İkisi de Ali gibi pehlivandan bozma çocuklardı. Osman, Cihan'a nazaran daha yakışıklı, boylu poslu, beyaz tenli bir çocuktu. Cihan ise Sedat'ın başka bir versiyonuydu. Kara kaş, kara göz, sülün gibi bir boy, geniş omuzlar, keskin bakışlarıyla on numaraydı.

Bizim çocuklar beni görünce kenara çekildiler. Diyarbakır'dan beri Sedar'ın yanında olduğunu bildiğim Şehmuz "Abi bunlar seni görmek istiyorlarmış." dediğinde gülmemek için kendimi zor tuttum. Niye mi? Şehmuz'un şive belli, vücut belli çam yarması ama gel gör ki ses, civ civden çıkıyor maşallah. Gel de gülme. *Tövbeler*

içimden geçerken, diğer ses içimde Şehmuz konuşmamalı! deyip duruyordu. Korku salan cüssesi konuşmasıyla yerle bir oluyordu.

Sesimi gayet rahat, aldırmaz bir tona getirip "Duygu nerede?" diye sordum ilk önce.

"Celil Amca'yla akşam yemeği için roka toplamaya arka bahçeye çıktılar. Bir ordu var yanlarında merak etme abi." diyen Haydar'dı. Amca kelimesi Cihan ve Osman'ın birbirine bakmasını sağlarken ben salon koltuklarından birine yayılmıştım.

"Geçin oturun." dedim katı bir sesle.

"Buraya oturmaya gelmedik. Babamı alıp gideceğiz." diyen Cihan'ın tedirginliğini sadece sesinden anlayabildim.

"Ya vermezsem?" diye sorduğum soru bir süre havada asılı kaldı. Cihan'ın yumruklarını sıkması hoşuma giderken Osman "Niye böyle bir şey yapasınız ki?" diye akılcı bir soru sordu.

"Canımın öyle istemesi yeterli." dedim uyuz bir sırıtışla. Tabii Cihan'dan beklediğim tepki gecikmedi.

"Ulan bu yanındakilere mi güveniyorsun? Ne istiyorsan açık söyle! Yaşlı, hasta bir adamı kaçırmak erkeklik mi lan!"

"Erkeklik nedir ki?" diye sinir bozan Bekir tavrım ile sorduğum soruya nasıl bir cevap gelecek gerçekten merak ettim.

Osman sırıtarak "Valla bu yaşa kadar öğrenemediyseniz... yorum yok!" dediğinde ayağa kalkıp alkışlayasım geldi. Tabii alkışlamadım.

"Erkekliği konuşmayı başka bir zamana bırakalım. Size tek bir isim vereceğim. Talat..." dedim.

Osman "Talat kim?" diye sorduğunda bana gelenler yavaştan randevu almaya başlamıştı. En sert tonda "Anlaşalım. Soruları ben sorarım. Siz cevaplarsınız. Cevaplamak istemiyorsanız kapı orada. Yol sizin. Ha diyorsanız ki babamızı almadan gitmeyiz. Saygıda kusur etmez, ömrümün sonuna kadar gözüm gibi bakarım. Dolayısıyla Talat'ın sizi tuttuğunu biliyorum ve hedef kim bilmek istiyorum."

"Ya cevaplamazsak?" diye soran yine Osman'dı.

"Size bir gün müsaade eder, sonrasında varımı yoğumu ortaya koyup peşinize düşerim. Babanızı hafızanıza kazısanız iyi olur çünkü sorularımı cevaplamazsanız onun yüzünü bir daha göremeyeceksiniz." dedim.

Cihan "Seni gebertirim." diye tısladı.

"Eyvallah. Benim kaybedeceğim bir şey yok aslanım. Bırak beni nasıl öldüreceğini düşünmeyi de kendini düşün"

"Celil Baba'yı bırakın, beni alın." dedi Osman.

Cihan "Osman!" dedi çaresizce.

"Ne var oğlum!" dedi Osman alayla ve Cihan sesini çıkarmadı.

Sırıtarak "Seni alıp ne yapayım?" dedim aralarına girerek. Cihan ve Osman'ın çıkmaza düştüğü o kadar belliydi ki. *Tamam tamam, hadi barışalım* dememek için içimdeki isteği bastırmaya uğraşıp durdum.

Cihan "İsmi verdikten sonra ne olacak?" diye sordu.

"Babanı alıp gideceksin."

Osman "Ne bilelim şu kapıdan çıktığımız an bizi öldürmeyeceğini?"

"Ben söz verdiysem tutarım." dedim sertçe.

Cihan "Babamı aldıktan sonra Talat'ın verdiği işi bitirmeyeceğimi sana düşündüren ne?"

"Bırak da orasını ben düşüneyim." diye güldüğümde sinirleri iyice gerilmişti.

Benim derdim hedefin kim olduğuydu? Sonrasında zaten sırayla her şeyi ele alacak, Sedat'ı koruyacaktım. Eğer hedef bensem işler daha da kolay olacaktı. Bu sefer direk Talat'ı öldürecektim. Uçarı kaçarı yoktu. Zaten Talat'ı her şekilde öldürecektim. Cihan, Osman'a baktı ve Osman başıyla onay verdi.

"Duygu." diyen Cihan'la şoka uğramış bir halde yerimden kalkmış bütün bedenim taş kesilmiş gibiydim. Çok değil yarım saat önce sempatimi kazanan, karşımda duran adamlar baş düşmanım halini almıştı.

Aklımdan geçen dudaklarımdan "Sizin ikinizi buraya gömerim!" olarak kelimelere döküldüğünde bu ana kadar yaptığımız seviyeli

konuşma yerle bir oldu.

Cihan "Elinden geleni ardına koyma!" diye diklendi.

Osman "Cihan, bunu söyleyecek konumda değiliz farkındaysan." dedi temkinli bir sesle.

Ben mi? İçimde uyuyan canavar sanırım hortlamıştı. Osman'ın uzlaşmacı tavrı Cihan'ı pek bağlamıyordu. O daha ziyade bir Sedat'tı. Osman daha ziyade bir Bekir...

Cihan "Delikanlı ol! İsim istedin verdik. Şimdi babamı bana geri ver. Sonra Duygu meselesi bir şekilde çözülür." dediği anda biraz evvel bana gelenler dediğim şey tepemin tam üzerindeydi. Ne ara üzerine yürüdüm. Ne ara yumruğu yüzünün tam ortasına geçirip iki metre uçmasını sağladım bilmiyorum.

"Ulan Duygu'nun bırak bir mesele olmasını, ağzına alabileceğin bir isim bile değil o!" diye bağırdığım sırada içeri Haydar ve diğer çocuklar girdi. Üçü birden Osman'ı zapt ederken ben Cihan'ın üzerine yürüyordum. İkisinin defterini dürecek, Celil Amca'ya ömrüm boyunca bakacak ve Duygu'yu ne olursa olsun riske atmayacaktım. Cihan üzerine yürümemle ayaklanmış, gardını almıştı. O an aklıma Celil Amca geldi. Bu Cihan ne de olsa onun oğluydu. Akılcı olmalıydım. Üzerine yürürken hareketlerimi takip ettiğini anlayıp ona göre yönlendim. O kadar da olsun di mi? Sokaklar babamızdı. Kaldırımlar anamız.

O sırada içeri Celil Amca'nın koluna girmiş, ellerinde topladıkları poşet poşet otlarla Duygu girdiğinde ben onu görene kadar ağzımdan çıkanları duymasını istemezdim.

"Kimsin lan sen? Meseleymiş! Neyin meselesi! Gebertirim lan seni! Seni babanla üst üste gömerim!" diye bağırırken Duygu, "Bekir!" diye seslendi.

Öğretmenine yakalanmış bir öğrenci gibi hissettim kendimi. Duygu benim bu yönümü hiç görmemişti. Görmemeliydi de işte... Canavara dönmüş yüzümün nasıl eski halini aldığını biliyo-

rum. Hissettim. Normal sesimi bulamadım ama "Duygu, geçin siz yukarı!" dedim üç beş adımda onun yanına giderek. Duygu gözlerime baktı ve tam bir şey söyleyecekken Celil Amca, "Cihan!" diye Duygu'dan sıyrılıp ayakta dikilmiş oğlunun yanına vardığında işler daha da boka sardı. Cihan burnundan akan kanı gömleğine silip "Baba!" dediğinde karmakarışıktım. *Neydi günahım?* diye bağırasım geldi gelmesine de Duygu'nun canını korumaktan başka bir şeyi düşünmüyordum. Bu saatten sonra geri adım da atamazdım.

"Haydar! Çıkar Celil Amca'yı yukarı. Duygu, sen de!" dedim sertçe. Haydar emri sorgulamaz yapısıyla yumuşakça oğluna sarılan Celil Amca'yı kolundan yavaşça çekip "Celil Amca hadi yukarı çıkıp televizyonda ajansa bakalım.Yeni haberleri kaçırmayalım." dedi.

Celil Amca bir iki saniye önce sarıldığı sanki oğlu değilmiş gibi "Kim bu bana sarılan? Duygu, kızım sen bu esmer adamı tanıyor musun?" diye sorduğunda Duygu ile göz göze geldik. Duygu cevapsız kaldı.

"Duygu kızım, nerede Cihan?" diye tekrar sorduğunda Duygu kendine gelip, "Okulda Celil Amca." dedi sesi titreyerek.

"Hadi çıkın yukarı!" dedim son kez ve Duygu, Celil Amca'yı alıp salondan çıktı.

Biz yine beş dakika önceki halimize geri döndük. Derin bir nefes alıp "Söyleyin sizi nereye gömeyim?" diye sordum. Bundan başka bir yol olsaydı söylerdim.

Osman, Cihan'a "Ölümden öte köy yok. Ölümden korkan da yok. Ama bok yoluna gitmeye gerek de yok. Cihan, anlat ona! İş büyümesin!" dedi ciddiyetle.

Cihan "Ne anlatacağım lan! Adam kaypağın önde gideni. Bizi bu saatten sonra yaşacatacağını mı sanıyorsun?" diye bağırdı Osman'a doğru.

Kaypak lafını yutsam mı yoksa tepesine binip yumruklarımı yüzüne gömsem mi düşünürken, "Şansını dene geri zekâlı!" diye bağıran Osman "Duygu'yu istese çoktan öldürürdü ama öldürmedi." diye si-

nirle konuşurken Cihan öfkeyle bana bakıyordu. Osman devam etti "Cihan, sizin çok korunaklı bahçenizde Duygu'nun babasına yemek yedirişini, onun çorabını giydirişini görmüş ve onu öldürmekten vazgeçmiş. Doğal olarak Talat peşimizde şimdi. Aldığımız parayı geri istemekle kalmayacağına eminim." diye sırıttığında gerçekten ferahlamıştım. Neden mi? Duygu için... Gerçi yine onun merhamet dolu yüreği hayatını kurtarmıştı ya daha fazla düşünüp nefessiz kalmak istemiyordum. Yine de hemen onlara güvenemezdim.

"Bekleyin." dedim ve salondan çıkıp Levent'i aradım.

"Hemen iki uçak bileti ayarla. Duygu ve senin için. Kıbrıs'a gidiyorsunuz. Akşam muhtemelen ben de geleceğim." dedim ve tamam demesini beklemeden salona girdim. Taktik değiştirme vaktiydi.

"Şehmuz, kurun masayı. İki de fazla tabak koyun. Cihan ve Osman bizimle akşam yemeğine kalacak." dedim. Cihan ve Osman şaşkınlıkla bana bakarken üç beş kişi birden masayı kurdu. "Abi destur var mı?" diyen Haydar'dı.

"Gel Haydarım, gel! Başımla beraber." dediğimde biz eski zaman şövalyelerinin yandan yemiş çakmaları gibi sekiz kişilik masaya on iki kişi oturmuş, rakılar konulmuş, içmeye başlamıştık. Cihan ve Osman aniden değişen ortamın şaşkınlığında tedbiri elden bırakmıyor, gıdım gıdım içiyorlardı.

Kadehi biten Şehmuz inceltilmiş sesiyle "Korkmayın, sizi içirip tecavüz etmeyeceğiz. Yapacak olsak ayıkken yaparız." dediğinde Osman "Ayıkken hiç çekilmezsin." diyerek kadehi kafasına diktiğinde herkes gülüyordu. Haliyle, her şey beklediğim gibi oldu. Osman sarhoş olurken Cihan tedbiri elden bırakmadı. Osman'ın ısrarıyla, Cihan "İster inanırsın ister inanmazsın. Buradayım ya da babam elinizde diye vazgeçmedim. Hatalıydım. Her parayı veren için adam öldürmek hataydı. Ölmeyi hak edip etmediğini sorgulamalı, ona göre karar vermeliyim." dediğinde daha bir rahattım.

Tabii ne olur ne olmaz diyerek Duygu'yu buradan uzaklaştırmayı ihmal etmedim.

Duygu bavulu hazır "Niye hazırlanıyorum? Nereye gidiyoruz? Bir şey mi oldu? Benden neyi saklıyorsun?" diye beni soru yağmuruna tuttuğunda "Ali'ye sürpriz yapmak istemez misin? Kıbrıs'a tatile gidiyoruz." dediğimde alkışlarken, sevinç çığlıkları yine mutluluğumdu.

Duygu "Ya Celil Amca?" diye sordu üzgünce.

"Şu aşağıda patakladığım oğlu artık onu üzmeyecek. Dersini aldı. Sabah gelip babasını alacak. Merak etme sen." dedim. Ne diyim?

"Ziyarete gideriz değil mi?"

"Gideriz tabii. Sen iste yeter ki." dedim ve onu gizlice arka kapıdan Levent'e teslim etmem on dakikamı aldı. Orada buluşacağımızı söylediğimde biraz huysuzluk etti ama gitti. Ali'nin komutanından izin almak, Sedat'a sürpriz tatili açıklamaktan daha zordu. Tabii Sedat duyar duymaz ilk uçakla Duygu'nun yanına gittiğinde daha rahattım. Cihan'la Osman'dan emin olmak adına geceyi onlarla geçirdim. İyi de oldu. Biraz hayat tecrübem varsa eğer, iyi çocuklardı diyebilirim. Açık yüreklilikle katil olmayı meslek olarak devam ettireceklerini dile getirdiklerinde onlara yapmayın etmeyin demedim. Dünyada nefes almaması gereken o kadar çok pislik vardı ki... Cihan seçici olacağını zaten ifade etmişti. Samimiyetlerine inansam da Duygu söz konusu olunca şüpheci tarafımı uyanık tutup Celil Amca'yı biraz daha misafir edeceğimi söyledim. Cihan itiraz eder gibi olsa da Osman'ın kulağına fısıldamasıyla iş tatlıya bağlandı. Duygu işin içinde olmasaydı zaten bu kadar paronayaklığa gerek de yoktu...

Kıbrıs...

Deniz bisikletine binmek için sabahtan beri sızlanıp duran Duygu, beni ve Sedat'ı ikna edemezken öğlene doğru aramıza katılan Ali'ye bir kere söyledi. Ali dünden razıymış.

"Ben gelirim çirkin!"

"Yaşasın! Harikasın Ali'm, ne varsa sende var! Bu yaşlı adamlardan hayır yok valla!" diyerek seke seke gidecekken Sedat, "Cano üzerini değiş. Hasta olacaksın." dedi endişeyle.

Tabii Duygu'dan cevap gecikmedi "Bu havada?" dedi kıkırdayarak ve Ali'nin elinden tutup onu koşturarak uzaklaştı.

"Onu mayo giymeye ikna edemedim" dedi Sedat üzgün bir halde.

"Bizi üzmek istemiyor hepsi bu."

"Evet." dedi Sedat kederle.

"Neden onu alıp ıssız bir yere götürmüyorsun?" diye sorduğumda Sedat hazine bulmuş gibi, "Hiç aklıma gelmedi. Sizinle olmak istiyor ama..." dedi.

"Ama bizimleyken seninle olduğu kadar rahat değil. Biz olmadan rahat rahat denize girebilir."

"İyi düşündün tertip." dedi Sedat rahatlamış bir şekilde. Yüzüne bakıp, mutluluğundan cesaret alıp, Celil Amca ve oğlu Cihan olayını anlatmaya karar verdim.

"Sana anlatmam gereken bir şey var." diyerek girdim konuya.

Sonuç mu? Yüzüme yediğim yumrukla sırtüstü sıcak kumlara yayıldığıma memnundum. Niye mi? İkinci yumruğu yemeyecektim de ondan. Ayakta kalsaydım kesin ikinci yumruk çenemi kırardı. Allahım nedir çektiğim? Düştüğüm yerde güneşlenmeye karar verip, yayılıp yatmaya hazırlanırken Sedat'ın kükremesiyle vazgeçtim. Neyse ki Ali ve Duygu deniz bisikletiyle açılmışlardı. Ne yumruk yediğimi ne de Duygu'nun kiralık katilin hedefi olduğunu öğrenmelerine gerek vardı.

"Ulan sen hangi akla hizmet o insanları eve sokarsın? Eve soktun hadi, Duygu'nun yanına kiralık katili nasıl getirdin?"

"Sedat, yapma Allahını seversen. Celil Amca'nın kiralık katillik hali mi kalmış? Yahu hasta! Pamuk gibi adam."

"Bekir hâlâ konuşuyorsun. Oğlunu niye eve aldın? Hadi aldın diyelim, herifleri gece yemeğe bırakmışsın. Lan niye Duygu'yu riske atıyorsun?" diye nefes almadan konuşurken pes etmiştim.

"Talat, hedef olarak Duygu'yu vermiş Cihan'a." dediğimde kalakaldı. Akan sular durmuştu. Sedat bütün dünyayı yakıp yıkmanın hangi yolunu kullansam diye düşünür haldeydi. O kükremeye başlamadan "Her şey halledildi. Cihan, Duygu'nun babasına olan davranışlarını görünce vazgeçmiş." diye soluk almadan açıkladım.

"Cihan'a güvenebilir miyiz?"

"Biz kimseye güvenmeyiz. Niye burdayız? Çocuklar adım adım takipte. Ne yapıyor ne ediyor hepsini rapor veriyorlar. Şu ana kadar Duygu'yla ilgili hiçbir şey yapmadı. Kaldı ki Celil Amca halen misafirimiz." dedim gülerek.

"O Talat'ı gebertmezsem bana da Sado demesinler."

"Kaçmış yine pezevenk."

"Dönecek." dedi Sedat dişlerini sıka sıka ve Talat'ın hesabını dürmek yine başka bir zamana kaldı.

"Eminsin?"

"Eminim çünkü İstanbul'u istiyor."

"Ne İstanbul'muş anasını satayım. Ali'ye anlatmaya gerek var

mı?" diye sordum çünkü bir şekilde yeri gelecek, anlatmak zorunda kalacaktık.

"Şimdi değil. Zaten askerde manyağa bağladı. Kaçar gelir bir de onunla uğraşmayalım. Sahi izni nasıl aldın?"

"Aslında tesadüf oldu. Ali'nin içinde bulunduğu on kişi operasyondan yeni dönmüş. Zor bir ay geçirmişler. Komutan zaten izin verecekmiş. Ben arayıp izin isteyince denk düştü. Üç günü beş gün yaptı." dediğimde Sedat gülüyordu. Niye mi? Ali'ye durup durup "Bana dua et. Sayemde buradasın. Kıymetimi bil!" diye kafasına vuruyordum da ondan. Ali de "Eyvallah abim!" diye ezilip her dediğimi yapıyordu ya değmesinler keyfime.

Sedat aniden huzursuz bir şekilde kıyıya yürüdüğünde aklıma gelen iki isim belliydi.

"Nerede bunlar? Kaç saat oldu gideli. Şimdiye dönmeleri gerekiyordu." dedi Sedat gözü denizi tararken.

"Görünmüyorlar." dedim aynı huzursuzlukla. Sedat hızla deniz bisikletini kiraladıkları yere doğru yürürken ben çoktan arkasında belirmiştim. Aktiviteleri yapan delikanlı çocuk kulağında kulaklık yayılmış, ağzında sigara, dünya yansa umurunda değil modundaydı. Sedat tam bir şey söyleyecekken vazgeçip çocuğun kulaklığına uzanıp çekti.

"Çocuk! Birkaç saat önce buradan uzun iri yapılı esmer bir adam, yanında ince esmer bir kız deniz bisikleti kiraladı. Döndüler mi?" diye sordu.

Çocuk gayet zevzek bir biçimde "Abi bekleme onları. Kumrular gibiydiler. Ancak akşama gelir onlar. Anlarsın ya!" dediğinde ben çocuğa *El Fatiha* okumaya başlamıştım. Velhasıl, çocuğa ne olduğunu anlatmama gerek yok. Neyse ki ben vardım. Çocuk hafif şiş ve morluklarla olayı atlattı sanırım. Biz zodyak tepesinde deniz bisikletinin bozulduğunu varsayarak akıntıya doğru ilerledikten on dakika sonra güneşin alnında Ali'nin gölgesinde bekleyen Duygu'yu gördüğümüzde nefes almaya başladık. Sedat nasıl Duygu'ya ulaştı. Nasıl sarıldı, tam oturup çekirdek yenerek seyredilecek sahneydi. Ali

mi? Zavallı Ali...

Sedat, "Ulan Ali! Ulan Ali!" diye başladı başlamasına da Duygu, "Sedat, bağırma Ali'ye. Onun suçu yok ki. Bisikletin pedalları bozuldu." dediğinde sustu.

Ali, "Gönderin abi beni birliğime! Bu kadar mı bahtsız doğar, bu kadar mı çöldeki bedevi olur bir insan. Kaderime sıçayım!" diye söylenirken Duygu adına korktuğunu anlamamızla susmamız bir oldu. Garibim güneşin altında pancar gibi olmuş gıkı çıkmıyordu. Motora binip karaya varana kadar kimse konuşmadı. Toprağa ayağımız değdiğinde sanırım bir rahatladı. Duygu, "Ali'm istersen bir eczaneye gidelim. Yandın resmen." dedi.

"Yok be ne eczanesi. Bir kutu yoğurt her derde deva!" dedim alayla. Neden böyle bir şey dediysem. Onu da bilmiyorum ya!

Bu bilgisizler *Acaba?* der gibi yüzüme bakıp seslerini çıkarmadılar. Otele gittiğimizde herkes odalarına dağıldı. Akşam yemeğinde Ali *Siz beni beklemeyin. Cayır cayır yanıyorum. Odamdayım.* dediğinde olayın ciddiyetini kavrayamadık. Gülmekten öldük. Sonrasında eğlence olsun diye aldım geldim bir kilo yoğurdu. Duygu'ya verdim ve "Al sür. Devene de, kendine de!" dedim.

Duygu "Tamam, Ali'me götürüp süreyim." dedi ve Ali'nin otel odasının kapısının önünde elimizde yoğurt çaldık kapıyı. Ali, kapıyı açtığı anda şok olduk. Üzerinde sadece bir şort, patlamış tüpü kucaklamış bir hali vardı. Sanki adamı şişe geçirip kömürde kızartmışsın.

Duygu ağlamaklı "Ay Ali'm ya! Bu halin ne? Şu yoğurdu sürelim bari her yanına. Sabaha hiçbir şeyin kalmaz." dedi bilmiş bir edayla. Ben mi? "Acaba bir otelin doktoruna sorsak mı?" dedim ama beni dinleyen kim? Duygu yoğurdu hem yedi, hem Ali'ye hem kendine sürdü durdu. Sedat mı? Hayran hayran Duygu'yu seyretti.

Duygu en son olarak kollarında, güneşin yaktığı açıkta kalan yerlerine ve yüzüne yoğurdu sürdü. Sonra "Sabaha cacık oluruz herhalde." dedi kıkırdayarak. Sedat ve ben kahkahalarla gülerken Ali "Bir hıyarlığımız kalmıştı. O da oldu." dedi sitem edercesine.

"Oy benim salatalık olmuş Ali'm." dedi Duygu sarılmaya çalışırken Ali'nin kaçan hali görülmeye değerdi. Odalarımıza dağıldığımızda yine gülen yüzüm Selma'yı düşünmemle soldu. Çok özlemiştim ben onu da, artık bende çareler kalmamıştı. Kadere boyun eğmiş bekliyorduk.

Sabah kapımın yumruklanmasıyla yine elimde silah, sırtım kapının yan tarafındaki duvara dayalı sakinleşmeye çalışıyordum. Tabii duyduğum seslerle rahatladım.

"Nedir çektiğim! Bir akıllı da beni bulsun! Bekir! Uyan! Allahın Lazı!" diye oteli sesiyle yıkan Sedat'ın ta kendisiydi.

Hızla kapıyı açtım "Hayırdır sabah sabah?" dedim merakla.

"Bana huzur yok sayenizde. Gel de eserini gör!" dedi gülmekle gülmemek arasında kalmış bir halde.

"Ne eseri?"

"Giyin çabuk. Ali'nin odasındayız."

Ben meraktan hızla giyindim ve Ali'nin aralık olan oda kapısından içeri girdiğimde adeta şok oldum. Ali ayakta kolları iki yana açık, donmuş halde kıpırdamazken bedenindeki yoğurtlar suyu kurumuş nehir gibi çatlak çatlak olmuştu. Teni yer yer kan kırmızısıydı.

Direk "Bir hastaneye gidelim." dedim.

"Yürüyebilse giderdik. Kıpırdayamıyor garibim." dedi Duygu ama sesi ağlamaklıydı.

Sedat, "Ali gel beni dinle suyun altına gir de şu yoğurt gitsin bir üzerinden. Rahatlarsın hem." dedi.

Ali "Abi yok. Ölürüm ben o suyun altında!" dedi ama boynu bile kıpırdamıyor sadece dudaklarından ses çıkıyordu.

Duygu, "Hep benim yüzümden!" diyerek hüngür hüngür ağlarken onun da kolları yoğurt yüzünden gerilmişti. Dilimi kuşlar koparsın! Nereden getirdim o yoğurdu. Sesim çıkmadı tabii. Başkası yapsa ne dalga geçerdim valla!

Velhasıl, Ali'yi suyun altına girmeye zor ikna ettik ama acıdan inleyen boru gibi sesi bütün oteli inletti.

Duygu "Tamam Ali'm. Geçti Ali'm. Az dayan Ali'm." diyerek gözlerinden yaşlar aka aka Ali'ye yardım etti. Hastaneye acil servis kapısından girdik haliyle. Üzerinde şort, ayağında terlik, Ali ikinci derece yanık! Direk bir koldan ağrı kesici serum, diğer koldan su kaybı için başka bir serum taktılar koluna.

Hemşire, Ali'yi kremleyecekken "Bu koku..." diye soracak oldu.

Cevap Duygu'dan geldi "Yoğurt..." diyerek kolunu gösterdi.

Hemşire "Ay yoksa siz de mi sürdünüz?" diye Ali'ye acıyarak sordu.

"Çok mu belli oluyor?" dedi Ali acı içinde kıvranırken.

Hemşire "Canınız çok yanıyor olmalı." dedi ve diğer bir hemşireden yardım istedi ve Ali pehlivanlar gibi kremlendi. Tabii Ali cazibesi hastanede kendini gösterdiğinde, başında hemşireler dolanıp durdu. Biri gitti biri geldi. Ali hepsine mavi boncuk dağıttı.

Duygu, kaynana edasıyla Ali'nin başından bir an ayrılmadı. "Merhaba, ben Ali'nin kardeşi Duygu." diyerek tanıştı hepsiyle.

Sedat bir ara, "Ben bir hava alayım." diyerek ona hürmetlerini sunmak isteyen Kıbrıslı Macit'i mekanında ziyarete gitti.

Beni "Duygu yalnız kalmasın." diyerek yanına almazken arkasından bir sürü adamı göndermem bir oldu. Ne olur ne olmaz. Tedbiri elden bırakmaya gerek yok.

Biz inanılır dörtlü, Kıbrıs tatilinin bir gününü hastanede ama kahkahalarla geçirdik. Ali yanımızda olurdu da biz gülmez miydik? Sedat, Ali'nin yalandan inlemelerine diyeceğim ama Duygu'nun Ali için üzülmesine dayanamadı ve patladı.

"Ulan sünneti yeni yapılmış bebeler gibi bütün gün yalandan bağırdın durdun. Kapat çeneni!"

"Doktor bile ucuz atlatmışsın dedi abi duymadın galiba."

"Valla sen atlattın da biz halen seni çekiyoruz be Ali!" dedi Sedat isyanla. Tabii Duygu'nun devreye girmesi gecikmedi. Ali'sine Sedat bile olsa laf ettirmez.

"Ya Sedat baksana haline. Niye üzüyorsun Ali'mi? Kızarmış tavuk gibi garibim. Belli olmuyor mu ne kadar acı çektiği?"

"Canom inanma sen bu dalavereci komando bozmasına. Askere dönmesin diye yapıyor."

"Yalan Duygu! Valla yalan, billa yalan!" diye Duygu'yu inandırmaya çalışan Ali'ye Sedat bir şey söyleyecekken Duygu "İnanıyorum Ali'm sana ben. Sedat lütfen ama ya!" diye dudak bükünce Sedat sustu. Duygu arkasını döndüğünde Ali pis pis sırıtınca Sedat'a gelenler geldi ve hastane karıştı. O kadar bağırışa güvenlik geldi. Yani bir günümüz aksiyonsuz geçmedi. Ertesi gün Sedat, Duygu rahat etsin, rahat rahat yüzsün diye onu ıssız bir sahile götürdü. Gitmeden önce ona güzel bir mayo aldı. Şöyle en güneşlenilebilir olanından. Hoş, güneşten korunması için de en korumalısından krem almayı da ihmal etmedi. Ali otel odasında yatarken ben öğle yemeğine kadar ona eşlik ettim.

Gerçi sonrasında nispet yaparcasına "Ben havuza, güneşlenmeye iniyorum." diye gıcıklık etmedim değil.

Ali "Yoğurdu akşam ben alırım sen merak etme." dedi dişlerini sıkarak ama oralı olmadım.

Güneşin altında bir yarım saat ancak durabildim. Serin sulara kendimi atıp birkaç havuz boyu yüzdüm durdum. Sudan çıktığımda çok kalabalık olmayan havuz kenarında üç beş tane birbirinden güzel hatunun güneşlendiğini fark ettim. Allah var, kedi avcılığındaki gözleri beni kesmedi değil. En nihayetinde beğenilmekle gurur duymak her insanın egosu. Aklımdan geçenleri detaylı vermeye gerek yok. Erkeğiz şunun şurasında. Arzular bir anda coşmaya yer arıyor ama Selma gelince aklıma, ki aklımdan çıktığı pek söylenemez, içime başka bir Bekir giriyordu. Mesele başka bir tende kaybolmak, başka tende rahatlamak, kadın yangınında sönmek değildi. Sonrasıydı beni yoran... İçine düşen kot ateşin vicdanında hep yanması mesele.

Hal böyle olunca başını öne eğiyorsun ve efendi gibi havuzun serin sularının erkekliğini soğutmasını dileyip, odanın yolunu tutuyorsun. Geriye şeytanın yönettiği tarafının seni *Salak!* diye azarlarken, Doğrucu Davut yanının *Sen Selma'ya aitsin. Doğru olanı yaptın. Aferin sana!* diyerek kendine pay çıkarması kalıyordu. *Ah Selma! Ah!*

diye diye muradıma eremeden gözüm açık gidecek. Yanarım yanarım ona yanarım.

Kıbrıs çıkarması, Ali'yi askere tekrar uğurlaması dışında Duygu'nun bir o kadar mutlu olarak eve dönmesiyle tamamlanmıştı. Biz yine onun mutluluğuyla mutluyduk. O iyiydi ya iyiydik. O gülüyordu ya yeterdi. İyiyim... İyiyiz... Biz hep iyi oluruz... diyordu ya doğruydu.

Mutluluk deryasından çıkmak bir hayli ani oldu. İstanbul'a dönüp bodoslama hayatın gerçekleriyle yüzleşmeye Sedat'ın *Ulan Ali!* yerine *Ah Bekir! Ah!* diye yakılan ağıtlarıyla başladı. Niye mi? Celil Amca'nın halen bizimle olduğunu söylemiştim ama Beykoz'daki evde olduğunu söylemeyi atlamışım. Belki de yediğim yumruğun kdv'sinden korkmuş olabilirim. Eve girdik ya Celil Amca bizi unutmuş tabii. Hırsız sanıp elinde nereden bulduğunu anlamadığım sopayla kaşımızı, gözümüzü yarmaya çalışınca olanlar oldu. Onu sakinleştirene kadar akla karayı seçtik.

Duygu, "Celil Amca biziz ama ya! Aşk olsun ben unutulacak kadın mıyım?" dedi sitemle.

Celil Amca "Kimsin sen hanım? Çık evimden!" dediğinde "Ay Celil aşk olsun. Minicik kıza hanım dedin. Hani bana anlatmıştın ya ebe gümeci topladık diye." diyen kadın Celil Amca'nın karısıymış ama onun burada ne işi vardı ki? sorusuna açıklama Levent'ten geldi.

"Abi Cihan bir sabah gelip *'Anam, babamsız duramıyor.'* dedi.

Celil Amca, Semra Teyze'ye "Bana bak kadın. Sen kimsin? Niye tepemdesin devamlı! Çağırın bana Cihan'ı sıkıldım ben." diye çıkışınca gerisini anlatamadı.

Sedat "Allahım bir akıllı gönder! Sürüyle deve keseceğim!" dedi isyan ederek.

Duygu "Ay Sedat, develerin ne günahı var? Bırak deveyi meveyi. Celil Amca tanıştırayım seni. Bu Sedat, benim kahramanım. Hani sana bahsetmiştim. Beni hayata döndüren. Bekir'i zaten tanıyorsun."

"Sevmedim seni, ne biçim adamsın sen. Adam gibi adamın gamzeleri mi olur?" diye Sedat'a giydirdiğinde bir an ortalık ölüm ses-

sizliğine büründü. Sedat şimdi Celil Amca'yı masaya yatırıp kesecek derken Duygu "Ya Celil Amca, ben hastayım o gamzelere! Adamlıkla ne ilgisi var?" diye isyan ettiğinde Semra Teyze "Valla bence de! Sadece gamzelerine mi? Kaşına, gözüne, boyuna, posuna! Bakışı yeter. Koç maşallah!" diye devam ettiğinde olay koptu. Donmuş kalmıştık! Biz dünya değiştirdik. Bu kadar mı bariz itiraf edilir? İlk kahkaha tabii ki Duygu'dan geldi "Yürü be Semra Teyze!" diye coşan bendim sanırım.

Sedat saldı artık ipin ucunu bize katıldı. Gamzeler ortada...

Semra Teyze değişik bir kadındı. Görüp geçirdiği her halinden belliydi ama Celil Amca'ya bir bakışı var ki... Bir bakış bu kadar mı merhamet barındırır, aşk ile bakar... Hikâyelerini merak etmedim değil ama sormadım.

Celil Amca "Susun artık başım ağrıyor. Kadın kimsen kimsin. Götür beni yatağıma uyuyacağım!" diye Semra Teyze'ye çıkışırken Duygu "Evde havuç vardır inşallah." dedi ve sessizce mutfağa geçti. Kimse Duygu'nun neden *Havuç var mı?* diye sorduğunu irdelemedi.

Sonraki birkaç gün Adile Naşit ile Münir Özkul filmleri tadında geçti. Celil Amca biz evden çıkarken elini öptürüp "Allah işinizi rast getirsin." diyerek sırtımızı sıvazlarken, Semra Teyze yanında ellerini açmış "Allah'a emanet olun!" diyerek bizi uğurluyordu.

Bir kaç gün sonra Cihan "Artık babamı alayım." dediğinde *hayır* diyecek bahane bulamadık tabii. Bir sabah ayrılık vakti geldi çattı.

Sedat, "Kalsınlar burada bakarız biz onlara." diye bir kükredi ama olmayacağını o da biliyordu.

Cihan eve girdiğinde "Sedat Abi!" dedi ya Sedat'tan geçer notu almış oldu.

Osman "Vay anasını! Sado'yla tanıştım ya ölsem de fark etmez." diyerek hayran hayran Sedat'ı seyretti. Ben bir ara Sedat'tan imza isteyecek sandım ama istemedi.

Celil Amca, Cihan'ı gördüğünde birkaç dakikalığına o dipçik gibi adam geri geldi. Yeminle titretti ortalığı. Sonra yine o çocuksu,

bir o kadar muhtaç haline döndü. Oğluna sarılıp "Annene çok benziyorsun." diyerek onu yanağından öptü. Tabii bizim ağlak Duygu salya sümük...

Semra Teyze ona sarılıp teselli ederken ben *ne kadar çok yuvasız kuş var* diye düşünüp duruyordum.

Duygu kahvaltı sofrasında Celil Amca'yı besleyip durdu.

"Celil Amca, çıkmadan sana havuç suyunu içireyim. Unutkanlığa iyi geliyormuş." dedi atomu nasıl parçalayacağını bulmuş gibi.

Celil Amca "Kızım, Cihan içsin havuç suyunu okullarını bitirip adam olacak o daha." dediğinde hepimiz Cihan'a bakıyorduk.

"Ona da yaparım merak etme sen Celil Amca." diyen Duygu gayet ciddiydi. Nereden mi anladık? Gider ayak Duygu elinde bir bardak havuç suyuyla Cihan'ın karşısına dikildiğinde...

Duygu gururla "Bak Celil Amca, Cihan'a da havuç suyu yaptım. İnşallah hakkıyla verecek sınavlarını." dediğinde Cihan, "Hayda... nereye düştük biz Osman?" dedi şaşkınca.

Osman "Yerli yabancı karışık yapım sanırım. Eğreti bir komedi filminin tam ortasında olduğumuzu düşünüyorum." dedi bilgiç bir tavırla.

Tabii Sedat kaşı havada "Ulan dalga mı geçiyorsunuz siz?" diye enselerine yapıştığında komedi filmi gerilim filmine döndü. Cihan'lar teşekkür edip tam gidecekken Sedat yine de gözdağı vermeyi unutmadı.

"Bekir size güveniyor. Onun güvenini boşa çıkarmayın. Gözüm üstünüzde. Bir sorununuz olursa biz buradayız. Celil Amca'yı ara ara ziyaret ederiz."

"Eyvallah!" dedi Cihan. Sedat bunun üzerine bir şey söylemedi.

Duygu, Cihan'ın burnuna dayadığı, bir nevi içmek zorunda bıraktığı boş bardakları alıp "Celil Amca'ya iyi bakın. Her sabah havuç suyunu içirmeyi unutmayın. Osman ona matematik problemleri vermeye devam etsin." diyerek Cihan'a nefes almadan ko-

nuştuğunda hepimiz gülüyorduk ama Sedat hayran hayran Duygu'yu dinliyordu.

Cihan, çok değil kısa bir sürede aldı başını yürüdü. Osman'la karda yürüyüp izini belli etmeyen büyük işlere imza attılar. Haklıyı haksızdan ayıran tavırlarıyla samimiyetimiz daha bir arttı. Allah için efendi çocuktu. Ta ki Ali'yle tanışana kadar. Cihan ağır yapısıyla bizim Ali'ye uymazken, Osman ve Ali'nin hovardalıkları Sedat'ı canından bezdirdi. Tabii doğal olarak beni de...

Sedat Cihan'a, *Gel bizimle çalış!* dedi demesine de Cihan kabul etmedi. Özgürlük ve yalnızlık üzerine kurduğu düzenin içinde yaşamaya devam etti.

Sırtındaki sepetin ben olayım hamalı ...

Tamı tamına otuz bir yaşındayım. Yıllardır Selma'yı bekleye bekleye hamdım oldum. Geçmişimden geriye ne mi kaldı? Mutluluk ve ailem... Aile dediysem kanımdan değil hiçbiri ama canımdan oldukları kesin. Öl desinler öldürüm. Ali'si, Duygu'su, Sedat'ı ve hatta bir o kadar etrafımızdaki bizi biz yapan hepsi için... Artık kimsesizim diye hayıflanmıyorum. Benim diyenlerden daha öte kanım, canım, abim, kız kardeşim var.

Çok isterdim gökten üç elma düştü de biri Sedat'ın, biri Ali'nin biri benim başıma demeyi de... Nerde!!! Sedat, Duygu için yana yana kül olup, küllerinden her gün yeniden doğarken, Ali'nin aşkla arası limoniydi. En doğrusuydu belki de...

İki gün önce Selma beni arayıp "Bitirelim." dediğinde bir iki saniye cevap verememiştim. Aramızdaki mesafelerdi bizi koparan. Benim sevgim, onun aşkı yeterdi ama özlem savaşılası değildi. Gün geçtikçe bizi bitiriyordu.

Sesimi ayarlayıp "Neden?" diye sorduğumda "Artık bizden bir şey olmaz Bekir! Yine istemeye gelecekler, bu sefer evet diyeceğim." dedi.

"Sen bilirsin. Nasıl istersen..." diyerek kapatmıştım. Sonra mı? Kendimden nefret ettim. İçinde bulunduğum, Selma'nın beni hap-

settiği acizlik canımı o kadar yaktı ki... İçki şişelerinde yok olup, nasıl olduysa kendimi Talat'ın mekanında buldum. İlk başta önüme geleni yumruklarımla yere indirmiştim. Ama sonrasında, Talat'a ulaşamadan onca adamın arasında sıkışıp kaldığımı söylememe gerek yok. Sedat ve Ali ne ara yüzlerce adamla mekanı basıp beni onların elinden aldı hiçbir fikrim de yok çünkü sarhoştum, hatırlamıyorum. Tek bildiğim, kendime geldiğimde Duygu'yu sayıklıyordum. Ali şokta, Sedat arabanın direksiyonunda beni hastaneye götürmeye çalışıyorlardı.

"Abi iyi misin?" diye sordu Ali ama benden cevap alamadı.

"Duygu... Duygu'ya gidelim." dedim ağzımdan gelen kanı koluma silerek.

Sedat "Ulan ne Duygu'su? Hastaneye gidiyoruz. Geberiyorsun." diye kükredi.

"Duygu'yu istiyorum Sedat!" diye böğürdüm.

"Abi Duygu kaçmıyor ya. Evinde!" dedi Ali ciddi bir şekilde.

"Benim Duygu'ya ihtiyacım var." dediğimde Sedat "Ya sabır! Ya sabır!" çekerek direksiyonu Kadıköy'deki Duygu'nun evine çevirdi.

İki yıl olmuştu Duygu kendi hayatını eline alıp, *sizi bu koca evde beklemekten yoruldum. Kendi evim olsun istiyorum. İş yerime yakın bir ev tuttum* diyeli. Sedat'ın o günkü halini ölsem unutmam. O esmer suratı kireç beyazıydı. *Kal yanımda, seviyorum seni* dese diyemez. *Tamam ulan git tut evi* dese diyemez. Yorum yapmadan kendini evin dışına atmıştı. Bazen onun gibi olmayı dilediğim bir gerçek.

Ali mi? Ah Ali'm ah! Duruldu diyeceğim ama durulmadı. Yaşı geçip büyüdükçe iyi bir iş adamı oldu da kadınlara olan duygusuzluğu hiç geçmedi. Onun aşkı akşam yatağa atıp sabah kapıdan çıkana kadardı. İnşallah benimle dalga geçtiği kadar bela bir aşk onu bekliyordur. Kadıköy yolunda kafamı dayadığım araba koltuğunda gözlerim kapalı kusmaktan başka istediğim hiçbir şey yoktu. Ağzımdaki pas tadının tek açıklaması kandı.

"Sedat bir dur!" dedim son sesimle ve ani bir frenle durduk. Tabii arkamızda önümüzde bizim arabayı çevreleyen adamları söylememe gerek yok. E-5'i kaplıyormuşuz o kadar yani. Araba durur durmaz kendimi dizlerimin üzerine atmam bir oldu. Ayakta durmayı bırak, kafamın dönmesini durduramıyordum ki.

Kusarken Ali panikle "Abi kan kusuyorsun. Gel gidelim hastaneye." dediğinde Sedat, "Dalağına çok darbe almış hayvan. Bir boku yok bunun." dedi kükreyerek.

Ali ilk defa "Ya sabır!" çekerek "Abi elini yüzünü yıkayalım istersen. Duygu seni görünce korkacak." dedi sabırlara sığınıp.

"Bir şey değil yine bana küsecek." dedi Sedat, Ali'nin ardından. Ben ne derdindeyim, Sedat neyin derdinde. Gerçi dert ortaktı: Aşk... Bir benzincide durup tuvalete gidemediğimde Sedat ve Ali koluma girip bana yoldaş oldular.

"Seviyorum lan sizi ama Duygu'yu daha çok seviyorum." dedim. Hatırlıyorum ama keşke hatırlamasaydım. Ali yüzümü yıkamama yardım ederken Sedat'ın telefonu çaldı. Tabii sesinin tonu bana olduğu kadar anlayışlı çıkmadı. Kükreyişinden tuvaletin fayansları çatlayacaktı. O derece.

"Bu sefer kaçarsa yemin olsun Talat'ın yerine seni gebertirim." diye kükredi ve telefonu kapattı. Yüzümü yıkadığımda, daha doğrusu Ali kafamı musluğun altına soktuğunda daha iyiydim. Aynaya doğru kalkan yüzümü gördüm ya "Oha! Pis dövmüşler." dedim sırıtarak. Resmen şaftım kaymıştı.

Sedat "Ya sabır!" derken koluma girip beni Ali'yle beraber tuvaletten çıkardı.

"Bekir neyin var?" diyen Ali'ydi.

"Ne gibi?" diyen ben.

Sedat "Lan sen bizimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağırırken bir yandan ben düşmeyeyim diye tutuyordu. O an gülesim geldi. İçime gerek içkiden gerek dayaktan ne kaçtıysa benden bağımsız

cevap verdiği kesindi.

"Ben ne dalga geçiçem tertip! Hayat dalga geçiyor bizimle!" diye ağzımda yuvarladığım kelimeler bana ait değildi. Hükümsüzdür.

"Tövbe tövbe!" dedi Sedat ve benimle konuşmaktan vazgeçti. Ali gayet ciddiydi. Onca yıl beni böyle görmemiş zavallı Don Juan Ali çölde kalmış kutup ayısından halliceydi. Kadıköy'deki evin önünde durduğumuzda kendime geldim desem yalan olur. Gözlerim kapanmayla, beynim uyuşma arasında gidip gelirken tek başıma yürüyemediğimi söylememe gerek yok. Sedat ve Ali arabadan çıkmama yardım ettiğinde "Teşekkürler Beyler!" dedim. Sedat,"Ulan seni...!" diye başladı ama yanımıza gelen Levent ile Senem'i görünce susup "Al ulan şu deveyi!" dedi ve Senem önde o arkada apartmana girdi.

Senem kim mi? Valla ben de çözemedim desem yeridir. Bundan bir sene önce ben, Sedat ve Ali gecenin birinde İstanbul'un ünlü mekanlarından birine gittik. Hiçbirimiz böyle hızlı müzikli, yeni yetme yerlere takılmazdık ama davetliydik işte. Oradaki yan masada ensesi kalın medya patronunun masasında oturuyordu Senem. Bir o kadar pervasız, bir o kadar kendinden geçmiş. Belliydi adamın onu parayla tuttuğu. Allah için, güzel hatundu. *Taş gibiydi* deyimi onun tam tanımıydı. Masada her ne olduysa adamın elindeki sigarayı kızın koluna basması ve saçından yakalayıp bir şeyler söylemesi bir oldu. Belki buraya kadar müşterisiyle kavga eden sermaye ilişkisi olarak kibar bir dille ifade edilebilirdi. Tabii Senem masada duran çatalı aldığı gibi adama batıracağı yerde kendi eline sapladığında olay boyut değiştirdi. Hangi ara Sedat masadan kalktı bilemiyorum. Gerçi neden kalktığı belliydi. Cevap tek kelime: Duygu... Sedat en derinde hissetmişti sigara yanığını. Hangi ara mekan alt üst oldu? Cevap: Detaylara takılmaya gerek yok. Adamın yanında oturan dört adamı sorgusuz sualsiz Allah yarattı demeden ıslattık. Sedat, Senem'i o günden sonra sahiplendi ve evine aldı. Senem bir nevi kapatması oldu. Hoş Senem'le Sedat'ın arasındaki ilişkinin boyutunu hiçbir zaman kimse çözemedi. Benim safım Duygu onu Sedat'ın sevgilisi olarak kabul etti. Kıza yaranmak,

aramıza kabul ettiğimizi göstermek için elinden geleni yaptı ama Senem'in mayasının bozuk olduğunu anlayamadı. Bir bilse Sedat'ın ona ekmek gibi su gibi yandığını ne düşünürdü merak etmiyor değilim.

Levent, benim sarhoş halimi görünce Ali'den de şaşkın halde bana bakarken benim benden bağımsız çalışan çenem devredeydi.

"Levo! Seviyorum lan seni!"

"Ne mutlu bana abi." dedi ama yüzü felçli gibiydi.

Ali sırıtarak "Lan! Götünün kanadınla sırıtan haline noldu? Çok şaşkın gördüm seni." dedi dalga geçercesine.

"Ali kendini aştın. Götün kanadı mı olur?" diye ekşimiş suratla sordu Levent.

"Lan okumuş cahil! Sana şimdi anatomi dersi mi vereyim? Anüsü kapatan sağlı sollu et parçasına ne diyorlar?"

"Kaba et diyorlar bizde."

"Hadi lan!" dedi Ali.

"Allah seni yanına alsa da kurtulsak. Ne şahane olur değil mi lan Ali?"

Ali "He Levent... beni yanına alsın ama beni sensiz koymasın." dediğinde biz asansöre girmiştik. Levent bizimle yukarı çıkmadan "Görüşürüz abi." dedi ve kapıyı kapattı. Ben asansörün aynasına dayanmış gözlerim kapalı, yıkıldım yıkılacağım modunda bekledim. Ali bir saniye bile kolumu bırakmadı. Sedat eve girmemişti, kapıda Senem'le konuşuyordu. Büyük ihtimal Duygu'ya iyi davranmazsa başına gelecekleri anlatıyordu.

Kapıyı açan Duygu'nun gözleri beni bulduğunda nutkunun tutulduğunu nefes alamayışından görebiliyordum. Niye onu görünce bastırdığım bütün çocuk yanım ortaya çıkıyordu? Niye o benim hep zayıf yanım olacaktı? Niye her üzüntümde soluğu onun yanında alıyordum? Bilmiyorum. Derdimi anlatmasam da, yanında sessiz kalmak bile beni iyileştiriyordu. Anam gibiydi belki de. Belki de hiç sahip olamadığım kardeşti bana. Belki de onun gücüydü yeten. Onca

acıya, onca yalnızlığa rağmen ayaktaydı ya belki de o ilham oluyordu ayakta durmama. Ne yaşarsa yaşasın, hayata karşı umutluydu. Onun neşesinden, hayat enerjisinden faydalanıyordum belki de...

Açılan kapıyla Ali, "Kızlar gitti mi?" dedi sertçe. Kızların kim olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Duygu şaşkınca, "Ha... yır!" dedi kekeleyerek. Bu sırada Sedat'lar da gelmişti. Sedat'ın, "Harika!" demesiyle Duygu Sedat'ın arkasında kalan Senem'i gördü.

Helal olsun şu Duygu'ya... Yüzüm gözüm çarşamba pazarı olmuşken *ne oldu sana* bile demedi. Gayet rahat bir şekilde "Salon dolu. Benim odama geçelim." dedi. O anda yine kelimeler benden bağımsız ağzımdan döküldü.

"Üç yaşımdan beri hastayım sana Duygu!" diye böğürdüm yamuk bir ağızla. Duygu sırıtarak "Ne?" dedi.

"İçmiş... buraya getirmesek durulacağı yoktu. Duygu diye tutturdu." dedi Ali mırıltıyla.

Duygu "Gündüz gündüz ne içmesi? Bekir hem de! Ali'm sen içeriyi hallet!" dedi ve anne edasıyla koluma girip "Gel devem, biz içeri gidelim." diyerek beni koridora soktuğunda içimdeki küçük çocuk iyice coştu. Ne varsa tek tek dökülüyordu dudaklarımdan.

"Duygu, ben Selma'yı çok özledim." dedim pişman olacağımı bile bile. Duygu sessiz, bir o kadar şaşkınca yüzüme baktı ama bir şey söylemedi. Duygu sessiz kalınca bana gelenler geldi. Çok öksüzdü içim, daha bir yetimdi yüreğim.

Odaya girdiğimizde Duygu ve Sedat beni yatağa yatırıyordu. Senem, sanki burada yokmuş gibi yatağın ayak ucundaki tekli okuma koltuğuna yayıldı.

O sırada "Duygu!" diye adeta böğürdüm. Benim bağırmamla Duygu yanımda bitip yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Efendim?" dedi sakince. Onun sakinliği sanki bana geçmiş, dinginlik veriyordu. Gözlerini gözlerime sabitlediğinde ağlamak istedim. Aldırmadı gözlerimin dolmasına.

"Sen biraz dinlen, ben sana akşam bir rakı masası kuratım. Yanına da balık! Hiçbir şeyin kalmaz. Oturur Selma konusunu halledene kadar konuşuruz olmaz mı?" dedi.

"Evleniyormuş." dedim haykırmak istercesine ama sakince. Sarhoş olabilirdim ama Duygu'nun korkmasını istemezdim.

Duygu "Evlenemez!" dedi kendinden emin bir sesle.

Umut dolsa da yüreğim "Evlenir." dedim çünkü bana inat evlenirdi Selma.

"Evlenemez!" dedi Duygu bilmiş bilmiş.

"Kendi söyledi. Evlenecekmiş..." dedim. Sesim yükselmişti.

Duygu, "İyi, gider düğünü basar, alır getiririz!" dedi hışımla.

Ben ne dediğini algılamaya çalışırken Sedat "Al Ali'yi vur sana!" dedi isyankâr bir tavırla. Duygu suç işlemiş çocuk edasıyla "O zaman evlenmeden gider alır geliriz." dedi şirin şirin. "Tamam." dedim içime dolan ümitle.

Sedat bir o kadar şaşkın, bir o kadar cinleri tepesindeydi. "Ulan sana senelerdir gidip alalım demiyor muyum? Şimdi ben senin..." diye bağırarak. Allah'tan Duygu vardı. Yoksa Sedat Allah yaratı, bu herif sarhoş, onca dayak yemiş demeden bana girişirdi.

Duygu, "Sedat! Bağırma. İçeride bir sürü hatun var ya!" deyince sustu.

Ben iyice yüzsüzlüğü amaç edinmiş "Duygu, sen dediysen gideriz." dedim Sedat'a nispet yapar gibi.

"Tövbe tövbe!" dedi Sedat ve sinirle dışarı çıktı.

Duygu anne edasında "Bekir, ben masayı hazırlayayım. Sen biraz dinlen. Uyumak sana iyi gelecek. Sabah yola çıkarız olur mu?" dedi.

Ne diyeyim? Zaten kelimelerim de bedenim gibi yorgundu. Başımı evet anlamında salladığımda ancak bıraktı ellerinin arasındaki kocaman yüzümü.

Sonra mı? Ertesi gün ayıldığımda kimseye görünmeden yaptıklarıma, itiraflarıma ve aşkıma olan pişmanlığıma yenilip soluğu hava-

limanında aldım. Niye gidiyordum biliyordum. Artık bu işe bir son verecek. Selma'yı sırtıma atıp getirecektim. Canıma tak etmiş, özlem artık beni bitirmişti. Bu işi kendi istediğim gibi sonlandıracaktım. Selma istese de istemese de benim olacaktı.

Durmuş ve Dursun'la yaptığım "Görevimiz Tehlike" filmini aratmayacak plan yine onlar tarafından bozuldu. Yani zevzek Dursun ve Durmuş Trabzon'da olduğumu Sedat'a yetiştirmişler.

Dursun gevrek gevrek, "Ula Sedat geleymuş, hemi da Duygu'la" dedi sanki normalmiş gibi.

Durmuş, "Ula Duygu hani şu kara kuri, bizum Diler'e benzeyen kiz değil midur?" dediğinde geçmiş acılar canlandı.

Diler ikinci hamileliğinde, oğlu Kartal'ı doğururken ölmüştü. Kocası mı? Ne çok sevmiş Diler'i... Diler öldükten üç ay sonra bir gece oğlunu Hacer Ana'ya getirip *kızının emaneti* demiş ve gitmiş. Ertesi gün haber almış Hacer Ana. Kartal bebeğin babası kendini asmış. Hacer Ana ve Laz uşakları ikisini yan yana gömdüklerinde acılarını da içlerine gömdüler. Zor günlerdi. Kartal Bebek büyüdü, şuan bir yaşını geçti sanırım. Hüzünlü gözleri hep uzak tuttu Hacer Ana torunundan. Onunla, bizimle hayata tutundu yine, yine, yine...

***

Duygu hayatımıza girdiğinde hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum. Bazen dilim varmıyor ama *iyi ki acılar onu bize getirmiş* diye sessiz bir cümle kuruyorum. İyi ki hayatımıza girmiş diyorum.Tamam, gelsin o zaman itiraf... *Keşke Duygu özkardeşim olsaydı. Keşke ona geçmişte kalan, içinde yaşattığı acıları unuttura-bilseydim. Keşke zamanı geri döndürebilseydim...* ama keşkeler nafile nankör zamana...

Duygu Trabzon'a geldiğinde çiftliğe de can geldi. Ölü toprağı serpilmiş gibi sessizliğe gömülmüş çiftlik mutlulukla doldu. Sanki Diler etrafta dolanmaya başlamıştı. Durmuş ve Dursun'nun dediğine göre Hacer Ana'nın kızı öldüğünden bu yana ilk kez sesi gür

çıkmaya başlamıştı. Hacer Ana'nın gülmez suratı onu görünce aydınlandı. Bu iki Laz, fırsattan istifade Hacer Ana'ya Duygu'yu Sedat'ın karısı olarak tanıştırdılar. Biz de bozmadık. Sedat halinden gayet memnun *Mecnun gibi diyeceğim* ama o Leyla'dan halliceydi. Duygu mu? Oy safım... "Hacer Ana anlamaz öyle kardeş mardeş." dediğimizde "Tamam." dedi uslu uslu.

Akşam Dursun ve Durmuş'un dahil olduğu Selma'yı kaçırma planım Sedat ve Ali neyse de Duygu'nun gelmesiyle suya düştü dediğim sırada, Hacer Ana'nın evinde salonun masasına beş adam oturmuş, Selma'yı nasıl alacağımızın planını yaptığımıza inanamıyordum. Mutluydum. Arkamda kapı gibi dört adam, yanımda Duygu ve Hacer Anam olduktan sonra sırtım yere gelmezdi. Onları seyrettim bir süre... Duygu ve Hacer Ana koltuğa oturmuş, fısır fısır bir şeyler konuşuyorlardı. Dursun ve Durmuş tam formundaydı. Ali'yi de aralarına almışlar alayın dibine vururken Sedat gayet ciddiydi.

"İsmail Efendi'ye haber gönderdik. Bizim hatırımıza görüşmeyi kabul etti." dedi Durmuş dalga geçer gibi. *Aslında manyak olduğumuzu biliyor. Korkusuna bizi kabul etti.* demesi daha doğruydu.

"İsterse etmesin!" dedi Sedat.

Durmuş "Sado, bu iş silahla çözülmez! Sonuçta Selma her şeyin iyilikle olmasını istiyor ama..." dedi ve sustu. Benim içimde yaşadığım mutluluk buraya kadarmış.

"...Ama ne?" dedim hülyalardan uzaklaşıp lafını bile bitirmesini beklemedim.

Durmuş sırıtarak "Ula olum, ne celallendun heman. Ben alur, sağa teslum ederum diyecektum da!" diye yine Laz şivesini kullanıp konuştu. Yalan yok, amalar artık bünyeme ağır geliyordu. Gülmeye çalıştım ama başaramadım. Ciddiyetle "Olmaz sizin almanız. Ben çıkarırım evden." dedim ve Duygu'nun Hacer Ana'ya doğru mırıldandığı sesi sessiz ortama yayıldı.

"Önce bir güzellikle isteselerdi ya!"

Hacer Ana ilk önce Duygu'ya baktı. Ölen kızı Diler'i görüp özlem giderir bir hali vardı. Sonra gözleri bana kaydı. Dolu dolu olmuş bakışlarıyla gülümsediğinde "Oğul!" dedi efkarla. Durmuş "Buyur ana!" dedi.

"İsmail'e haber gönder. Akşam ben de geliyorum." dediğinde Durmuş dondu. Sadece Durmuş mu? Hepimiz donduk.

"Ana?" dedi Durmuş şoka uğramış bir şekilde çünkü Hacer Ana'yı çok kere hüsrana uğratmış, ondan gizli akıl almaz şekilde bu ilişkinin gidişatını mahvetmiştim. Ali kahkahayla, "Eh hadi bakalım. Duygu da var. Bu iş oldu artık. Olan benim sarışın hatuna oldu!" diye mırıldanırken Sedat "Yuh be Ali!" diye isyan etti. Sarışın da imdi? Şu an pek merak ettiğim söylenemez.

Hacer Ana "Duygu kızım da gelecek tabii. Eltisini görsün bakalım bir, belki beğenmez vazgeçer." dediğinde içim sıcacık oldu.

Duygu şaşkın, bir o kadar utangaç tavırla "Benim beğenmem önemli değil. Bekir mutlu olsun yeter." dediğinde kalkıp sarılmamak için kendimi zor tuttum.

Ali, Duygu'ya "Sarışına öyle demiyordun ama..." dedi yalancı bir sitemle.

Benim gibi şokları yaşayan Sedat "Taktın lan Ali!" dedi ciddiyetle.Ben ki elimde silahla birçok adamın boğazına çökmüş, kan kokusunda simit yiyen, iki kere ölümden dönmüş, hiçbir şeyden korkmaz, her şey vız gelir tırs gider Bekir... Kaldı ki Selma'yı iki kez isteyip eli boş dönmüş Bekir... Bu sefer heyecandan hakkın rahmetine kavuşacaktım.

Zurnanın zırt dediği yer...

İsmail Efendi'nin evinin önündeydik ve kız istemeye gelmiş bir halimiz hiç yoktu. *Ya parası ya kızını* diyen tavrımızla elimizde bir silah eksikti. İsmail Efendi ve iki oğlu karısıyla birlikte karşıladı bizi. Yüzleri asık, gayet tedirgin bir halde dik durmaya çalışıyorlardı.

Sedat, Duygu ve Hacer Ana önden eve girerken ben Durmuş, Ali ve Dursun arkada kaldık. Selma'nın annesi, Hacer Ana ve Duygu'yu salonun üçlü koltuğuna buyur ederken Sedat yanlarına geçti. Masanın etrafına geçen erkeklerden ben hariç hepsinin yüzü sırıtırken, ben kukla misali bacaklarımın titremesine engel olamıyordum. En son İsmail Efendi, Hacer Ana'nın karşısına oturdu. Yanına teyzem geçti. Onun yanına Selma'nın ağabeyleri gelip oturdu. Ortam sessizleşmiş, kimseden çıt çıkmıyordu.

O sırada İsmail Efendi sanki bizi hiç tanımıyormuş gibi "Sedat oğlum, sen ne iş yaparsın?" diye sordu. Hadi bakalım başlıyoruz.

"Bekir'le ortağım. Araba alıp satıyoruz." dedi. Sedat'ın önceki istemeye gelmiş halinden eser yoktu. Kendini sıfırlamış bir tavır içindeydi, *ben sana söylemiştim* edası barizdi.

"Bizim bildiğimiz bu değildir." dedi İsmail Efendi.

"İsmail Efendi sen ne bilirsin?" dedi Hacer Ana.

"İstanbul'da astığı astık, kestiği kestik oldukları söyleniyor." dedi. Eh tabi *ilk geldiklerinde bana servet teklif ettiler. Ben salaklık ettim.* diyemedi tabii.

Hacer Ana "Oğullarımdan ben sorumluyum İsmail Efendi. Sen bana kız veriyorsun. Bekir'e değil. Kızının karnı tok, sırtı pek olduktan sonra yaptığı iş kimseyi ilgilendirmez."

"Hacer Ana..." dedi İsmail Efendi ama Hacer Ana "Bekir senin yabancın mıdır ki? Sen Bekir'i bilmez misin? Eşeklik etmiş, teyze kızına sevdalanmış işte. Bunda bir sorun yoktur. Senin avradın halanın kızı değil midir?" diye adamı ters köşeye yatırdığında İsmail Efendi konuyu değiştirdi.

"Sedat oğlum ne zaman evlendi?" dediğinde bizim oturan öküzlerden bir kıkırtı duyuldu. Ters ters onlara bakmam içimdeki paniğin gün yüzüne çıkmasını engelledi. İsmail Efendi'nin sinsi bakışları Duygu'nun üzerindeki altınlara kaydığında önceki halinden eser olmadığını anlamam bir oldu. Rahatladım mı? Evet!

Hadi bakalım Sedat! At yalanları...

"Yeni... yeni daha." dedi Sedat. Afallamış halde ne diyeceğini düşünüyordu. İlk defa acemilik sergiliyordu. Ali kahkahayla karışık güldü. Valla başkası olayın kahramanı olsa ben de gülerdim ama Selma'yı alamazsam kabak benim başıma patlayacaktı.

Hacer Ana ters ters Sedat'a bakınca ancak toparladı ve "Dört ay oldu." dedi.

İsmail Efendi "Allah bir yastıkta kocatsın." dediğinde içimden geçen ağız dolusu "Aminnn!" masada oturan Ali ve diğerlerinin ağzından öyle kuvvetli çıktı ki mevlüt okutmuş kadar olduk. Hacer Ana ağzını kapatıp gülerken, Sedat sırıtıyor Duygu da melül melül onları seyrediyordu.

O sırada Teyzem, Duygu'ya "Nerelisin kızım?" diye sordu.

Duygu sudan çıkmış balık gibi "İzmir..." diyerek yanıtladı.

"Annen baban nasıllar?"

"İyi..."

"Rahatın yerinde mi?" diye sordu teyzem gözümün içine bakarak ve Duygu sanırım neden soru sorduklarını anladı. Selma'nın nereye gelin gideceğini, rahat edip etmeyeceğini anlamaya çalışıyordu. Hadi Duygu, göreyim seni!

Ballandıra ballandıra "Çok şükür teyzeciğim. Sağlık, huzur, mutluluk üzerinize afiyet, maşallahım var." diyerek gülümsediğinde Ali yanımda gülmemek için eliyle yüzünü kapatıp durdu.

"Sedat oğlum seni üzmüyordur inşallah?" diye teyzemin kurduğu cümle bir soruydu. Gözüm Sedat'a kaydı.

Duygu gayet profesyonel gelin gibi "O benim gözümün içine bakar. Bir dediğimi iki etmez." dedi ki o sırada salon kapısından içeri elinde kahve tepsisiyle Selma girdi. Hani biraz önce heyecandan hakkın rahmetine kavuşacaktım ya... yok ben ölmüştüm. Ölmüştüm de şimdi ruhum bedenime Selma'yı görmemle geri dönüyordu. İlk önce Hacer Ana'ya kahveyi verdi. Bal rengi gözlerinin içi gülüyordu ve onun da heyecanlı olduğu her halinden belliydi. Babasına uzattı kahveyi... ardından annesine ve Sedat'a verdi. Önümde durdu ve hareketlerini yavaşlatıp özlemini gözlerimde giderircesine bana baktı ve kahveyi uzattı. Yüzünde güller mi açıyordu ne?

Biz bakışırken Hacer Ana, Duygu'ya "Gelin, kocanı rahat bırak. Kız bakmaya geldik. Bakacak tabii! Beğenmezse almadan çıkar gideriz." dediğinde kahve fincanını tutan ellerim titredi. Gözlerim bir iki saniye içinde görmez oldu. Selma'nın saniyeler içinde iş bozulacak sanıp yüzünün rengi beyaza çalarken salondan çıkmak için kapıya yönlenmesi bir oldu.

Ben yine karalar bağlayıp kaderime razı olacakken Hacer Ana "Selma kızım! Gel hele!" diye seslendi.

Selma "Buyur Hacer Ana!" diyerek uçarcasına yanlarına gitti.

"Otur karşıma!" dedi Hacer Ana ve elleriyle dizlerini ovuştura ovuştura başladı konuşmaya "Bak kızım. Bu olay artık örfü adetli istemeden çıktı. Senin Bekir'de gönlün var mıdır? Eğer yok dersen artık Bekir'in adını bile duymayacaksın. Söz benim sözümdür. Seni

istediğin biriyle evlendirir yuvanı yaparım. Ama gönlüm var diyorsan baban bu gece seni bana gelin verecek." diye noktayı koyduğunda benim ağzım bir karış açıktı.

Hacer Ana, Selma'yı "Hacer Ana, büyükler ne der..." diye cümlesini tamamlayamadan "Sen ne diyorsun? Bırak büyükleri!" diye azarlandığında yine nefes alamıyordum.

Selma "Ben Bekir'den başkasına helal olmam anam..." dediğinde kalkıp, *Heyt lan var mı bana yan bakan! Benim lan bu dünyanın sahibi! Kim tutar lan beni!* diye bağırasım geldi. İşte benim Selmam...

"Tamam kızım." dedi Hacer Ana gururla. Selma salonu terk ettiğinde Hacer Ana derin bir nefes alıp "İsmail Efendi! Allahın emri Peygamberin kavliyle kızın Selma'yı oğlum Bekir'e isterim. Düğün bir hafta içinde burada olacak. Kız İstanbul'da yaşayacak. İsterse anası gitsin, yerini yurdunu görsün. Herhangi bir şey olursa ben zaten buradayım." diyerek istemeyle birlikte bütün planını açıkladı. *Helal sana anam benim!* diyerek bağırmamak için kendimi zor tuttum.

"Hacer Ana, bir haftalık süre az değil mi? Yangından mal kaçırır gibi!" diye mırıl mırıl konuşan İsmail Efendi, Hacer Ana'nın azarından nasibini aldı.

"İsmail Efendi, kızın tohuma kaçtı. Bundan sonra ne malı? Ne yangını?" diye kükredi ve devam etti.

"Adı çıkmış Ateşli Selma'ya! Sen hâlâ konuşuyorsun. Söyle bakalım kızın evden çıkması için neler lazımdır?" diye soran Hacer Ana tam bir vur kaç yapıyordu. Önce dövüyor, sonra seviyordu. Bir iki saniye düşününen İsmail'in bakışları Sedat'a kaydı. Baktı tık yok, ilk istemedeki gibi serveti ayaklarına sermiyor, Hacer Ana'dan ne koparırsam kardır diye düşündü.

"Burada bir ev isteriz. Kız gelince rahat etsin. Sonra ağırlığının yarısı altın onun hesabına."

"Burada benim evim var. Geldiklerinde bir yere bırakmam. Cılız kızına karşı sana yarısını değil, ağırlığınca altın vereceğim. Ama ilk

evlat erkek olmazsa altının hepsini geri alırım." dedi Hacet Ana. Ne geri alması! Ben bırak geri almayı ağırlığınca değil tonlarca altın vermeye razıydım ki... *Eyvah yine mi olmayacak?* diye paniklemeye başladım.

İsmail Efendi "Hacer Ana..." dedi sitemle.

"Uzatma İsmail! Bizim çiftlikte ya da başka bir yerde bir hafta sonra çocukların düğününü yaparız. Yarın benim gelinle gelir, Selma kızımı alır, alışverişe götürürüz. Elif, sen de hazır ol. Yanımızda Sedat oğlum olacak. Diğerleri senin oğullarla birlikte düğün için hazırlıklara başlasınlar." diye lafı ağzına tıktı. O sırada Duygu, Hacer Ana'nın kulağına bir şey fısıldadı. Yine bir eyvah kafamda panik halinde dönerken "Ah! Doğru be kızım. Yarın gece bizim çiftlikte nişanı takarız." dedi Hacer Ana ve konuşmasını bitirip hızla ayağa kalkınca herkes ayaklandı.

Teyzem salondan çıkıp, Selma'yı alıp geldi ve "Öp kızım annenin elini!" dedi. Hacer Ana "Bekir, gel oğlum." dedi ya ben yanına uçtum. Baktım el öpüyorum. *Oldu! Oldu!* diye içimde naralar yükseldi yalan değil. El öpmeler bitince Hacer Ana "Allah utandırmasın." diyerek gülümsedi. Ben mi? Değmesinler keyfime! Valla mutluluktan gözüm Selma'yı bile görmedi o kadar yani. İsmail' in evinden çıkıp biz dört sap arabaya bindiğimizde sırtıma inen yumrukları bile kahkahalarla karşıladım. Ali "Oldu bu iş!" diyerek oturduğu arka koltuktan boynuma sarıldığında direksiyondaki Dursun "Ula sanki sen evleneysun!" diyerek dalgaya aldı.

"Allah korusun Dursunum. Ben kafayı yemedim." diyen Ali'nin ensesine vuran Durmuş, "Ula Ali büyük konuşma. Sen da bir gün ha bu boki yiyeceksun da!" diye böğürdü.

"Canım çekti. Ben de evlenmek istiyorum." diyen Dursun'du.

Zaten bundan sonrasında ne konuşulanların ne olayların anlamı kaldı. Nasıl oldu bilmiyorum ama Hacer Ana ve Duygu sayesinde İsmail Efendi, Selma'yı bana verdi. Hacer Ana evet cevabını duyduktan sonra bir haftanın içine hızlandırılmış halde nişanı, kınayı,

gelin hamamını ve düğünü sığdırdı. Nasıl hızlandırmasın ki? Onca sene herkes bezmiş.

Ben mi? Her şey mutluluk denizinde yüzüyor, ben o kahkahadan bu kahkahaya sürükleniyordum. İçim içime sığmıyordu. Duygu'yu sarılıp sarılıp öpüyor, gözlerimle teşekkür ediyordum. Selma mı? Hatun her şeye dünden hazırdı zaten. Kınaydı, nişandı, evlilikti... Hepsinde benden daha idmanlı çıktı. İçimden *nihayet vuslat son buldu* dedim demesine ama yeni başlıyormuş...

Seni Sevmekten Usanmadım Ya...

Bugünleri gördüm ya... Selma teliyle duvağıyla, beyaz gelinliğiyle bana geldi ya... Onun istediği her şey geç olsa da oldu ya... Artık tamamlanmıştım. Düğün, dernek kalabalık derken sanki her şeyi bir sis perdesinin ardından izlemişim gibiydi. Mutluluk bugüne kadar bana öyle uzaktı ki inanmakta zorluk çekiyordum. Uçakta yanımda oturan kadının karım olduğuna hâlâ inanamıyordum. O cadı, nefes almadan konuşmayı sürdüren Selma gitmiş, yerine sus pus gözlerime bakmaya utanan Selma gelmişti.

"İyi misin?" diye sordum avucumdaki küçük eli dudaklarıma götürüp. O ara Duygu'nun bize mutlulukla bakan gözleriyle kesişti gözlerim. Selma da ona bakarken bize şirin şirin el salladı. Sonra Sedat'ın koynuna gömdü yüzünü. Selma utangaç bakışlarla bana bakıp gülümsemesini saklayarak "Sana bir şey soracağım ama doğru cevap vereceksin." dedi kaçamak bakışlarla.

"Sanki hep yalan söylüyorum da!" dedim sitemle.

"Bu... bu öyle bir şey değil. Doğruyu söylemeni istiyorum."

"Tamam." dedim sırıtarak.

"Ben gerçekten kızmayacağım. Zaten bu senin ihtiyacın... hem böyle..." diye çıkmazlarda kelimelerini toparlamaya çalışırken "Hadi söyle ne diyeceksen." dedim çenesinden tutup ona güç vermek istercesine.

"Bunu sormak istemiyorum ama sormak istiyorum. Çok düşündüm. Mantığım sorma diyor ama bir yanım sor diye beni dürtüyor."

"Selma!"

"Ay tamam ben... şeyi merak ediyorum..."

"Neyi?"

"Hani sen bana bir söz vermiştin."

"Ne sözü?"

"Hani benden başkasına elini..." dedi ve sustu.

Otuz iki dişim de meydandaydı. Nasıl olmasın ki? Çok değil birkaç saat sonra Selma'nın teni tenimde, nefesi nefesimde olacaktı. Kulağına doğru eğilip edepsizce

"Sana bu sorunun cevabını uygulamalı olarak versem olur mu?"

"An... an... anlamadım?" diye kekelerken o güzel yüzü gül kırmızısıydı.

"O kadar seninle doluyum ki..." dedim dudağımı tenine değdirerek. Elim dizlerinden yukarı çıkarken eteğinin altına giren parmaklarım yolu biliyordu.

"Ama..." dedi ve sesli bir şekilde yutkundu.

"...Ama ne?" dedim dudaklarımı biraz daha aşağı kaydırarak.

"Bekir dur. Biri görecek!" dedi Selma nefes nefese. Cama yapışmış haliyle sanki ona ilk kez dokunuyor gibi hissettim. Selma gerim gerim gerilmiş, panik bir haldeydi.

"Çok güzelsin..." dedim derin derin kokusunu içime çekerek.

"Sen de çok isteklisin." dedi Selma gözlerini kaçırarak.

"İstekli demek az kalır."

"Yok artık!" dedi Selma gözlerini büyüterek.

"Ne demek yok artık. Senelerdir seni bekliyorum."

"Çok kabasın."

"Kaba mı?"

"Kendimi bana kötü hissettiriyorsun."

"Ne dedim ki?" derken dumur olmuş haldeydim yalan yok.

"Ben... ben hazır değilim. Korkuyorum."

"Ne!!!" diye kükrediğimde Duygu, Ali ve Sedat merakla bize doğru bakarken diğer yolcuların meraklı bakışlarını söylememe gerek yok sanırım. Tabii benim kükrememle Selma'nın gözünden bir damla yaş aktı. Sesimi alçaltıp "Selma, biz seninle..." dedim ama lafın ağzıma tıkılması bir oldu.

"Çok uzun zaman oldu. Hem... hem ne var beni zorlamasan?"

"Zorlamak mı?" dedim şaşkınlıkla. Selma zorlamak kelimesinin anlamını yanlış biliyor olabilir miydi?

"Evet."

"Selma delirtme beni. Ne zorlaması?"

"Ben... ben... bunu hissediyorum."

"Yok artık!"

"Evet... zorlandığımı hissettiriyorsun."

"Tamam... Pardon ya! Bundan sonra hissetmezsin." dedim ve elimi elinden çektim. Başka ne diyeyim? Hadi Selma onu zorladığımı düşündü de benim kendimi Tecavüzcü Coşkun gibi hissetmeme ne demeli? Uçakta yaşadığım şoku ancak havalimanında on araba bizi karşılamakla kalmayıp gecenin üçünde davul zurna getiren Levent'i görünce atlattım. Düğünde çalılan kemençeler yetmemiş, Levent'in davul zurnası üzerine tuzu biberi olmuştu. Davul gümleyip, zurnanın sesi kafamızı delerken havalimanı polislerinin gelmesi bir oldu. Davulu çalan gariban, polisleri bekliyormuş.

"Polis abim valla ben isteyerek gelmedim. Zorladılar. Yoksa ne işim var gecenin dördünde havalimanında davul elimde?" dedi mi? Vallahi dedi, billahi dedi.

Selma şaşkın, Duygu kıkır kıkır. Tabii Sedat delirdi. Polis mi dinler sinirlenince? Dinlemez. Levent'e bir döndü pir döndü.

"Ulan biriniz de akıllı çıksın! Lan hadi davul zurna getirdin! Niye tehdit ediyorsun elin gariplerini?"

Levent'in açıklaması gayet makuldü "Abi gelmek istemediler."

"Gecenin dördünde tabii istemezler! Kıt oğlu kıt!" diye kükredi ya polisler neredeyse silahlarına sarılacak. Ali kahkahalarla polisleri ve davul zurna ekibini yanına alıp uzaklaşırken biz arabalara doğru ilerlemeye başladık. On on beş dakika sonra Ali "Hadi gidelim." diye sırıtarak geldi. Sorun halledilmişti anlaşılan. Arabalara bindik *tam biz bir otele geçelim* diyecekken diyemedim. Sustum. Nasıl susmam? Selma bana tecavüzcüsü gibi muamele yaparsa susarım. Akışına bırakmak en iyisiydi. İçimden isyan edesim, Selma'ya zorlamanın kelime anlamını uygulamalı olarak öğretmenin binbir yolu geçiyordu ama sabırlara sığınıyordum.

Kadıköy'de Duygu'nun evinin önünde durduğumuzda, buraya geldiğimize şükür edeceğimi söyleseler inanmazdım. Selma ile Duygu'yu yalnız bırakıp içmeye gider miydik acaba? Sorusuna, *Yanımda sadece Sedat olsa neyse, Ali ve Levent'in diline düşeceğime kurtlu mezara girerim daha iyi!* iyi bir cevaptı. Kadere isyan etmeyeyim de ne yapayım? Sen yıllarca savaş! Bekle! Kokusuyla avut kendini... Tam vuslat son bulacak, *Hatun sana zorluyorsun beni, hissediyorum.* desin. Harbiden de yok artık! Kendi düşüncelerimi kafamda döndüre döndüre ne ara Duygu'nun evine girdik hatırlamıyorum. Ben kendi derdimde antrede ayakta dikilmişken Ali ve Duygu'nun kıkırtılarıyla kendime geldim. Sedat bile ne yapacağını bilmez haldeydi. Rezillik diz boyu! Bir de değse *Neyse!* diyeceğim. Bir of çeksem karşıki dağlar yıkılsa...

Oysa neler hayal etmiştim. Sus Bekir! Yine sus! Selma'ya ne yapsam bilemiyordum ki? Anlamsız sessizliğe Duygu son verdi.

"Siz ikiniz benim odaya geçin Bekir! Ben Sedat'la uyurum."

Sedat ceketiyle uğraşırken "Biz geçeriz benim eve." diye söylendi. Tam bir şey diyeceğim sırada "Abi... Kahvaltı edelim beraber!" diye Selma atladı ama ne atlamak. Sanki yalnız kalınca onu yiyeceğim. Tamam, yiyecektim de...

Of! Of! Ulan ben sana dokunursam en adi şerefsizim! diye bağı-

rasım geldi. Selma'dan beklenilmeyen bu cümleye ben bozulurken diğerlerinin şaşıması normaldi tabii.

Duygu garibim "Bir balayını düşünemedim. Valla sıçtınız yani. Ya evlendi bu ikisi! Bizim ne işimiz var burada? Hadi, biz gidiyoruz." dedi bilmiş bilmiş.

Ali ve Sedat bunu bekler gibi jet hızıyla kapıya yöneldiler. Ali kıkır kıkır, Sedat bir yandan homurdanıyor.

Madem Selma Hanım benden kaçacak delik arıyordu çalsın sazlar diyerek "Lan manyak mısınız? Oturun oturduğunuz yerde! Ya sabır! Sabah oldu zaten!" diye çıkıştım.

Duygu "Yok olmaz. Gidelim... Siz rahat edin." dedi gülümseyerek.

O sırada Selma, Duygu'nun koluna yapışıp "Gitme Duygu!" deyince daha da şaşırdım. Kendimi evin dışına atmamak için zor durdum. Sedat ve Ali benden gözlerini kaçırırken Duygu "Selma..." dedi demesine de Selma "Gitmeyin." dediğinde Duygu "İyi madem ama sabah gideceğiz." dedi şaşkınlıkla.

Ben o sinirle bavulları almak bahanesine sığınıp aşağı indim. Yok arkadaş! Bana bu dünyada mutluluk, huzur yok! Yukarı ağır ağır çıkıp odaya girdiğimde Selma yatağın başında öylece dikiliyordu. Tavır belli. Göreyim seni Bekir!

"Duş alsaydın ya..." dedim hiçbir şey yokmuş gibi.

"Seni bekledim."

"Niye? Beraber mi duş alacağız?" diye sordum alayla.

"Ha... ha... yır! Yani ben..." dedi ve panik halde getirdiğim bavullardan birini alıp yatağın üzerine koydu.

"Korkma. Benim de öyle bir niyetim yok. Sen kıyafetlerini ayarlayana kadar ben gireyim. Çabuk çıkarım." dedim umursamaz tavırla.

"Tamam." dedi Selma alınmış, aynı ürkek ses tonuyla.

Banyoya girdiğimde gözlerimi kapatıp beynime hücum eden

öfkeyi yok etmeye çalışıyordum. Tuvaletin üzerine oturup içimden *Lan geri zekâlı. Allah'tan belanı mı istiyorsun? Yanında işte!* diye bağıran sese kulak verdiğimde daha iyiydim. Duşu fazla uzatmadım da o sinirle giyecek bir şey yanıma almamışım. Havlu belimde banyo kapısından çıktığımda Selma beni görünce bir dondu. Yahu sağduyulu olayım diyorum ama *Biz bu kızla sona kadar gelmiş, direkten dönmemiş miydik?* sorusu kafamda dönüp duruyordu. Rüya görmüş olabilir miydim?

Selma kucağında kıyafetleriyle duşa girdiğinde ben yatağa oturmuş, bu hale nasıl geldik diye düşünüp dururken bavuldan eşofmanımı çıkardım. Ayağıma geçirdiğim eşofmanın üzerine, tişörtümü giyip yatağa uzandım. Sabah olmak üzereydi ve yalan yok benim hiç uykum yoktu. Ne ummuştum neler olmuştu. Hoş yine de içim sıcacıktı ama hayalini kurduğum kavuşma bu değildi. Su sesleri kesildiğinde Selma'nın banyodan çıkması on beş dakika aldı. Çıktığında telefon elimde karıştırıp duruyordum. Acaba uyuma numarası yapmak daha mı iyi bir fikirdi? Elinde tarakla benim yattığım tarafın öbür yanına oturdu ve "Bekir..." dedi en tedirgin sesiyle.

"Efendim?" diyen anlayışlı ses kesin benim değildi.

"Bana kızmadın değil mi?"

"Yoo... Hadi uyu artık. Sabah olacak neredeyse." dedim.

Aslında, *Kızmak mı? Seni yıllarca bekleyip, her dediğine tamam deyip, binbir özleme göğüs gerdikten sonra bu yaptığının nesine kızayım? Ulan yıllarca ben seni hiçbir şey için zorlamadım. Ne zorlamasından bahsediyorsun sen?* diye delirip avaz avaz bağırmalıydım ama bu ben değildim. Öfkeydi. Yıllarca kış uykusuna yatmış erkekliğimdi...

"Ben gerçekten..." dedi Selma ama cümlesini bitirmesine izin vermedim.

"Selma ikimiz de yorgunuz. Hadi uyu artık!" diyerek arkamı döndüğümde gözlerimi kapatıp uykuya dalmam zor olmadı. Ben her şekilde Selma'yı sevmeyi öğrenen Bekir'dim. Yanımda olsunda gerisi teferruat.

Sabah fısır fısır konuşmalar, kahkahalarla dolu kıkırtılarla gözümü açtım. Yıllarca Duygu ile Selma'yı birlikte hayal etmiştim. Tabii tam hayal ettiğim bu değildi. Halen Selma'ya hasrettim ve vuslatta son cümle söylenememişti. Hoş ben ona her şekil, her zaman hasret kalacaktım ama kafamdaki hasret bu değildi.

Kalkıp sessizce duşa girdim. Gülümsemem yüzüme yayılmış, mutluluk içinde nasıl giyindiğimi bile anlamadım. Selma'nın her zaman güzel yemek yaptığını ve ev işleri konusunda ne kadar hamarat olduğunu biliyordum ama salona geçtiğimde hazırlanmış kahvaltıyı görünce ağzım bir karış açıktı. O sırada Duygu'nun telefonu çaldı.

Duygu "Sedat arıyor." dedi ve hızla açtı. Dinleyip "Sedat..." dedi ama kapatması bir oldu. Duygu limon yemiş gibi yüzünü buruşturmuşken ben sırıtıyordum çünkü Sedat, Trabzon'da Duygu'ya olan hislerini artık saklayamaz hale gelmişti. Artık sadece yanında olması ona yetmiyordu ve Sedat bunu kabullenmeye başlamıştı. Duygu'nun yanına gidip saçlarını karıştırırken "Çirkin senin yatak da pek rahatmış." diye dalga geçerken Selma öyle utandı ki. Bilmiş çirkin "Bence Selma yanında uyudu diyedir o." dedi gülerek. Onunla laf yarışına giremeyeceğim belli olmuştu.

Ellerimi havaya kaldırıp "Pes!" dedim.

"Ben bir saate çıkıyorum. Sedat alacak." dedi ve hızla kahvaltı etmeye başladı.

"Niye?" diye sormam Selma'nın benimle yalnız kalmak isteyip istemediğini bilmediğimdendi. Duygu sanki beynimi okur gibi "Niye olacak yalnız kalın diye!" deyip patavatsızca kıkırdayarak konuşurken, bir bilse gördüğüm muameleyi, ne derdi merak ediyorum.

Selma Duygu'nun söyledikleri karşısında renkten renge girerken "Kızım manyak mısınız siz?" diyerek Sedat'ı aradım.

Sedat "Ne var Bekir?" diyerek bezmiş gibi açtı telefonu. Direk konuya gir Bekir.

"Abi ne gerek var? Duygu kalsın burada."

"Sinir etmeyin lan beni. Yeni evli çiftin yanında ne işi var Duygu'nun?" diyerek kapatması bir oldu.

"Hoş geldin İstanbul Sedat!" dedim.

O sırada gözüm Duygu'nun parmağındaki yüzüğe takıldı. "Duygu..." deyip sustum. Çıkarma! diyecekken Selma lafı ağzımdan aldı. "Çıkarma!" dedi. Duygu yüzüğünü okşayıp "Niye?" diye sordu. Ne desem boş!

Selma yetişti imdadıma "Hatıra... hem... hem... evli olmayanlar da böyle yüzükler takıyor ki..." dedi masumca.

Bana "Mantıklı." demek kaldı.

Kahvaltı sonrasında iki kız Duygu'nun odasında bir süre kaldılar. Selma odadan çıktığında ağladığı o kadar belliydi ki. Duygu evin kapısından çıkar çıkmaz boynuma dolanıp "Duygu çok acı çekmiş Bekir ya!" diye bir yarım saat ağladı. Çok çekmişti yalan değil...

Sonrasında normale dönmüştü ama eski Selam değildi. Tüm gün evin içinde dolanıp, hizmetçi rolüyle oyalanacak birşeyler buluyor, ikimiz yiyemeyeceği kadar yemek hazırlıyor, bir o kadar ağırbaşlı, bir o kadar uzak duruyordu.

Tamam, o evin içinde dolanırken gözümün önündeydi ve bu da bana yetiyordu ama eksiktik. İlk gecemizde ona dokunmayı bırak, sarılmadan uyumuştum ve sonrasında geceleri salonun koltuğunda televizyon seyretmeyi tercih ettim.

Üçüncü günün sabahı kahvaltı masasında Selma kırk yıllık evli gibi "Kahve yapayım mı?" dediğinde bende film koptu.

"Hadi hazırlan gidiyoruz." dedim sinirlenerek.

Selma "Ay yoksa beni geri mi götürüyorsun?" diye panikle sorduğunda yemin ederim devrelerim yanmıştı.

"Selma, sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Ben... ben... yani istersen dönebilirim."

"Dönmek mi istiyorsun?"

"Hayır!"

"O zaman ne?"

"Bana uzaksın. Soğuk davranıyorsun. Belki de evlendiğine pişman olmuşsundur."

"Hayda!" dedim.

Sedat'a hak vermiyor değildim. Onun gibi *Bezdim valla!* diye bağırasım geldi ama bağırmadım.

"Selma! Yeminle bana gelenler gelecek sonra olanlar olacak."

"Tehdit ha! Biliyordum... biliyordum. Beni istemediğimi anladım zaten." diyerek yağ gibi üste çıktı ya "Pes diyorum sana başka bir şey demiyorum.

Hadi hazırlan. Sana İstanbul yaramadı. Belki Sapanca yarar." dedim. Açıklama yapabilir saçlarını okşayarak ona içimdekileri anlatabilirdim ama kırgındım. Ben de insandım. Ben de sevdiğim kadın tarafından anlaşılmak istiyordum. Tabii bu durumda sanırım çok şey istiyordum ama her şeyden önce onu sevmekten hiç usanmadım...

Ayı, Balı Yiyememiş...

Bu kocaman otel odasında uyuyor rolü yapmayı tercih etmem, benim umursamaz tavrımın Selma'nın akıl almaz hareketleriyle bütünleştiği iki saatlik İstanbul yolculuğundandı. Ne o konuştu, ne ben.

Otelin resepsiyon görevlisine *İki oda istiyorum.* dememek için kendimi zor tuttum. Niye mi? cevabı bilsem zaten ikilemde kalmazdım değil mi? Belki de yıllar bizi tüketmişti. Belki aşkımız sadece hırsa dönmüştü. Belki Selma beni hiç sevmemişti. Bilinmez belkiler aklımı kemirirken Selma ile aynı odada kalmak ne kadar doğruydu? Bu da cevabı olmayan bir soruydu. Ayrı oda olayından vazgeçip süit oda istediğimde resepsiyonist gayet kibar bir dille bize yardımcı oldu. Otel odasına girdiğimde üçlü koltuğu görmemle rahatladım.

Gece saat biri bulmuş, yolda durup bir şeyler yemiştik. Yine de "İstediğin bir şey var mı? Aç mısın?" diye sordum çantası elinde etrafı seyreden Selma'ya.

"Yok..." dedi hüsrana uğramış bir halde.

"Beğenmediysen başka otele geçebiliriz." dedim.

"Bu otel biraz farklı."

"Neyini beğenmedin?"

"Zorlu Otel'den farklı. Aşırı abartılı."

"Zorlu, şehir oteliydi. Burası daha konforlu."

"Burası bir ev gibi."

"Selma, sakın burayı ev gibi görüp temizlik yapayım deme."

"Çok komik!"

"Benden kaçmak için bütün oteli temizlersin sen."

"Ben senden kaçmaya çalışmıyorum!"

"Napıyorsun peki?" diye suratına zafer kazanmış bir edayla baktığımda Selma yorumsuz kalarak kendini on beş dakika kadar banyoya kilitledi.

Ben mi? Üzerimdeki kıyafetlerden kurtulup silahımı sakladım. Salondaki televizyonu açıp koltuğa yayıldım. Selma duştan çıktığında gözlerimi kapatmış, bu geceye son verme niyetim aniden ortaya çıkmıştı ama Selma'nın geceyi kapatmak gibi bir niyeti yoktu.

"Bekir!" dedi sakince ve benim gözlerim zombi gibi açıldı. Ne yapsaydım? Numara mı?

"Hayırdır?"

"Kalk yatağa yat. Boynun ağrıyacak." demesin mi?

"Ben böyle iyiyim. Sen rahat rahat korkmadan yat."

"Ben senden korkmuyorum."

"Haklısın, benden korkmuyorsun ama bana tecavüzcü muamelesi yapıyorsun."

"Yapmıyorum. Niye yapayım? Biz seninle... biz zaten neler yaşadık. Korkmuyorum yani."

"Oradan bakınca aptala mı benziyorum?"

"Tam bir laza benziyorsun! Hemen yanıma gel yoksa..." dedi ve yüzü sinirden kıpkırmızı halde cümlesinin devamını getiremedi.

"Yoksa ne?" diye sordum.

"Yoksa ben gelir o küçücük kanepede seninle yatarım." dedi ve gelip o güzel kalçalarını koltuğun kıyısına yerleştirdi. Ben daha ne olduğunu anlamadan beni ittirerek kendi narin bedenini yanıma uzattığında şaşkındım. Kırgınlığım, şaşkınlığımı örtecek, tam "Selma..." diye cümleye başlayacakken, Selma yerinde doğruldu ve ko-

lumu kaldırıp kuş misali koynuma girdi.

Allahım... Ölmüştüm ve cennetteydim. Ben artık ben değildim. Sihirdi. Efsundu. Bilinmez, ucu bucağı olmayan cennetti Selma... Tabii o dili biraz kısa olsaydı süper olurdu.

Selma "Nedir çektiğim! Sen yıllarca bekle bekle... sevdiğin adam seni geri göndermeye çalışsın. Hayır, anlamıyorum ki nedir? Bu neyin cezasıdır? Tek suçum sevmek, tek suçum imkânsızı istemek. Hak mı bana bu yaptığın?" diye vitesi beşe takmış saydırırken yenilen pehlivan güreşe doymaz misali "Bir şey desene Bekir!" diyerek çemkirdi.

"Allah beni kahretsin. Ben neler yapmışım sana. Bence de senin yarın.... yok hatta bu gece geri gitmen ve benden kurtulman lazım." diye kaşımı kaldırıp yüzüne baktığımda gözlerinin sulanıp "Ben... senden kurtulmak istemiyorum ki. Ben senin beni sevmeni istiyorum!" diyerek gözyaşlarının akması bir oldu. Yüzünü benden kaçırıp koynuma sığındığında her şey yön değiştirdi.

"Seni sevmeme izin vermiyorsun ki..." dedim çaresizce ve ona dokunmayan ellerimi ince beline sardım. Onu sevgiyle kendime çektiğimde karşı çıkmadı. Aksine daha da sokuldu.

"İzin al diyen mi oldu?" diye boğuklaşmış sesi kulaklarıma dolduğunda yüzünü göremediğim için şaka yapıp yapmadığını anlayamadım. Bir elim saçlarını okşarken diğer elim belinden onu sarmış, bir beyefendi gibiydim. Aklımdaki şeytan *Lan şimdi köküne kadar...* diye başlasa da onu dinlemedim. Selma'nın kendisine dokunmama izin verdiğinin sinyallerini veren hareketlerine rağmen kararlı çizgimden çıkmadım. Yersiz kaprislerinin cezasını çekmeliydi değil mi?

Son söylediğini duymazlığa gelmem onu daha bir sinir etti. "Hadi yatağa geçelim." dedim ya hatun dünden razıymış sanki. Hızla kalkıp elini uzattı. Tuttum. İçim eridi yalan yok. Bütün benliğim onu sevmek, onda kaybolmak için çırpınıyordu ama gelecekteki güzel günler için sabırlı olmam gerektiğini biliyordum. Yoksa ömür boyu küçük kaprisleri başımıza iş açıp ona hasret kalmamı sağlayacaktı.

Yatağa geçtiğimizde Selma bir kedi misali bana sokuldu. Ona sarılmaktan başka bir hareket yapmadım. Mutluluk dolu sırıtmam geçtiğinde yüzüme en ciddi rolcü maskemi takıp "Acaba sarılmak tecavüze yeltenmeden sayılır mı?" diye sordum.

Selma "Of! Of!" diye benden kopup arkasını döndüğünde istediğimi elde etmiştim.

Sabah gözlerimi açtığımda Selma yanımda yoktu. Yine ne halt karıştırıyordu bilmiyorum ama yine beni şok edeceğine eminim. Kalkıp gözlerim kapalı banyoya girdim. Kafamın ağırlığı duş almadan geçecek gibi durmuyordu. Selma'nın iyi bir derse ihtiyacı vardı ama eziyeti çeken bendim. Hatun bütün gece uykusunda bana sokuldu durdu. Sanki kırk yıldır koynumda uyuyor gibiydi. Uyusun koynumdan çıkmasın ama gel de bunu onu deli gibi isteyen benliğime anlat. Havlu belimde banyodan çıktığımda burnuma güzel kokuların gelmesiyle giyinmeyi es geçip salon tarafına yöneldiğimde servis masasında gelen mükemmel kahvaltı bana ne kadar acıktığımı hatırlattı.

Gözüm Selma'ya kaydığında sanırım hayal görüyordum. Üzerindeki ayılı şortlu takım, ipek, bedeninin bütün hatlarını ortaya seren ip askılı gecelikle yer değiştirmişti. Göğüs uçlarının kumaşın içinde gidip gelmesi beynimde yıldırımlara sebep olurken kasıklarımda sızıya dönüştü.

"Günaydın!" diyerek bana bakamadan arkasını döndüğünde kalçasına kadar açıkta kalan teni ile her şey sıfırlanmıştı. Belindeki gamzelerden içeceğim zehirle ölmeye razıydım. Of! Of! Yanıyorum kömür gibi...

"Selma bu ne?" dedim. Neyi kastediyordum bilmiyorum.

Beni ipe götürse yine görmek isteyeceğim turuncu renkli geceliği mi? Elinde çaydanlıkla bana doğru döndüğünde gözleri yukarıdan aşağı beni süzdü ve havluyu sardığım alt bölgemde kilitlendi. Sanırım pinokyonun burnu gibi uzamış erekliğime havlu asılı kalmıştı. Bir iki saniye o beni inceledi, ben de onu... En nihayetinde Selma soruma cevap verdi. Sahi, ben ne sormuştum?

"Kahvaltı. Sen ne sandın?" dedi kaşlarını havaya kaldırarak.

"Ben dışarı çıkarız diye düşünmüştüm."

"Balayındayız. Öyle çok gezilmez." dedi bilmiş bilmiş.

"Niye gezilmezmiş?"

"Bütün balayılar odada geçer." dedi ya bana içinde bulunduğumuz durum için fırsat vermiş oldu.

"Hımm... Neden odada geçer?" dedim saf bir piçlikle.

"İşte..."

"İşte derken?"

"Ya pislik yapıyorsun. Neden olduğunu biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Daha önce balayı geçirmedim."

"İçim ferahladı." dedi Selma alayla.

"Beni de bir ferahlatsan..." diye mırıldandığımda Selma "Efendim? Ne dedin? Duymadım." dedi merakla bana bakarak.

"Şu balayını neden otel odasında geçirecekmişiz? Onu diyorum."

"Of! Of! Birbirimizi tanımak için."

"Dışarıda tanımaya ne engel var ki? Hem sen, beni yeterince tanımıyor musun?" diye sorduğumda Selma sinirle karşıma dikilip "Gerçekten sana bu sorunun cevabını vermemi ister misin?" diye sordu.

"Lütfen" dedim dalga geçercesine. Tabii ondan beklemediğim bir hızda boynuma sarılıp dudaklarımı bulması bir oldu. Dudakları titrek, ensemden beni kendine çeken elleri buz gibiydi. Yani heyecan her yanını sarmıştı. Tabii cevap vermem ve onu kollarımın arasına alıp sarmam gecikmedi. Kaç dakikadır ayakta dikilmiş dudaklarımızla sevişip duruyorduk tahmin bile edemedim.

"Seni seviyorum." dedi Selma ve ben günün ikinci şokunu yaşıyordum. Hayır! Hayır! Selma şok değil bana depremler yaşatıyordu. Aklımı toparlayıp onun öpülesi dudaklarından uzaklaştığımda kendimi zor tuttuğum çok belli olmasın diye dua ediyordum. Genzimi temizleyerek "Ben de seni..." dedim. Bu seni seviyorum lafının

üzerine aslında onu yatağa götürmem gerekiyordu da işte... İntikam soğuk yeniyordu.

"Çok açım. Sen de acıkmışsındır." diyerek elinden tutup onu masaya yönlendirdim. Selma'ya ders vereceğim diye patlayıp gitmezsem iyiydi. Biraz olsun ona dokunup onu öpebilirdim değil mi?

Onu kucağıma alıp "Sana yedirmemi ister misin?" diye sorarken iyice kucağıma çekip kollarımı karnından dolayıp masaya uzandım. Allahım! Bu kadın ne güzel kokuyordu. Kokusu bile beni vuslata erdirecekti de artık gerçeklik zamanıydı. Kızarmış ekmeği elime alıp omzuna çenemi yerleştirdim. Kızarmış ekmeğe biraz tereyağı sürüp üstünde erimesine yardımcı olurken Selma "Bekir..." dedi.

"Efendim karıcım." dedim sevgiyle.

"Sen şimdi beni istiyor musun? İstemiyor musun? Kocacım!"

"Aşkla yatacaksın yanıma, sevgiyle vereceksin kendini bana. Acabaların olmayacak benim olurken aklında. Yoksa nafile."

"Ama ben..." dedi sustu. Elimdeki kızarmış ekmeği ona uzattığımda buruk bir şekilde yüzüme baktı. Alıp ağzına götürdü ve reçel bulaşan dudağını üst dudağıyla düşünceli düşünceli örttüğünde kabul etmeliyim ki beni kamçılayan duygularım bedenimi betona çevirmişti. *Yerimden kalkabilecek miyim?* diye düşünmedim değil. Baş parmağım istemsizce yaladığı dudağına gitti. Pembeleşmiş dudağını okşamak yetmemişti bana. Çenesinden tutup dudaklarını bulmamla ağzının içindeki reçel tadını bitirene kadar onun dudaklarında gezmem dakikalar sürdü.

Nefes nefese "Hadi giyin çıkalım yoksa tecavüz kaçınılmaz olacak." dediğimde ben ayağa kalkarken Selma'yı belinden tutup havaya kaldırmıştım bile. Selma ne olduğunu anlayamadan kaçarcasına yatak odasına geçtim. Giyinme rekoru kırdığım doğrudur çünkü Selma suratı asık bir şekilde yatak odasına girdiğinde ben hazırdım.

"Ne çabuk giyindin?" diye sordu tabii hayretle.

"Sen de giyin. Günü kaçırmayalım. Seni götürmek istediğim yer-

ler var." dedim anlamazlığa vurarak. Selma ayaklarını yere vurarak banyoya girip kapıyı öyle bir çarptı ki kapı kırılmıştır muhtemelen. Ağzının içinde ne söylediğini tahmin etmek zor değildi.

Selma bir saatte oyalana oyalana suratı asık bir şekilde hazırlandığında elimde televizyon kumandası o kanal senin bu kanal benim dolanıp duruyordum. O sırada Çirkin aradı.

"Bekir, seni çok özledim. Tabii Selma'yı da." dedi ya "Kalk gel o zaman. Temiz hava almış olursun." dedim bütün samimiyetimle.

Tabii Duygu'nun "Ay yeni evlilerin yanında ne işim var. Sıkılırım. İnşallah ben de evlenince beraber tatile çıkarız." dedi kıkırdayarak. Başımdan aşağı kaynar sular Duygu'nun yanında Sedat'tan hariç bir adamı düşünmemle döküldü.

"Ne evlenmesi kız! Bacaklarını ayırırım."

"Ay ben dalımda kuruyup gideceğim sayenizde!" dedi mutsuzca.

"Bir şey olmaz sana. Sularım ben seni kurutmam." dedim bütün paniğimi gizleyerek.

"Kapatıyorum. Özleyin beni. Selma'yı benim için öp." dedi ve cevabımı beklemeden kapattı. Ne öpmesi? Yerdim onu ben...

Selma yatak odasından çıktığında ayağında spor ayakkabıları, o sıkı kalçalarına oturmuş kotu ve üzerindeki kısa kollu tişörtüyle sabahki halinden daha bir seksi geldi gözüme. Sapıklaşıyor olabilir miydim?

"Çıkalım mı? Günü kaçırmayalım." dedi iğneleyerek. Asansöre kadar ayrı ayrı yürümemiz, yani elinden tutmamam onu daha da sinir etti. Söylemese bile biliyorum. Asansöre bindiğimizde aynada perçemlerini düzelterek "Kahvaltı edip çıksaydık keşke." dedi sakinleşerek.

"Göl kıyısında yemek yiyebileceğimiz çok güzel yerler var."

"İyi! Dağ bayır dolaşabiliriz." dedi yeni bir iğneyi bana batırarak.

"İstemiyorsan başka bir yere gideriz."

"Hayal ettiğim balayı bu değildi ama yapacak bir şey yok. İdare

ederiz artık." dedi alayla. Sırıtacaktım da kafama kolundaki çantayı geçirir diye gülmedim. Tabii söyleyeceğimden geri kalsam çatlardım.

"Peki ne hayal ettin?"

"Bunu sana söylemeyeceğim." dediğinde ona yaklaşıp gözlerinin içine bakarak "Benim en büyük hayalim sendin..." dediğimde asansör kapısının açılması bir oldu.

Selma "Of! Hep olmadık anlarda bir şey söyle ama!" diye ayaklarını yere vura vura çıktı.

Vale arabayı getirmiş, anahtarı teslim ederken Selma çoktan arabaya oturmuş, ellerini göğsünde bağlamış, suratını yine karartmıştı.

Onun huysuzluğuna rağmen güzel ama yorucu bir gün oldu. Göl kenarında yemek yedikten sonra el ele yürüyüş yapmamız gerçekten özgürlüktü. Tabii onu doyasıya öpmelerim ömre bedeldi. Bir ara içim içime sığmaz olmuş, onu otele götürüp, bedeninde kaybolmamak için bayağı bir çaba sarf ettim yalan yok.

Selma "Burası gerçekten çok güzelmiş. İyi ki geldik. Memnuniyetsizliğimi geri alıyorum." dedi gülümseyerek.

"Kayığa binelim mi?" diye sordum sırıtarak.

"Olur." dedi uysalca.

Sanırım oksijen ikimize de iyi gelmişti. Küreklere asılırken gözlerim bir an olsun Selma'dan alamadım. Yıllar geçtikçe daha da güzelleşmiş ve kadınlaşmıştı.

"Neye bakıyorsun öyle?"

"Sana."

"Neden?"

"Bakamaz mıyım?"

"Sadece bakmakla kalmandan korkuyorum çünkü ben bebek istiyorum."

"Bebek mi?" diye sorduğumda kürekleri durdurmuş Selma'yı gerçekten doğru anlayıp anlamadığımı düşünüyordum.

"Evet bebek!" dedi kararlı bir sesle.

"Selma ne bebeği? Daha yeni evlendik."

"Evet ama yaşımız geçti gidiyor. Bir an önce bebek yapmalıyız."

"Yok artık!"

"Ne yani, sen istemiyor musun?"

"Ben... ben hiç düşünmedim. Bu öyle pat diye verilecek bir karar değil." dedim. Afallamıştım, itiraf etmeliyim ki içim korkuyla dolmuştu. Öz anam beni doğururken ölmüştü. *Ya Selma'da...* diye içime dolan cümlenin gerisini getiremedim. Düşünmesi bile beni kahırdan kahıra sürükledi.

Selma "Bu hızda gidersek ancak on seneye..." dedi kaçıncı iğnesini batırdığını bilemeden.

"Sen deli doktoru falan olmalıymışsın. Gerçi akıllıyı da deli çıkarırsın ya."

"Çok komik!"

"Sence aramızdaki soğuk savaşın sebebi ne?"

"Ben değilim." dedi Selma kaşlarını kaldırıp meydan okurcasına.

"Selma anlaman gereken şey, senin oyuncağın olmadığım."

"Ben bir oyuncak değil hayat arkadaşı istiyorum. Beni kırıyorsun."

"Söylediklerinle yaptıkların örtüşmüyor." dediğimde gözlerindeki hüzün beni üzmüş, içime pişmanlık yayılmıştı. Tabii *pilavdan dönenin kaşığı kırılsın* cümlesini unutmaya gerek yoktu.

Selma "Daha ne yapmalıyım? Sabah..." diye açıklama yapacağı sırada bu konuşmanın daha kırıcı olmaması açısından "Akışına bırakmaya ne dersin?" diye araya girdim. Selma kırılmışçasına "Sen bilirsin." dedi ve kayıkla dolaşıp geri gelmemiz bir saati buldu.

***

Selma surat asmasa bile kadınca bir gururla kırgınlığını belli ediyordu. Onu kendi haline bıraktım. Akşam yemeğini odaya söyledik. Ben yatağa yayılmış televizyon seyrederken Selma sabah gördüğüm can yakıcı geceliğin başka bir versiyonuyla banyodan çıktı. Halay

mı çeksem? Horon mu tepsem? Yoksa halime ağlayıp ağıtlar mı yaksam bilemedim. Yıllardır rahip hayatı yaşamış olan bana reva mıydı bu? *Sana da sözüne de, Bekir salağı!* diye içten içe söylenip dururken gözlerimi Selma'nın krem rengi geceliğinden çekemedim. Niye mi? Offf! Of! Çıplak olsaydı daha iyiydi. Hiç değilse görmek için çaba sarf etmezdim.

"Klimayı mı açtın?" diye sordu ve başını öne eğip saçlarını tutan havluyu çıkarıp kurulamaya başladı. Ben mi? Buyurun, sapıklıkta on numaraya yerleşin Bekir Bey! Niye mi? O yırtılası varla yok arası gecelikten kendini göstersem mi göstermesem mi diye bağıran göğüslerini görmek için uzandığım yerde doğrulmuş röntgenleme üzerine doktora yapmaya çalışıyordum.

"Evet" derken kuruyan boğazımla zar zor konuştum.

"Soğumuş içerisi."

Kendime gelip "Kapatırım." dedim ve kumandaya uzanıp kapattım. Televizyon çalışıyordu ya isterse hiç kapanmasın. Ben uzun metraj filmimi bulmuş, Selma'yı seyrediyordum. Bana kâğıt kalem verseler şu an onun güzelliğini anlatan altı yüz sayfalık kitap yazabilirdim. Omuzlarına değen saç olmayı diledim. O havlulun yerinde olup saç tellerine dokunmak istedim. Tarağı olup her telini hissetmeliydim. Lan ben ne diyordum? Sinirle yataktan kalkıp banyoya girdim. Üzerimdeki eşofman ve tişörtten kurtulup kendimi duşa attığımda sıcak su musluğuna dokunmadığımı söylememe gerek yok. Çıktığımda Selma baldırlarına çıkan gecelikle yatağa uzanmış, film izliyordu. Üzerini boğazına kadar örtmek istedim, yalan yok.

"Sen duş almamış mıydın?" diye sordu merakla.

"Almıştım."

"İkinciyi niye aldın?"

"Soğumam lazımdı!" dedim sinirle.

Selma ne dediğimi algılamaya çalıştı ve sanırım algıladı çünkü gözlerinin içi gülüyordu.

"Soğudun mu bari?" sorusuyla bana gelenler geldi.

"Sen... sen üşümüyor muydun?" diye yatağın ayak ucunda duran pikeyi alıp üzerine örtmem bir oldu. Örtmez olaydım.

"Ay ne üşümesi? " diyerek pikeyi tekmelerken bana sunduğu manzarayla soğuyamadan infilak edecek yanardağa dönmüştüm.

"Ben salona geçiyorum." dedim sinirlenerek.

"O salona gidersen bir daha seni bu yatağa almam Bekir!" diye bağırdığında yastık elimde donmuştum.

Geri dönüp yatağa yatmam ve onu kendime çekmem bir oldu "Beni kandıramayacaksın Selma Tekin!"

"Öyle bir niyetim yok Bekir Tekin!"

"Hah!" dedim alayla.

"Seni kandırmak için geceliğe ihtiyacım yok."

"Vay, çok iddialıyız."

"Malzeme kuvvetli!" dediğinde neyi kastettiğini anladığımda ağzım bir karış açıktı. Haklıydı. O bedene kanmayacak erkek yoktu. Of! Of!

"Yani hatanı kabul ediyorsun öyle mi?" diye sorduğumda dudakları dudaklarıma değecek kadar yakındı.

"Sence?" diye sorarken dizinin birini bacak arama soktuğunda kalkanlarım yerle bir olmuştu.

"Bence..." dedim ama konu neydi? Nereden bu hale gelmiştik? Hatırlamıyorum.

"Seni sadece öpeceğim." dedim kendimi kandırarak.

"Dükkân senin. İstersen gir, çık!" dedi ya benim aklıma ne geldiğini açıkça yazmama gerek yok.

"Selma..." deyip tam bir şey söyleyeceğim sırada "Bekir sus artık" diye dudaklarıma yapıştığında öpüşmüyor, kavga ediyorduk. Sakallarım o güzel tenini çiziyordu ama umurumda değildi. Bacağımın altında kalan geceliğini yırtmacından tutup çekmemle sol tarafından göğüs altına kadar yırtıldı. "Harika bir görüntü" diyerek uzun

oyuktan elimi içeri soktuğumda "Senin külodun nerede?" diye hayretle sordum. Nefesim kesilmişti ve heyecandan ölmeme saniyeler vardı.

"Giymedim."

"Niye ki?" dedim her zamanki gibi.

"Bil bakalım niye?" diye gözlerini kaçırırken eşofmanıma uzandı.

"Selma..."

"Bekir... hazırım. Korkmuyorum." derken titriyordu.

"Korkuyorsun."

"Korkunun ecele faydası yok. Alıştır beni."

"Emin misin?"

"Senin olmak istiyorum." dediğinde eşofmanım ayaklarımdan çıkmıştı bile. Artık kelimelerin önemi yoktu. Dudaklarım dudaklarıyla örtüldüğünde geceliğin askıları indirip onu kurtarmam bir oldu. Ellerimde can bulan göğüsleriyle daha fazlasını isteyen ellerim onu alıştırmak için sıcaklığında yer bulurken, ben dayanamıyordum. Ya şimdi onun içine girip yıllardır süren işkenceyi bitirecek ya da doğanın kanununa izin verecektim ki bu benim iznim dışında gelişti. Dolmuşum.

Selma'nın üzerine yığılmamla "Noldu?" sorusuna cevap vermem bir oldu. "Nolacak... günlerdir savaştayım. Yenildim!" diyerek geldi itiraf.

Selma, "Hep benim yüzümden." dedi sarılarak.

"Evet, hepsi senin yüzünden!" diye biriken vuslatı bir kere daha kenara koydum. Gece birçok kere yanımda uyuyan çıplak beden bana değdikçe can buldum. Yalan yok idmansız, bir o kadar kadınsız yılların getirisi beni yormuştu da Selma'yı alıştırırken biraz olsun kendime gelecektim.

Ouslat...

Bir hafta kaldığımız balayı günleri benim için çok eğlenceli geçti. Tabii erkekliğimin patlayıp Hiroşima etkisi göstermesinden korkmadım değil. Onu öpüp koklayıp, kendime alıştırmalarım hem bana yaradı hem karıma. Selma hazırdı hazır olmasına da gözlerinde bunu göremiyordum ve bu benim geri adım atmamı sağlıyordu. Arkadaş, bende peygamber sabrı varmış. O ince beline, beyaz tenine, avuçlarıma sığmayan göğüslerine, hepsini geç, seksi geceliklerine dayandım! Kendime diyecek bir şey bulamıyorum. Yedinci günün sabahı "Selma dönelim mi artık?" dedim kollarımdaki kadınımın alnına küçük buse koyup sevgisiyle idare ederek. Selma gayet soğuk, düşünceli, hüsrana uğramışçasına "Olurrr..." dedi.

"Hadi toplanmaya başla. Kahvaltıyı yolda yaparız. Sana uyar mı?"

"Olurr..." dedi ama kedi gibi gözleri beni gözlüyordu. Ben gayet soğuk, gayet duygusuzdum. Selma'nın o an ağız dolusu cümlelerini yuttuğunu yemin ederim hissettim. Gayet sabırlı ve sükûnetini koruyan bir tavırla yavaşça kalktı ve dolaptan valizi alıp eşyalarını yerleştirdi.

"Sen ne giyeceksin?" diye sorduğunda benim gözlerim yalan yok o seksi gecelikle bir bütünü tamamlamış kalçalarındaydı. Tabii afallayıp "Bi... bilmem" diye kekelediğimde neyse ki belime kadar örttüğüm pike vardı. Yoksa şapka düştü kel göründü misali Selma'ya

yakalanıp ömür boyu alaylarına maruz kalacaktım.

"Benim ayarlama mı ister misin?" diye sorduğunda "Neyi?" diye sormam gayet mantıklıydı çünkü aklım Selma'nın ne sorduğunda değil, onun bedeninde kaybolmanın fantezileriyle uğraşıyordu.

Tamam yine bir itiraf gelsin! Ateş başıma vurmuştu. Yok yok ne vurması. Ateş dünyayı sarmıştı. Hatta ateş beni çağırıyordu...

Dönüş yolculuğumuz, geliş yolculuğumuzdan daha iyi geçti diyebilirim. Ben suskun değildim. Selma surat asmamıştı. Tabii beni hafif hafif iğnelemeyi ihmal etmedi. Ne mi yaptım? Aptalı oynadım.

İstanbul girişinde "Ben geçici süreliğine eşyalı bir ev tuttum." dedim.

Selma çok şaşırdı. "Neden geçici?"

"Her şey apar topar oldu. Konuşma fırsatımız olmadı. Gönlüne göre bir ev alırız. İstediğin gibi döşersin ama şu an için yaşayacak bir yere ihtiyacımız var."

"Senin evin?" diye sorduğu baba yadigârı benim için saray ama Selma için 'acaba'da kaldığım bir yerdi. İçini girdikten sonra yaptırmış, doğal gaz döşettirmiş, banyosunu ve mutfağını daha kullanılabilir hale getirmiştim ama eskiydi işte.

"Orası senin için pek uygun değil."

"Nasıl yani?"

"Bakımlı değil. Eski yani."

"Ay, duyan da beni yalılarda büyüdüm sanacak. Konu kapandı. Senin eve gidiyoruz. Ben zaten orayı merak ediyordum. Hoşuma gideceğine eminim. Çok eskiyse biraz tadilat yaparız. Misler gibi otururuz. Hem senin anlattığına göre orası bizim yaşadığımız yere benzemiyor muydu? Daha iyi ya! Yabancılık çekmem işte!" dediğinde yüzümdeki mutluluk etrafa yayılmıştı.

Çenesi motor gibi, konuşmaya devam ederken arabayı durdurup onu ensesinden kendime çekip dudaklarına yapıştım. Öpmüyor onu ezberliyordum. Su gibi kana kana içiyordum. Dilim çıldırmış gibi onun

tadını esir alırken, Selma nefessiz kalıp benden uzaklaştığında göğüs kafesinden fırlayacak kuş olmuş kalbinin sesini duyduğum doğrudur.

"Bu neydi şimdi?" diye sorarken al olmuş yanaklarıyla yüzüme bakamadı.

Sırıtarak "İlla bir şey mi olması gerekiyor?" diye sordum.

"Deveye cilve yap demişler dokuz çadır devirmiş."

"Bu ne demek şimdi?" diye sordum dudaklarını tekrar bana hapsetmek istemek arasında gidip gelirken.

"Ne var yani... Canım çekti, karımsın. istediğim gibi öperim desen? Ama yok! Demezsin. İlla beni manyağa bağlayacaksın." diye çemkirdiğinde bir yanım hayatım boyunca çok çekeceğimi söylerken, diğer yanım mutluluktan havalara uçma hazırlığı içindeydi. Ses etmedim.

Tabii sırıttım ve "Gülme Bekir!" diye azarı yedim.

Selma birkaç dakika sonra sakinleştiğinde, "Eve geçmeden önce Duygu'ya uğrasak olur mu?" diye bir kedi kıvamında mırıldanarak sordu. Çekingen konuşması içime dokundu.

"İyi fikir bende özledim çirkini." dedim.

Tatilde ne zaman arasa telefonu kısa kesmişti. Kıkır kıkır gülüp *Ay fazla oldu. Ben seni meşgul etmiyim. Ne de olsa balayındasın.* diyerek kapatması bir oldu. Sedat hiç aramadı. Haberlerimi aldığı yer belli. Ali mi? Tam bir baş belası. Her gün attığı yirmiyi bulan mesajları için intikamım acı olacak.

Bizim Selma, Duygu'yu ne özlemiş ne özlemiş. Asansörü bekleyemedi bile. Merdivenleri üçer beşer çıktı. Kapının ziline basarken "Duygu ben geldim!" diye sevinçle bağırıyordu.

Duygu'nun komşusu telekulak Gül Ablası "Ay n'oluyor? Yine ne olay var?" diye kapıyı açtığında Selma "Merhabalar Adım Selma, Bekir'in eşiyim." dedi gururla. Kümesin tek horozu gibi göğsüm kabardı tabii.

Gül Abla "Ay ne hoş! Benim adım da Gül." dedi ve bir iki saniyenin içinde samimiyet ilerledi. Gül Abla "Yemek ocakta. Sonra

görüşürüz." diyerek kapıyı kapattığında Duygu kapıyı açtı. "Ahaa kumrular gelmiş!" diyerek Selma'ya sarıldı. Beni gören yok tabii. İçeri girdik.

Ali'yle burun buruna geldik. "Oooo.. Bekir Abim gelmiş. Selma yengem gelmiş."

"Aşk olsun Ali. Yenge ne demek? Selma Abla de bari!" dedi Selma sitem edercesine. Sanki Selma kabuk değiştirmişti. Onların yanında bambaşka biri oluyordu. Mutluluğu gözlerinin içinin gülüşünden belliydi. Oturduk en nihayetinde. Sessizliğe sıra geldi.

Duygu "Neyiniz var sizin?" diye yüz puanlık soruyu sordu.

"Hiç." dedi Selma. Duygu güya çaktırmadan Selma'yı mutfağa çağırdı. Bunlar keklik gibi sekerek mutfağa gittiğinde Ali durur mu? Durmaz.

"Yahu ağır abiydin, evlendin artık hiç konuşmazsın." diye makaraya başladı.

"Ali hiç havamda değilim. Girişirim bak." dedim çünkü özü buydu.

"Hayırdır?"

"Sakın evlenme diyeceğim ama diyemiyorum. Evlen diyeceğim ama diyemiyorum. Ötesini sen düşün. Bittim ben."

"Oha!" dedi ağzı bir karış açık bir şekilde. Haklı *Oha!* demekle. O kadar sene aşk acısı çek sonra acabaların olsun.

Ali "Ulan ben boşuna mı kadınlara sınır çiziyorum. Bundan işte. Erkeklere göre değil bu aşk meşk şeyleri."

"Bir iki saniyede filozof oldun başıma."

"Ne diyim?" diye beni taklit ettiğinde tam kafasına bir şey fırlatacakken mutfaktan Selma'nın korku dolu çığlığı yükseldi. Tabii yerimden fırlamışım. Mutfak kapısında iki kızın pörtlemiş gözlerine bakıp iyi olduklarını anlamam rezil olduğum gerçeğini değiştirmiyordu.

Sinirle "N'oluyor yine? Geldiniz ikiniz bir araya!" diye çıkıştım.

Duygu'nun "Yok bebişim bir şey." deyişi var ki sormayın gitsin. Gülsem gülemem.

"Ya sabır! Ya sabır!" diyerek içeri girdim. Neyse, iki kız benden bir beş dakika sonra içeri geldi.

"Sedat nerede kaldı?" diye sordum ortaya. Ali "Yoldadır." demesine rağmen Duygu aldı telefonu ve Sedat'ı aradı. Yetmedi hoparlörü açtı.

Duygu "Sedat neredesin? Bekir ve Selma geldi. Seni bekliyoruz." dedi ama hevesini kursağında bırakan Sedat'ın "Oyun mu oynuyorum ben burada, kapat Duygu!" diye bağırmasıyla ben devreye girdim.

"Abi!" dedim aceleyle. Sedat bir iki saniye sustu.

"Geliyorum koçum. Trafiğe takıldım." dedi ve kapattı.

Ali öfkeyle "Yine delilendi!" dedi gözlerime bakıp.

Niye böyle dediğini ben biliyordum. Duygu'nun aşkı artık ona ağır geliyordu. Sevgisini yüreği kaldırmıyordu ama yapılacak bir şey yoktu. Sessiz kaldım. Çocuk değil ki rut kulağından getir Duygu'nun yanına *Söyle lan!* diye korkut.

Duygu haliyle bozuldu ama garibim çaktırmamaya çalışıyordu. Sedat geldiğinde "Hoş geldin!" demekle kaldı sadece.

Kızlar yemeği hazırlarken biz iş konuştuk. Sonra yemekti sohbetti derken asıl konuya girme vaktiydi. Pat diye ve niye öyle söylediğimi bilmeyerek "Abi ben bir ev tuttum." dediğimde Sedat suskun kalırken Ali ve Duygu koro halinde "Ne?" diye bağırdılar.

Sedat "Yavaş!" dedi sertçe. Ali ve Duygu'ya ters bir bakış attı ve bana dönüp "Eee?" diye anlatmamı beklediğini belli etti de, Eee ne ya?

Sedat'ın bana bir bakışı var ki sorma. Yeminle bu bakışla düşmanına baksa adam altına kaçırır. Baksa yine iyi. Niye gömleğinin kollarını sıyırmaya başladığını ilk başta çözemedim. Selma ortamdaki gerilime dayanamadı. Korkuyla "Abi ben istedim..." dedi ama "Sus sen!" diye azarı yedi. Ben artık Sedat'tan dayak yiyeceğimi anlamıştım da niyesini çözmeye çalışıyordum.

"Abi, olmuyor böyle. Bu aşağıdaki ev..." diye cümleyi bitiremeden balyoz gibi yumruğu yüzümün neresine indi kestiremedim çün-

kü felç oldum sanırım. İyi gelmişti. Rahatlık bu olsa gerek. Gülmeye başladığımda Sedat "Selma'ya dua et sen. Bir de ev tutmuş! Kime sordun lan? Bizim evler ne güne duruyor! Güvenliğinizi hiç mi düşünmüyorsun?" diye kalayı bastı.

"Abi be! Trabzon sana harbi iyi gelmişti. Sen Duygu'yu al, oraya yerleş." dedim gevrek gevrek ama Duygu'nun ciyaklaması daha bir komikti.

"Ben gitmem oraya! Sedat'a kırgınım. Hem bir sürü yalan söyledik."

"Devam ettirirsiniz fena mı olur?" diyen Selma'nın temiz kalbinin dualarını Allah kabul eder inşallah.

Ali "Neyse, konumuza dönelim. Ev işi..." dediğinde Duygu "Evet!" dedi sanki ben hiç yumruk yememişim gibi ellerini çırparak. Sonra da Sedat'ın koluna sarılıp şirince "Vurma sen de artık aldı o mesajı." dedi ve koşturarak elinde iki yemeniyle geri geldi. Ben daha ne olduğunu anlamadan "Size bir sürprizimiz var" dedi.

Selma "Sürpriz mi?" diye sordu.

"Evet ama ne olduğunu sormayın. Gözlerinizi bağlamamız gerek." dedi ve Selma'nın arkasına geçip bir güzel gözlerini bağladı.

Ali "Sıra sende..." dediğinde Duygu arkama geçmiş "Eğil devem!" diyerek gömleğimi çekiştiriyordu.

"Kızım n'oluyor? İstemem ben öyle göz bağlama falan."

"Bekir, bak seni Sedat'a veririm yeminle!" diyen Duygu ile Sedat "Ya sabır!" çekerken ben çoktan kaderime razı olmuştum. Selma ile gözlerimiz bağlandığında darbe aldığım sol yanım hâlâ uyuşuktu. Gözlerim görmüyorken kendimi kurbanlık koyun gibi hissettim yalan yok. Ne çeviriyordu bu Duygu meraklanmıştım. Evin dışına çıktığımızı anlayabilecek kadar kulaklarım keskindi. Duygu'nun kıkırtıları içimi ferahlatırken asansörden indik ve bir kapı açıldı. Eşiğe ayağım takıldığında bir yere girdiğimizin farkına vardım. Gözlerim jet hızıyla açılıp Duygu "Ta taaa!" diye bağırdığında Ali "O ne kız?

Ta taaa?" dedi sırıtarak. Sedat bile gülüyordu ama bize bakıp gülüyordu. Selma ışığa alışmıştı ama şoktaydı. Ben mi? Yine yapmışlardı yapacaklarını. Selma, Duygu'ya yakın bir ev tutalım dediğinde Duygu *Ay bizim binadaki ikinci kat boş ama ev sahibi satmıyor. İçi de köhne ama...* dediğinde daire satın alınmış ama içi oturulacak gibi olmadığından beklemeye alınmış meğer.

O köhne daire nasıl bu hale geldi hiçbir fikrim yok. Kesin Duygu'nun başının altından çıktı. Duygu mutluluktan uçarcasına "Huzurla oturun. Mini mini bebeleriniz olsun bir sürü..." dedi. Mini mini bebeler mi? Ben daha vuslata erememiştim ki. Ne bebesi? Selma ve Duygu heyecanla gözden kaybolup evi incelemeye başladığında Sedat "Güle güle oturun." dedi sırıtarak. Ne diyeyim? Şaşkındım.

"Teşekkür ederim." dedim. Yetmezdi ama kelimeler kifayetsizdi...

Sedat "Ben bir şey yapmadım. Hepsi Ali ve Duygu'nun eseri." dedi sıyrılarak.

"Ali'm bebişim..." dedim alayla ve kollarımı açıp sarılmasını bekler gibi yaptım.

"Oha! Valla bilseydim böyle duygu seli yaşayacağımızı ben sana bırak daireyi plaza yaptırırdım Bekirim!" dediğinde kahkahalarla güldük.

"Sağ ol Ali!" derken içeri Duygu ve Selma girdi. Ali "Valla Çirkin'e dua et." dediğinde Duygu ile gözlerimiz birleşti. "Ona ne desem yetmez." dedim minnet duygusuyla. Gülümsedim.

Biz mutluluk deryasında yüzerken, Sedat'ın kaş göz yapmasıyla hepsi birden evden apar topar çıktıklarında Selma ile yine yalnız kaldık. Nedir bu yeni evlileri yalnız bırakma sendromu anlamadım ki. Tamam ben de isterdim öpüşüp, sevişip, koklaşmak ama işte tek taraflı olmuyor. Gerçi Selma'nın yelkenler suya çoktan indi ama ders vereceğiz ya güya! Kime olan oluyor bilmiyorum ki? Kömür gibi yanıyorum.

Selma gözümün içine bakıp "Bekir..." dedi ve sustu.

"Efendim Selma?" dedim yine manidar bir şekilde.

"Bekir, bir şey soracağım ama dürüstçe cevap vereceksin." dedi ya "Sanki yıllardır sana hep yalan söylüyorum anasını satayım!" diye isyan ettim artık.

Selma ağlamamak için çenesini titretiyordu. Sinirle salondan çıkarken bileğinden yakaladım.

"Özür dilerim."

"Dileme, Bekir! Dileme!" diye gözünden bir damla yaş aktı.

"Hadi söyle. Ne diyecektin?"

"Gerek kalmadı artık." dedi gözlerindeki yaşı elleriyle silip benden uzaklaşmaya çalışarak. Yüzünü ellerimin arasına alıp "Selma..." dedim beni anlamasını istercesine.

"İstemiyorum söylemek."

"Söylemezsen olacaklara katlanmak zorunda kalırsın."

"N'aparsın?" dedi Selma.

"Seni benim yaparım."

"İnanmam." dedi. Sesinin rengi değişmişti ve tereddütlü hali seziliyordu.

"İspatlama mı ister misin?" dedim sırıtarak.

Bana sokulup "Ben banyoya girmeliyim. Sonra ispatlar mısın?" diye sorduğunda kalbim atmıyordu çünkü gözlerinde aradığımı bulmuştum. Artık benim olmak isteğini hissedebiliyordum. Bedeniyle birlikte ruhu da hazırdı. Nefesim bitmiş, gözlerimi kırpamaz haldeydim. Selma bozuldu sanırım.

"Bekir?" diyerek gözlerimin içine baktı. Tam yine kapris yapacakken onu yine kollarıma alıp, "Şu her şeye küsen Selma'yı artık bir kenara bırak. Şimdi banyoya git! Ne yapacaksan çabuk ol" diyerek kulağına eğildim ve "Benim olma vaktin geldi." dedim.

Kollarımdaki bedenin titrediğini göz ardı etmek en iyisiydi çünkü o titriyorsa ben dokuz şiddetinde sarsılıyordum. Selma "Bence de..." diyerek benden kopup gözden kaybolduğunda bir iki saniye yerimden kıpırdamadım. Sonra mı? Heyecandan ölebilirdim. Yani

kalp krizinden vuslata eremeden ahireti boylayabilirdim.

Tam o sırada kapı tıkırdadı. Belimdeki silahı çıkarıp "Kim o?" diye seslendim.

"Abi bavulları kapıya bırakıyorum" diyen Levent'ti.

Hızla kapıyı açıp "Ulan selamsız nereye böyle kaçar gibi?" diye bağırdım.

"Abi yeni evliler rahatsız edilmez. Şükrü aşağıda bekliyor beni. İşimiz var hem." dedi sırıtarak. *Hay sizin yeni evlinize!* diyeceğim de Ali gibi Levent'le uğraşmak farz oldu.

"Şükrü mü?" dedim haince. Temiz, içinde kötülük olmayan Levent safça "Evet abi, takılalım bu gece dedi. Kıramadım." dedi.

"Tercihine saygım var da zevkine tüküreyim Levent." dediğimde gülmüyordum. Levent ilk başta benden beklenmeyen alayı anlamadı. Tam merdivene adım attı ancak farkına vardı "Abi sen de mi?" diye siteme başlayıp söylene söylene aşağı indi. Sırıtarak bavulları içeri alıp kenara koydum. Misafir odasına ilerleyip üzerimdekilerden kurtuldum. Selma'yı düşündükçe geri gelen heyecanla banyoya girip, duşu fazla uzatmadım.

Duşta Selma ile dolu hayaller aleminde yüzümde sırıtan bir ifadeyle vakit geçirmem gerçekten komikti. Çıktığımda ne ara eşofmanı ayağıma geçirip üzerime tişört giydim bilmiyorum. Bavulları yatak odasına getirip kenara bıraktığımda içim içime sığmıyordu. Yatağa hoplayarak kendimi bıraktığımda resmen gülümsüyordum.

Allahım, seviyordum. Seviliyordum. Mutluluktan ölüp gidecektim. Dayanamadım tabii. Neye mi? Beklemeye! Kalkıp içeri geçtim. Baktım olacak gibi değil evin içinde dört dönüyorum. Mutfağa yöneldim. Ben biraz olsun Ali'yi tanıyorsam bu eve alkol koymuş olmalıydı. Aradığım şişe mutfağın bir köşesindeki raflara sıra sıra dizilmiş halde bana göründü. Tabii biraz hüsranla...

"Viski mi? Eeee başka? Yuh! Viskiden başka bir şey yok. Ulan öküz Ali! Viski ne ya? Bira alır, olmadı rakı alır insan. Ne insanı?

Hayvan! Beni kendiyle karıştırdı herhalde." diye söylene söylene şişeyi açıp kafama diktiğime kendim bile şaşırdım. Boğazımın cayır cayır yanışına oralı olmadan sakinleşmeliydim çünkü bu heyecan ve istekle Selma'ya neler yapardım diye düşünmek bile beni en yüksek binaların tepesinden aşağı düşmekten beter ediyordu. Dile kolay, yıllar oldu!

***

Yatak odası kapısından içeri girdiğimde şok oldum. Selma gelinliği üzerinde, karşımda duruyordu. Acaba aklım bana oyun oynuyor olabilir miydi? Bekli de viskiyi birden tepeme dikince çarpmıştı.

"Selma?" dedim kaçıncı şaşkınlığı yaşadığımı sayamadan.

"Gelinliğimle senin olacağımı söylemiştim." dedi gözlerini benden kaçırarak.

"Söyleseydin ben de damatlığı giyerdim."

"Niye?" diye sordu merakla.

"Benim de ahtım vardı. Damatlığımı sen çıkaracaktın."

"Dalga geçmesen ölürsün değil mi?" diye yine Selma'ya yakışır bir kaprisle arkasını döndü ve durdu.

"Bu gece kapris yok." dedi kendine söyler gibi.

Ben mi? Uçarcasına yanma gidip "Hiçbir gece, hiçbir gündüz kapris yok" dedim ve onu kollarımın sarmasına izin verdim. Burnum nemli saçlarına değdiğinde kokusunu duymak için çabalayan nefesimi içime çektim. Şampuan kokusu bile bir başkaydı onun saçlarında. Geriye doğru küçük bir adım atıp onu kucakladığımda minik bir çığlık yükseldi odanın içerisine.

"Bekir napıyorsun?"

"Madem gelinlik üzerinde, eşikten geçirmeliyim seni. Adettendir." diyerek yatak odasının dışına çıktım.

Selma gülmemek için binbir zahmete girip kollarını boynuma dolamış hinlikle yüzüme bakarak "Eşikten geçeceksen yüz görümlüğü de isterim." dedi.

Sesim çıkmadı çünkü bunu beklemiyordum. Şu an ona takabileceğim hiçbir şeyim yoktu ki. Onu yatağın yanında yere bıraktım ve beline doladığım kollarımla kendime çektim. Gözleri meraklı bir o kadar da tedirgindi. Gözlerim kapanıp dudaklarım ilk alnını bulduğunda "Yüz görümlüğün bu ilk öpücük olsun. Senin teninle birleşince paha biçilemez." dedim istekle. Sonra küçük buselerle gözlerine indi dudaklarım.

"Bunlar devamı..." diyerek dudağının kenarına inen dudaklarım orada kaldığında nefes almadığını biliyordum.

Dudaklarımı teninden çekmeden "Bu da benim yüz görümlüğüm olsun." diyerek örttüm öpülesi dudaklarını. Selma'nın titreyen bedeni dudaklarımda var olurken elim sırtına uzanıp usulca düğmelerini açmaya başladı. Kaç düğme vardı bilmiyorum. Dudaklarım dudaklarında, tadıyla viran olurken, düğmeleri sayan aklım isyan ettiğinde delirmek üzereydim.

Ondan bir milim uzaklaşıp fısıltı dolu bir sinirle "Kaç düğme var? Sen nasıl kapattın bu gelinliği?" diye sordum nefes nefese.

Gözlerime ışıl ışıl bakan Selma "Bu da senin cezan olsun." dedi kıkırdayarak.

"Senden gelecek her şeye razıyım ben." diyerek yatağa oturdum ve onu kucağıma aldım. Elim düğmelerde, gözüm gözlerinde sabırsızlıkla doluyordum.

Selma "Doğru mu bu söylediğin?" diye sorarken ciddiydi.

Aklımla bir yüreğimin kelimeleri hazırdı ama "Daha anlayamadın mı? Kaç yıl oldu? Bitmedin bende..." diyerek kaçınılmaz aşka teslim olan ruhumdu.

Dudaklarımı kahramanca bulan Selma'yı gelinliğinden kurtardığımda karşıma çıkan manzarayla ben bitmiştim. Kollarımdan sıyrılıp bana eşsiz bir manzara sunarak yatağa uzandığında, mutluluk mu, şaşkınlık mı, haz mı, özlem miydi hissettiğim? Adını siz koyun. Beyazın saflığını barındıran gelinliğin içinden çıkan siyah çamaşırların kışkırtıcılığı bir şeytan edasıyla benliğime doldu.

"Selma..." diye adeta dudaklarımdan çıkan inilti bu gecenin rehberi gibiydi. Tişörtümü tek hamlede bedenimden söküp aldım. Dizimin birini yatağa dayadım ve durup onu seyrettim. Utangaçlığı bedenine yansıyor, gözlerini benden kaçırıyordu.

"İsteyerek bu çamaşırları giyip sonra benden utandığına inanamıyorum." diye onu utandıran, "Hadi bırak konuşmayı!" diye azarı yiyen de bendim.

"Emin misin?" diye sordum. Bu sorunun cevabını almalıydım. Bu da Selma'nın cezasıydı. Beni onca yıl beklettiği yetmiyormuş gibi, bir de onca gün onsuz bırakmıştı.

"Bekir, utandırma beni." dediğinde elini bana uzatması bir cevaptı aslında.

"Hadi söyle. İstiyor musun?" diyen kelimelerim ısrarcıydı ama onu öyle istiyordum ki şu an dünya yansa umurumda olmazdı aslında. Aklıma inat elimin biri beni benden alan kasık boşluğunda bir köprü misali havada duran dantel ipe geçti.

"Bu çok güzel!" dedim nefesimin ağzımdan çıkarken kavrulduğumu hissederek. Yanıyordum. Sönmem lazımdı.

Selma "Yanıma gelsene..." dedi gözlerini kaçırarak. Ben halen yatağın üzerinde dizlerime dayalı duruyor, manzaranın tadını çıkarıyordum.

"Soruma cevap ver. İstiyor musun?" diye son kez sordum.

Selma uzandığı yerden sinirle oturur pozisyona geçerken çarşafı üzerine aldı ve çemkirmeye başladı.

"Yok be ne istemesi! Ben boşuna onca yıl bekledim. Bırak onca yıl beklemeyi, onca yıl o yüzden onca eziyete katlandım. Sonra o gelinliği akşam yemeğe gideriz diye giydim. Ha sakın bu popomun arasına giren rahatsız ipli şeyleri senin için giydiğimi sanma. Yokluktan elime bunlar geçti!"

"Poponun arasına mı girmiş?" diye sorduğumda Selma salak salak suratıma bakıyordu.

"Ne?" diye sordu şaşkınca.

Heyecanla "Dur poponun arasından çıkarmana yardım edeyim." dediğimde bir o kadar ciddi ve hevesliydim. Ne büyük zevkti benim için açıklamama gerek yok sanırım.

Ona doğru hamle yaptığımda "Sakın!" diyerek işaret parmağını bana doğru uzatıp. Yatağın içinde geri geri gitti.

"Karıcım sana yardım etmek istiyorum."

"Ay sen konuşmamdan bir tek anlaya anlaya popomun arasındaki ipi mi anladın?"

"Halimize bak. Ne anlamamı bekliyorsun?"

"Sana inanamıyorum ya! Ben... ben gidiyorum." dedi ve sarsakça çarşafı bedenine dolamayı beceremeden yataktan çıkacakken önüne bir duvar gibi dikildiğimde "Nereye?" dedim içimdeki arzuyla.

"Duygu'ya! Nereye olacak?" dedi sinirli ama kısık bir sesle.

"Bana o ipi poponun arasından çıkarttırmadan şuradan şuraya gidemezsin!" diyerek sıkı sıkı tuttuğu çarşafı üzerinden aldığımda Selma sesli bir şekilde yutkundu.

"İzin verirsem Duygu'ya gidebilecek miyim?" diye sordu saf saf. Omuzlarındaki askılarını tenine sürttüğüm parmaklarımın ucuyla aşağı indirirken "Olabilir." dedim istekle.

"Sadece çıkartacak mısın?" sorusuna ne cevap vereceğimi düşünürken, iki askısını aşağı çektiğimde beyazın pembesi göğüsleri meydana çıkmıştı. Kalp atışlarım artık yarış atı kıvamındaydı ve "Evet." diye yalan söylemek hiç bir zaman bu kadar kolay olmamıştı. Selma arkasına uzanıp sutyenin kopçasını açtığında vuslata eriyorduk sanırım.

"Selmam..." diye ona usulca sokulup yanaklarını avuçlarımı arasına aldım. Sadece ben yanmıyormuşum onu anladım.

"Üzme artık beni... Ben seni çok sevdim." diyerek bana sarıldı.

"Benim kadar sevemezsin." dedim mırıltıyla. Son itirafımdı bu.

Selma'yı kendimle birlikte yatağa uzatıp dudaklarını bulmam sa-

niyeler sürdü. Tadıyla canlanan yüreğim ellerimin değdiği teniyle nefes alır durumdaydı. Dokunduğum her yanı sarsılarak avuçlarımda dağılıyordu. Göğüslerini arşınlayan ellerime dudaklarım katıldığında saçlarımın arasında dolanan minik ellerin beni kendine bastırmasından kuvvet alıp kafamı kaldırdım ve "Şu ipi çıkarsak artık..." dedim gülerek. Selma sesini çıkarmadan gözlerini benden çektiğinde o eşsiz manzarayı görme isteğime yenildim. Onu usulca ters çevirdim. Bunca yıla değmişti be! Hayal ettiğimden de güzeldi. Elimin tersiyle pamuk gibi tenine sürttüğüm tenim elektrik yemişçesine sarsıldı. Eşofmanımdan kurtulmanın tam vaktiydi. Selma meraklanmış halde beni görmeye çalışırken buna fırsat vermeden kendimi onun sırtına yapıştırdım. Kalçalarına değen sertliğimle bedeni taş kesildi.

Kulağına eğilip "Korkma, inan çok güzel olacak. Benim olacaksın. Ben de senin..." dedim fısıltıyla.

Sırtına yaslanan göğsümü hafif yukarı çekip dudaklarını bulduğumda erkekliğim kalçalarında dolanıyor, artık içinde olmak için deliriyor ama kendimi tutuyordum. Belinin gamzeleriyle uyum içindeki ipi parmaklarımın arasına aldım ve aşağıya doğru elimin kaymasına izin verdim. Elim aşağı kayarken parmaklarıma aheste aheste zevkle doladım beni hazzımda kaybeden ince ipi. Nereden geldiğini çok iyi bildiğim tutkuyla işaret parmağıma doladığım ipi tek hamlede koparmamla nefesim kesildi yalan değil. Selma benden aldığı hazla, bilinmezlik arasında kalçasını acemice yukarı kaldırdığında beni daha fazla ateşlediğinin farkında değildi. Farkına varmasını istemek bencillik miydi? Sevgimi ispat mıydı? Bilmiyorum. Kasılan bedenini rahatlatmak benim için ödül gibiydi de dahası Selma için ilk seferde fazlaydı. İçimde biriken yılları dizginlemeli ve kadınımı düşünmeliydim. Bana dönmeye çalışan bedenini nazikçe engellerken, kendimi yavaşça aşağı kaydırdım. Derin nefeslerim teninin kokusunu bana hediye ederken belinin gamzelerini bulan dudaklarıma kalçalarını avuçlayan ellerim eşlik ediyordu. Kendimi kaybedip kalçalarında dolanan dudaklarımın sıcaklığına inmesine saniyeler kala Selma titrek bir sesle "Bekir..." diye

inledi. *Yavaş Bekir! Yavaş! Bir ömür var* önünde dedim içten içe ve "Söyle kadınım!" diyerek sırtına doğru uzanıp ince boynunu okşayarak"Hadi bana dön!" dedim usulca ve sırt üstü dönmesini sağladım ve onu altıma aldım.

İhtiyacım vardı. Onun tadına, sıcaklığına, teninin her santimini dudaklarımda hissetmeye ihtiyacım vardı. Kendimi kaybetmek üzereyken dudaklarını ele geçirip dişlerimle onu arzularıma tutsak etmem, tadını alamadığım sıcaklığında dolanmak gibiydi. Nefes nefese kalçalarında dolanan ellerimi yatağa dayadım. Yüzünü görmeli, onun zevk alışını hissetmeliydim. Gözleri gözlerimle birleşip, utançla bakışlarını kaçırması gerçekten görülmeye değerdi. Bir o kadar acemi, bir o kadar istekli hali beni cesaretlendirirken, onu incitme korkusu ve erkekliğin doğası arasında sıkışıp kalmak gerçekten trajikomikti. Onu kollarıma alıp "Devam etmeyebiliriz." dedim ama H*ay ağzıma sıçayım. Nasıl devam etmeyeceksem?* Bıktım içimde ki doğruluk sevdalısı Bekir'den... Gerçi her şey Selma mutlu olsun, diye olmamış mıydı? O mutlu olacaktı ki ben huzura ereyim. Onu doya doya seveyim, bulutlara çıkarırken kendi hasretimi gidereyim diye değil miydi her şey?

O güzel dudaklarından "Tam anlamıyla senin olmalıyım." diye duydum ya! "Sana ölürüm ben!" diye bacaklarının arasına girmem bir oldu. Çok şey vardı söylemek istediğim ama bir o kadar da yoktu. Yıllardır konuşuyorduk. Susmalı ve ruhlarımıza izin vermeliydik. Şimdi dudaklarım dudaklarında konuşmalı, tenim tenine değmeli, sıcaklığını hissetmeliydim. Nefesim yetmez olduğunda teninden kopmak gibi bir niyetim yoktu. Dudaklarım çenesini altını öperken mırıltılarım güven verici bir o kadar sakinleştiriciydi. Kalbim göğüs kafesimde deli gibi çarparken sesini duyuyor olmam ilk defa sabırlarımın tükendiğine işaretti. "Sıcaklığını istiyorum!" deyişim ağzında kaybolurken dilini bana esir etmekle kalmadım. Sınırları geçme zamanıydı. Dudaklarım dudaklarının tadını özümserken tek elimle yatağa abanıp doğruldum. Ellerim ipek pürüzsüzlüğündeki bacakla-

rını belime dolanmasını sağlarken Selma bir o kadar savunmasızdı. Kollarını boynuma dolayıp gözleri gözlerimde nefes nefeseydi. "Bekir..." dedi her şeyi ismime sığdırmak istercesine...

"Efendim..." dedim bütün arzumu bu kelimenin içine saklayarak ve erkekliğimi sıcaklığına yaklaştırdım. Selma'nın bel kıvrımı beni içine almak istercesine hareketlendiğinde "Zevkten öleceğim." dedim biraz daha istekle kendimi ona yaklaştırırken. "Bekir..." dedi sıcaklığında dolanan benden daha bir tedirgin olarak... Ya şimdi ya hiç durumdaydık yalan yok... "Bekir ölür sana!" dedim ve dudaklarını dudaklarına kitleyip içimdeki Bekir'i susturup erkekliğime izin verdim. Aşkım, vuslatım, hazzım, tutkum, ruhum Selma'ya akmaya hazırdı. Usulca cennetin kapısını araladım kendimi kadınıma bastırarak. Kalçası avuçlarımda benden uzaklaşmaya çalıştığında izin vermedim. Bir elimle belini sarıp kaçmasını engellerken diğer elimle usulca çenesini yüzüme doğru kaldırdım. "Benimsin kaçma artık." dedim gözlerini gözlerime sabitleyerek. Konuşacak hali yoktu, belliydi. Tamam anlamında başını sallamaya çalıştı. Dudaklarını buldum usulca. Titreyen bacakları, sıcacık teni, göğüs oluğundan akan bir damla ter... Usul usul kalçalarıma hareket verirken dudaklarından kopup gözlerine odaklandım. Gözleri sıkı sıkı kapalı yaprak gibi titriyordu. "Aç güzel gözlerini!" dedim ya Selma yavaşça araladı gözlerini... Daha bir pembeleşti yanakları... Usul usul biraz daha ona sokulup hareketlerime hız verdim. Tutku beni sardığında gözleri gözlerimde, vuslatın sonuna gelmiştik. Muradıma ermiş Selma'yı benim yapmıştım. Tabii kendimi de onun...

Gelmiş, Geçmiş Ola...

Dört Yıl Sonra...

Geçmiş hatıralar, aklıma dolup iyi ya da sıkıntılı günleri anlatmayı basit hale getirebiliyor da o günleri yaşarken hissettiklerim maziye gömülüyordu. Bu zamana kadar olan her şey zihnime dolup beni anılara gömerken geçmişten alınacak tek ders her anı yaşayıp mutlu olmanın gerektiğiydi. Buna sığınmalıydı insan. Geleceği düşünüp endişelenmek, geçmişin acılarında kaybolmak hayatınıza en büyük ihanetti. Yıllar bana bunu yaşananlarla öğretmişti. Önümüze ne çıkarsa yaşamalı, yaşatmalıydık. Gelecekle ilgili plan yapmak mı? Bence en büyük ahmaklıktı. Artık biliyordum. Bir saniye sonrasını tahmin edebiliyor muyduk? Yüzde yüz doğru cevap: Hayır!

Her şeye rağmen İyiyim... İyiyiz... Biz hep iyi oluruz. diyorum çünkü öncesini boş ver de geçen dört sene içinde başımıza gelmeyen kalmadı. Ne mi oldu?

Ayağımı öyle bir sürtmüşüm ki önce Ali, sonra Sedat ve Duygu evlendiler. Hepimiz evlenmekle kalmadık, bir de aynı evde yaşamaya başladık. Ev lunapark gibiydi. Aksiyon hiç bitmiyor, evdeki tatlı entrikalar aile bağlarımızı hiç örselemiyordu.

Sedat'ın otoritesi hissedilirken yine niye herkes her şeyi bana anlatıyor *derman ol* diyordu çözemiyordum. Tabii Sedat'tan paparayı hep ben yiyordum. *Ulan niye ben en son duyuyorum? diye kükremesi*

Sen de haklısın. demesiyle bitiyordu.

Ali her ne kadar yiğitliği elden bırakmayıp ortalarda astığım hâlâ astık, kestiğim hâlâ kestik kıvamında dolaşsa da öyle bir aşka düşüp, elde edene kadar kaç hendek atladı anlat anlat bitmez. Sevgisiz Ali'm, yetim Ali'm anasını da buldu aşkını da...

Selma mı? Benim mis kokulu içime sığdıramadığım gözümden sakındığım Selma sürpriz yapıp hamile kaldı. O gün Kartal'ın sünneti için Trabzon'a gitmek üzere bindiğimiz uçakta *Hamileyim!* diye çemkirmesinin şokunu nefes aldığım sürece unutmam. Tamam itiraf ediyorum çocuk sahibi olmak hiçbir zaman evlilikte önceliğim olmadı. Hatta çocuk yapmaktan korkuyordum ve bunun için hastalık derecesinde dikkatliydim. Aklımda hep beni doğururken hakkın rahmetine kavuşan annem vardı. *Ya Selma'da annemin kaderini yaşarsa? Ya Selma doğumda ölürse? Ya bebek benim gibi anasız kalırsa?*

Nasıl olduysa Selma hamile kaldı. Bana kalsa kendi bencilliğim için onu silah zoruyla kürtaj masasına yatırırdım. Selma'sız bir hayat düşünemiyor, nefes dahi alamıyordum. Tabii Selma benim yapamadığımı yaptı ve ikimizin can verdiği bebeğimize sahip çıktı. Şükür ki Selma kazasız belasız doğum yaptı. Hamileliği, dışarı belli etmesem de, benim için cehennemden farksızdı. Ne uyudum. Ne yemek yedim. Ne güldüm. Sonuç? Nur topu gibi bir oğlumuz oldu. Adını Selim koyduk. Selma'nın hamilelik sendromunu yaşamam yetmiyormuş gibi Ali'nin düğününde Duygu'nun kaçırılması üzerine tuz biber oldu.

Duygu'yu kaçıran eski nişanlısı Deniz onu nasıl sakladıysa artık yer yarıldı içine girdi. Sedat hayattan kopmuş nereye saldıracağını bilmez halde İstanbul'un altını üstüne getirdi. Tabii Ali ve ben peşinde onu bir an bile yalnız bırakmadık. Hali içimizi yaktı.

Ölüyorum Bekir! Ona bir şey olursa... *Nefessizim. Yine aynı şeyleri yaşayamam!* ile başlayan feryatlarının gerisi yoktu. Kederinden inim inim inledi. Biz mi? Daha çaresizdik... Yıllar öncesinin karabasanları

hayatımıza tekrar çöktüğünde, daha savunmasız, daha bir bitmiştik, çünkü o zamanlar Duygu hayatımıza bir güneş gibi doğmamıştı. Sedat'ın yaşadığı acıyı düşünemiyordum ama yüreğime oturan Duygu'suzluğu anlatacak kelimeler yoktu. Deniz'in, Duygu'yu kaçırdığından birhaber olan biz, baş şüpheli olarak Talat'ı gözümüze kestirdiğimizde Sedat'ın karşısına geçip "Bu iş bende!" dedim.

İlk önce Talat'ı izletmeye başladım. Talat neredeyse ben orada karşısına çıkıyor, onun bütün işlerini baltalıyordum. Mekanlarını bir bir basıp altını üstüne getirirken yalan söylemeye gerek yok çok zevk aldım. İstanbul'da içten içe olağanüstü hal ilan edilebilirdi. Polisler gece gündüz olayların nereden patlak verdiğini araştırırken, bizden şüphelenmeyi bırak, ipin ucunu dahi bulamadılar.

Çıkan olayları Cihan'ın ortağı Osman'ın engin bilgisayar bilgisi sayesinde saklamamız daha bir kolay oldu. Osman, girilemez denilen polis ağlarına girip istediği bilgiyi yok edebiliyor, mobese ve kamera kayıtlarından bizim olduğumuz her görüntüyü silebiliyordu. Sedat'ın temizlik ekibiyle Osman'ın usta hacker bilgisi birleştiğinde hayaletten farksız, at koşturup Duygu'yu aramak daha bir kolaydı.

Bir gece bacaklarımda derman kalmamış, Kilyos'ta yaşadığımız çiftliğe gidemez haldeyken kendimi otel odasına attım. Gece iki gibi aldığım bir telefonla yeniden doğmuş gibi oldum.

"Abi, Duygu'ya benzer bir kadın tarifi geldi. Talat Bayrampaşa'da bir depoya kapatmış."

"Çocukları toparla herkesi oraya gönder. Geliyorum. Ben gelmeden kimse hareket etmesin." diyerek hızla yola çıktığımda direksiyonu koparacak derecede sıkıyordum. Yoldan Ali'yi aradım. Uyumadığını biliyordum.

"Neredesin?"

"Ne yerdeyim ne gökte!" dedi Ali sinir bozukluğuyla.

"Ali, Bayrampaşa Kahve'de buluşalım."

"Çıkıyorum." dedi ve kapattı.

Zaten Ali, Aslı'nın aşkına kurban olduğu günden beri kendinde değildi. Yani manyak Ali sahalardaydı. Duygu kaybolunca daha bir sapıttı.

Bayrampaşa'da kahvenin önünde buluşup, vakit kaybetmeden, soluğu kepenkleri kapalı dükkândan hallice deponun önünde aldığımızda, bizden yirmi adam arabalarda hazır bekliyordu. Biz mi? Arabadan inmemek için zor duruyorduk. Kime, neye, neden demeden silahların kurşunlarını tüketmeli Duygu'yu kurtarmalıydık. Sabır tükenmiş, umutlar bitişe geçmişti.

"Talat mı?" diye sordu Ali.

"Öyle görünüyor."

"Girelim o zaman." dedi Ali yüzünde tek kas bile oynamadan. Felç olmuş bir hali vardı.

"Duygu içeride olabilir. Sen onu alacaksın. Talat benim." dedim en manyak sesimle.

"N'apıyoruz?" dedi Ali dişlerini sıka sıka.

"Hüseyin dolanıyor, içeri girecek başka bir yol var mı diye bakıyor."

"Direk dalsak?"

"Duygu'yu riske atamayız."

"O zaman?"

"İkimiz girelim."

"Tamam." dedi hiç sorgulamadan. Arabadan beklemenin verdiği sessizlik bizim gergin halimizle birleşti.

Allah'tan Hüseyin on dakika sonunda "Abi arka tarafta bir insanın geçebileceği kırılmaz cam var." diyerek geldi.

"Ulan kırılmaz diyorsun. Nasıl gireceğiz?" diye kükredi Ali.

"Abi, kırılmaz dedim. Kesilmez demedim. Ben Samandıra'dan çocuklardan birini ayarladım. Lazerle iki dakikada kesecek."

Ali "Tamam." dedi ve arabayı deponun arka tarafında bulunan sokağın karşısına park ettim. Hırsızın giremeyeceği delik yok derler ya doğru yeminle. Sinek sessizliğinde kesilen camın haberi geldiğinde sıra bizdeydi. Ali ve ben kesilen camdan elimizde silahlar içeri

süzüldüğümüzde beklemediğimiz bir manzarayla karşılaştık. Talat'ı gerçekten tebrik etmek lazımdı. Depo zannettiğimiz gibi bir yer değildi. Şaşırtıcı bir şekilde lüks, ev gibi döşenmiş bir mekandı.

Kesilen camdan girdiğimiz yer deponun içinde bulunan otoparka çıktı. Garaj iki arabaya göre yapılmıştı ve arazi tipi cip yeni temizlendiğini belli edercesine pırıl pırıl bize bakıyordu. Otoparka göz atıp iki kapısı olduğunu keşfettiğimizde kapının birinde Ali, birinde ben durdum. Silahı iyice kavrayıp aynı anda önümüzde duran kapıları açtığımızda artık yalnızdık. Benim açtığım kapı mutfakla birleşen salona çıkmıştı. Tekli koltuğun sağındaki ayaklı lambadan yayılan loş ışıkla ayaklarım kasılmış, bacaklarım sinirden yürümez haldeydi. Duygu'yu ilk bulduğumuz anlar aklıma geldikçe kendime hâkim olamıyordum. Bir kere daha onu o halde görmek beni nasıl bir duruma sokacaktı hiçbir fikrim yoktu. Tam su sesinin geldiği tarafa gidecekken hızla açılan kapıda, elindeki silahı yüzüme doğrultmuş Talat'la burun buruna gelmem bir oldu. Bu kadarını beklemiyordum. Silahımı ona doğrultacak zamanı nasıl bulduğumu ne siz sorun ne ben söyleyeyim.

"Vay, vay, vay! İstanbul'un has adamı Bekir! Sedat'ın köpeği Laz! Beni ziyarete gelmişmiş!" diyerek bana doğru iki adım attı.

"Nerede?" diye en ölümcül sesimle sordum.

"Cehennemin dibinde." dediğinde ellerim ayaklarıma kadar buz gibiydi.

"Öyle bir salaklık yapmış olamazsın."

"Niye? Daha önce de kadın öldürmüşlüğüm var. Onun farkı ne?" diye kahkaha atarken titriyordum.

"Duygu nerede Talat?" diye sordum ya Talat oralı bile olmadı. İlk defa içim onu öldürme isteğiyle doluydu. Ben sanki ona sormamışım. Sanki ben ondan akıl almaya gelimişim gibi bir tavırla "Bekir senin eksiğin ne biliyor musun?" diye sordu.

"Talat! Duygu nerede?"

"Ne Duygu'ymuş lan! Ne diyordum ben? Hee senin eksiğini söylüyordum."

"Siktirme lan eksiğini. Duygu nerede söyle?" diye bağırarak soruyordum ama bir yanım Ali'nin Duygu'yu bulması için dua ediyordu.

"Senin eksiğin içindeki o öldüremediğin çocuk Bekir. Hatırlarsın sen de. Benim yanıma geldiğin ilk yıllarda, hani o kimsesiz çocukları sahiplendiğinde görmüştüm o içindeki küçük çocuğu."

"Kes tıraşı lan! Bırak içimdeki çocuğu şimdi. Eninde sonunda seni geberteceğim. Kendine iyilik yap ve Duygu'nun nerede olduğunu söyle! Yoksa ölmek için bana yalvaracaksın."

"Farkındaysan şu an sen bana Duygu nerede diye yalvarıyorsun." diye kaşını kaldırıp gözlerimin ta içine baktığında haklı olduğunu biliyordum. Derin bir nefes alıp silahımı indirdim.

"Bana karşılık Duygu. Ne istersen yaparım." dedim. Bunu Sedat'a, Duygu'ya hatta Ali'ye borçluydum. Ben olmadan oğlum büyüyebilirdi. Ben olmadan tekrar toparlanır, mutluluğu bulabilirlerdi. Benim yokluğumu Selma'ya Duygu bir şekilde kabullendirebilirdi de Duygu'nun yokluğunda kimse tam olamazdı. Ailemiz dağılır, Sedat toparlanamazdı. Aklım geride kalmayacak, huzurla dünya değiştirip cehennemin dibini boylayacaktım. En azından iyi bir amaca hizmet edecektim ve bu benim için ödüldü. Duygu kurtulsun da gerisi boş...

"Ne yani Duygu için ölmeyi göze alıyor musun?"

"Talat, senin eksikliğini söylememi ister misin?" diye aynı soruyu alayla ona sorduğumda verdiğim kararın getirisi rahatlamıştım.

"Söyle bakalım."

"Sen tam bir malsın. Mal geldin mal gideceksin!" dedim alaycı bir tavırla. O sırada Talat'ın arkasındaki kapı hızla açılıp içeri Ali daldığında ortalık karıştı. Silahlar patlarken benim hedefim Talat'tı. Tabii Ali'nin de. Ne zaman ki gibi ne zaman elimdeki silahtan kurşun çıkmaz oldu ancak o zaman durabildim.

Talat'ın üzerindeki beyaz gömlekten süzülen kanlarla gözlerimin içine bakıp yere yığılması bir oldu. O an Ali'yle göz göze geldiğimizde "Bekir kolun!" diye bana doğru gelip gömleğimi yırtması bir oldu. O an kolumdaki sıcaklığı hissettim.

"Sıyırdı sanırım." dedim buz gibi bir sesle.

"Abi kurşun içerde. Duygu burada değil! Burada kimse yok. Gidelim."

"Nasıl kimse yok?"

"Abi bilmiyorum. Hadi gidelim. Çocuklar gerisini halleder."

"Ulan adamı öldürdün!" dedim o sinirle.

"Sen öldürdün." dedi Ali sırıtarak.

"Geri zekâlı! İçeri dalıp takır takır ateş açan kimdi?"

"İlk sen ateş ettin." dedi Ali bütün yüzsüzlüğüyle.

"Ali ya bezdim yeminle. Sen Aslı'yla evlenmeseydin iyiydi. İyice manyaklaştın." dedim ve biz camdan girdiğimiz depo bozması evden kepenkleri açarak çıktık.

Ali bizim çocuklara "İçeriyi, sokağı, kamerayı falan temizleyin." diyerek beni arabaya attığı gibi hastaneye getirdi. Doktor Serdar her zamanki gibi bizi kapıda karşıladı. Muayene ettikten sonra "Ameliyatla almamız lazım. Sizi hazırlayalım. Kurşun çok derinde." dedi.

"Narkozla uğraşamam. Lokal yap."

"Bekir Bey, kol sinirleriniz..."

"Serdar! ne diyorsam o!"

"Peki, ben ameliyathaneyi hazırlatayım. Bir hemşire gelip sizi alır." dedi ve o çıktığında Ali içeri girdi.

"Ağrın var mı Laz oğlu?"

"Duygu'yu bulunca bütün acılar geçecek." dediğime pişman olmalıydım aslında. Yaramıza tuz basmaya gerek yoktu da yara hiç kapanmıyordu ki...

O gün kurşun kolumdan çıkarılıp ben acısını morfinle geçirirken Duygu'yu Talat'ın bütün mekanlarında aradık. Tabii yönetimi

elimize almayı ihmal etmedik. İki günün sonunda anladık ki Talat bok yoluna ölmüştü. Elbette ölmeyi hak etmişti. Elbette benim elimden ölecekti ama zamanı biraz öne alınmış oldu. Sedat kendi derdinde Talat olayına hiçbir şey söylemedi. Ta ki Duygu bulunup, cenneti tekrar ömrüm dediği kadının gözlerinde görene kadar...

Hayat işte... Duygu gelmiş hamile olduğu anlaşılmış, Sedat mutlu mutlu ortalarda dolaşmaya başlamışken bir gece rakı masasında, "Ulan Bekir, Talat'ın başını da yedin ya pes sana..." dedi gamzelerini göstererek.

"Ali vurdu onu." dedim gayet rahat bir şekilde.

"Ne?" dedi Sedat şaşkınca.

Ali "Abi valla ben vurmadım. Bekir vurdu." dedi.

"Doğru dürüst anlatın lan! Adam zaten bok yoluna öldü. Bari kimin elinden olduğu belli olsun."

"Çapraz ateşte kaldı diyelim." dedim son olarak. Tabii Sedat delirmeden Ali olanı biteni anlattı. Sedat hiçbir şey söylemedi. Yani ölen çukurunu doldurdu. Tıpkı bir gün bizim dolduracağımız gibi... Doldurana kadar hayat yaşamaya değer diyelim. Nasıl değmez ki? Biz üç sonradan görme herif, bulmuşuz sevgiyi etrafında dolanıp duruyorduk.

Duygu birinci kızı Defne'yi kucağına aldıktan kısa bir süre sonra ikinci kızına hamile kaldı ve ev halkı Sedat'ın paniği yüzünden yine alarm moduna geçti.

Kaçırma olayının ardından zaman akıp geçmişti ve şu an her şey akıl almaz biçimde yolundaydı. Şaka yapmıyorum. Allah bizim gibi öksüzlere kıyağını yapmış, bize değeri ölçülemez kadınlar ve onların hediyesi çocuklarımızı vermişti.

Bir ara efkârlanıp bu işleri bırakmayı ciddi ciddi düşündük. Tabii biz bıraksak işler bizi bırakmazdı. Bir pusuya kurban gider, geride kalanları perişan ederdik.

Son Perde...

Geçmişin sorgularından Ali'nin sesiyle çıktım. Yine Aslı'nın deyimiyle ayı gibi böğürüyordu. Kime mi? Kime olacak Levent'e! Kaç yıl oldu, bu iki koca deve didişmekten vazgeçmedi. Yani eşekler yine bizim eşek... Değişen bir şey yok.

Levent üzerinde damatlığı, Ali'nin üzerine gözünü dikmiş, kıpırdamadan, kindarca bakıyordu. Ben mi? Yeminle bugün nur indi bana. Allah öyle bir sabır vermiş ki kesseler kanım akmaz. Hoş aksa ne olacak. Bu iki deve didişmekten vaz mı geçecek?

Ali "Lan ne diktin gözlerini üstüme saatlerdir mal herif? Aynaya baksana bana bakacağına. Hazır mısın? Herkes seni bekliyor!" diye sinirle çıkıştı.

Levent dişlerini sıkmış, kılı kıpırdamadan "Son yarım saat, sakın kıpırdama yerinden!" dedi. Gözlerini ayırmadan Ali'ye bakıyordu ama Ali'nin umurunda değildi.

Ali "Ulan manyak mısın? Herkes dışarıda bizi bekliyor. Ne yarım saati?" diyerek hayretler içinde isyan etti.

"Bu düğün işini başıma açan sensin ve sırf bu yüzden hipnozla adam öldürme dersleri aldım. Son yarım saat... Kıpırdama!"

Ali bana dönerek "Heyecan başına vurdu bunun. Abi bir şey de şuna, yoksa ağzını burnunu dağıtacağım. Nikâh masasında tanınmayacak." dedi ciddiyetle. Kesseler kanım akmazdı ama başım bu

manyaklardan daha ne kadar şişebilirdi bilmiyorum.

"Yeter ya yine hamamcı karılar gibi niye didişiyorsunuz?" diye sormamla ayağa kalkmam bir oldu.

Ali, "Abi baksana sanki zorla evleniyor." dedi misketleri çalınmış gibi.

"Levent saçmalama vakit gelmek üzere." dedim bezmişçe.

Levent, "Abi saptırıyor Ali. Evlenmekle ilgili problem yok. Bu hayvan yüzünden oldu olan. Biliyor mikrofon fobim olduğunu. Yaptığına bak!" dedi isyan ederce.

Ağzım bir karış açık halde "Neyin var? Neyin var?" diye şaşkınlıkla sordum yalan yok.

Ali kahkahayla "Bekir, bu var ya bu... mikrofonu eline tutuşturunca kekeliyor." dedi.

"Yok artık!" dedim inanmayarak.

Levent otel odasının içinde dönmeye başlayıp "Abi, ben bu yüzden okulda nelere katılmadım bir bilsen." dedi panikle.

"Lan ne diye o zaman..." dedim ve Levent haykırdı. "Abi bu hayvanın yüzünden."

"Lan niye benim yüzümden? Zeynep tutturmadı mı? *Her* şey layıkıyla olsun diyen sen değil miydin?! *Nikâhı düğünde kıyarız* diye konuşmadınız mı? *Benimle evlen de her şeye razıyım.* diyen sen değil miydin kıza?"

"Kaç yıllık arkadaşız. Niye onaylıyorsun? Niye harika olur diyorsun? Niye gözüme bakmıyorsun? Mikrofona konuşamadığımı bilmiyor musun?" diye kavga ederlerken ben halen olayın şokundaydım.

Ortalığı yatıştırmak için "Belki mikrofon yoktur." dedim umutla.

"Var! Ben baktım." dedi Ali sırıtarak.

"Tamam ben hallederim. Gider şimdi o mikrofonu söker alırım." dedim. Ne bilim Ali hayvanının mikrofonu kasten koyduğunu.

Ali "Oha abi ya!" diye isyan etti ama Levent sanki bomba imha uzmanıymışım gibi "Gerçekten yapar mısın?" diye gözlerimin içine bakarak sordu.

Ali jet hızıyla araya girip "Olmaz öyle şey. Ayıp olur, hem organizasyon bozulur. Millet sesini duymaz!" derken bana kaş göz yapıyor.

Levent "Lan, bir çekil aradan şekilsiz. Kekeleyince Zeynep'e ayıp olmayacak mı?" diyerek bağırdı.

Ali "Zeynep'in seni her halinle kabul edip etmeyeceğini görürsün fena mı?" diye sırıtırken Levent, "Kelime oyunu yapma! Ben sana bir oyun ederim görürsün. Kaç senedir ikna etmeye çalışıyorum lan kızı bilmiyor musun?" diyerek isyan etti.

"Beceriksizsin işte. Söyleyince kızıyorsun." diyen Ali'yi susturmanın vaktiydi.

"Ali, saçmalamayın. Hadi ben inip mikrofon olayını çözeyim, siz de çaldırınca inin. Sizin yanınıza Sedat'ı koymak vardı da acıdım size."

"Neyse ki Duygu hamile." dedi Levent her şeyi unutmuş, bir iki saniye önceki panik halinden eser yoktu.

Ali onu onaylarcasına "He ya! Sedat yine manyağa bağladı. Kan kusacağız yine dokuz ay..." dedi sırıtarak. Birkaç saniye önce birbirini boğazlayan iki salak kafa kafaya vermiş, aynı noktada birleşmişlerdi.

"Ya sabır!" diyerek çıktım odadan ve otelin koridorunda asansöre doğru yürüdüm. Asansörün önünde butona basıp beklerken telefonun çalmasıyla kapının açılması bir oldu ve ben her gördüğümde olduğu gibi, dünyadan soyutlanıp gözlerinde kaybolduğum kadına hayran hayran bakmaya başladım. Telefon halen çalıyor arayan Selma'ydı ve ben yine de telefonu açtım. Kadınım gözleri gözlerimde konuşurken ne konuştuğunun hiçbir önemi yoktu. Hoş, hiç susmuyordu ya neyse... O isterse yirmi dört saat

konuşsun ben dinlerdim.

Telefonu kulağından çekmeden, "Bekir, nerelerdesiniz? Gelin geldi gelecek damat ortalarda yok. Hem sen niye sırıtıyorsun? Bak yine bana..." diye konuşurken ona doğru ilerlemem ve onun geri geri asansöre girmesi ve dudaklarına kapanmam bir oldu. Nasıl kapanmam? Evden çıkarken Sedat'ın bağırmasına hak vermemek elde değildi. O bez parçaların içinde öyle güzel olmuşlardı ki Sedat kendini kaybedip *"Bu ne lan? Düğüne mi gidiyoruz?"* diye kükrediğinde Ali *"Bu kıyafetlerle bırak düğünü, evden dışarı adım atmalarına izin veren taş olsun!"* dedi gaz verircesine.

Aslı, Ali'ye öldürürcesine bakarken Duygu, *"Sedat, ben kötüyüm. Bak şuraya kusuveririm. Al şu kızını da arabaya götür!"* dedi.

Sedat panikle *"Neyin var? İstersen iptal edelim düğünü."* dediğinde koro halinde *"Oha!"* çektik.

İşler sarpa sardığında kızları korumak her zamanki gibi bana düştü. *"Yok bir şey kıyafetlerinde. Hepsi peri gibi olmuş."* dediğimde Sedat ve Ali homur homur uzaklaştılar. Tabii Selma'yı tenhada kıstırıp *"Bu elbisenin hesabını ilk fırsatta vereceksin."* diye kulağına fısıldamayı ihmal etmedim.

"Nakit mi? Kredi kartı mı kocacım?" diye işveyle sordu karım.

"İster seve seve... ister..."

"Bünyemizde öyle bir ödeme yok maalesef."

"Olur olur sen kafanı yorma!" dediğimde sırıtıyordum. Selma gözüme acabalarla baktığında amacıma ulaşmıştım.

O elbisenin içinde benim olmayan gözler onu görüyordu ya yalan yok eriyor, kıskançlıktan bitiyordum ama yapacak bir şey yoktu. *Saygı duy, saygı gör* deyip içimizdeki fırtınaları saklamak gerekiyordu. Asansörün duvarına yaslanmış, eşsiz bedeniyle dudaklarıma cevap veren Selma'ya, hiç söyledim mi bilmiyorum ama, deli gibi âşıktım.

Nefesim yetmeyene, hazzım doyana kadar öptüm karımı. Son-

ra mı? "Odamıza çıkalım mı?" diye sordum nefes nefese... İlk günlerde eksik olan tutku Selma benim olduktan sonra yerini bitmek bilmeyen bir açlığa bıraktı. Benim oldukça daha fazla benim olsun, daha fazla teni tenime değsin istiyordum.

"Bekir!" diyen Selma beni iterek asansörün aynasında saçını başını düzeltti. Dudağının kenarlarına bulaşmış rujları silip çantasını açıp karıştırmaya başladığında.

"Hadi odaya çıkalım." dedim aynadan onu seyrederken.

"Ya Bekir, hiç Selim nerede diye soruyor musun? Aklın fikrin şeyde."

"Benim karımdan şey diye bahsetme, Selma."

"Ay yeter ama ya! Levent nerede? Ben güya onu soracaktım."

"Bırak Levent'i, benimle ilgilen biraz." diye eteğini yukarı doğru sıyırmaya başladım.

Selma'nın "Senin başına vurdu herhalde. Yapma rezil olucaz ama ya!" derken bacaklarını aralaması ayrı bir şeydi. Külodunun içine kayan parmaklarım görevini layıkıyla yerine getirirken, Selma nefes nefese kemerimi çözerken ben asansörü durdurma butonuna basmıştım. Otel bizim olduğu için bu bloktaki asansörlerde güvenlik kamerası olmadığını söylememe gerek yok sanırım. Pantolonum ayaklarımın dibine düştüğünde Selma, "Elbisemi buruşturma bari!" diye inlerken bacaklarını belime dolamış, beni cennetine almış, yeniden doğarcasına var olmaya başlamıştı. Ben bu kadınla adeta tamamlanıyordum.

Tükenmek istemeyen bedenimi akşamın hayaliyle ikna ederek Selma'dan koptuğumda "Bekir, yetmedi ki ama!" diye serzenişine ölürdüm de işte...

"Karıcım odaya çıkalım o zaman." dedim ya panikledi.

"Ay olmaz! Çalıştır şu asansörü." diyerek üzerindeki elbiseyi düzeltip benimle göz göze geldiğinde bir iki saniye duraksadık ve gülmeye başladık.

"Seviyorum seni kadın."

"Seviyorum seni adam." dedi demesine de asansörden çıktığımızda gerçek dünyada evlenmek üzere olan Levent ve Zeynep vardı.

Selma panikle, "Sen çabuk Levent'i merasimin olacağı yere getir. Ben kendimi toparlayıp geliyorum. Selim, Sedat'ın kucağında, başka türlü durmadı. Ona bir bakıver!" diyerek uzaklaşırken her zamanki gibi organizasyonu iki dakikanın içinde yapmayı ihmal etmedi. Tabii ben gerisin geriye Levent'in yanına çıktım. Aklımda ne mikrofon kaldı ne bir şey... Sadece Selma ve geceye kadar sürecek vuslat vardı...

Levent'in kapısında bekleyen Yusuf ve Müslüm, "Abi hayırdır bir olay mı var?" diye sorduklarında "Niye lan?" diye sordum.

"Ne bileyim abi. Dağılmış gibisin..." teşhisi doğruydu. İçimden *Dağıttın beni Selma!* diye gülümsüyordum.

"Yok koçum bir şey rahat olun." dedim ve kapıdan içeri girdiğimde Levent'in "Abi hallettin mi?" diye üstüme atlaması bir oldu. Hadi bakalım ver cevabını Bekir Efendi.

"Yok... halledemedim. Yani halledeceğim." Ne deseydim? Ah Selma, ah!

"Abi nasıl halledeceksin? Aşağı iniyoruz şimdi. Telefon geldi!" diye iyice panikleyen Levent boncuk boncuk terliyordu.

"Ulan gidip alacağım mikrofonu masadan. Neyini nasıl halledeceğim başka türlü?"

Ali kıs kıs gülerken "Hadi Levo! Olmadı bize bir şarkı söylersin." diyerek onu kapıdan çıkardığında Levent'in yüzü duyduğu panikle renkten renge giriyordu. Asansöre bindiğimizde Ali'nin eline düşen Levent'e acımıyor değildim.

Ali almış sazı eline çalışıyordu. "Levo, konuşmadan önce deneme yapmayı unutma."

"Ne denemesi?"

"Mikrofona doğru eğileceksin ve pul biber diye üç dört kere soracaksın. Tabii konuşabilirsen."

"Allah seni yanına alsa da kurtulsam Ali!"

"Sensiz olmaz kanka. Anca ve kanca!" dedi Ali kahkaha atarak.

Ben mi? Sırıtıyordum. Neyse... Otelin bahçesinde yapılacak şu yeni moda, ayaklı masaların olduğu, kimsenin oturmadığı, kokteyl dedikleri düğün için tüm hazırlıklar tamamdı. Ben bahçeye çıktığımda Sedat ve Duygu'nun bulunduğu yere yöneldim. Selim, Sedat'ın kucağına kurulmuş, geniş omzuna başını yaslamış, bebekliğinden bu yana bulduğu huzurla uykuya geçiş yapmıştı. Sedat mı? Beni görene kadar halinden memnun olduğu yüzünden anlaşılıyordu. Kim bilir ne kadar süredir Selim kucağındaydı da hiç oralı değildi. Sado Sedat diye boşuna dememişler. Selim Efendi de benim, yani babasının kucağında bulamadığı huzuru buluyordu Sedat'ın kucağında. Kıskanıyor muydum? Tabii ki hayır!

Duygu akıllılık etmiş, Defne'yi Nimet Abla'yla otel odasında bırakmıştı.

Onlara yaklaştığımda Sedat'ın solunda sandalyeye oturmuş tarafında gördüğüm Hacer Ana'yla yüzümde güller açtı. Herkesi es geçip uçarak yanına gittim tabii. "Ah be anam yine beni kandırdın!" dedim sitemle eline sarılıp öptüm. Yanaklarını sıkıştırırken "İşleriniz vardır sizin. Sağ olsun beni havalimanından Dursun aldı." dedi Hacer Ana.

"Anam, ben demedim mi burada her şeyini ben yapacağım diye." sitemlerim devam ederken araya Dursun girdi "Ula milli piyangonin son çekulişinden çıkan uşak!" dedi sahte bir kıskançlıkla.

"Elleme oğlumu o en birinci." dedi Hacer Ana ve hepimiz gülmeye başladık. O sırada gözlerim Durmuş'u aradı. Dursun'a eğilip "Durmuş nerede?" diye sordum.

"Gelir bir iki dakikaya." dedi Dursun ve ben Sedat'ın olduğu tarafa geçtim. Sedat fısıltı dolu bir sinirle "Bekir neredesiniz? Selma nerede? Ulan bu çocuğu alacağım elinizden o olacak!" diye kükredi.

"Abi ne alakası var? Levent'leydim. Selma yukarı çıktı. Geliyor." dedim. Yalan da değildi söylediklerim. Atladığım kısımlar var tabii. Allah'tan Duygu vardı.

"Ya tepişmesenize! Sedat, biraz önce *inşallah hiç gelmezler, Selim bize kalır* diyen sen değil miydin?" diye kocasını afişe ettiğinde sırıtıyordum.

Sedat kendini "Yahu ben onu o anlamda söylemedim." diye savunurken benim güzeller güzeli karım koşturarak yanımıza geldi.

"Gelinle damat çıkıyor. Abi yorulduysan alayım kucağından." dedi Sedat'a, tabii azarı yedi.

O anda gelin ve damadın oturacağı kürsü gözüme çarptı. Nal gibi mikrofonu koymuşlar masanın tam ortasına. Haddinden fazlaca büyük değil miydi o mikrofon? Levent'e inat sanki, öylece duruyordu.

"Ben hemen geliyorum." diyerek hızla gelin masasını hedef aldım. Görevine kilitlenmiş ajanlar gibi insanların arasından geçerken gülümsemeye çalışıyordum. Tam masanın önüne geldiğimde alkış tufanı koptu. Levent kolunda Zeynep'le göründü. Çakturmadan masaya uzandım ve tam aldım derken çekiyorum çekiyorum mikrofon gelmiyor. Masaya sabitlenmiş çıkmıyor. Ne bahtsız bedevisin be Levo! Yapabileceğim bir şey yoktu. Olacakları seyretmek için bizimkilerin yanına geçtiğimde Sedat, Selim'i bakıcısı olan Meral Teyze'nin kucağına veriyordu. Tabii "Sırtı terlemiş. Sana zahmet değiştir abla!" demeyi ihmal etmedi.

Duygu ona aşkla bakarken "Cano sana bir sandalye getirsinler." dedi endişeyle.

"Sedat ömrümü yedin yani. Daha bir aylık hamileyim. Abartma." dedi bezmişçe.

Selma "Abi düğünde yapma bari." diye melül melül söylenirken tekrar bir alkış tufanı koptu.

Nikâh memuru gelmiş, Levent'in gözü mikrofondaydı. Mikrofon ona bakıyordu o mikrofona. Ali'nin yüzündeki muzip sırıtma kahkahaya dönsem mi dönmesem mi diye oynaşırken bu işin onun başının altından çıktığı anlaşılmıştı. Hain çakal!

O sırada gözüm misafirler arasında olan dört kişiye takıldı. Gülümsemem yüzüme yayılırken "Duygu bak, orada kimler var?" diye ona göstermem bir oldu. Duygu iğne batmış gibi "Ay Celil Amca! Semra Teyze!" diye ciyakladı ve tam iki adım attı Sedat'ın onu yakalaması bir oldu.

"Nereye Duygum? Nikah kıyılacak. Az bekle sonra selamlaşırız." dediğinde Duygu "Akıllı devem benim." dedi ve meraklı gözlerini gelin ve damada dikti. Zeynep gerçekten hanım bir kızdı. Duygu ile ortak olduğu catring firmasını büyütüp Levent'in hercai gönlünde tek sultan olduğunu anlayana kadar onu eğitmeyi hedef edinip bana mısın demedi. Bizim şıp sevdi oğlan ilk zamanlar geçici sevda sandığı Zeynep'e vurulduğunu anlayınca kulu kölesi oldu olmasına ama herkese alay konusu olmaktan kurtulamadı. Nasıl kurtulsun? *Nasılsın Levent?* diye soran herkese imkansız aşkını anlatırsa dilden dile düşmesi Allahın emri. En çok Necmiye Anne yani Levent'in annesi sevindi evlenmesine. Saf Anadolu kadını, anne kokusu barındıran Necmiye Teyze, Sedat'a *Oğul Allah senden razı olsun.* Ali'ye *Oğlumsun! Pehlivanım Levent'in kardeşi oldun. Çok yaşa emi.* Bana *Bekir oğlun olsun sana senin gibi yoldaş olsun. Hepinizin tuttuğu altın olsun evlatlarım!* diye dualar ederek gözündeki mutluluk yaşlarıyla oğlunu evlendiriyordu ya, bu bana da Sedat'a da yeterdi. Mutluluk bir bu kadar kolaydı. Mühim olan onu insanların gözünde görmek.

Belediye başkanının tok sesi mikrofondan düğüne yayılırken tören başlamak üzereydi.

Ali, Levent'in şahidi olurken, Zeynep'in şahidi de Aslı'ydı.

Ali ve Aslı masanın bir ucuna oturmuş sırıtıyorlardı. Levent, ilk başta şahit Sedat olsun istedi ama reddedildi. Sedat, Duygu'nun Ali'nin düğününde kaçırılmasından sonra düğünlerden nefret eder olmuştu ve hiçbir düğünde onu bırak yanından, gözünden ayırmıyordu. Düğün davetiyesi görmek bile cinlerinin tepesine toplanmasını sağlıyordu ya neyse. Dolayısıyla yedek şahit olarak devreye Ali girdi.

Tüm gözler Levent'le Zeynep'e kilitlenmiş, herkes tebessümle mutluluklarına ortak olurken, otel kapısının bahçeye açılan tarafından Durmuş girdi. Etrafı kolaçan etmeye alışmış gözlerimin görmesi doğaldı yani. Yanında bana yabancı gelmeyen biri vardı. Kel, hafif göbekli, nereden tanıyordum çıkaramadım. Gözlerim yeniden Levent'in kıyılan nikahına kaydığında Durmuş görme alanımdan çıktı. Tabii ben de mikrofona bir öcü misali bakan Levent'i seyretmeye başladım.

Belediye başkanı nikah töreni öncesinde yapılan klasik konuşma ile başladı başlamasına da Levent'in gerginliği beni huzursuz ettiğinde Ali'ye kızgınlığım haliyle arttı. Şaka çizmeyi aşmıştı ve şu an seyretmekten başka yapılacak bir şey yoktu. Beklenen soruya geldi sıra...

"Sen Levent Çağlar, Neriman kızı Zeynep Nur Özdemir'i eş olarak kabul ediyor musun?"

Levent mikrofona bakıp yutkundu ve "E..." de kaldı. Ali başını önüne eğmiş, gülmekten morarmış, Aslı neler oluyor dercesine ona bakıyordu. Zeynep'in yüzü Levent'in duraksamasından dolayı renk değiştirmiş, başı önündeydi.

Belediye başkanı, boynundaki papyonu gevşetmeye çalışan gözleri mikrofona kilitlenmiş Levent'e endişeyle bakıp "Sayın Levent Çağlar, Neriman kızı Zeynep Nur Özdemir'i eş olarak kabul ediyor musun?" diye tekrarladı. Levent bir hışımla ayağa kalktı ve gözlerini kapatıp var gücüyle "Eveeet!" diye bağırdığında herkes sessizdi. Ali artık gülmüyor, gülmekten katılıyordu. İlk

alkışlayan ben oldum ama saniyeler sonra. Davetliler de alkışa katılmış, duyulan ıslıklar, gülüşmeler ile Zeynep'in rahatladığı belli oluyordu.

"Damadın beklenmedik çoşkulu cevabından sonra gelin hanıma soruyoruz. Sayın Zeynep Nur Özdemir, Levent Çağlar'ı eş olarak kabul ediyor musunuz?" diyerek devam etti Belediye başkanı.

Zeynep, Levent'e bakıp "Evettt!" diye bağırdığında Belediye Başkanı "Bu çoşkulu çiftimizi alkışlıyoruz." diyerek mutluluklarına bizi de ortak etti. Alkışlar birbirine karışırken Selma usulca kulağıma eğilip "Sen bana hiç evlenme teklifi etmedin." diye fısıldadı.

"Yok canım etmişimdir."

"Etmedin!" dedi dudak büküp kolumun altına kendini daha bir sokarak.

"Eşeklik etmişim be karım." dedim alnına dudaklarımı yaslayıp kokusunu içime çekerek.

"Pek geç sayılmaz. Etsene."

"Yok artık!"

"Ne var? Et işte."

"Burada, ha?"

"Evet, kulağıma fısıldayabilirsin." dedi kıkırdayarak.

"Olmaz şimdi sırası değil. Hadi gidip Celil Amca'ya bakalım. Duygu ve Sedat yanına geçiyorlar." dedim ters ters bakarak. Biraz köşe kapmaca oynamanın zararı yoktu değil mi? Selma şaşırdı ama her zamanki gibi kolu kırdı yeni içinde kaldı. Sadece benim anlayacağım soğukluğu takınarak elimi tuttu. *Senin astığın dudaklarını yerim ben!* diyecektim, demedim. Ama aklımda fantaziler üretmeye başladım yalan yok. Bana kalsa onu kucaklar en yakın yatağa atar her öpmemde evlenme teklif ederdim de işte! Levent'e ayıp olmayı bırak, canım ailem düğünü bırakıp peşimize düşerdi. Sonra yıllar boyu çenelerini dinle.

Levent'ler misafirlerle ilgilenmeye başlamış masa masa geziyorlardı. Yani bize sıra gelene kadar bayağı bir vaktimiz vardı anlaşılan. Selma "Bari ben de Hacer Ana'ya bakayım." dedi soğukça ve elimi bırakıp o güzel kalçalarını savura savura sol tarafa geçerken, gülmemek için kendimi tutmadım yalan yok. "Peki karıcım." dedim ram bir avcı gibi. Selma uzaklaştığında bende keyif yüzde yüz. Sırıta sırıta Cihan ve Osman'ın olduğu masaya yürüdüm. Celil Amca yine bir çocuktan hallice uslu uslu duruyordu.

Cihan ve Osman çok vefakâr, bir o kadar delikanlı çıktılar. Her şeyden öte bizim Çirkin'le Celil Amca'yı paylaşmayı kabullendiler. Çirkin kaçırıldığı zaman bulunmasında büyük rol oynadıklarını söylememe gerek yok sanırım.

Yanlarına vardığımda Duygu, "Celil Amcam! Hoş geldin" diye bir sarıldı ki. Sedat yine hayran hayran ona bakıyordu.

"Abi merhabalar. Hayırlı olsun." dedi Cihan hiç değişmeyen mağrur tavrıyla. Osman aynı sevecen tavırla "Abi hayırlı olsun. Bize de bir el atsan da evlensek." dedi yaptığı espriyi ciddiye alan bir alayla.

"Selamün aleyküm bebeler!" dedim ben de Osman'la tokalaşırken.

Sedat "İşler nasıl? Hâlâ nefes kesiyor musunuz lan?" dedi alaycı bir tavırla. Tabii cevap Osman'dan geldi. "Abi senin tırnağın olamayız. Haşa!" dedi gülerek.

O ara solumda yanımda Durmuş belirdi ve "Selam uşağum." dedi.

"Durmuş neredesin sen? Niye Hacer Ana'nın gelişini bildirmedin. Bir daha..."

"Ula bir sus da! Sana bir misafir getirdum." dedi ve arkasına doğru baktığında önümde tanıdık bir yüz belirdi ama kim? İkilemde kalmış hafızamı zorlarken "Sami! Denizlili Horoz Sami! Çavuş Sami!" dedim hayretle.

"Bu kadar mı değiştim de tanıyamadın Allahın Lazı!"

"Yok artık!" diyerek sarıldığımda "Var var ne yoku!" dedi Sami alayla. Sami'nin saçları yıllara yenilip kelliğe adım atmıştı atmasına da değişmeyen tek şey gülüşüydü. Göbek yapmış boyu sanki iyice kısalmıştı.

"Hoş geldin Sami! Büyük sürpriz oldu" dedim gülerek.

"Kaç sene oldu on sene mi? Hiç mi değişmediniz siz ya! Sedat'ı gördüm. O da, sen de taş gibisiniz mübarek."

"On seneyi geçti sanırım." dedim yılları saymaya gerek yoktu.

"Oldu be Bekir! Zaman su gibi akıp geçti."

"Hangi rüzgar attı seni buraya?" diye sordum.

"Trabzon'da bir işim vardı" dedi Sami gülerek.

"Trabzon'un yolu bayağı bir değişmiş." dedim gülerek.

"Valla senin bu iki laza uydum. Allah sonumu iyi etsin!"

"Eder eder." Dedim ve Sedat'a "Sami'nin geleceğini neden söylemedin." diye sordum.

"Her sürprizi sen yapacaksın diye bir kanun mu var?" dedi Allahın Diyarlısı.

"Eyvallah!" dedim mutlulukla ve devamında yıllar öncesine gittik hep birlikte.

Ali ve Aslı yanında Levent ve Zeynep'le masaya geldiklerinde benim sevdiğim herkes etrafımdaydı. Kendimi yenilmez bir o kadar mutlu hissettim. Hepsini teker teker inceledim. *Ne şanslı adamsın lan Bekir!* diye kendi kendime sessizce söylendim. Hacer Ana ellerini açmış dualar ederken, Celil Amca'nın koluna girmiş Duygu yine fısır fısır bir şeyler anlatıyordu. Sedat mı? Her zamanki gibi hayran hayran ömrünü, yani Duygu'yu seyrediyordu. Cihan ve Osman gülümseyen suratla büyük ihtimal Duygu'nun başlarına yine ne çorap öreceğini düşünüp duruyorlardı.

Ali, atmış Aslı'nın omzuna elini Levent'e "Aramıza hoşgeldin

Levo! Allah kurtarsın!" diye bağırırken kimse onun Türkiye'nin en genç, en ünlü işadamlarından biri olduğuna inanamazdı. Aslı tabii yine ters ters Ali'sine bakmayı ihmal etmedi ve kulağına ne söylediyse Ali "Tamam karıcım." dedi ya Levent kahkahayı bastı.

Dursun ve Durmuş almışlar yanlarına Sami'yi sanki askerde gibi yine hinlik peşindelerdi. Uslanmaz bu laz uşakları Allah vere de Sami'yi kendilerine benzetmeseler.

Selmam... ah benim çenesi düşük, cadıların cadısı Selmam! Yanımda sessiz planlar yaparak dudaklarını yiyor, benden intikamını nasıl alacak onu düşünüyordu. Bilmez miyim? Bilirim bilirim... *Senin dudaklarını ben yerim!* diye bağırasım geldi yine. Daha fazla düşünüp devrelerini yakmasına izin veremezdim. Sedat'a döndüm ve "Abi bizimle işin var mı?" diye sordum.

Aslı ve Duygu merakla bize baktılar ve beklenen gecikmedi. Allahtan Ali, Levent'le uğraşıyordu da duymadı.

Duygu "Hayırdır?" diye sordu. Hadi dedim Duygu'ya söylemekte sakınca yok. Temkinli bir sesle "Gidip karıma evlenme teklif etmek için romantik bir yer bulmam lazım." dedim onun ve Sedat'ın duyacağı şekilde. Tabii yanılmışım. Daha biz ne olduğunu anlayamadan Aslı "Öküz Ali!" diye çemkirdi.

Ali, "Lan Aslı n'oldu şimdi?" dedi olaydan habersiz. Aslı dişlerini çıkarmış diğerleri Ali'yi iplemez halde olaya odaklanmıştı da olayın bu kadar büyümesi hayra alamet değildi. Aile de kaos yaşanacaktı orası kesin.

Duygu "Ay romantik devem. Seninle gurur duyuyorum." dedi ve benim güya kimseye çaktırmadan Selma'yı alıp gitme planım suya düştü.

"Yine neyi kaçırdım lan ben!" diye isyan etti etmesine de kimseden cevap alamadı. "Kaçırırsın tabii işine gelmedi değil mi?" diyen Ali'ydi.

"Aslı! Yine ayarın kaçtı. Noldu yine naptım?"

Yapmacık bir sinirle "Yapmadın Ali sorunda bu!" diye söylendiğinde Ali'de jeton düştü sanırım.

Ali "Abi yapmayın şöyle yapış yapış şeyler! Olan var olmayan var. Bak Aslı yine başa sardı. Bugünü burnumdan getirir artık." dedi isyan eder gibi.

Sedat "Ömrümü yediniz! Gidin lan nereye gidecekseniz. On gün, harta on yıl gelmeyin. Selim'i ben büyütürüm. Yürü Duygu!" diyerek bağırdı.

"Ay Sedat, biz de nikâh mı tazelesek?"

"Duygum sen iste yeter. Ben sana en tazesinden alır gelirim." diyerek noktayı koydu.

Aslı o mavi gözleri ışıl ışıl olsa da yüzü asılmış halde Ali'ye "Bekliyorum." dedi sinirli sinirli.

"Yürü gidelim." dedi Ali anlamazlığa vurarak.

"Bir umut belki güzel bir laf edersin diye bekliyorum!"

"Söylerim söylerim. Sen yürü hadi." dedi ama Aslı gider mi gitmez. Kollarını göğsünün altında birleştirip ayaklarını adeta yere çiviledi.

Levent garibim yıllar geçti bizim hallerimize alışamadı. Şimdi evlendi iyice aptala bağladı. "Ya Zeynep Nurum acaba evlenmekle acele mi ettik? Biraz daha mı düşünseydik? Biz de böyle mi oluruz acaba?" diye sordu ya son perdeye noktayı koydu. Olaya tanık olan herkes sessiz kalırken Sami "Gelsin Disko!" diye bağırdığında Sedat'la birbirimize bakıp kahkahalarla gülmeye başladık. İyi ki bir şey söyledim. Herkes ya aşk kokuları yaya yaya ayrıldı ya da evde savaş çıkarmak için baltaları hazırladı.

Selma'nın kıkırtısıyla elini tuttuğum kadınıma bakarak "N'oldu?" dedim mutlulukla.

"Acaba on günlük bir tatile mi gitsek? Abiden izin çıktı."

"Gidelim Laz kızı."

"Yok, olmaz. Ben Selim'i özlerim."

"İyi, gitmeyelim. Gel hadi gidip sana evlenme teklif edecek tenha bir yer bulalım." dedim onun duyacağı bir şekilde...

"Tenha mı?"

"Sonrasında sevişiriz diye umuyorum."

"Oha Bekir ya!" dedi Selma ve elimi daha bir sıkı tutarak peşime takıldı. Mutluluk, avuçlarımda, ruhumda, aklımda aşkla birleşmiş hayatımı cennete çevirmişti. Gelecek mi? Hayal ettiğim kadardı...